

ГАЛЕРИЯ
БАРД

СЪВРЕМЕННИ
РОМАНИ

КАТРИН КАУЛТЪР

ЛАБИРИНТЪТ

**РОМАН, КОЙТО РАЗТЪРСВА ДУШАТА!
НЯМА ДА ВИ ОСТАВИ НА МИРА ДО ПОСЛЕДНАТА СТРАНИЦА.**

Ню Йорк Таймс

КАТРИН КАУЛТЪР ЛАБИРИНТЪТ

Превод: Ивайла Божинова

chitanka.info

Брилянтна млада пианистка е обладана от натрапчивата мисъл за смъртта на сестра си — жертва на сериен убиец. Вместо на изкуството, Белинда Лейси обрича живота си на издирване на престъпника и става агент на ФБР. В хода на разследването Лейси се превръща в мишена.

„Лабиринтът“ е роман, изтъкан от изненади. Героите са убедителни, а сцените са задъхани, изпълнени със страст, от която кожата настръхва!

1

Сан Франциско, Калифорния

15 май

Няма да спре. Никога.

Задушаваше се. Умираще. Задъхана, седна в леглото; опитваше се да се освободи от обземащия я ужас. Запали лампата до леглото. Нямахте нищо. Не. Просто сенките правеха коридорите тъмни и плашещи. Ала вратата беше затворена. Нощем винаги затваряше вратата на спалнята и я залостваше; нещо повече — барикадираше я и със стол. За всеки случай.

Взря се във вратата: тя не помръдваше. Дори рамката не потреперваше. Дръжката не се въртеше. От другата страна никой не се опитваше да влезе.

Този път нямаше никого.

Насили се да погледне към прозореца. Когато се нанесе преди седем месеца, смяташе да сложи решетки, но в последния момент прецени, че така ще се превърне завинаги в затворник. Затова се прехвърли в апартамента на четвъртия етаж. Над нея имаше още два етажа без никакви балкони. Никой не можеше да проникне през прозореца. А и никой не би я сметнал за луда, задето живее на четвъртия етаж. Ходът се оказа добър. Нямахте начин да остане в дома, където беше живяла и Белинда. Където бе живял и Дъглас.

Виденията я преследваха; бледи и неясни, но присъстваха неизменно и будеха тревога. Кървави и все пак постоянно ѝ убягваха — не успяваше да се съсредоточи върху тях. Намираше се в тъмно, обширно пространство без начало и без край. Ала имаше и светлина: тесен, насочен лъч. Чуваше и глас. И виковете. Високи, съвсем близо. И Белинда. Неизменно присъстваше и Белинда. Все още едва дишаше от страх. Не ѝ се ставаше, но си наложи. Трябваше да отиде до тоалетната. Слава Богу, че помещението е свързано със спалнята. Слава Богу, че не ѝ се налагаше да отключва вратата, да отмества стола и да излиза в тъмния коридор.

Преди да влезе, запали осветлението в банята и примигна от рязката светлина. С периферното си зрение улови движение. Гърлото ѝ се сви от ужас. Извърна се, но се оказа отражението ѝ в огледалото.

Загледа се в себе си. Не познаваше подивялата жена пред очите си. Ясно виждаше страха ѝ: примигващи очи, пот по челото, разрошени коси, влажна нощница.

Наведе се към огледалото. Вторачи се в изображението — лицето, което виждаше, продължаваше да е напрегнато от страх. В този момент си даде сметка, че ако не предприеме нещо, гледащата я от огледалото жена ще умре.

Заяви на образа пред себе си:

— Преди седем месеца щях да постъпя в „Баркли“, да уча музика. Бях най-добрата. Обичах да свиря всичко от Моцарт до Джон Ленън. Мечтаех да спечеля конкурса „Флетчър“ и да попадна в „Джулиард“. Не се получи. А сега се страхувам от всичко, включително и от тъмнината.

Извърна се и се върна в спалнята. Отиде до прозореца, завъртя трите заключалки, които го държаха здраво, и го повдигна. Оказа се, че не е лесно. Прозорецът не бе отварян откакто се нанесе.

Загледа се в нощта. Върху обсипаното със звезди небе се очертаваше тъничкият лунен сърп. Въздухът беше хладен и свеж. Виждаше Алкатраз и Ейнджъл Айлънд. Виждаше и светлинки в Саусалито от другата страна на залива. В деловата част на Сан Франциско ярко осветената сграда на „Трансамерика“ беше като маяк.

Извърна се и отиде до вратата на спалнята. Остана там доста дълго. Най-накрая отмести стола и го постави на обичайното му място в ъгъла до лампата за четене. Отключи вратата. Реши, че повече няма да я заключва.

Отвори я със замах. Пристъпи в коридора и се спря, защото смелостта я напусна — нямаше начин да не долови шума от изскърцаваща дъска на не повече от пет метра. Повторно чу изскърцването. Не, не беше изскърцване; беше по-тих шум. Сякаш идваше от малкото антре при входната врата. Кой си играеше така с нея? Въздухът шумно излезе от дробовете. Разтрепери се. Чувстваше се така изплашена, че усети вкус на мед в устата си. Мед ли? Беше си прехапала устната до кръв.

Колко още щеше да издържи да живее по този начин?

Втурна се напред — по пътя си палеше всички лампи. Отново чу шума. Този път нещо леко се удряше в мебелите. Нещо несравнимо помалко от нея, което се страхуваше от нея. После го видя да се шмугва в кухнята. Прихна да се смее и бавно се свлече на пода; зарови лице в шепите си и се разрида.

2

Седем години по-късно

Академията на ФБР Куантико, Вирджиния

Ще стигне до горния край на това въже, дори ако трябва да умре. А и нищо чудно да стане точно така. Буквално чувстваше как всеки мускул по ръцете ѝ се разтяга и гори от болка. Очакваше всеки момент да се изгърси долу на дюшека. Мозъкът ѝ вече бе парализиран, но това бе добре. Не мозъкът ѝ се катереше. Той само я вкара в тази ситуация. А бе още едва втория път. Струваше ѝ се, че се катери по въжето откакто се е родила.

Само още половин метър. Ще се справи. Дочу стабилното, ритмично дишане на Макдугъл до себе си. С крайчеца на окото си видя как огромните му пестници покриват въжето: методично поставяше единия си юмрук над другия, а не се изкачваше нагоре както правеше обикновено. Не. Придържаше се към нейното темпо. Нямахше намерение да я изостави. Щеше да му е длъжница. Изпитанието беше важно. Този път наистина имаше по-голямо значение от обикновено.

— Допадаш ми, Шерлок. Хленчиш, макар да не издаваш и звук. Хайде, впрегни подлите мускули на работа! Изтегли се нагоре!

Сграбчи въжето на десетина сантиметра над лявата си ръка и се изтегли с всички сили.

— Хайде, Шерлок — подкани я Макдугъл, увиснал до нея ухилен, негодникът му с негодник. — Не ме проваляй сега. Работя с теб от два месеца. Отдавна се справяш леко с петкилограмовите гири. Е, трябва да поработиш още, за да укрепнат бицепсите ти, но трицепсите ти са в добра форма. Хайде, направи го! Недей да висиш там като девойка.

Да хленчи ли? Та тя не разполагаше с достатъчно дъх, за да хленчи. Той всъщност я предизвикваше и добре го правеше. Опита се да се подразни. Не усещаше тялото си — единствено дълбока и изгаряща болка. Само още двадесет сантиметра. Не. По-скоро —

петнадесет. Ще са й нужни две години да преодолее тези петнадесет сантиметра. Видя как дясната й ръка пуска въжето и посяга да сграбчи лоста на тавана — определено нямаше да го достигне само с едно изтласкване, но дясната й ръка се хвана за лоста.

— Ще се справиш, Шерлок. Помниш ли миналата седмица в Хоганс Алей, когато онзи тип те ядоса? Опита се да ти сложи белезници и да те отмъкне за заложник. За малко да го убиеш. Накрая се наложи да му се извиниш. Тогава ти трябваха повече сили, отколкото сега. Мисли свирепо! Бъди готова да убиваш. Унищожи въжето! Изтегли се нагоре!

Не се замисли за типа в Хоганс Алей. Не. Замисли се за чудовището и се фокусира върху лице, което никога не бе виждала; фокусира се върху разкъсващата душата мъка, която й причиняваше от седем години насам. Дори не разбра как преодоля последните сантиметри.

Увисна на лоста: дишаше тежко и се опитваше да прочисти от съзнанието си онова ужасно време. До нея Макдугъл се смееше и дори не се задъхваше. Но той, както му бе казвала многократно, представляваше единствено брутална сила; бил роден в гимнастически салон под камара щанги.

Беше успяла.

Господин Петерсън, инструкторът, стоеше под тях. Струваше й се, че ги делят поне два етажа; готова бе да се закълне, че са най-малко толкова. Петерсън им подвикна:

— Добре се справихте вие двамата. Хайде, слизайте. Макдугъл, можеше да се изкатериш малко по-бързо. Например за половината от времето. Да не мислиш, че си в отпуската?

Макдугъл се провикна:

— Идваме, сър — обърна се към нея и й се ухили широко — видя се чак златната коронка върху кътника му. — Добре се справи, Шерлок. Станала си по-силна. Пък и обзелите те свирепи мисли помогнаха. Хайде да се спускаме и да оставим друга двойка да се поизмъчи в катеренето.

Не се нуждаеше от насърчение. Обожаваше да се спуска надолу. Болката изчезваше, щом тялото й знаеше, че изпитанието е на път да приключи. Спусна се почти със скоростта на Макдугъл. Господин

Петерсън размахна молив към тях, после записа нещо в бележника си. Вдигна глава и кимна.

— Е, справи се в необходимото време, Шерлок. Що се отнася до теб, Макдугъл — направи го доста бавно, но данните показват, че преминаваш. Следващите!

— Чудесно, няма що — обяви Макдугъл и ѝ метна пешкир. — Хайде, избърши се, че виж колко си потна.

Ако имаше сили, щеше да го удари.

Беше в Хоганс Алей — градът с най-висока престъпност в Съединените щати. Познаваше кажи-речи сантиметър по сантиметър всяка сграда в този град и определено по-добре от актьорите, които срещу осем долара на час играеха ролята на лошите момчета, както и по-добре от мнозина от работещите в Бюрото, явяващи се и свидетели, и крадци. Хоганс Алей приличаше на истински град; разполагаше дори с кмет и пощенски началник, но те не живееха тук. Всъщност тук никой нито живееше, нито работеше истински. Градът бе изграден от ФБР; гъмжеше от престъпници, чакащи да ги заловят — човек трябваше да се справи с разни ситуации, като за предпочитане бе никой да не падне убит. Инструкторите не обичаха да бъдат застрелвани невинни зяпачи.

Днес тя и още трима стажанти щяха да заловят банков обирджия. Поне се надяваше да успеят. Искаше се да държат очите си отворени; нищо друго. Този ден в Хоганс Алей щеше да има парад. Празничен ден, което правеше нещата по-опасни. Хората се тълпяха, пиеха сода и ядяха хотдог. Нямахше да е лесно. По всяка вероятност онзи тип щеше да потъне сред множеството и да изглежда напълно невинен. Готова бе да се обзаложи, че ще постъпи така. Готова бе да даде всичко срещу възможността да зърнат обирджията, но не успяха. Положението ставаше критично — безчет невинни хора се навъртаха наоколо, а очакваха обирджията да изскочи от банката. Доста опасен обирджия.

Зърна Бъз Алпорт — сервитьорът, който работеше нощна смяна на спирката за камиони по магистрала I-95. Подсвиркваше си, сякаш няма никаква грижа на този свят. Не, днес Бъз не изпълняваше ролята на лошото момче. Познаваше го прекалено добре. Целият почервяваше, когато играеше лошия. Опита се да запомни всяко

лице, та да различи обирджията, ако внезапно се появи. Бавно и спокойно огледа тълпата, както я бяха учили.

Забеляза няколко посетители от Конгреса на САЩ — стояха понастрани в очакване да проследят симулираната от агентите ситуация. Стажантите трябваше да действат предпазливо. Няма да е добре за Бюрото, ако някой от тях убие конгресмен, дошъл на посещение.

Започна се. Тя и Портър Фордж — южняк от Бирмингам, който говореше прекрасен френски без никакъв акцент — видяха как един банков служител изскача през входната врата и крещи с всичка сила, сочейки разпалено мъж, току-що побягнал през страничния вход. Успяха да го зърнат съвсем бегло. Спуснаха се след него. Статистът се шмугна сред тълпата и изчезна. Понеже наоколо гъмжеше от безгрижни мъже и жени, държаха пистолетите в кобурите. Ако някой нарани цивилен, плаща висока цена.

След три минути го загубиха.

Именно в този момент видя Дилън Савидж — Безжалостния — агент на ФБР и компютърен гений, който от време на време водеше курсове в Куантико. Стоеше до мъж, когото никога не бе виждала. И двамата носеха слънчеви очила, сини костюми и синьо-сиви вратовръзки.

Навсякъде щеше да разпознае Савидж. Зачуди се какво прави точно тук именно сега. Дали току-що е приключил курсът му? Досега не го бе виждала в Хоганс Алей. Вторачи се в него. Възможно ли бе той да е заподозреният, шмугнал се в тълпата, към когото махаше банковият служител? Може би. За миг се опита да си представи, че е така. Възможно е. Само дето не изглеждаше задъхан, а обирджията излетя от банката, тичайки с всички сили. Савидж изглеждаше спокоен и незаинтересуван.

Не, не е възможно да е Савидж. Савидж не би участвал в тренировъчно упражнение, нали? Изведнъж видя на разстояние мъж, който бавно бъркаше в джоба на якето си. Господи, готвеше се да извади пистолет. Извика, за да привлече вниманието на Портър.

Докато другите стажанти се поразсеяха за миг, Савидж изведнъж се отдели от мъжа, с когото разговаряше, и се прикри зад неколцина цивилни. Други трима близо до мъжа се разкрещяха и се разместиха, като се опитваха да се махнат от пътя.

Какво ставаше?

— Шерлок! Къде е той?

Тя започна да се усмихва още докато другите агенти се бутяха и суетяха, опитвайки се да определят кой какъв е. Не изпускате Савидж от очи. Шмугна се в тълпата. За по-малко от минута се озова зад гърба му.

До него стоеше жена. Бе напълно възможно да възникне ситуация, при която се взема заложник. Видя как Савидж бавно протяга ръка към жената. Не бе готова да поеме такъв риск. Измъкна пистолета, пристъпи плътно зад Савидж и прошепна в ухото му, докато опираше дулото на 9-милиметровия пистолет ЗИГ в тила му.

— Замръзни на място! ФБР!

— Госпожица Шерлок, предполагам?

Изпита момент на неувереност, но се овладя. Хвана обирджията. Той просто се опитваше да я разсее.

— Слушай, приятел, това не е част от сценария. Не се предполага, че ме познаваш. Хайде, слагай ръце зад гърба или здравата ще я загазиш.

— Не съм на същото мнение — обяви той и започна бавно да се извърща.

Жената до тях видя пистолета, изпищя и се развика:

— Господи, обирджията се оказва жена! Ето я! Готви се да убие човек. Вържана е. Помощ!

— Слагай ръце зад гърба си!

Но как ще му надене белезниците? Жената не преставаше да крещи. Сега вече и други гледаха към тях, без да знаят какво да предприемат. Не разполагаше с много време.

— Направи го или ще те застрелям.

Той реагира светкавично и не й остави никакъв шанс. Удряйки я с дясната си длан, изби пистолета, като скова цялата ѝ ръка; а забивайки глава в корема ѝ, я отхвърли да политне назад — останала без въздух, тя се приземи сред лехата петунии пред пощата на Хоганс Алей.

Смееше се. Негодникът ѝ се смееше! Поемаше си учестено и със затруднение въздух. Стомахът ѝ гореше. Той ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да се изправи.

— Арестуван си — обяви тя и от кобура на глезена измъкна малък дамски колт 38. Ухили му се широко. — Не мърдай или ще

съжаляваш, гарантирам ти. След като се изкачих по онова въже, знам, че съм в състояние да извърша почти всичко.

Смехът му замря. Погледът му се премести от пистолета към нея, така както се бе подпряла на лакти сред петуниите. Поне половин дузина мъже и жени стояха наоколо и ги гледаха със затаен дъх. Тя извика високо:

— Ей, вие, стойте надалеч! Този мъж е опасен. Току-що ограби банката. Не аз, а той. Аз съм от ФБР. Отдръпнете се!

— Според устава на Бюрото този колт не ти се полага.

— Млъкни. Само да трепнеш и ще те застрелям.

Той леко се придвижи към нея, но тя нямаше намерение този път да му позволи да я изненада. Значи се занимава с бойни изкуства, така ли? Съзнаваше, че мачка петуниите, но нямаше изход. Госпожа Шоу щеше да ѝ даде да се разбере, защото цветните лехи бяха гордостта ѝ, но в момента тя просто изпълняваше задълженията си. Не биваше да допусне той отново да я надвие.

Продължи да се отдръпва лека-полека от него, все така насочила колта към гърдите му. Изправи се бавно, като се постара да остане на безопасно разстояние.

— Обърни се и постави ръце на гърба.

— Май няма да го направя — заяви той.

Тя дори не забеляза крака му, но ясно чу разцепването на панталона му. Колтът полетя и падна на тротоара.

Беше я сварил неподготвена. Та нали един обирджия щеше да се извърне и да побегне, а не да стои и да я гледа? Той не се държеше по начина, по който тя предполагаше.

— Това пък как успя да го направиш? — смаяно промърмори тя.

Къде са партньорите ѝ?

Къде е госпожа Шоу, пощенската началничка? Веднъж залови предполагаем банков обирджия, заплашвайки го с тиган.

В следващия миг той ѝ се нахвърли. Този път тя не му отстъпи по бързина. Знаеше, че няма да я нарани, а само ще я събори по лице и ще я унижи пред всички — нещо доста по-лошо от самото нараняване. Претърколи се, изправи се и по-скоро почувства, отколкото видя приближаването на Портър Фордж. Улови пистолета, който ѝ подхвърли, извърна се и стреля. Улучи го в момента, когато бе подскочил във въздуха.

Червената боя се разля по предницата на бялата му риза, консервативната му вратовръзка и тъмносиния костюм.

Той залитна, но запази равновесие. Изправи се и я погледна вторачено; после огледа ризата си, изсумтя и падна назад в цветната леха с разперени ръце.

— Шерлок, идиотка такава, току-що застреля новия футболен треньор на гимназиалния отбор в Хоганс Алей — говореше кметът. Стоеше над нея и крещеше: — Не си ли чела вестниците? Не видя ли снимката му? Живееш тук, а не знаеш какво става! Треньорът Савидж е нает от миналата седмица. Току-що уби невинен човек.

— Принуди ме да разкъсам и панталоните си — заяви Савидж, като се надигна бавно.

Изтупа се и избърса ръцете си в изцапаните панталони.

— Опита се да ме убие — възрази тя, изправяйки се с все още насочен към него пистолет. — Освен това не бива да говори. Трябва да се държи като мъртъв.

— Права е — съгласи се Савидж; просна се отново по гръб, разпери ръце и затвори очи.

— Той действаше в самозащита — уточни жената, която допреди малко бе крещяла като луда. — Това е новият треньор, а вие го убихте!

Шерлок знаеше, че не греша.

— Не съм съвсем сигурен — обади се бавно Портър. Тя бе готова да се обзаложи, че е тренирал поне три пъти на ден, за да докара провлачения говор. — Сър — обърна се той към кмета, застанал до него, — според мен видях снимката на този едър тип сред издирваните. Обикалял е и е ограбвал банки почти из всички южни щати. Да, точно така, сър, видях снимката му в един от полицейските участъци на Атланта. Нашата Шерлок добре се справи тук. Залови истински лош.

Думите му й даваха възможност да предприеме нещо, за да отърве кожата.

В следващия миг си даде сметка какво я бе провокирало. Дрехите не му стояха както трябва. Наведе се, бръкна в джобовете на Савидж и измъкна тестетата фалшиви стодоларови банкноти.

— Според мен ще засечете номерата на банкнотите, сър — отново се обади Портър. — Не смяташ ли и ти така, Шерлок?

— О, да, определено съм съгласна, агент Фордж.

— Отведи ме, госпожице Шерлок — обади се Дилън Савидж, изправи се и ѝ подаде ръка.

Тя върна пистолета на Портър. Извърна се към Савидж и сложила ръце на кръста, му се усмихна.

— Защо да ви слагам белезници, сър? Вие сте мъртъв. По-добре да поискам торба за труп.

Савидж се смееше, докато тя крачеше към линейката.

Обърна се към кмета на Хоганс Алей:

— Добре се получи. Тя има усет към крадците. Надуши ме и тръгна по петите ми. Дори не се поколеба. Лично аз се питах дали е смела. Такава е. Извинявам се, че към края превърнах упражнението в комедия, но тя така ме гледаше, че не успях да се въздържа.

— Не те виня, но едва ли бихме могли да те използваме отново. Тази история ще се разказва дълго в часовете за обучение. Никой от бъдещите стажанти няма да повярва, че хем си новият треньор, хем обирджия.

— Получи се веднъж и то с отлични резултати. Ще измисля друго, съвсем различно упражнение.

Савидж се извърна и си тръгна, без да си дава сметка, че петдесетината зяпачи виждат тъмносините му боксерки.

Кметът се засмя и хората наоколо го последваха. Скоро всички се заливаха от смях. Дори в другия край на града обирджията, който стискаше за врата заложник с насочен към ухото му пистолет, погледна озадачен какво предизвиква такъв шум. Това го провали. Агент Уолъс го фрасна по главата и го просна.

Оказа се добър ден за намаляване на престъпността в Хоганс Алей.

3

Срещна се с инспектора от личен състав Колин Пети, известен в Бюрото като Плешивия Орел — слаб мъж с гъсти черни мустаци и лъскава глава. Когато се видяха, ѝ съобщи, че е направила впечатление на големите шефове. Това станало, докато била в Куантико. Засега никой от работещите в Управлението не е впечатлен. Ще ѝ се наложи да се потруди здравата. Тя само кимна, защото се досещаше къде са я разпределили. С усилие успя да прояви известен ентузиазъм.

— С удоволствие ще отида в Бюрото в Лос Анжелис.

А мислено добави, че и без това не желае да има нищо общо с банкови обири. Отлично обаче знаеше, че там се сблъскват с повече банкови обири, отколкото в което и да е друго Бюро на ФБР. Е, вероятно щеше да е по-добре, отколкото да я разпределят в Монтана. Но там пък щеше да има възможност да кара ски. Колко ли дълго трае едно разпределение? Ще трябва да измисли начин да се върне отново тук.

— За млад агент, току-що завършил Академията, Ел Ей е идеалното разпределение — поясни господин Пети, прелиствайки личното ѝ досие. — Виждам, че първоначално сте посочили Управлението. Искали сте да попаднете в Отдела за криминални разследвания, но са решили да ви изпратят в Лос Анжелис — погледна я през бифокалните си очила. — Имате научна степен по съдебни науки и по криминална психология — продължи той. — Ще се справите добре в доста области. Защо не сте поискали да отидете в ОПКР^[1]? Според мен при такава подготовка щяха да ви отворят широко вратите. Но сякаш сте променили решението си.

Знаеше, че досието ѝ съдържа тези данни. Защо той се държеше все едно не знае нищо за случая? О, да. Разбира се. Искаше тя да се разприказва, да разбере как гледа на нещата, да стигне до най-съкровениите ѝ мисли. „Няма да успее“, помисли си тя. Наистина, разпределяха я в Лос Анжелис заради нейно недомислие и това не бе никаква тайна.

Насили се да се усмихне и сви рамене.

— Просто ми липсва куражът за онова, което хората там правят всекидневно. Прав сте — подготвих се за подобна кариера, защото смятах, че искам да се занимавам с това, но... — отново сви рамене. После преглътна. Толкова години да се подготвя и накрая да не успее. — Да, всичко се свежда до липсата на достатъчно кураж.

— Отдавна ли се интересувате от психологическите портрети на предполагаемите престъпници? С други думи, да бъдете профайлър?

— Да. Четох книгата на Джон Дъглас „Изследовател на мозъка“ и си помислих: ето, с това бих се занимавала. Всъщност ме интересува прилагането на закона, което обяснява допълнителната ми работа в колежа и след това — беше лъжа, но нямаше значение. Изрече я с лекота. Практически започна да вярва в нея, през последните седем години. — Исках да помогна за премахването на тези чудовища от обществото. Но след лекциите на хората от ОПКР, след като видях с какво се сблъскват всекидневно, и то само в продължение на седмица... Осъзнах, че няма да успея да се справя с целия този ужас. Профайлърите се сблъскват с невероятни касапници. И всяко от тези чудовища оставя дълбока следа в душите им. А жертвите... Жертвите... — пое си дълбоко дъх. — Разбрах, че няма да успея да се справя.

Е, значи сега ще преследва банкови обирджии, а той ще остане на свобода. Идеше ѝ да заплаче. Заради цялото това време, заради посвещаването на невероятно тежката работа. И какво? Сега тя ще преследва банкови обирджии. Защо по-добре не се откаже напълно? Истината е, че просто не разполага с енергията отново да се самоопределя, а така или иначе нещата щяха да се сведат до това.

Господин Пери отбеляза:

— И аз не бих могъл — кимна и продължи: — Естествено е повечето хора да не могат. В този отдел има голямо текучество — малцина се задържат. А и семействата трудно оцеляват. Виждам, че в Академията сте се справили отлично. Боравите добре с оръжие, особено от средно разстояние, справяте се превъзходно при самозащита, пробягвате километър за по-малко от петнадесет минути, а преценката ви за дадена ситуация е далеч над средната. Тук е отбелязан и успехът ви при упражнението в Хоганс Алей — повалили

сте Дилън Савидж, а никога досега стажант не го е постигал — погледна я с вдигнати вежди. — Наистина ли успяхте?

Тя се сети какъв гняв я обзе, когато Севидж я обезоръжи на два пъти. После, също така ненадейно, се сети какъв смях избухна, докато той се отдалечаваше, а боксерките ясно се виждаха през разпрания панталон.

— Да — отвърна тя, — но партньорът ми Портър Фордж ми хвърли своя пистолет, за да го застрелям. Иначе щях да си умра при изпълнение на служебния си дълг.

— Е, Дилън си е получил заслуженото — отбеляза Пети. — Ще ми се да бях присъствал.

Ухили й се с най-злорадата усмивка, която бе виждала. Дори гъстите му мустаци не успяха да я прикрият. Не можеше да му се устои. Изведнъж той придоби страшно човечен вид.

— Тук пише още, че сте насочили дамски колт 38, след като е избил ЗИГ от ръката ви. Още ли е у вас?

— Да, сър. На деветнадесет години се научих да боравя с него и се чувствам много удобно.

— Е, ще го преживеем, предполагам. Сигурно всички коментират името ви, агент Шерлок.

— О, да, сър. Често се шегуват с това, но вече съм свикнала.

— Тогава няма да си дам труда да ви предложа лула.

— Благодаря, сър.

— А сега да ви разкажа за новото назначение, агент Шерлок — продължи Пети и тя си помисли, че ще я назначат да залавя ненормалници, които ограбват банки, защото невинаги показва достатъчно кураж. — Престъпникът, когото обезвредихте в Хоганс Алей — самият Дилън — пожела да ви назначим в неговия отдел.

Сърцето й заби лудо.

— Тук, във Вашингтон?

— Да.

В някое от онези огромни помещения, пълни с компютри? Господи, не! Предпочита да гони банкови обирджии. Не желае да си играе с компютри. Познаваше принципите за програмиране, но далеч не е интуитивен гений като Савидж. В Академията се носеха легенди за компютърните му умения. Не си представяше, че ще работи за

човек-легенда. От друга страна, той имаше достъп до всичко. Може би...

— Кой точно е неговият отдел?

— Отделът за предопределяне на умствените способности на престъпниците — ОПУСИ за по-кратко. Работят заедно с ОПКР, когато им трябва данни за обстановката или профил на престъпниците, разполагат със свобода на действие... Освен това са в пряка връзка с местните власти, в случай че престъпник се прехвърля от щат в щат. Агент Савидж е разработил свой подход за залавяне на престъпници. Оставям обаче той да ви разкаже. Всички умения и квалификации, придобити в Академията, ще ви бъдат полезни, агент Шерлок. Наистина се стараем да съобразяваме интересите на агентите и придобития им опит с възлаганите им задачи. Вероятно сериозно бихте се усъмнили в последното, ако ви бяхме изпратили в Лос Анжелис.

Идеше ѝ да скочи през бюрото и да прегърне господин Пети. За миг загуби дар слово. След самопреценката си, че не е в състояние да просъществува в ОПКР като профайлър, се смяташе за обречена. Изкара една седмица там и направо се поболя: отново преживя старите кошмари; седемте дни бяха изпълнени с ужаса отпреди седем години. Дълбоко в себе си съзнаваше, че просто няма да свикне, а и по признание на хората от ОПКР мнозина така и не се справяха, независимо колко усърдие влагаха. Не, нямаше сили да преживее ужасната по естеството си работа и кошмарите си.

Ала сега изпита невероятна тръпка. Не знаеше нищо за отдела на Савидж. Това беше странно, защото в Академията непрекъснато се носеха мълви и слухове за всичко и за всеки. Подобен отдел щеше да ѝ осигури идеално положение. Най-малко щеше да има достъп до всички файлове и цялата налична информация. При други обстоятелства би било невъзможно да се добере до нея. Там никой нямаше да се учуди от любопитството ѝ, особено ако е предпазлива. И не на последно място — щеше да разполага със свободно време. Затвори очи от облекчение.

Никога не бе изпитвала чувството, че някой се грижи за нея. Това я поуплаши, защото след онази кошмарно дълга нощ преди седем години не вярваше в нищо. Имаше само цел, нищо повече; единствено цел. А сега ѝ се предоставя възможност да я осъществи.

— Два и двадесет е — обяви господин Пети. — Агент Савидж иска да ви види след десет минути. Ще съумеете, надявам се, да се справите с работата. Не е като да сте профайлър. Е, на моменти сигурно ще ви е трудно, особено при някои случаи, ако се налага да се запознаете с тях отблизо. Но поне няма да работите в Куантико шест етажа под земята, и то в атомно скривалище без прозорци.

— Хората в ОПКР заслужават солидно увеличение на заплатите.

— И доста повече помощ. Тъкмо това е една от причините да се сформира Отделът на агент Савидж. Е, оставям той да ви информира по-подробно за естеството на работата. После сама ще вземете решение.

— Мога ли да попитам, сър, защо агент Савидж е изискал точно мен?

Последва същата дяволита усмивка.

— Според мен не му се вярва, че сте го победили, агент Шерлок. Впрочем, най-добре попитайте самия него — изправи се и я придружи до вратата на малкия кабинет. — Шегувам се, разбира се. Отделът е по този коридор, вдясно. После подминавате вляво други четири врати и две заседателни зали. Там е, вляво. Започвате ли да се ориентирате в обърканите ни стълбища и коридори?

— Не, сър. Тук е истински лабиринт.

— Нищо чудно. Разположени сме на повече от хиляда и осемстотин квадратни метра. Достатъчно, за да се обърка всяко нормално съзнание. Лично аз продължавам да се губя от време на време въпреки твърденията на съпругата ми, че съвсем не съм с нормално съзнание. Не се притеснявайте, агент Шерлок — дайте си поне десет години, за да се ориентирате — господин Пети се ръкува с нея. — Добре дошли в Бюрото. Надявам се работата да ви удовлетворява. Х-м-м... Някой споменава ли ви е за каскет от туид?

— Да, сър.

— Извинявайте, агент Шерлок.

Едва се въздържа да не хукне. Дори не се отби в дамската тоалетна.

Савидж вдигна глава.

— Откри ме за десет минути — отбеляза той, гледайки циферблата на часовника си с изображение на Мики Маус. — Добре, Шерлок. Разбрах от Колин Пери, че се питаш защо искам да те назначат в моя отдел.

Бе навил до лакти ръкавите на бялата си риза, върху която се открояваше тъмносиня вратовръзка. Сакото от синия му костюм висеше на закачалката в ъгъла на кабинета. Докато говореше, бавно се надигна от стола зад бюрото. Беше едър, поне метър и осемдесет и пет, висок и мускулист. Освен бойни изкуства явно редовно и продължително тренираше в гимнастическия салон. Някои стажанти в Академията го определяха като изявен мъжкар. След инсценировката в Хоганс Алей лично тя вече знаеше колко силен и бърз може да бъде. Стомахът я боля цели три дни, след като главата му се заби там. Ако не знаеше, че е агент, би била направо ужасена от него. Изглеждаше непоклатим и твърд, с изключение на очите. Заради цвета им на лятно синьо небе майка ѝ би ги определила като замечтани. И щеше да сбърка. В този тип нямаше нищо мекушаво. Стоеше и търпеливо я наблюдаваше. Какво я беше попитал? О, да. Защо иска да я назначат в неговия отдел?

Усмихна се и успя да промълви:

— Да, сър.

Дилън Савидж заобиколи бюрото и стисна ръката ѝ.

— Седни и ще го обсъдим.

Както обикновено във ФБР пред бюрото имаше два стола, а на бюрото — компютър, очевидно също собственост на ФБР. Нямаше начин обаче и включеният до него лаптоп да принадлежи на ФБР. Беше леко извърнат към нея и тя видя зелените букви на черния фон, както и някаква графика. Това ли бе малкият компютър, за който всички разправяха, че Савидж може да го накара да танцува?

— Кафе?

Тя поклати глава.

— Какво знаеш за компютрите, Шерлок?

Просто Шерлок, без „агент“. Прозвуча ѝ приемливо. Гледаше я очаквателно. Неприятно ѝ бе да го разочарова, но нямаше избор.

— Не много, сър. Само колкото да пиша отчети и да преглеждам необходимите база данни, за да си върша работата.

За нейно огромно облекчение той се усмихна.

— Така е добре. Не бих искал сериозна конкуренция в собствения си отдел. Чух, че първоначалното ти желание било да бъдеш профайлър, но си преценила, че не си в състояние да се справиш със зверствата, с които ще се сблъскаш.

— Точно така. Но откъде знаете? Излязох от кабинета на господин Пери преди петнадесет минути.

— Не по телепатия — посочи телефонния апарат. — От време на време този уред се оказва полезен, макар лично аз да предпочитам електронната поща. Напълно съм съгласен с теб. И аз не бих се справил там. Профайлърите често напускат. Впрочем, сигурно вече си чула. Прекарват много дълго време, съсредоточени върху най-лошите черти на човека, затова по някое време им става трудно да общуват с нормалните хора. Губят представа за реалния живот; не успяват да опознаят дори собствените си деца; често браковете им се провалят.

Тя приглади тъмносинята си пола:

— Прекарах седмица сред тях. Запознах се, естествено, само с малка част от работата им. Но все пак достатъчно, за да разбера, че не притежавам необходимите качества да се справя. Имах чувството, че съм се провалила.

— Всяко начинание, Шерлок, изисква множество таланти. Не бива да смяташ за провал това, че не си се заловила да правиш психологически портрети на предполагаеми престъпници. Според мен нашата работа тук ни оставя по-скоро от страната на нормалните хора. Поисках да те назначат при мен, защото ми се струва, че подготовката ти е дала онова, което ми е необходимо. Резултатите ти от Академията са впечатляващи. Но се питам защо все пак си прекарала свободна година между завършването на гимназията и първата си година в колежа?

— Бях болна. Мононуклеоза.

— А, да. Тук се споменава. Представа нямам как съм го пропуснал — наблюдаваше го как разлиства страниците. Не го е пропуснал. Не си представяше някога да пропуска нещо. Ще трябва да внимава с него. Четеше бързо. Само веднъж свъси вежди. Вдигна поглед към нея. — Не предполагах, че подобно леко заболяване на кръвта може да извади човек от строя за цяла година.

— В продължение на девет-десет месеца не бях годна за нищо. Чувствах се като пребита, дяволски уморена.

Той погледна към листа върху бюрото си.

— Наскоро си навършила двадесет и седем години и си се насочила към Бюрото веднага след като си взела научната си степен.

— Да.

— Това е първата ти служба.

— Да.

Съзнаваше, че очаква от нея по-подробни отговори, но не бе склонна да го прави. Конкретен въпрос — конкретен отговор. Единствено така ще му отговаря. Беше чувала за репутацията му: не само е интелигентен, но и отлично познава хората. Не желаше той да разбере нещо за нея, което тя не иска. Привикна да е изключително предпазлива. Няма да спре сега я. Не е в състояние да си го позволи.

Остави досието ѝ върху бюрото. Седеше срещу нея със свъсени вежди. Беше облечена в строг тъмносин костюм и бяла блуза. Златиста шнола стягаше косите ѝ — с дълбок кестеняво червеникав оттенък — на опашка. Той си представи за миг как я поваля сред петуниите в Хоганс Алей. И тогава косите ѝ бяха прибрани. Имаше доста изпъкнали скули и беше доста слаба. Но го победи, без да изгуби самообладание.

— Наясно ли си с какво точно се занимава този отдел, Шерлок?

— Господин Пети спомена, че ако престъпник напусне щата, местните власти и полицията доста често звънят с молба за помощ за залавянето му.

— Да. Но не се занимаваме с онези, които отвличат хора. Други се справят блестящо с тази задача. Ние преследваме предимно чудовища, които не спират да убиват, докато ние не ги спрем. И също като ОПКР се намесваме само, ако ни повикат. Работата ни е да впрегнем умствените си способности, да проявим изключителна интуиция и обективност. Не се занимаваме с изготвянето на портрети като ОПКР. Боравим с компютри. Използваме специални програми, които ни помагат да проследим престъплението от много и различни гледни точки. Програмите съпоставят всички данни от две и повече престъпления, които изглеждат извършени от един човек, за да открият съществуването и да привлекат вниманието върху него. Наричаме основната програма ПАП — Предричаща аналогова програма.

— Вие сте писали програмите, нали, сър? И затова оглавявате този отдел.

Усмихна ѝ се.

— Да. Работя по прототипи дълго преди сформирането на отдела. Обичам да залавям типовете, които тормозят обществото, и ако трябва да кажем истината, компютърът, поне според мен, е най-добрият инструмент за залавянето им. Но той е само това, Шерлок. Инструмент. Посочва сходни схеми, странни взаимовръзки, но ние вкарваме данните, за да се получат схемите. И именно ние трябва да успеем да видим тези схеми и да ги разчетем правилно. Ние преценяваме възможните изходи и алтернативи, които компютърът предлага. Важно е с кои данни да го захраним. Ще видиш, че ПАП разполага с удивително много възможности. Един от моите хора ще те запознае с програмата. Ако имаш късмет, академичната ти подготовка по съдебна медицина и психология ще ти помогнат да видиш повече параметри, начини за откриване на значимото и взаимосвързаната информация, та като анализираш дадено престъпление, да го засечеш от различни гледни точки. Крайната цел е залавянето на престъпника.

Беше готова още в момента да се подпише под заповедта за назначението. Много ѝ се искаше да го попита кога ще има достъп до всичко като него. Успя обаче да се въздържа и да не каже нищо.

— Доста пътуваме, Шерлок. Често заминаваме без никакво предупреждение. Става по-натоварено, защото все повече и повече се разчува за нашата работа; властите се интересуват какви анализи предлагаме. Какъв е личният ти живот? Виждам, че не си омъжена, но имаш ли приятел? Някого, с когото си свикнала да прекарваш времето си?

— Не.

Имаше чувството, че се опитва да отвори консервена кутия с голи ръце.

— Би ли искала да присъства адвокат?

— Не ви разбирам, сър — примигна тя насреца му.

— Не си разговорлива, Шерлок. Само се пошегувах.

— Съжалявам, ако смятате, че не говоря достатъчно, сър.

Искаше да ѝ каже, че съвсем скоро ще приказва толкова, колкото той желае. Много го биваше. Всъщност повече го биваше с компютрите, но можеше и да разприказва всеки от хората в отдела. Ала за момента ще играе нейната игра. Нищо, освен фактите. Затова повтори:

— Значи с никого не живееш.
— Да, сър.
— Какъв е адресът ти, Шерлок?
— В момента нямам адрес, сър. Очаквах да ме разпределят в Лос Анжелис. Но щом оставам във Вашингтон, ще си потърся апартамент.
Три изречения. Тя направо ставаше бърлива.
— Ще ти помогнем. Имаш ли багаж на склад?
— Не много, сър.
Чу се тихо избибипкване.
— Момент! — Савидж погледна екрана на лаптопа. Разтърка брадичката си, докато четеше. После бързо напечата нещо, погледна екрана, забарабани с пръсти по бюрото и кимна. Вдигна поглед към нея. Хилеше се като маниак. — Електронно писмо. Най-после ни се отдава възможност да хванем Тостера.

[1] ОПКР — Отдел в помощ на криминалните разследвания. —
Б.р. ↑

4

Савидж приличаше на човек, готов да скочи върху бюрото и да затанцува. Не преставаше да се усмихва и да потърква доволно ръце.

— Тостера ли, сър?

— О, да. Направо имах антени за него. Извини ме, агент Шерлок — вдигна телефонната слушалка и започна да натиска копчета. Затвори и тихо изруга. — Забравих. Съпругата на Елис ражда. Отишла в болницата преди час, затова и него го няма. Не, няма да го викам. Ще иска да дойде, но трябва да стои при съпругата си. Това е първото им дете. Наистина, ще му е неприятно да пропусне случая. Не, просто не мога. Той трябва да е в болницата — за миг погледна към ръцете си, после отново към нея. Изглеждаше леко притеснен. — Готова ли си да се включиш?

Сърцето ѝ заби учестено. Беше абсолютна новачка, но той бе готов да рискува с нея.

— Готова съм, сър.

Той не си спомняше да го е изпълвало толкова желание и енергия дори през първия му работен ден. Изправи се.

— Добре. Днес следобед заминаваме за Чикаго. Става въпрос за един тип, който избил четиричленно семейство в Де Мойн. Три месеца по-късно повторил същото в Сейнт Луис. Тогава медиите го нарекоха Тостера. Ще ти разкажа за това по време на полета. Обади се капитан Бради от Полицейското управление в Чикаго, отдел „Убийства“. Смята, че можем да му помогнем. Всъщност горещо се моли да успеем да направим нещо — погледна часовника си. — С теб ще се срещнем на летище „Дълес“ след два часа. Едва ли ще останем там повече от три дни — смъкна навитите ръкави на бялата си риза и грабна сакото. — Наистина искам да хвана този тип, Шерлок.

Тостера. И тя знаеше за него. Преглеждаше вестниците, за да прочете за чудовища като този. Да, вече бе запозната с подробностите, поне с появилите се в пресата.

Отвори ѝ вратата на кабинета.

— Искате да кажете, че знаете как да го заловите?

— Да. Този път непременно ще успеем. Капитан Бради сподели, че разполагат с някои улики, но има нужда от нас. Върви да си приготвиш багажа. Оли Хамиш ръководи отдела, когато аз отсъствам.

Летяха с „Юнайтед“, бизнес класа.

— Смятах, че практиката на Бюрото е агентите му да летят само в туристическа класа.

Савидж постави дипломатическото си куфарче под седалката отпред и седна.

— Осигурих тази придобивка за отдела. Нали не възразяваш аз да седна до пътеката?

— Вие сте шефът, сър.

— Така е, но можеш да ме наричаш Дилън или Савидж. Отговарям и на двете. Теб как те наричат повечето хора?

— Шерлок, сър. Само Шерлок.

— Срегнах се веднъж с баща ти преди пет години, точно след като стана съдия. Всички от силите на реда останахме изключително доволни от назначението му, защото рядко се церемони и дава заслуженото на престъпниците. Помня, че либералите в родния ти щат не посрещнаха добре избора му за съдия.

— Така е. Направиха два сериозни опита да го отстранят. И двата неуспешни, разбира се. Първият път беше след като потвърди смъртната присъда за мъж, изнасилител и измъчвал две момченца, чиито тела по-късно хвърлил в Дъмпстър в Пало Алто. Вторият — след като не разреши да пуснат под гаранция незаконно пребиваващ в страната мексиканец, отвялякъл и убил местен бизнесмен.

— Трудно е да се повярва, че някои хора се застъпват за подобен род убийци.

— Да, но е факт. В първия случай упрекнаха баща ми в липса на съчувствие и състрадание. Съпругата на обвиняемия била починала от рак, а синът му бил убит от пиян шофьор. Заслужавал още един шанс. Обстоятелствата го били подтикнали да измъчва двете момченца. Бил се разкажал, твърдял, че се поболял от мъка, но татко отсече: „Глупости“ и потвърди смъртната присъда. А в случая с мексиканеца обвиниха татко в расизъм, защото нищо не доказвало намеренията на човека да

побегне от Щатите. Напротив — защитата на подсъдимия оправдаваше отвлечането, понеже бизнесменът не само бил отказал да му даде работа, но заплашил да го предаде на Имиграционните служби, ако не напусне кабинета. Разправяха колко нечестно постъпват с мексиканеца и как го дискриминират. Не споменавах, че бизнесменът също е имигрант, но законен. А аз лично дълбоко се съмнявам дали е отправил подобна заплаха.

— Все пак не успяха да отстранят баща ти от поста.

— Не. Бих казала, че районът на Залива е чудно място, където да израснеш. Винаги се намират група местни хора, противници на онова, което се прави.

— Какво мисли баща ти за желанието ти да работиш във ФБР?

От бордовите високоговорители прозвуча гласът на стюардесата: даваше задължителните указания за предпазните колани и кислородните маски. Той долови в очите ѝ огромно облекчение; бдителността ѝ намаля — сега получаваше отдих да се заслуша в кратката лекция, вместо да се съсредоточава върху въпросите му. Тя определено беше загадка за него. А той много обичаше загадките. Отново ще ѝ постави въпроса. Най-вероятно в момент, когато е уморена или разсеяна.

Облегна се назад и не каза нищо повече. След малко отвори куфарчето си и ѝ подаде дебела папка.

— Надявам се да четеш бързо. Тук е всичко свързано с трите престъпления. Знаем, че нямаш лаптоп, затова го разпечатах. Прегледай всичко и запомни колкото е възможно повече. Ако имаш въпроси, запиши си ги и ме попитай по-късно.

Нежно вдигна лаптопа, постави го върху сгъваемата поставка и се залови за работа.

Изчака да поднесат вечерята, преди да заговори отново:

— Всичко ли изчете?

— Да.

— Бърза си. Въпроси? Идеи? Нещо, което не изглежда наред?

— Да.

Той не попита нищо. Дъвчеше и чакаше. Наблюдаваше я как отрязва парче маруля от салатата. Не я хапна, просто си играеше с нея.

— Знаех за този човек от вестниците. Но тук има толкова много информация — говореше приповдигнато, сякаш е приета в трудно

достъпен клуб. Свъси вежди и я погледна. Тя внезапно прочисти гърлото си и продължи с почти безизразен тон: — Явно е без самочувствие, не е особено интелигентен и вероятно има ниско платена работа. Самотник е, не се разбира добре с хората... — той я изчакаше — нещо, в което страшно го биваше. — Винаги съм се питала защо то убива семейства. И все четиричленни.

— Нарече го „то“. Интересно.

Беше се изпуснала. Хапна парчето маруля и започна бавно да дъвче. Трябваше да бъде по-внимателна.

— Езикова грешка.

— Не, не беше езикова грешка, но да не го коментираме в момента, Шерлок. Колкото до семействата — според хората от ОПКР, както си прочела в папката, той е живял в една и съща жилищна сграда с първото семейство в Де Мойн. Смятат, че ги е познавал, ненавиждал ги е и е искал да ги унищожи, което и направил. В Де Мойн и околността обаче не открили никого, който да отговаря на описанието на извършителя на първото убийство. Тогава допуснали, че психологическият портрет просто не е точен. При повторното убийство — вече в Сейнт Луис — всички били объркани. В Чикаго попитах капитан Бради, дали полицията в Сейнт Луис е претърсила района за евентуален заподозрян. Бяха го сторили, но не бяха попаднали на никакъв приемлив заподозрян.

— Но вече бяхте говорили с полицията в Сейнт Луис, нали?

— О, да.

— Доста неща знаете, бих казала.

— Мислил съм по този случай, Шерлок. Мислил съм и съм го пресъздавал многократно, доколкото ми е било възможно. За разлика от ченгетата твърдо вярвам, че психологическият портрет е напълно точен.

— Независимо от факта, че в Де Мойн или Сейнт Луис не са открили никого, който да отговаря на описанието, така ли?

— Да, точно така. Но ми е интересно ти какво мислиш. Хайде да видим дали си така бърза с умозаклученията, както с дамския колт.

Тя разпери пръсти. Бяха дълги, с ниско изрязани нокти.

— Все пак успяхте да го изритате от ръката ми.

— Но умееш да хващаш. Не очаквах този ход от Портър.

В този момент тя му се ухили, за миг обезоръжена.

— Бяхме го тренирали. В едно упражнение го взеха за заложник. Хвърлих му оръжие, но той не го улови. Крадецът така се ядоса, че застреля Портър. Както можете да си представите, после инструкторите доста ни навикаха — все още ухилена повтори: — Бяхме го тренирали.

Той бавно затвори лаптопа си и сподели:

— Докато бях стажант в Академията и мен ми се караха веднъж. Ще ми се да се бях сетил за вашия номер. При упражнение в Хоганс Алей партньорът ми Джеймс Куинлан играеше ролята на банков обирджия и ФБР го бе пипнало. А аз просто стоях там и наблюдавах как го отвеждат. Ако му бях подхвърлил оръжие, може би щеше да се измъкне. Макар че един Господ знае какво щеше да стане тогава — въздъхна. — Куинлан ме издал при разпит. Според мен е очаквал да го измъкна, но понеже не го направих, просто пропял. Впрочем, главата ми не го побира как си е представял, че ще успея да го сторя. Както и да е. Хванаха ме час по-късно — опитвах се да напусна града с крадена кола, синия буик на кмета.

— Куинлан ли казахте?

— Да.

— Кой е Куинлан?

— Агент и дългогодишен приятел. Е, Шерлок, какво мислиш, че ще открием в Чикаго?

— Споменахте за предположението на чикагската полиция, че е близо до залавянето на престъпника. Колко близо?

— Нали прочете данните в папката? Разполагат със свидетел, забелязал мъж да напуска къщата на жертвите. Имат описание. Ще видим колко е точно.

— А какво от това, което не е отбелязано в папката, знаете вие, сър?

— Повечето неща са предположения. И няколко важни детайла от компютърната ми програма — кимна на стюардесата да отнесе кафената чаша. Внимателно затвори лаптопа и го пхна в куфарчето. — Скоро ще кацнем на „О’Хара“ — обяви той, облегна се назад и затвори очи.

И тя се облегна. Не беше ѝ показал компютърния анализ на случая. Вероятно смяташе, че вече е получила твърде много информация. Може би отговаряше на истината. Не ѝ се искаше да

разгледа снимките от местопрестъпленията, но си наложи да го направи. Оказа се трудно. Вестниците не бяха публикували илюстративен материал. Снимките от папката ѝ разкриха целия ужас. Не се въздържа и подхвана:

— И в трите случая родителите са към четиридесетте, а децата — винаги момче и момиче — съответно на десет и дванадесет. Бащите неизменно са простреляни в гърдите, а после — в корема. Според данните от аутопсията вторият куршум е изстрелян, след като са умрели. Майките са били вързани за кухненската маса, бити по лицето и после удушени с шнура на тостера, откъдето и прякора Тостера. Децата са вързани едно към друго, ударени, за да загубят съзнание, а главите им — напъхани във фурната. Като при Хензел и Гретел. Но е по-злоещо. Този тип вероятно е болен. Питала съм се какво би предприел, ако семейството не разполага с тостер.

— Да, и аз в началото се питах същото — обади се той, без да отваря очи. — Навежда те на мисълта, че преди убийствата е посещавал тези домове, за да се увери в наличието на такъв уред.

— Или е носел тостера със себе си.

— Възможно е, но е малко вероятно. Прекалено очебийно е. Някой би могъл да забележи, че носи нещо. И друго — в доста кухни фурните са монтирани по-високо и са вградени. Как тогава би убил децата? От снимките се вижда, че при нашите случаи всички фурни са от стария тип.

— Когато е посещавал семействата, е имал да проверява доста неща, не смятате ли?

Загледа се в профила му. Той не ѝ отговори. Тя бавно прибра снимките в плика. И все така бавно подреди листовите и ги постави в папката. Той бе мислил доста по случая. Същото важеше и за нея. Все така изпитваше остро желание да огледа компютърния анализ. Но беше и вярно, че не се реши да поиска да го види.

Стюардесата помоли всички да изключат всякакви електронни уреди — започваха да се приземяват към Чикаго. Савидж затегна предпазния колан.

— О, да. Нашият човек е проверявал обстойно.

— Как запомнихте въпроса ми? Зададох го преди пет минути.

— От ФБР съм и много ме бива — отвърна той и отново затвори очи.

Идеше ѝ да го ритне. Вместо това се извърна и погледна през илюминатора. Вече се виждаха ярки светлини. Сърцето ѝ заби по-силно. Първата ѝ служебна задача. Искаше да направи всичко както трябва.

— Ти вече също си от ФБР, Шерлок.

Е, беше някакъв кокал. Тя се усмихна, приемайки кокала с удоволствие.

Затегна колана. По време на цялото снижаване не откъсна очи от светлините на Чикаго. Ура! Няма да преследва банкови обирджии.

5

Чикаго ги посрещна мрачен. На осемнадесети октомври температурата бе едва десет градуса. За последен път Лейси посети града, когато бе двадесет и една годишна — тогава действаше самостоятелно. Дойде да проследи подадена ѝ от полицейски участък улика, която не доведе доникъде.

Колкото до Савидж, той, изглежда, не си даваше сметка къде точно се намира. Мислеше за негодника, избил брутално три семейства. Посрещна ги офицер Алфонсо Поне и ги отведе до светлосин форд без отличителни знаци.

— Капитан Бради предположи, че едва ли бихте искали да стигнете до участъка с полицейска кола. Това е личният му автомобил.

След четиридесет и пет минути шофиране сред претовареното движение, където в радиус от два километра всеки натискаше клаксон, той ги остави пред едноетажната сграда на кръстовището на две централни улици — „Милуоки“ и „Хигинс“ — в квартал Джеферсън Парк: приятно и порядъчно място, обитавано от хора от средната класа. Навремето в сградата имало и мазе, осведоми ги офицер Поне, защото била строена през 1936. Веднъж един задържан се опитал да избяга. След седемдесетте години по фасадата бяха направени някои подобрения. Отпред в сандъче стърчаха няколко поизсъхнали стръка цветя и пилон за знаме.

Вътре приличаше на всеки полицейски участък, в които Савидж бе стъпвал: подът бе покрит с бежов линолеум. Изглеждаше поне четиридесетгодишен. Долавяше се и миризма на урина въпреки ароматизаторите, които би трябвало да я прикрийт. Понеже приближаваше осем вечерта, вече имаше десетина задържани — прави или насядали по пейките до стената. Поне половината бяха тийнейджъри. Запита се в какво ли са се провинили. Най-вероятно — наркотици.

От дежурния офицер Савидж се осведоми къде да открие капитан Бради. Друг офицер, който стана доста бдителен, щом

забеляза значките им на агенти от ФБР, ги придружи до помещение, разделено със стъклени стени на няколко кабинета. Било нова придобивка, осведоми ги той, но никой не я харесвал. По това време на денонощието наоколо нямаше много шум — само от време на време иззвъняваше телефон. Всички в общото помещение бяха с цивилни дрехи.

Капитан Бради, чернокож мъж на около четиридесет и пет години, имаше подчертано южняшко произношение. Макар на главата му да нямаше нито един бял косъм, изглеждаше по-възрастен от годините си, много уморен и с дълбоки бръчки около устата. Щом ги видя, устните му се разтегнаха в широка усмивка. Измъкна се от претрупаното си с книжа бюро и протегна ръка.

— Агент Савидж, нали?

— Да, капитане.

Двамата се здрависаха.

— А това е агент Лейси Шерлок.

Капитан Бради пое ръката ѝ, ухили ѝ се и отбеляза:

— Доста път сте били от Лондон насам.

Тя също му се ухили.

— Да, сър. Забравих си каскета, но лулата ми е в чантата.

Не подозираше, че Савидж знае малкото ѝ име. Савидж огледа компютъра върху бюрото на капитана.

Капитан Бради им предложи да седнат срещу дивана — столовете се оказаха изненадващо удобни. Самият той се настани на канапето, наведе се напред и притисна ръце с колене.

— Бъд Холис от Сейнт Луис каза, че следите случая откакто този тип е убил първото семейство в Де Мойн и местното полицейско управление поискало от ФБР да направи психологически портрет. Намираше за редно да се свържа с вас. Затова ви изпратих писмо по електронната поща. Той... останал впечатлен от идеите ви, макар да не му помогнали особено. Но вие вече го знаете. Този тип е пълна загадка. Сякаш нищо не го лови. Сякаш е призрак — капитан Бради се закашля дълбоко и гърлено. — Извинете, май съм преуморен. Жена ми доста ми се накара тази сутринта — сви рамене. — Но какво да правя? Откакто преди три дни и половина този тип уби семейството тук, работим извънредно. Станало е точно в шест часа, по време на вечеря, както го е направил и с другите две семейства. Извинете. И това

всъщност знаете. Получихте ли всички полицейски доклади, които изпратих вчера?

— О, да — увери го Савидж. — Очаквах да се свържете с мен.

Капитанът кимна.

— Бъд Холис каза още, че сте умен, не търсите евтина слава и провеждате разследванията с компютър. Не ми е ясно как точно става, но съм склонен да опитаме. Пет минути, преди да ви изпратя електронната поща, все още не бях напълно убеден доколко идеята да ви повикам, е добра. Благодаря ви, че се отзовахте така бързо. Искях да поговоря няколко минути с вас двамата, преди да ви представя на работещите по случая детективи. Те не са особено... щастливи, че съм ви повикал.

— Няма никакъв проблем — увери го Савидж и кръстоса крака. — Прав сте, капитане. Нито Шерлок, нито аз гоним слава. Просто искаме да отстраним този тип от улицата.

Всъщност Лейси искаше да го види мъртъв.

— За съжаление, откакто днес следобед ви изпратих електронното писмо, не разполагаме с нещо ново. От кабинета на кмета започнаха здраво да ни притискат. Всички в участъка се крият в тоалетната, защото след нощта на убийството медиите са обезумели. Не ни оставят на мира. От една телевизионна станция са се добрали до снимките от местопроизшествието и — представяте ли си — ги показала по новините в десет? Проклети лешояди. Знаят всичко за случилото се в Де Мойн и Сейнт Луис и че медиите там нарекли този тип Тостера. Подплашиха всички до смърт. В участъка се шегуват, че хората започнали да изхвърлят домакинските си уреди. Чели сте всички доклади за убийствата, нали?

— Да. Всички до един. Бяха доста изчерпателни.

— Е, май е време да пристъпим към работа, агент Савидж. Ще ни помогнете ли?

— С агент Шерлок имаме няколко въпроса. Възможно ли е да се срещнем с вашите хора и да получим отговорите? И да, капитане, сигурен съм, че сме в състояние да ви помогнем.

Капитан Бради се усмихна скептично на Савидж, но в уморените му очи се мярна искрица надежда.

— Хайде тогава — каза той, взе дебела папка от бюрото си и отиде до вратата на кабинета. Провикна се: — Дубровски! Мейсън!

Веднага в заседателната зала — обърна се към гостите: — Ненавиждам тези модулни кабинети. Направиха ги миналата година. Никого не виждаш и най-често човекът, който ти трябва, е в тоалетната.

Очевидно нито Дубровски, нито Мейсън бяха изчезнали в тоалетната. Седяха в заседателната зала и очакваха агентите от ФБР. Капитан Бради имаше право по отношение на едно — никак не изглеждаха щастливи. Тук бе тяхна територия и последното, което желяеха, бе хора от ФБР да си пъхат носа в делата им. Савидж беше възпитан и делови. Погледнаха Шерлок и тя забеляза, че не очакват да получат кой знае каква помощ от нея. Дубровски попита:

— Нали не смятате, че сме вашият Уотсън, Шерлок?

— Ни най-малко, детектив Дубровски, освен ако някой от вас двамата не е лекар.

С тази си реплика заслужи една, макар и неохотна усмивка.

Искаше да обяви на всички, включително и на Савидж, че сега вече знае за този тип толкова, колкото и самите те, дори вероятно повече от чикагските ченгета, че е мислила за него толкова дълго, колкото и самия Савидж, но нищо не каза. Чудеше се какво е наумил Савидж. Познаваше го едва от седем часа, но бе готова да заложи и последния си долар, че нещо е намислил. Не би се изненадала, ако разполага с името и адреса на този тип.

Седяха в малката зала, докладите и снимките бяха разстлани по масата. До лакътя ѝ лежеше снимка от местопрестъплението: госпожа Лански с шнура на тостера около врата ѝ. Захлупи снимката и погледна Савидж.

Вече бе придобил онова, което мислено бе започнала да нарича типично изражение на човек от ФБР. Внимателно и замислено изучаваше Дубровски. Запита се дали вижда повече от нея. Горкият Дубровски — очевидно съсипан от умора, той не се усмихваше; приличаше на човек, загубил най-добрия си приятел. Беше и напрегнат — вероятно от прекалено много кафета. Не се задържаше на едно място. Кафявият му костюм беше измачкан, а кафявата му вратовръзка приличаше на примка. Наболата брада придаваше тъмен вид на долната половина на лицето му.

Савидж облегна лакти на масата, погледна директно мъжа и попита:

— Детективе, отбивали ли са се майстори в дома на семейство Лански през последните два месеца?

Дубровски се облегна назад, после наклони стола напред и удари с юмрук по масата.

— Да не ни мислите за шибани идиоти? Разбира се, че проверихме в тази насока. Преди три седмици е минал човек от телефонната компания, но говорихме с него и всичко е наред. Освен това е поне на петдесет години и има седем деца.

Савидж продължи със същия спокоен тон:

— Откъде знаете, че не е имало други майстори?

— Проверихме чековите книжки на семейство Лански — не е отбелязано нищо за плащане на ремонти, няма и никакви разписки, пък и съседите не са чували нещо да се нуждае от ремонт. Говорихме с близки на семейството — дори с онези, които не живеят в града — никой не беше чувал семейство Лански да се е готвило да прави някакви поправки.

— И в района не е имало никакви непознати през седмицата преди убийството? Или в деня на убийството?

— О, разбира се. Няколко доставчици на пица, двама проповедници от Адвентистите на седмия ден, някакъв, който агитирал за местна политическа кампания — обади се Мейсън.

Беше по-млад мъж, облечен в изключително скъп син костюм, но умората го бе съсипала не по-малко от партньора му. Савидж си представи, че при разпит Мейсън влиза в ролята на доброто ченге, а Дубровски — на лошото. Мейсън изглеждаше простодушен й наивен, каквато всъщност едва ли бе вече от доста време.

Мейсън въздъхна примирено и постави ръце върху масата.

— Никой не е виждал никого при къщата на семейство Лански, с изключение на майка и дъщеря, които обикаляли от врата на врата и продавали бисквити за набиране на средства за момичетата-скаути. Било ден преди убийството. Това не означава, че представители на Обединената презвитерианска църква не са се отбивали преди седмица, но никой няма да признае подобно нещо. Кварталът е малък и сплотен. Нали знаете — от онези, където всеки знае работите на другите. Старицата, която живее срещу къщата на семейство Лански, дори успя да опише жената и момиченцето, които продавали бисквитите. Не мога да си представя непознат да се завърти наоколо и

старата дама да не го забележи. Искан да я питам дали не води дневник кой кого посещава из квартала, но Дубровски се усъмни доколко това ще я зарадва и да не би да откаже да говори с нас.

Капитан Бради се обади:

— Знаете ли, агент Савидж, не ми бе хрумвало, че преди да затрие семействата, убиецът се е вмъквал в къщата под някакъв предлог, та да надникне в кухнята и да провери дали разполагат с тостер и старомодна газова фурна, докато не сте казали на Бъд Холис в Сейнт Луис да провери за това. Той именно ни накара да разговаряме с всички съседни от квартала. Както посочи Мейсън — никакъв непознат, нито дори доставчик на цветя не е посещавал къщата на семейство Лански. Всички са единомисленици. Пък и никой от съседите не изглежда странен. А докато разговаряхме с тях, се оглеждахме и за такива, просто за всеки случай.

Савидж, разбира се, бе информиран за това и капитан Бради бе наясно, че го знае, но искаше детективите да следват неговия ход на мисли. Пое от Мейсън чаша кафе, по-гъсто от саудитски петрол.

— Всичките сте запознати с психологическия портрет, изготвен от ФБР след първите убийства в Де Мойн. Според него убиецът е млад мъж между двадесет и тридесет години, самотник, живял е в квартала или не много далеч, вероятно с родителите си или с брат, или със сестра. Отдавна е таил омраза или ненавист към семейството в Де Мойн, което положително не е подозирало за тези му чувства. Приятелите на семейството сигурно също са били в неведение. За жалост в тази посока не излезе нищо.

— Така ли? — иронично попита Дубровски и забарабани с химикалката по дървения плот на масата. — Ченгетата в Де Мойн прекараха часове наред над тази хипотеза. Измъкнаха всички мъже в радиус от три преки, но нито един не отговаряше на описанието. А после се оказа, че Тостера е сериен убиец. Слава Богу, ние не губихме време да работим в тази посока. Вие не сте безгрешни — последното очевидно допадна на Дубровски. — Не. Този път сте толкова далеч от линията, че дори не ви е възможно да видите влака. Както ви каза капитанът, говорихме с всички съседни. Нито един не ни се стори чудак.

— Всъщност в този случай съвсем не сме далеч от линията — обади се Савидж. — Повярвайте ми, изумително е колко често портретите са точни — замълча за миг и продължи: — Е, всички сме

съгласни, че един и същи тип е убил и трите семейства. Има логика в необходимостта да посети къщите предварително, за да е сигурен, че са обзаведени с тостер и класическа голяма фурна — от старите модели, които се поставят на пода. И не говорим за електрическа печка, а за газова. Имало е безчет хора, разнасящи доставки из квартала и в Де Мойн, и в Сейнт Луис, но истината е, че никой не е напълно уверен в нищо. Когато профайлърите са задействали по теорията, че убиецът вероятно е живял в квартала, вече не е съществувала и определена сигурност относно майсторите или доставчиците. Никой не помнел да е видял някого.

— Добре го обобщихте, Савидж — обади се Дубровски.

— Имайте още малко търпение, детективе — отпи от кафето. — Това нещо е толкова потентно, че се обзалагам, че се раждат малки чашки за кафе.

Единствено Шерлок се усмихна.

Савидж продължи:

— С часове сте обхождали квартала, и то непосредствено след престъплението. Доказали сте, че не е имало никакъв майстор, пътуващ търговец или дори човек, чиято кола се е развалила и е поискал да се обади в сервиза от дома на семейство Лански. Така се връщаме на основния въпрос: как е влязъл в къщата? И особено в кухнята, за да е сигурен, че всичко необходимо е налице.

Дубровски демонстративно погледна часовника.

— Вижте, Савидж, мислили сме за всичко това. Открихме, че всичките къщи са строени отдавна. Не само тук, но и в Де Мойн и Сейнт Луис. За мен това означава, че шансовете да имат от старомодните газови фурни в кухнята са безспорни. А и кой няма тостер? Това са глупости. Нашият човек е лабилен. Направо луд. Психиатрите не са единодушни защо е направил всичко това. Може Господ да му е казал да удуши всички майки с шнура на тостера. Може Господ да му е казал, че всички деца са лоши, а той е злата вещица от приказката за Хензел и Гретел. Кой, по дяволите, знае защо затрива цели семейства? Както казах — той е луд и си пътува из Щатите, като вероятно убива от каприз, а не по някаква система или поради някаква причина.

Тук се обади Мейсън:

— Бък е прав. Не сме наясно защо никой не го е видял да се навърта около дома на семейство Лански, защо нито едно куче не се е разляяло, но може да се е преоблякъл като пощаджията или като старицата отсреща. Във всеки случай е имал късмет. Но ще го открием. Длъжни сме да го направим. Нищо чудно, разбира се, негодникът отдавна да е напуснал Чикаго. Ще чуем отново за него, след като убие някого в Канзас.

„И те наистина го вярват“, помисли си Шерлок. Ясно се четеше по лицата им. Вярват, че типът отдавна е напуснал Чикаго и няма начин да го заловят.

— Нека ви разкажа за магията на компютрите, господа — обяви Савидж и се усмихна. — Те вършат нещата много по-бързо отколкото ние сме в състояние. Но е важно с какви данни ги захранваш. Въпросът е да се подберат подходящите данни, които да влязат в миксера, преди да го включите, за да си свърши работата.

Наведе се напред, взе лаптопа си и го включи. Започна да натиска клавишите, без да обръща внимание на присъстващите в залата.

— Трябва да си вървя къщи, капитане — обяви Дубровски. — Омръзна ми от шегички. Искам да си взема душ, иначе жена ми няма дори да ме целуне, а децата ми са забравили как изглеждам.

— Всички сме на края на силите си, Бък. Още малко търпение. Чакай да видим с какво разполага агент Савидж.

В този момент Лейси си даде сметка, че всъщност заради тях Савидж разиграва малко представление. В куфарчето си разполагаше със страниците, които искаше да им покаже. Но щеше да извика необходимите схеми на екрана и да ги накара да ги разгледат, преди да им даде екземпляри. В следващата минута Савидж обърна компютъра и ги подкани:

— Погледнете, детективи, капитан Бради.

6

Тримата мъже се струпаха около малкия лаптоп. Неочаквано детектив Дубровски обяви:

— Не, не го вярвам. Няма логика.

— Напротив.

Савидж подаде на всеки по един лист. Шерлок дори не го погледна, защото знаеше какво е написано. В този миг Савидж я погледна. Ухили ѝ се. Не знаеше как, но бе сигурен, че е разгадала нещата.

— Ти им кажи, Шерлок.

Сега всички се вторачиха в нея. Беше я поставил в центъра на вниманието. Но и бе забелязал пламъчето на познанието в очите ѝ. Как, тя нямаше представа, но ѝ даваше възможност да блесне.

Лейси прочисти гърлото си.

— Профайлърите от ФБР са прави. Става въпрос за обитател на квартала, който е ненавиждал семейство Лански. Убил е семействата в Де Мойн и Сейнт Луис, защото е искал да потренира, преди да убие хората, които ненавиждал. Искал е в случая, който бил най-важен за него, всичко да бъде перфектно изпитано. Така че жертвите в Де Мойн и Сейнт Луис са случайно подбрани. Без съмнение е обикалял, докато попадне на семейство, отговарящо на изискванията му. После ги е убил.

Капитан Бради подсвирна.

— Господи, да не искате да кажете, че профайлърът е прав, но единствено по отношение на семейство Лански?

— Точно така — обади се Савидж. — Другите две семейства са били в някакъв смисъл генерална репетиция — обърна се към Дубровски и Мейсън. — Искях да сте напълно сигурни, че преди убийството около къщата на семейство Лански не се е навъртал непознат. И двамата ли сте убедени в това?

— Да — отвърна Мейсън. — Напълно.

— Тогава отиваме в квартала, където са живели, и подбираме човека, който съвпада с портрета. Допусна грешка и сега вече ще го заловим. Компютърът посочва три възможности: и тримата живеят съвсем близо до къщата на семейство Лански. Лично аз съм готов да се обзаложа, че ще се окаже Ръсел Бент. По приляга към психологическото описание от другите двама. Като се има предвид колко добре този тип пасва на портрета и като помним, че не е имало никакви непознати, шансовете това да не е била поредната генерална репетиция наистина са сериозни. А и Ръсел Бент живее със сестра си и съпруга ѝ. Тя е точно две години по-голяма от брат си.

— Не разбирам, агент Савидж — прекъсна го капитан Бради и седна напред на стола. — Какво значение има, че е две години по-голяма от него?

— Възрастовата разлика между момчето и момичето и при трите семейства — посочи Лейси. — Момичето е на дванадесет, а момчето — на десет.

— Господи! — възкликна капитан Бради.

— Защо направо не ни казахте? — попита Дубровски разярен.

Имаше чувството, че Савидж го е накарал да изглежда глупак.

— Както ви казах — отвърна Савидж и се надигна от стола, — исках да сте напълно сигурни, че около дома на семейство Лански не се е навъртал непознат. Съществуваше възможността този тип да си е правил трета генерална репетиция. Но излиза, че не е така. За него този път е бил истинският. Всъщност не укривах информация от вас. Просто тази сутрин, след като капитан Бради ми изпрати докладите ви, вкарах всички данни в компютъра. Без тях нямаше да постигна нищо. След време сами щяхте да разкриете случая. Но аз просто винаги вярвам на психологическите портрети и разполагам с компютъра.

Ръсел Бент живееше през шест къщи от дома на семейство Лански заедно със сестра си, съпруга ѝ и момченцето им. Двадесет и седем годишният Бент не излизаше с момичета, нямаше много приятели, но се държеше мило с всички. Работеше по поддръжката в голяма сграда на Милуоки Авеню. Единствената му страст бе да тренира децата от Младежката лига.

Обхождайки квартала, детективите вече бяха разговаряли с Ръсел Бент, сестра му и съпруга ѝ. Въобще не го заподозряха като евентуалния извършител. Търсеха луд сериен убиец, с обезумял поглед, а не стеснителния мъж, който се държа изключително възпитано с тях.

— Сто долара, Шерлок, че ще го пречупят за двадесет минути — обяви Савидж и се ухили на Лейси.

— Никой от тях вече не изглежда уморен — отвърна тя. — Ще ги наблюдаваме ли?

— Не. Хайде да отидем в кабинета на капитан Бради. Не желая да им пречим. Знаеш ли, обзалагам се, че Бент сигурно щеше да убие още едно семейство в друг щат, за да обърка тотално всички. После нямаше да убива повече.

— Чудех се защо е убивал децата по този начин.

— И аз доста мислих по въпроса, говорих с профайлърите и няколко психиатъра. Защо Бент все убива семейства с две деца — непременно момче и момиче — и във всичките случаи децата са с две години разлика помежду си. Нито повече, нито по-малко. Представял си е, предполагам, че убива себе си и сестра си.

Тя го погледна и потрепери.

— Но защо? Не, не ми казвайте. Правили сте някои запитвания за господин Бент, нали?

— Да. Разказах всичко на Дубровски и Мейсън в мъжката тоалетна. Сега ще има с какво да се изфукат пред капитан Бради.

— Ще ми се и аз да бях там.

— Е, радвай се, че не беше. Мейсън така се развълнува, че повърна. Нищо не бил ял цял ден и изпил литри от онова кафе, дето действа като атомна бомба.

Тя вдигна ръка.

— Не, наистина не ми казвайте. Оставете ме да помисля, сър.

Последва го по коридора към кабинета на капитан Бради. Той се излегна на дивана. Беше прекалено къс и твърд като скала, но в момента не би го заменил за нищо. Бе започнал да се уморява. Затвори очи и си представи Ръсел Бент. Бяха го заловили. Този път спечелиха. За миг забрави за чудовищата, които вилнееха навън и продължаваха да убиват; чудовища, които той и неговите хора бяха дирили часове

наред и се бяха проваляли. Но този път заловиха чудовището. Бяха спечелили.

— Майката трябва да е направила нещо.

Той отвори едното си око. Шерлок стоеше над него — кичур от червеникавата ѝ коса беше паднал на лицето ѝ. Проследи как го пъхва зад ухото. Хубава коса, гъста. Гледаше го със зелените си очи — хубав цвят. Не, всъщност косата ѝ не бе истински червена, забелязваха се и кафеникави нюанси, и канелени отблясъци. „Е, сигурно може да се определи като кестенява“, реши той. Така си помисли първия път, когато я видя.

— Да — обади се той. — Госпожа Бент определено е направила нещо.

— Според мен господин Бент не е направил нищо. Тримата бащи, убити от Ръсел, са били застреляни моментално. Не. Почакайте. След като са били мъртви, ги е прострелял в корема.

— Бързата смърт вероятно говори, че Ръсел въобще не се е интересувал от бащата. Не той е бил обектът на неговата омраза. Прострелвал ги е в корема, защото сигурно е смятал баща си за малодушен, слаб, незначителен човек, на когото въобще не е гледал като на мъж.

— Какво е направила госпожа Бент на Ръсел и на сестра му?

— За да накаже Ръсел и сестра му, но по-вероятно заради тръпката, която е изпитвала от това, госпожа Бент им запушвала устата, завързвала ръцете им отзад и ги затваряла или в багажника на колата, или в килера, или в друго затворено пространство, бъдещо ужас. Веднъж почти се задушили с въглероден окис. Майката не се грижела за тях и очевидно ги оставяла да се хранят, с каквото намерят. От Социалните служби не успели да ги отделят от нея, докато не станали съответно на дванадесет и десет. Какво ще кажеш за съвпадението?

— Вие как събрахте тези данни така бързо?

— Преди да тръгнем, се хванах за телефона. Дори помолих в Социалната служба да проверят досиетата на семейството. Всичко беше вътре.

— Значи шнурът на тостера е нещо като разплата за онова, което тя не е правила за тях? А ударите по лицето са били като възмездие?

— Да, вероятно.

— И сигурно е започнал да вярва, че макар майка им да е била отвратително същество, той и сестра му също заслужавали смърт, но не умрели, а оцелели, затова други деца трябвало да загинат.

— Не звучи кой знае колко логично, нали? Но вероятно е свързано с чувството на Ръсел Бент за безполезност и представата му, че не е заслужавал да живее.

— Но защо е избрал точно семейство Лански?

— Представа нямам. Никой не споменава никакви клюки за семейството, нито за физическо насилие или изоставяне на децата. Няма необясними наранявания, заради които децата да са попадали в спешното отделение. Но Ръсел Бент сигурно е мислел, че двете деца са приличали на него и на сестра му, за да заслужават да умрат. Както е смятал, че и майката прилича на тяхната, за да заслужава смъртта. Защо точно с газ е трябвало да убива децата, един Господ знае. Твоето обяснение е толкова приемливо, колкото всяко друго. С помощта на психиатрите обаче Бради ще открие точно защо.

— Ръсел Бент е тренирал деца от Младежката лига. Момчето на семейство Лански е играело за Младежката лига. Не е изключено детето да се е сближило с Ръсел и да му е споделило, че майка му е ужасна — сви рамене. — Всъщност няма значение. Знаете ли какво ще направят, сър? Ще представят всичко с психиатрични термини. Знаете ли какво е станало с родителите Бент?

— Да — отвърна той. — Знаем, Шерлок. Наричай ме както искаш, но не и „сър“. Само на тридесет и четири години съм. И то ги навърших миналия месец, на шести. „Сър“ ме кара да се чувствам като старец.

Трите ченгета буквално нахълтаха в кабинета. Капитан Бради доволно потриваше ръце. Щяло да има пресконференция в полунощ. Мейсън и Дубровски изглеждаха изключително доволни. Бради трябвало да звънне на кмета, на полицейския комисар... Списъкът нямаше край.

Само за два часа от чикагското полицейско управление установиха, че Бент е пътувал до Де Мойн и Сейнт Луис точно седмица преди да бъдат извършени убийствата там и си е бил отново вкъщи веднага след това.

За жалост, поне според Лейси, Бент бе толкова ненормален, че едва ли щеше дори да се яви пред съда. Няма да получи смъртно

наказание. Нямах да попадне в затвора. Напускайки полицейския участък, тя продължаваше да чува хлипанията му и нежния, успокояващ глас на сестра му, която му повтаряше, че всичко ще е наред, че двамата са заедно. Тя ще се грижи за него. Беше две години по-голяма, а не го бе защитавала от майка им. Лейси се запита дали сестрата всъщност не е извадила огромен късмет, че Ръсел не я е отровил с газ.

Заминаха за Вашингтон на другия ден сутринта. Савидж не се сети, че Шерлок всъщност няма къде да се прибере, докато не се озоваха във въздуха.

— Отседнала съм в „Уотъргейт“ — обясни тя. — Удобно ми е. Ще остана там, докато си намеря апартамент — усмихна му се. — Много добре се справихте. Заловихте го. Дори нямате нужда от полицията. Защо просто не позвънихте на капитан Бради и не му казахте за Бент? Защо искахте да отидете до Чикаго?

— Излъгах Бради. Обичам славата. Дори и да е малка като троха, съм щастлив. Обожавам да ме хвалят. Кой не обича?

— Но не по тази причина отидохте.

— Добре, Шерлок. Исках да присъствам при залавянето. Исках да видя този тип. Ако не го бях видял, в съзнанието ми случаят никога нямаше да е приключен. А и за теб беше първият работен ден. За мен е важно да видиш как работя, как действам с местните ченгета. Е, добре — направих едно малко шоу. Според мен го заслужавах. Ти си нова. Още не си изпитала никакви разочарования, не си минала през безкрайните раздражения, погрешните ходове, които преодоля отделът ни от първото убийство в Де Мойн; не си чула всички ругатни, които отнесохме, защото психологическият портрет бил погрешен. Видя единствено победния танц. Това е едва третият истински успех, който съм постигнал, откакто се помня. Но и никога няма да успея да забравя, че съществуват Де Мойн и Сейнт Луис, където дванадесет души умряха, защото не схванахме достатъчно бързо нещата. Разбира се, ключът бе Чикаго — там именно е била целта му. Веднага след като си дадох сметка, че съседите се познават и се наблюдават един друг, че не са забелязали непознати около къщата на семейство Лански, открих къде точно живее нашият тип. Нямах начин да не е така. Това бе

единственото обяснение — Савидж добави: — Ти се справи чудесно, Шерлок.

За пръв път от години насам тя изпита удовлетворение. То я караше да се чувства добре.

— Благодаря — отвърна тя и се протегна на седалката. — А какво щеше да стане, ако не разполагах с отговора, когато ми предоставихте да разясня нещата?

— О, видях, че знаеш отговора. Беше готова да излезеш от кожата си, готова да полетиш. Да, наистина се справи чудесно.

— Ще ми кажете ли за първия си истински успех някога? А може би дори и за втория?

За миг ѝ се стори, че е заспал. После с бавен, леко провлачен глас, той заговори:

— Казваше се Джойс Хендрикс. Беше на седемнадесет, а аз — на петнадесет. Никога дотогава не бях виждал истински женски гърди. Наистина беше страхотна. Всички в гимназията ме смятаха за истински жребец поне в продължение на три дни.

Тя се засмя.

— Къде е Джойс сега?

— Главен счетоводител в голяма фирма в Ню Йорк. Разменяме си картички за Коледа — промърмори той, преди да заспи.

Седмица по-късно Лейси нае в Джорджтаун, на ъгъла на Кранфорд Стрийт и Медисън, прекрасна тиха градска къща с две спални. От Калифорния бе донесла със себе си четири стъклени и две порцеланови чаши, легло, комплект бели чаршафи, три пешкира — все различни — микровълнова печка и половин дузина закачалки. Всичките си други вещи подари на приют за бездомници в Сан Франциско. Когато каза на Савидж, че няма много неща на склад, не преувеличаваше.

Най-напред смени бравите и сложи резета и вериги. После закачи двете си рокли, двата чифта джинси и двата панталона. Подсвиркваше и си мислеше колко ѝ липсва Макдугъл. Той работеше на петия етаж в Отдела за национална сигурност. Бореше се против тероризма. След като в края на осемдесетте години негов близък приятел, пътуващ с полет 103 на обречения самолет на „Пан Ам“, взривен над Локърби, загинал в небето, това бе целта му, сподели ѝ той. Току-що бе получил първата по-голяма задача. Щеше да ходи до Саудитска Арабия заради терористична бомбардировка, при която предишната седмица бяха загинали поне петнадесет американски войници.

— Изчезвам отук, Шерлок — съобщи ѝ той, после я сграбчи и здравата я прегърна. — Дават ми шанс. Точно както Савидж постъпи с теб. Е, ама ти наистина добре се справи с този тип от Чикаго.

— Тостера.

— Да. Какъв прякор само. Винаги можеш да разчиташ на медиите да омаловажат нещата и да превърнат убийството в нещо смешно. Захванала ли си се с нещо голямо оттогава?

— Не, но не е минала и седмица. Савидж ме накара да си взема три дни отпуск, за да си намеря жилище. Слушай, да не предприемеш нещо импулсивно там, чуваш ли. Грижи се за себе си, Мак. Не бъди безразсъден само защото сега си служител на ФБР и си мислиш, че си непобедим.

— Възприемам задачата само като тренировка, Шерлок. Нищо повече. Хей, ти се държиш като по-малката добричка сестра.

— Връстници сме.

— Да, но със слабите си ръце приличаш повече на малка сестра.

Нямаше търпение да заmine. Само дето не подскачаше, докато пристъпваше от крак на крак. Тя отново го прегърна.

— Изпрати ми картичка с много пясък.

Козирува ѝ и изчезна, подсвирквайки си, точно както правеше тя в момента, а докато минаваше по късата алея пред къщата ѝ, стъпваше енергично и твърдо. Извърна се внезапно и подвикна през рамо:

— Чух, че Савидж доста си падал по кънтри и уестърн музика. Обичал още и да я пее. Знаел думите на всички написани някога песни. Не е зле да го поласкаеш малко.

Господи, кънтри и уестърн музика ли? Знае какво представлява, но с това познанията ѝ се изчерпваха. Обикновено пускаха по радиостанциите песните — едни такива изпълнявани носово. Попаднеше ли на тях, моментално изключваше радиото. Не присъстваха в репертоара ѝ. Не че имаше особен репертоар през изминалите седем години. За последен път свири на пиано в бара на „Уотъргейт“ преди десетина дни. Пияниците страшно я харесаха. Посвири малко Гершуин, но се отказа — разбра, че е забравила нотите.

С ръце на кръста стоеше по средата на празната всекидневна и се чудеше откъде ще купи мебели. На вратата се позвъни.

Никой не знаеше, че е тук.

Замръзна на място. Ненавиждаше се за реакцията си и се ядосваше, че сърцето ѝ заби така лудо. В Куантико се чувстваше в безопасност, но сега е във Вашингтон и е съвсем сама. Дамският ѝ колт беше в спалнята. Не. Не се готвеше да хукне да го вземе. Пое си дълбоко въздух.

Вероятно е вестникарчето. Или някой, който продава абонаменти.

Единствените хора, които познаваше, бяха осемте служители в ОПУСП и Савидж, но още не им бе дала адреса си. Съобщи го само в личен състав. Възможно ли бе да са го дали на някого?

Отново се позвъни. Тръгна към вратата, но мигом застана встрани. Така, ако някой стреляше през входната врата, нямаше да я уцели.

— Кой е?

Последва пауза, после се чу:

— Аз съм, Лейси — Дъглас.

За миг затвори очи. Дъглас Мадиган. Не го бе виждала от четири... не, почти пет месеца. Последният път бе в дома на баща ѝ в Пасифик Хайтс вечерта, преди да замине за Куантико. Държа се хладно и дистанцирано с нея. Майка ѝ се разплака, а после гръмогласно обяви, че е неблагодарно момиче. Дъглас не говори много. Седеше на тапицирания с кожа диван в библиотеката на баща ѝ и отпиваше от изключително скъпото бренди, сервирано в старинна чаша. Не бе вечер, която искаше да си спомня.

— Лейси? Тук ли си, скъпа?

Вчера позвъни на баща си. Вероятно Дъглас бе разбрал от него къде се е настанила. Проследи с поглед ръката си как сваля двете вериги. Бавно дръпна резето и отвори вратата.

— Донесох шампанско само за нас — обяви той и размаха бутилката пред лицето ѝ.

— Нямам сребърни чаши.

— На кого му пука? Нервна ли си, че ме виждаш, Лейси? Хайде, мила, трябва ти само една-две чашки.

— Извинявай, мислите ми са малко объркани. Не те очаквах, Дъглас. Влизай. Разполагам с няколко евтини чаши.

Последва я в празната кухня. Тя извади две чаши от шкафа. Изтегляйки внимателно корковата тапа, той сподели:

— Четох за теб в „Кроникъл“. Току-що завършила Академията и вече успя да заловиш сериен убиец.

Замисли се за жалката отрепка Ръсел Бент, убил дванадесет души. Надяваше се съкилийниците да му видят сметката. Беше убил шест деца, а тя знаеше как затворниците ненавиждат педофилите и детеубийците. Сви рамене.

— Просто присъствах, Дъглас. Още преди да отидем там шефът ми, Дилън Савидж, вече се бе досетил кой е престъпникът. Савидж великолепно се справи с всичко: без излишна парадност, без всъщност да казва нищо на никого. Искаше местните ченгета да приемат свършеното от него, а после те да оберат овациите. Така било най-добре за отдела ни. Всъщност изненадана съм, че изобщо се спомена името ми — усмихна се, защото се сети как още на другия ден

заместник-директорът Джими Мейтланд намина лично да поздрави всички. Стана нещо като тържество. — Савидж ми обърна внимание, че съм пристигнала навреме за победния танц. На практика другите бяха свършили тежката работа. Главният му човек по случая беше в болница — жена му раждаше. Затова заминах на негово място. Савидж се оказа прав: не направих нищо, само наблюдавах и слушах. Никога не съм виждала толкова щастливи хора на едно място.

— Някой си капитан Бради от чикагската полиция благодари по телевизията на ФБР за ценната помощ. Спомена имената и на двама ви.

— О, Боже! Савидж положително не е бил доволен от това. Останах с впечатлението, че помоли капитан Бради да не споменава нищо. Е, както и да е. Това е добър отзив за ФБР. Не всички знаят за отдела.

— Защо, по дяволите, вие двамата да не получите овациите? В края на краищата той е заловил сериен убиец.

— Не разбираш. ФБР е група, не индивид. Предаността е към Бюрото, не към отделния човек.

— Вече са ти промили мозъка. Е, да прием за теб, Лейси. Надявам се нещата да вървят така, както желаш.

Дъглас вдигна чашата и леко я чукна в нейната. Тя само кимна и отпи малка глътка. Оказа се изключително вкусно.

— Благодаря, че донесе шампанско.

— Няма защо.

— Съпругата му родила към полунощ.

— Чия съпруга? А, да — на агента, дето свършил цялата работа.

— Да. Мислех, че ще плаче, задето е изпуснал случая, но той го прие нормално. Защо си тук, Дъглас? Едва вчера позвъних на татко, за да му съобщя новия си адрес.

Той си наля още шампанско, отпи, усмихна се и обяви:

— Моментът се оказа подходящ. Налагаше се да отскоча до Вашингтон, за да се видя с клиент, и реших да те поставя на първо място в програмата си. Харесва ми всекидневната ти. Слънчева е и просторна. Защо нямаш никакви мебели?

— Не си струва да пренасям всичките си стари вещи от другия край на страната. Ще си купя нови.

Стояха един срещу друг в празната всекидневна. Дъглас Мадиган допи шампанското си и постави чашата върху дъбовия под. Изправи се, взе нейната чаша и я постави до своята.

— Лейси — подхвана той и я хвана за раменете, — липсваше ми. Все се надявах да се върнеш, но не го направи. Не ми се обади, нито ми писа. Остави празнина в живота ми. Красива си, знаеш ли? Обзалагам се, че мъжете постоянно ти го повтарят или просто не откъсват очи от теб, дори когато косата ти е разпиляна и си облечена в размъкнати джинси и такава глупава тениска. Какво пише на гърба? „Пицата на Дизи Дан“? Това пък какво значи?

— Нищо, Дъглас. Местно заведение. И те уверявам, че засега никой не е забелязал неземната ми красота. Но много мило от твоя страна да го кажеш — всъщност и докато беше в Академията, и сега, в Управлението се стараеше да се облича изключително консервативно и строго. Що се отнася до косите ѝ — винаги ги бе прибирала назад и захващала на тила. Но днес беше събота. Затова носеше джинси и тениска, а косите ѝ се спускаха около лицето. Дъглас явно не знаеше какво значи разпиляна коса. — Винаги си бил привлекателен, Дъглас. Но пък ти никога не се променяш. Или се променяш само към добро.

Беше вярно. Той беше висок над метър и осемдесет, имаше стройно тяло на спортист, тясно лице и изразителни меки кафяви очи. Жените го обожаваха; винаги го бяха обожавали. Дори майка ѝ никога не каза думичка срещу, Дъглас. Лесно очароваше хората и властваше над тях със същата лекота.

— Благодаря — докосна косата ѝ и се заигра с един кичур. — Красива е. Може би кестенява. Не, по-скоро е тицианова, но се виждат и руси, а ето и кафяви. Нали знаеш, че не исках да се обвързвам с ФБР? Защо? Защо ме изостави и го направи?

Да го е изоставила? Със спокоен глас, добре школуван в курсовете за водене на разпити в Академията, заяви:

— Винаги съм искала да бъда в силите за поддържане на реда, знаеш го. А ФБР е най-доброто. То е сърцето на цялата система.

— Сърцето ли? Съмнявам се. И изобщо не си спомням да си искала да работиш в силите за поддържане на реда. Завърши музикално училище. Свириш толкова хубаво на пиано. Изпълняваш сонатите на Бетховен от единадесетгодишна. Искаше да постъпиш в „Джулиард“. Помня, че се отказа от конкурса „Флетчър“. Винаги съм

те възприемал като същество не напълно от този свят. Сякаш живееше единствено за музиката си. След случилото се с Белинда, разбира се, всички се променихме. Много време мина оттогава. Седем дълги години. Баща ти не оценяваше таланта ти, не го разбираше, защото самият той не притежава никакъв, но всички останали го виждаха. Разтревожихме се за теб, когато преди години продаде своя „Стейнуей“ и престана да свириш дори при събирания. По дяволите, та ти направо спря да ходиш по събирания!

— Това беше отдавна, Дъглас. Татко не е особено разочарован от мен. Надяваше се накрая да се захвана с нещо, което си заслужава. Смята, че това е първата ми крачка към израстването. Държа се хладно с мен само защото не го помолих да ми помогне да вляза. Умираще да използва връзките си, но аз не му позволих.

Всъщност тя направо го шантажира. Когато тя кандидатства, агентите на ФБР го интервюираха, но той не се впусна в подробности нито за Белинда, нито как Лейси се е променила. Направо му беше заявила, че никога няма да му проговори, ако го стори. Явно бе представил нещата благовидно и съвсем непринудено. В края на краищата тя влезе във ФБР.

Пианото продължаваше да ѝ липсва, но бе заровила това чувство дълбоко в душата си; толкова дълбоко, че сега вече рядко се сещаше за него.

— Да, продадох го, Дъглас. Просто вече не ми се струваше важно.

Пианото бе нищо в сравнение с онова, което Белинда загуби. Ала въпреки това от време на време се улавяше как, докато слуша музика по време на филм или по радиото в колата, несъзнателно движи пръсти по облегалката на стола. Сети се как на деветнадесет години неволно прокара пръсти по ръката на младежа, с когото излизаше, докато свиреше наум.

— Не си спомням много от онова време — обади се Дъглас. — Сега ми е като в мъгла, далечно. Благодарен съм, че е така.

— Да — съгласи се тя.

Но тя помнеше. Живееше със спомена от онази кошмарна нощ и го таеше дълбоко у себе си. Дъглас се приближи и тя разбра, че се кани да я целуне. Не беше сигурна дали иска. Той винаги я бе привличал.

Седем години. Много време. Ала въпреки всичко ѝ се струваше нередно.

Той все пак я целуна. Леко докосна устните и със своите. Завръщане на бегъл спомен. Устните му бяха твърди и сухи. Целувката бе така бърза, че тя дори не долови вкуса му, а само аромата на шампанското. Пусна я и отстъпи назад.

— Липсваше ми. Наложих се да слушам как баща ти крещи и ругае, че се проваляш и здравата загазваш, когато реши да се дипломираш по съдебна медицина. Думите му бяха: „Да се занимава с взимането на отпечатъци, представяш ли си? Ще си пропилее живота във взимането на отпечатъци от трупове!“

— Знаеш, че работата включва много повече неща. В съдебната медицина има поне дванадесет хубави специалности.

— Да, знам. Но той искаше да завършиш право, естествено. Все още се надяваше, след като взе научна степен по криминална психология. Според него щеше да ти е от полза при преследването на престъпници. Твоят баща, съдията, постоянно забравя, че аз съм прокурор.

— Просто промених решението си, това е всичко.

— И аз така обясних на онзи тип от ФБР, който дойде да разпитва за произхода ти. Реших да не се изпречвам на пътя ти, щом искаш да влезеш във ФБР.

Какво имаше предвид Дъглас? Че е могъл да съобщи на ФБР колко е нестабилна, как е превъртяла преди седем години? Да, могъл е да го каже. Запита се дали някой е загатнал пред ФБР за това. Не. Едва ли. Иначе нямаше да я приемат, нали?

— Знам, че при разговора с агентите татко се е изказал положително.

— Да. Сподели с мен, че не си му оставила никакъв избор. А аз те похвалих, защото става въпрос за твоя живот. Тогава баща ти млъкна — имаше вид на човек, който не желае да те види никога повече. В продължение на месец се сърдеше и на мен.

— Благодаря, задето си се застъпил за мен, Дъглас — по онова време не допускаше колко важна е задачата на хората, които проследяват произхода ѝ. Но очевидно те бяха задавали въпросите си. — Представа нямах, че е било така, но съм ти благодарна. Никой не е

изровил нищо за онова време. Знаеш ли, никак не си се променил? Наистина си страшно привлекателен.

Вече бе навършил тридесет и осем. В черните му коси се забелязваха бели косъмчета. Сега дори бе по-привлекателен, отколкото преди седем години. Помнеше, че Белинда страшно го обичаше. Обичаше го повече от всичко друго на света. Лейси усети познатата болка и бързо взе шишето шампанско. Наля и на двамата по още една чаша.

— Но ти си се променила. Сега вече си жена, Лейси, не си мълчаливото хлапе. Продължаваш да залостваш вратата си с половин дузина брави и резета, но да не забравяме, че си във Вашингтон. Лично аз вероятно щях да държа автомат до входната врата. Какви използват във ФБР?

— „Хесклер и Кох МР-5“. Мощен е и може да се разчита на него.

— Трудно ми е да си те представя дори близо до подобно нещо, а още по-малко — да го държиш и стреляш. О, това прозвуча доста сексуално, нали? Говореше за промени. Що се отнася до мен, дори видимо да не съм се променил, животът променя всички ни.

— Така е.

Тя представляваше типичен пример какво може да направи животът от човек.

— Доста си слаба. Много усилено ли ви тренираха в Академията?

— Да, а и един съкурсник — Макдугъл — не ме оставяше на мира. Кълнеше се, че ще прибави малко мускули към тънките ми ръце.

— Дай да видя — хвана ръката ѝ. — Стегни.

Тя се подчини.

— Не е лошо.

— Шефът ми постоянно тренира. Не си го представяй като мускулеста безврата канара. Силен е и е жилав; занимава се и с карате. Страшно е добър. Веднъж в Академията лично изпробвах техниката му на гърба си. Онзи ден го забелязах да ме гледа изпод око. Май не му хареса онова, което вижда. Обзалагам се, че ще ме изпрати в гимнастическия салон още във вторник.

— Шефът ти ли? Имаш предвид тази личност Савидж?

— Е, всеки от нас е личност. Савидж е гений по отношение на компютрите. Една от програмите му помогна да заловим Ръсел Бент.

Ръководи отдела, където съм сега. Извадих голям късмет, че ме изиска. Иначе щях да се озова в Лос Анжелис и да преследвам банкови обирджии.

— Тогава разрешаваш ли да те изведе на обяд, за да отпразнуваме първия ти случай? Какво ще кажеш да хапнем в някой хубав ресторант в този квартал?

Тя кимна и попита:

— Колко време ще останеш тук, Дъглас?

— Не съм сигурен. Вероятно седмица. Липсвах ли ти, Лейси?

— Да. А и татко ми липсва. Как е със здравето?

— Пишеш му всяка седмица, пък и нали той ти отговаря редовно. Оплака ми се, че не обичаш телефона, та се налагало да ти пише. От писмата трябва да знаеш, че е добре.

Разбира се, Дъглас беше съвсем наясно защо тя не обича телефоните. По телефона ѝ съобщиха за Белинда.

— В най-скоро време сигурно ще се потопя изцяло в електронната поща. Шефът ми е страстен привърженик на електронната поща, както и всички останали в отдела. Странно е да не се чува постоянното звънене на телефони.

— Ще ти оставя електронния си адрес, преди да замина. Хайде да вървим да обядваме, Лейси.

— Приличаш на принца, а аз на селянка. Чакай да се преоблека. Няма да се бавя. О, да, щях да забравя. Всички ме наричат Шерлок.

— Не ми харесва. Никога не ми е допадало. И сигурно всеки се чувства задължен да направи глупава забележка, когато се запознава с теб. Не ти подхожда. Много е мъжкаранско. С това ли се занимава ФБР — да те превърне в мъж?

— Не, надявам се. Ако се опитат, ще се проваля в теста за мускулна маса.

Всъщност, помисли си тя, докато обличаше рокля в спалнята, харесваше ѝ да я наричат Шерлок. Само Шерлок. Това я отдалечаваше от жената, която представляваше преди седем години.

По време на обяда той ѝ съобщи за жената, която твърдяла, че е бременна от него.

8

В понеделник Савидж се спря пред бюрото ѝ.

— Оли току-що ми съобщи, че все още нямаш никакви мебели в жилището си. Очаквах да се погрижиш за това през уикенда. Какво стана?

Тя погледна към Оли Хамиш и му се закани с юмрук. Той ѝ махна дружелюбно и сви рамене.

Какво го интересува Савидж дори да спи в палатка?

— Имах гости от Калифорния. Не ми остана никакво време.

— Добре. Днес си вземи почивен ден и пазарувай — после я погледна със свъсени вежди. — Всъщност нямаш представа къде да пазаруваш в този град, нали? Ще позвъня на една приятелка. Казва се Сали Куинлан. Знае къде ще откриеш всичко, което ти хрумне.

Лейси бе чула всичко за Джеймс Куинлан, вероятно съпругът на тази жена. Беше чула и за някои от случаите му, но без особени подробности. Като се срещне със Сали, сигурно ще научи всевъзможни полезни неща.

Оказа се, че Сали Куинлан е свободна едва следващата събота. Уговориха си среща. През деня Лейси се запозна с ПАП — Предричащата аналогова програма — и с правилата на действие в отдела.

Вечерта в „Бентрелс“ в Джорджтаун, Лейси откри две прекрасни, но малки картини, които вероятно щяха да изглеждат незначителни върху обширната бяла стена на всекидневната ѝ. Купи и някои дрехи от друг бутик в Джорджтаун. Когато се прибра, завари Дъглас да я чака. Бил толкова зает в неделя, че дори нямал време да ѝ позвъни.

— Умирам от глад. Хайде да отидем да хапнем — предложи тя.

Той кимна и я заведе в „Антониос“, италиански ресторант, не особено моден в момента. Докато пиеха по чаша вино и ядяха телешки медальони, той подхвърли:

— Искаш да научиш нещо за тази жена, предполагам?

— Да. Онзи ден хвърли бомбата и изчезна — заигра се с една гризина. — Но ако не желаяш да ми кажеш, Дъглас, напълно ще те разбере.

— Не. Редно е да знаеш. Казва се Кандис Адамс, горе-долу на твоите години. Толкова е красива, че мъжете се спират да я зяпат. И е по-умна от почти всички, които познавам — въздъхна и побутна чинията си настрана. — Твърди, че е бременна от мен, и вероятно е възможно, но винаги съм бил толкова предпазлив. След като живея в Сан Франциско, се смятах за най-предпазливия американец.

— Искаш ли да се ожениш за нея?

Странно колко я заболя да произнесе тези думи, но се налагаше да ги изрече. Макар да не бе наясно какво иска от Дъглас, даваше си сметка, че го цени, че я привлича, развеселява я, застъпва се за нея; поне в повечето случаи. И през цялото време ѝ служеше за опора. В течение на всичките ужасни месеци го чувстваше по-близък от баща си. Защото никой не се чувстваше особено близък с майка ѝ естествено. Това бе невъзможно.

— Не, разбира се. Тя е телевизионна репортерка. Не допускам, че иска дете точно в този момент.

Изведнъж Лейси изпита необяснимо нетърпение.

— Не сте ли говорили? Иска ли бебето? Или аборт? Иска ли да се омъжи? Кое точно, Дъглас?

— Да, твърди, че иска да се омъжи за мен.

— Била умна и красива, казваш. Винаги си твърдял, че искаш деца. Така че — ожени се.

— Май ще трябва да го направя. Исках лично да ти го съобщя, Лейси. Не желая да се ожения за нея. Не те лъжа. Надявах се един ден ти и аз да... Е, вероятно никога нямаше да се случи.

— Не знам — изрече тя най-накрая и остави вилницата. Телешкият медальон изглеждаше не по-привлекателен от жилаво бизонско. — Толкова много неща се случиха, Дъглас. Прекалено много. Изключително благодарна съм ти. Ще ми се да можеш да кажеш, че искам да съм с теб...

— Да, знам.

— Какво ще предприемеш?

— Ще ѝ обърна гръб, ако се съгласиш да се омъжиш за мен, Лейси.

В този момент се зачуди какво би направил, ако му каже „да“. През последните няколко години често си бе мислила, че му е просто навик; някой, към когото има слабост, готов е да защитава, но не я възприема като жена или съпруга. Не. Тя просто е малката сестра на Белинда и в съзнанието му вероятно завинаги ще остане такава. Насили се да му се усмихне.

— Дано не ти е дала ултиматум.

— О, не. Кандис е прекалено интелигентна за подобна постъпка. Хванала ме е на въдицата, но не тегли кордата постоянно.

Ставаше въпрос за неговия живот. Налагаше му се да забрави и да продължи напред. Бяха минали седем години. Колкото до нея, ами и тя ще трябва да върви напред, към целта, която отдавна си бе поставила, към целта, от която нямаше да се откаже, докато чудовището не бъде заловено и не умре. Или не загине самата тя.

Според слуховете Ръсел Бент си намерил почтен адвокат — твърдял, че полицията е боравила брутално и с принуда. В пресата се прокрадваха предположения за възможността да се отърве. Нямаше да допусне чудовището, което тя преследва, да се спаси. Никога.

В четвъртък Савидж обяви:

— Не желая да се превръщаш в дропла, Шерлок. Живееш на около километър от мен, а на половината път е гимнастическият салон, който посещавам. Ще те видя там в шест часа.

— Да се превръщам в дропла ли? Напуснах Академията едва преди две седмици. А от понеделник обхождам до припадък всеки сантиметър в Джорджтаун, за да пазарувам, както ми наредихте. Как така се превръщам в дропла?

— Да, не си се излежавала, но делтовидните ти мускули започват да губят тонус. Специалист съм. Забелязвам подобни неща. Шест часа.

Отдалечи се, тананикайки: „Здрав и силен като скала съм аз, яка скала — нищо не може да ме нарани...“

Влезе в кабинета си, преграден със стъкла. Това не бе кьнтри или уестърн песен, а рекламна мелодия. За шевролет ли беше? Нямаше спомен. Видя го как се настани на бюрото и веднага включи лаптопа.

Отпуснати делтовидни мускули, ха-ха! Ухили се по посока на кабинета му. Той просто иска да се прояви като добър шеф. Това е

всичко. Нова е в града и не иска да се чувства самотна. Поклати глава и продължи да работи. Подскочи, когато женски глас зад гърба ѝ обяви:

— И през ум да не ти минава да хукваш подир него.

Лейси премигна срещу Хана Пейсли — агентка, постъпила в отдела преди шест месеца. Работеше в Бюрото от пет години. Изключително висока, имаше красиво изваяно тяло и слава на много интелигентна. В Академията Лейси я бе гледала на видео как пред заподозрян играе ролята на тъпа блондинка. Накара го да се почувства жребецът на вселената. После изпя всичко. Неслучайно ѝ поверяваха по-щекотливи операции — справяше се изключително добре с работата си. Включиха я в отдела, защото, изглежда, имаше шесто чувство за убийци. Лейси ѝ завиждаше за тази способност.

Да не би Хана да бе хвърлила око на Дилън Савидж? Да не ревнува, защото Савидж се грижи Лейси да не се превърне в дропла? За какво ставаше въпрос?

— Не съм хукнала след него, Хана. Всъщност точно си мислех, че е низък тип, седнал да критикува делтовидните ми мускули.

— Знам. Шегувах се. По случая Раднич ли работиш?

Лейси кимна. Наистина ли Хана се бе пошегувала? Не ѝ изглеждаше вероятно. Хана ѝ махна за поздрав и се върна при бюрото и компютъра си.

Лейси работеше с Оли Хамиш по случая Раднич. Той объркваше всички, включително и Савидж. Влудяваше ги не въпросът „кой“, а „как“. Лейси вкарваше нови данни, току-що извлечени от различни местни полицейски доклади, от аутопсиите и медицинската информация, а част от съзнанието ѝ продължаваше да се чуди как този тип се е промъкнал в четири старчески дома — толкова бяха до момента — удушил е четири старици и никой нищо не е видял. Първият случай в Ричмънд, Вирджиния, датираше отпреди осем месеца. След четири месеца същото се повторило в Северна Флорида, в дом за хора над деветдесет години. Първата удушена бе възрастната Норма Раднич в старческия дом „Саут Ванойан“ в Сейнт Питърсбърг, Флорида. От полицейското управление в Сейнт Питърсбърг се обърнаха към тях едва след последното убийство. До ден-днешен не разполагаха с никакви полезни улики, информация или предположения. Сега и профайлърите работеха по случая. Операцията ръководеше Оли и това беше добре за Лейси.

Искаше да продължи да рови. Измисли как да се добере до всичко необходимо. Например довечера, щом Дилън ѝ позволи да напусне гимнастическия салон, ще се върне и ще поработи. Разбира се, ако все още е в състояние да ходи, след като той приключи с нея.

Никой нямаше да разбере. През деня ще си свърши работата за отдела много предпазливо, а нощем ще търси. Усети как сърцето ѝ заби по-бързо при тази мисъл. Ще го залови. Трябва да успее да го залови. Но той не се бе проявявал от близо седем години. След три дни щяха да се навършат седем години. Годишнина. Точно както изминалите шест години представляваха годишнина. Да не би да бе умрял? Или просто бе спрял? Не ѝ се струваше вероятно. Той беше класически психопат. Никога няма да престане — освен ако не умреше или не го затвореха. Цикли, бе си мислила тя много пъти. Той спазваше определени цикли и досега не ги бе променял по някаква причина.

В два часа бе седмичната сбирка за обмяна на информация. В заседателната зала седяха деветима агенти — шестима мъже, включително Савидж, и три жени: секретарката Клодия — постоянно дъвчеща дъвка баба с ярки червени коси и остър като бръснач мозък и един помощник — Едгар — който непрекъснато се обзалагаше за каквото му падне и спечели залога колко ще тежи бебето на Елис.

Всеки разказа какво работи, докъде е стигнал и от какво се нуждае.

Сбирката ръководеше Савидж. Беше делови — не се губеше време. Всеки агент имаше право да говори, ако някой поискаше съвет.

Дойде ред на Оли и той докладва:

— Работя по случая Раднич с Шерлок. Тя вече набра скорост. Днес получихме още данни от полицията във Флорида. Шерлок, ти приключи с въвеждането им преди малко, нали? — тя кимна и той обяви: — Тогава следобед ще натиснем вълшебното копче.

Савидж я погледна.

— Шерлок, ще добавиш ли нещо?

Тя се поразмърда на стола и стисна длани.

— Прилича на мистерия в заключена стая. Как този тип е успял да влезе необезпокоявано в четири старчески дома — три във Флорида и един във Вирджиния — около десет вечерта, да убие горките старици и никой да не забележи и да не чуе нищо? Всичките жертви, разбира се, са обитавали или самостоятелни стаи, или апартаменти, но

това не би трябвало да има значение. Цялата история е налудничава. Вероятно нещо пропускаме.

— Очевидно — съгласи се Хана. — Но ще стигнем до края. Обикновено го правим.

Савидж се намеси:

— С Оли заминаваме за Сейнт Питърсбърг утре сутринта. Току-що отново ми се обади капитан Самуелс. Извършено е още едно убийство. Нашият тип явно вече не губи време. Това не се харесва на профайлърите. Излиза, че губи контрол. Пет убийства за осем месеца, като последните две са през десет дни. Капитан Самуелс настоява да отскочим при тях и да поогледаме нещата отново. Този уикенд ще бъдем там.

От вълнение Оли едва не скочи от стола.

— Кога, шефе?

— Осем сутринта. С полет на „Юнайтед“ от „Дълес“.

Изведнъж Оли силно преbledня и вдигна очи нагоре.

— Няма да ми е лесно. Не — по-скоро съм фаталист. Ако наистина тръгна, бъдещата ми тъща ще ме окачестви пред Мария като работохолик, следователно негоден за съпруг, и Мария ще ме изостави. Така става в живота ми.

— Не се притеснявай, Оли — успокои го Савидж, затваряйки папката пред себе си. — Не е кой знае какво. Ще отскочим дотам да проверя дали не са пропуснали нещо. Според мен е време лично да се запознаем със ситуацията. Няма да е за дълго.

— Вече наясно ли сте кой го е извършил? — попита Шерлок и постави ръце върху масата.

Савидж погледна към напрегнатото лице и гъстите й кестеняви коси, които се опитваха да се измъкнат от златистата шнола на тила.

— Този път — не. Съжалявам. Е, хайде, Оли, без паника. Не е чак толкова страшно.

Въпреки всичко Оли не изглеждаше уверен. Лейси бе дочула за облога му с поне дузина агенти, че сватбата му няма да се състои, защото или терорист ще взриви черквата, или ще арестуват пастора, понеже е откраднал от даренията.

— Наистина искам да заловим този негодник — въздъхна той.

— И аз — увери го Савидж. — Както ти и Шерлок, и всички ченгета във Флорида. И аз нямам търпение да разбера как прилага

номера си на призрак — изправи се. — Добре. Работата на всички върви. Няма никакви големи проблеми или издънвания. Коган, ела при мен за минутка. Имам идея за онези убийства в Лас Вегас.

В шест часа Лейси влезе в гимнастическия салон на Джунипър Стрийт. Беше по къси панталони, широко горнище и маратонки. Плати си десетте долара и продължи към огромното помещение. И тук имаше манияци, дошли да трупат мускули — наблюдаваха в огледалата всяко направено движение. Напушваше я смях, когато ги гледаше как ходят. Движеха се като мечки.

Забеляза и красиви млади жени, високи по метър и осемдесет; работещи жени, които поглеждаха часовниците си през няколко минути — навярно мислеха за децата и какво ще сготвят за вечеря — правеха сметка дали ще имат достатъчно време, ако останат тук още пет минути.

Имаше и доста делови мъже. Всички се стараеха. Никой не бездействаше. Тогава забеляза Савидж, който правеше коремни упражнения. Беше потен, а тъмните му коси бяха прилепнали. Изглеждаше добре. Всъщност много добре. Направо красив. Хвърли поглед към часовника, направи още два пъти коремното упражнение и бавно се изправи. Обърна се и веднага ѝ махна. Докато стояха един срещу друг, тя си помисли, че отдавна не е виждала такъв представител на силния пол.

Той заговори:

— Делтовидните ти мускули всъщност са добре. Нужно ти е карате. Не ми харесва, че независимо от ЗИГ и дамския колт те обезоръжих без дори да се изпотя. Нужно ти е да се научиш как да се защитаващ, а оръжията са опасни. Какво ще кажеш?

Какво можеше да каже? Беше започнала да тренира карате, но спря, защото преди две години счупи крак, докато караше ски. Преди две години. Беше се представила доста добре. Но две години са дълъг срок за откъсване от изкуството, каквото представлява каратето. Той ѝ предлагаше нов шанс. Тя кимна. Последва разгриване, стречинг, а после най-изнурителният час през живота ѝ. Савидж бързо разбра, че е тренирала. Мяташе я, поваляше я и я насърчаваше. След едно особено силно хвърляне остана легнала по гръб, загледана в него.

— Няма да стана. Не съм чак такъв мазохист. Вие просто отново ще го повторите. Омръзна ми да слушам колко съм добра при падането и претъркулването.

Той ѝ се ухили.

— Много добре се справяш. Недей да хленчиш. Занимавала си се с карате и преди, затова не ти е непознато. Знаеш колко е важно да се научиш да падаш.

— И все пак няма да се изправя. Оттогава минаха две години.

Въздъхна и ѝ подаде ръка.

— Добре. Сега е твой ред. Но не направих всичко дотук, за да те измъчвам. Ако не си наясно как се пада правилно, по-добре се откажи. Хайде — твой ред е да ме поваляш.

Вкопчи се в ръката му, скочи на крака и зае нужното положение.

Той ѝ се ухили. Изглеждаше напрегната и мрачна. Явно беше готова да го убие.

— Никога не преставай да мислиш, Шерлок. И не откъсвай очи от моите. Напрегни мускулите си, но не ги стягай. Знаеш как се прави. Готова ли си? Хайде.

Остави я да го повали, но тя вече ликуваше.

— Не беше лошо — отбеляза той.

Повтаряха упражнението още половин час.

Тя вече се задъха, наведе се напред и се почувства страшно изтощена.

— Достатъчно. Почти съм мъртва.

Подхвърли ѝ кърпата си. Беше съвършено суха — той не се бе изпотил.

— Е, сега, когато отново опита, какво мислиш?

Върна му кърпата.

— Никога не съм се забавлявала повече — той се засмя и пак ѝ хвърли кърпата. — Но и през живота си никога не съм се старала толкова.

— Да, но ти контролираш положението, а не някакъв пистолет.

— Няма как да ударите някого на пет метра от вас, сър.

— Така е, но ако не беше упражнение, щеше да си мъртва. Не желая това да се случи. Ще прекарам доста време, за да те тренирам. Не искам да допуснеш да те застрелят. Има един курс — чудесен е за теб. Участват и мъже, и жени. Води го мой стар приятел. Казва се

Чико. Безжалостен е. Може и да те приеме, нищо че ръцете ти са мършави.

Тя се засмя. Двамата взеха душ и се преоблякоха. Изпрати я до дома ѝ, козирува ѝ и нареди:

— Да обзаведеш жилището си този уикенд, Шерлок. Никакви извинения повече. Ще се видим в службата в понеделник. Ето телефонния номер на Чико. А, Шерлок, утре сигурно ще имаш мускулна треска, но не е нищо сериозно. Непременно си вземи гореща вана. И два аспирина. Ще помогнат. Но може би преди всичко да разтъркаш тялото си с лед — замълча, погледна я, след което ѝ се усмихна. — Добре се справи, Шерлок. Много добре. Възнамерявам да не обръщам никакво внимание на хленченето ти.

Тя се запита дали да не го събори на паважа.

— Наблюдавам очите ти. Чета мислите ти. Не, Шерлок, тази вечер не прави опит да ме хвърляш в цветната леха.

Махна ѝ и се отдалечи.

Остана взряна в гърба му, докато той не се скри зад ъгъла.

— Това ли е Савидж?

Едва не падна от изненада. В този момент той излезе иззад дървото.

— О, Господи, това си ти, Дъглас. Така ме изплаши. Случило ли се е нещо? Всички добре ли са?

— Да. Чаках те, Лейси. Дойдох с надеждата да отидем на вечеря.

— Бях в гимнастическия салон. Савидж ме довърши — той я погледна въпросително и тя уточни: — На карате. Не знам дали помниш, че започнах да се занимавам с карате преди две години, а после спрях. Сега отново се захващам. Пак се уча как да падам.

— Защо точно с него?

— Ще взимам уроци при някакъв Чико. Доколкото познавам Савидж, ще иска да тренирам всяка вечер.

— Този тип да не ти е хвърлил око, Лейси?

— Савидж ли? Господи, Дъглас, той ми е шеф! Ръководи отдела, където работя.

— Да. Избрал е най-добрият начин да те омае.

Очевидно я ревнуваше. Усмихна му се и нежно отпусна ръка на рамото му.

— Савидж е професионалист. Не проявява интерес към никого от отдела си или поне такъв, какъвто ти си мислиш.

Сети се за Хана Пейсли. Дали Савидж и Хана имаха връзка?

По очите ѝ Дъглас разбра, че го лъже. Защо? Досега не я бе улавял в лъжа, но, от друга страна, не я бе виждал от пет месеца. Проклетото ФБР бе успяло да пусне пипалата си по нея само за шестнадесет седмици. Какво още щяха да ѝ сторят? Пое си дълбоко дъх.

— Защо не влезем? Ще вземеш душ, ще се преоблечеш и ще те заведе на вечеря. Трябва да се прибирам в Сан Франциско утре сутринта.

— Това е чудесно, Дъглас. Когато се върнеш, ще говориш с Кандис Адамс, нали?

— Да.

9

Усмихна се на пазача и разтвори черния калъф със значката на ФБР. Красивата златна значка заблестя.

— Вие сте агент Шерлок, така ли? — провери списъка пред себе си. — Нова сте в отдела.

— Да. Бих искала да отида на работното си място.

— Добре. Но не палете лулата си в сградата, Шерлок.

— Благодаря. Няма. Жалко все пак. В момента разполагам с първокласен тютюн.

— Е, предполагам, че сте го чували доста пъти, а?

Пазачът бе чернокож, почти неин връстник, с бръсната глава.

— Не — ухили му се тя, — чувам тази шега за пръв път.

— Ами тази: „На Бейкър Стрийт ли живеете?“

— Това пък къде е?

— Добре, добре. Ще се постарая да измисля някоя съвършено нова, дето не си я чувала никога. Влизай. Само се разпиши тук. На излизане ми се обади. А, между другото — името ми е Ник.

Махна на пазача и се отправи към асансьорите — ниските й токчета зачаткаха по мраморния под. Ако някой я попиташе, възнамеряваше да обясни, че е искала да изучи още по-внимателно случая Раднич. Слезе от асансьора на петия етаж, тръгна по дългия коридор, зави надясно, после наляво и тръгна по друг коридор. Отвори вратата към ОПУСП. Вътре беше тъмно. За жалост се налагаше да запали осветлението в цялото помещение. Нощем бе по-различно. Отсъствието на хора — смеещи се, разговарящи или просто дишащи — я лишаваше дори от илюзията за безопасност. Беше съвършено сама в голямото пространство. Но пък разполагаше с 9-милиметров ЗИГ в кобура.

— Не ставай глупава или страхлива.

Засмя се. Смехът й прозвуча зловещо в пустата стая. Неоновото осветление на тавана й бе страшно неприятно.

Извика менюто на компютъра си и провери всички налични база данни. Откри го само след двадесет минути. Щеше да го намери за по-малко от две, ако през последните седем години бе извършил и други убийства. Но не го беше правил.

Прочете набързо психологическия портрет, после го изучи по-внимателно и изруга. Все едно тя го бе писала. По време на последните курсове по криминална психология направи десетки психологически портрети. Дори избра като тема на дисертацията си за научната си степен „Психологически предпоставки и особености на серийните убийци“. Предполагаше се, че познава извратеното психологическо съзнание, примесено с безброй примери, от които се получава образът на чудовище. „Предпоставки“ бе идея на ръководителя ѝ. Според нея — и сега смяташе така — звучеше тъпо и претенциозно, но той я увери, че е наясно какво уважават професионалистите. Издържа, следователно е била убедителна при защитата. Всъщност получи високи оценки за всички предложени методи, тестове и начини за изследване, които предвиждат и преценяват степента на засягане на съзнанието на масовия убиец. Но нищо от това не ѝ помогна. Той просто изчезна.

А сега и психологическият портрет на ФБР не ѝ даваше никакви указания къде може да бъде открит. Нищо не предлагаше по-различна гледна точка или перспектива. Абсолютно нищо ново. Почакай... Върна се назад и отново прочете две изречения. „Субектът никога няма да промени начина, по който извършва престъплението. Съзнанието му е блокирало и ще повтаря схемата.“

Звучеше логично. Доколкото бе запозната и седемте убийства бяха съвсем сходни. Внимателно прегледа всички полицейски доклади, включително и този за Белинда, после ги разпечата.

Резултатите и описанията от аутопсията ѝ бяха страшно неприятни, но благодарение на обучението в курсовете се бе научила да се дистанцира от ужасяващите подробности, повечето от които забулени с медицинска терминология. Не така стоеше въпросът със снимките обаче. Там беше по-различно и далеч по-трудно. Не прочете доклада за аутопсията на Белинда. Нямахше да ѝ се размине, но предпочете да го отложи. Разпечата новите находки, включително и тези за Белинда.

Трябваше да спре. Едва ли щеше да успее да пренесе всички разпечатки.

Щом я видя, Ник ѝ се ухили.

— Много неща си помъкнала, агент Шерлок. Още сега ли ще отнесеш всичко на Бейкър Стрийт?

— Да. Всичко е за Мориарти^[1]. Ще хвана този злодей.

— Не знам нищо за този Мориарти, но веднъж гледах филм за Шерлок Холмс и онова псе. Боже, какво свирепо куче!

— Филмът наистина беше хубав — съгласи се тя и се разписа.

— Ще работиш ли и друг път извънредно?

— Вероятно. Тук всички много се стараят. Никога не престават да се трудят.

Отдалеч изключи алармената система на маздата си. Всичко работеше. Вътре светна лампичката. Никой не бе разбил автомобила.

Стигна до дома си, провери входовете, пусна резетата и сложи двете вериги. Остави вратата на спалнята отворена.

До късна нощ четете докладите. Но не и този за Белинда. Още не.

— Изплакни си окото с това, Шерлок.

Погледна картата. Компютърът бе прокарал линии между няколко точки.

— Това е Звездата на Давид, Оли. Какво имаш предвид?

Той доволно потриваше ръце.

— Нищо лошо не се случи, Шерлок. Двамата със Савидж пристигнахме там и разговаряхме с всички. Познаваш Савидж — беше съдържан и възпитан. В следващия момент показа това на всички. Помислих си, че капитан Самуелс — тя работи в полицейското управление на Сейнт Питърсбърг — ще го целуне. Тази четири точки маркират местата, където убиецът е нанасял ударите си. Савидж просто направи едно малко представяне и готово!

— Възможно е да е всичко, Оли. Звезда на Давид ли? — тя се вгледа в три от точките, бележещи досегашни местопрестъпления. Оформяха почти съвършен равнобедрен триъгълник, обърнат надолу. Следващото убийство спокойно можеше да бъде в основата на огледалния равнобедрен триъгълник, но знае ли човек? — Да, би могло да е тук, но може и да не е.

— Скоро ще узнаем — заяви Оли. — Ако приемем логиката на Савидж, следващия път този тип ще извърши убийство точно тук.

Той посочи съседната точка.

— Доста добро предположение — съгласи се тя. — А някакви идеи как призракт прониква и напуска старческите домове незабелязано?

— Още не. Но охраната в посочения от Савидж старчески дом ще бъде засилена. Знаеш ли какво? Медиите се хванаха за думите ти. Всички вестници и телевизионни канали пицят как Призрака избива бабите им.

— Не може да бъде. Откъде знаят, че сме го казали?

Оли гузно наведе глава.

— Ами, подметнах го на една телевизионна репортерка. Наистина беше хубава и искаше непременно да получи някаква информация — вдигна глава и ѝ се ухили. — Опасявах се Савидж да не ме тръшне на земята.

— По-добре теб, отколкото мен. И без това вече ме поваля на пода в гимнастическия салон. Още съм натъртена, но не смея да си призная.

— Сериозно? Карате ли те тренира?

Тя кимна.

— Каза ми, че съм един от най-добрите баскетболисти в Бюрото. Добре било да се държа във форма, като играя с племенниците си. Децата не те предразполагали да лъжеш и те поддържали във форма от страх да не се изложиш.

— Ха, казал го е просто защото си дава сметка, че теб едва ли ще те повали така лесно, негодникът му с негодник.

— Наистина ли те повали многократно, Шерлок?

— Повече пъти, отколкото мога да преброя.

— Кой тук говори за негодници?

Двамата се извърнаха: Савидж стоеше зад тях с лаптопа в едната ръка и модем в другата.

— Не познавам никакви негодници. А ти, Оли?

— Аз ли? Само от Мария съм чувал тази дума.

Савидж изсумтя и продължи:

— Какво мислиш за подхода „Звездата на Давид“, Шерлок?

— Толкова е налудничава, че вероятно съдържа зрънце истина. Но нали все пак си давате сметка, че убийствата започнаха във Вирджиния, а не във Флорида? Това може да промени нещата.

— Съгласен съм. Съвсем скоро ще разберем. Местните полицаи следят отблизо вероятния следващ старчески дом.

Тя свъси вежди.

— Предпочитам да съпоставя всички физически улики, но за жалост не са толкова много. Всъщност за тази Звезда на Давид... Имам чувството, че сте прав, и същевременно, че няма да има никакво значение. Най-вероятно той ще извърши убийство в посочения от вас старчески дом, но никой няма да го види.

— Тя формулира точно онова, което и аз мисля — обади се Оли. — Вече полудявам. Поисках компютъра да сравни и противопостави всякакви улики, но нищо не излиза. Абсолютно нищо.

— Ще го хванем, Оли.

— Надявам се — промърмори Лейси и се обърна към Оли: — Бъдещата ти тъща внуши ли на Мария, че си работохолик?

— Не. Обвиних шефа. Казах ѝ, че агент Савидж ще ме изрита на улицата, ако не отида с него, ще попадна в черния списък и ще остана безработен за вечни времена. Тя спря с атаките.

Савидж се засмя и се върна в кабинета. Лейси видя как Хана Пейсли бързо стана и го последва. За своя изненада откри, че Оли също наблюдава Хана навъсен.

— Какво не е наред?

— Нищо. Просто ми се ще Хана да не е хлътнала така по Савидж.

Лейси не реагира. Не желаше да знае нищо за личния живот на колегите си. Така бе по-безопасно. Но Оли не забеляза, а само промълви замислено:

— Хана и Савидж са излизали, преди тя да дойде в отдела — така знаех. А като дойде, се разбра, че Савидж е прекъснал връзката. Дочух го да казва, че никой от отдела не бива да топи перото на Бюрото в мастилото на Бюрото.

— Как смяташ — Хана още ли е влюбена?

— О, да. Погледни я само. Не откъсва очи от него. Защо не поговориш с нея, Шерлок? Теб има вероятност и да те послуша.

Савидж очевидно не се интересува, а дори да не е така, няма да се приближи до жена-агент от неговия отдел.

Лейси поклати глава и вдигна един от докладите от съдебната медицина. Не я интересуваше какво прави Савидж с перото на Бюрото. Господи, усмихна се тя — току-що се бе пошегувала. Отдавна не ѝ се бе случвало. Видя Хана да излиза от кабинета на Савидж с напрегнато изражение. Лейси нямаше намерение да съветва тази противна жена. А и искрено се съмняваше доколко Хана Пейсли ще се вслуша в мнението ѝ. Продължи да работи по случая с Призрака.

Лейси разтвори „Бостън Глоуб“, последният вестник от по-голям град в купчината. Беше уморена от преглеждането на десетте всекидневника, издавани в най-големите градове, но не спираше. Правеше го вече близо седем години. Абонаментът струваше едно малко състояние, но разполагаше с достатъчно средства от оставените под попечителство пари — никога нямаше да ѝ се наложи да се безпокои, че ще остане гладна; можеше да се абонира за каквото иска. Знаеше, че той е някъде навън. И тя никога нямаше да престане да го търси.

Не повярва на очите си. Едва не изпусна чашата с кафе. Беше на трета страница. Не много обширна статия, но достатъчно голяма, за да привлече погледа ѝ. Прочете:

Вчера вечерта в 6.30 двадесет и осем годишната Хилъри Рамсгейт, брокерка от фирмата „Хамсън, Лайл и Обермайър“, бе намерена брутално убита в изоставен склад до кей Четиридесет и едно. Детектив Ралф Бъднак от бостънското полицейско управление сподели, че тя очевидно е била въввлечена в ексцентрична игра, приключила със смъртта ѝ, която е настъпила вследствие на множество прободни рани с нож по гърдите и корема. На привързана към шията ѝ бележка пише, че е загубила играта и трябвало да плати глобата. На този етап полицията твърди, че работи по няколко версии.

Значи се бе върнал. В Бостън. Отново започваше. Молеше се тази нещастна жена да е първата жертва от новия му цикъл; да не е пропуснала други и той да не е убивал жени в малки градчета, откъдето „Асошиейтед Прес“ никога няма да отрази историята.

Хилъри Рамсгейт. Горката жена. Прочете отново бележката във вестника и стана от кухненската маса. Беше умряла точно като Белинда и други шест жени в Сан Франциско преди седем години. Всички те бяха загубили играта.

В статията не се съобщаваше, че и езикът ѝ е бил отрязан. Полицията криеше информацията. Но Лейси знаеше всичко: била е пробождана с нож безмилостно, а езикът ѝ е бил отрязан. Копеле!

Пресметна, че вчера бе седмата годишнина от последното убийство.

Седем години. Точно на същия ден преди седем години бе нанесен удар. Чудовището се бе върнало.

Лейси крачеше напред-назад пред кабинета на Савидж, когато той се появи. Остана загледан в нея за миг. После заговори тихо, за да не я стресне.

— Шерлок, още е седем сутринта. Какво правиш тук? Какво е станало?

Тя рязко се извърна. На лицето ѝ бе изписана болка, каквато отдавна не бе виждал. В следващия миг отчаяното изражение изчезна. Беше възвърнала самоконтрола си. Успя да прикрие чувствата си. И го гледаше съвършено безизразно.

Какво ставаше с нея?

— Шерлок, какво не е наред?

Тя успя да му се усмихне.

— Съжалявам, че ви безпокоя толкова рано, но искам да ви помоля за услуга. Налага ми се да взема няколко дни отпуск и да отскоча до Бостън.

Отвори вратата на кабинета и ѝ направи знак да го последва.

— Бостън ли?

— Да. Имам болна леля. Случаят е спешен. Знам, че съм в отдела едва от две седмици, но няма кой друг да се справи с възникналата ситуация.

— Леля ти възрастна ли е?

— Не, но е болна от Алцхаймер. Състоянието ѝ изведнъж се е влошило.

— Роднина ли ти се обади?

Защо задава всички тези въпроси? Нима не ѝ вярва?

— Да. Позвъни братовчед ми. Самият той не е много добре, а тук, на Източното крайбрежие няма друг, освен мен.

— Разбирам — промълви той бавно, докато я наблюдаваше дискретно. Беше бледа, изплашена и развълнувана; странна комбинация. Неизменната златиста шнола държеше здраво на тила силно опънатите ѝ коси. Сякаш ги бе пригладила с лак. Непрекъснато притискаше чантата си и нервно потропваше с крак. Беше забравила да си сложи какъвто и да е грим. Изглеждаше невероятно млада. Той продължи: — Колко време смяташ да отсъстваш?

— Не повече от три дни. Само колкото да уредя някой да се грижи за нея.

— Тръгвай, Шерлок. А... Искам довечера да ми се обадиш от Бостън и да ми кажеш как са нещата.

Защо се интересуваше, че заминава от Вашингтон? Нови лъжи. А тя ненавиждаше лъжите. Не я биваше да ги изрича, но тази специално бе репетирала през цялото време, докато идваше насам. Нямахме начин да не ѝ вярва. Нямахме.

— Да, сър. Довечера ще ви позвъня.

Той записа телефонния си номер.

— Ако е късно, ми се обади у дома — подаде ѝ сгънатото листче. Мълчеше, докато тя стигна почти до вратата. Тогава се обади: — Успех. И внимавай.

Заслуша се в отдалечаващите ѝ се стъпки.

Странно.

Защо го лъжеше?

Телефонът иззвъня в десет и половина вечерта. Савидж намали звука на телевизора — гледаше бейзболния мач между „Джайънтс“ и „Ред Сокс“; в момента „Джайънтс“ водеше със седем на два. Вдигна слушалката и продължи да следи екрана.

— Сър, Шерлок се обажда.

Той се ухили и попита:

— Как вървят нещата?

— Леля е добре. Имам да уредя някои неща, но ще бъда на работа в четвъртък, ако не възразявате.

— Имам добър приятел лекар в „Бостън Мемориал“ — подметна той небрежно. — Искаш ли името му, за да поговориш за леля си?

— О, не, сър. Нещата са под контрол.

— Добре, Шерлок. Какво е времето в Бостън?

— Хладно е и вали. Всичко изглежда старо и уморено.

— И тук е горе-долу същото. Ще се видим в четвъртък. А, да, обади ми се утре вечер.

Последва пауза, а после:

— Добре, сър, щом искате.

— Непременно. Сигурно си уморена, Шерлок. Наспи се добре. Лека нощ.

— Благодаря, сър. И на вас.

Наблюдаваше я от кабинета си. Беше почти един на обяд в четвъртък. Цяла сутрин бе на съвещания. След завръщането си от Бостън изглеждаше неестествено уморена. Не, не бе само това. Изглеждаше направо пребита, сякаш е загубила най-добра приятелка или някой я е смазал; не физически, а психически. Въобще не се изненада.

Тракаше усилено по клавиатурата, изцяло потънала в заниманието. Изчака няколко минути и отиде до работното ѝ място. Разговаря с нея три вечери по ред — всеки път в десет и половина; разговорите си приличаха, с изключение на онзи в сряда, когато тя сякаш не беше същата.

— Шерлок?

Вдигна лице, а пръстите ѝ продължаваха да стоят върху клавиатурата.

— Добър ден, сър. Сега ли пристигнахте?

— Да. Наричай ме Савидж. Или Дилън.

— Да, сър. Дилън.

— Ще дойдеш ли в кабинета ми? След десет минути.

Тя само кимна. Направи го някак примирено и същевременно сякаш искаше той да не забележи.

Щом тя влезе в кабинета му, той отсече:

— Не обичам лъжите и лъжците.

Погледна го безпомощно.

— Сестрата на майка ти живее в Сан Диего. Имаш трима братовчеди и никой не е по-възрастен от тридесет и пет; всички живеят на Западния бряг. Нямах дори трети братовчед в Бостън. А и у никого от семейството ти не се забелязва дори и следа от Алцхаймер.

— Не, май няма.

— Седни, Шерлок.

Тя седна.

Видя я да придърпва полата си. Седеше на ръба на стола като дете, което очаква да го накажат. Само че не беше дете.

— Не мислиш ли, че е време да бъдеш откровена с мен.

— Не и преди да се обадя на Чико и да взема няколко дузини уроци.

Шегуваше се. Това му допадна. Поне си бе възвърнала самообладанието.

— Все още мога да избърша пода с теб. Отдавна се занимавам с карате, а и не само с него. Всъщност съм постъпил точно както искаш, когато те изисках за отдела ми, нали? Когато Пети ти е казал, че няма да ходиш в Ел Ей, вероятно си помислила, че Бог се грижи за теб, а?

Вече нямаше никакво значение. Той сигурно знаеше всичко. Е, поне не й се налагаше да лъже повече.

— Наистина не се интересувам от преследването на банкови обирджии. Казах ви го още при първия ни разговор.

— О, това определено. Всъщност си искала да разполагаш с възможността да заловиш серийния убиец, убил сестра ти преди седем години. Името ѝ е било Белинда, нали?

[1] Убиецът на Шерлок Холмс. — Б.пр. ↑

10

Пое удара, свивайки се леко, за да изпита цялата болка и непоносимата тежест да го чуе изречено на глас. Знаеше, че е проиграла шансовете си и ще попадне в ада. Сега всичко ще приключи за нея. Или се заблуждаваше? Той е в Бостън. Просто ще напусне ФБР и ще се пресели в Бостън. Няма друг избор.

Гледаше го, без да помръдне, и говореше:

— Нареккоха го Въженцето. Глупав прякор, нали? Въженце! Нещо малко по-дебело от конец. Конопен канап, който е използвал, за да тормози жертвите си — всичките седем... Психологически тормоз, а медиите го свеждат до въженце, за да звучи провокиращо.

— Да, добре помня случая. И сега, след седем години, отново нанася удар — този път в Бостън. Всъщност точно след седем години.

Попита го с безизразен глас, в който нямаше никаква изненада:

— Откъде знаете?

— Влязох в компютъра ти, видях до какво си търсила достъп. Установих, че си използвала паролата ми, за да проникнеш в две от специализираните ми банки с информация. Странно, но никога не съм допускарал, че някой от моите хора ще ми открадне паролата. Просто си погледнала през рамото ми в даден момент, така ли?

Кимна, но не каза нищо — оказа се умен ход, защото си личеше колко е ядосан.

Пое си дълбоко дъх и се опита да обуздае гнева си.

— Погледнах и в присъствената книга. Прекарала си тук три часа и половина в понеделник през нощта. Прочела си вестника във вторник сутринта и замина за Бостън същия ден. Купих си „Бостън Глоуб“. Статията е на трета страница.

Тя се надигна бавно като старица.

— Ще си разчистя бюрото, сър. После ще се отбия при господин Пети.

— И какво ще кажеш на Пети?

— Че съм излъгала, че сте ме хванали и съм освободена. Наистина съжалявам, сър, но нямах друг избор.

— Не съм те освободил още. Ако си въобразяваш, че ще допусна да се вреш в работата на бостънския полицейски участък, дълбоко грешиш, Шерлок. Но ти вече си разговаряла с тях, нали? А те са те отпратили. Няма значение. Не ми казвай. Ще се обадя на Ралф Бъднак.

Изглеждаше сякаш я е ударил. После го дари с най-ледената усмивка, която някога бе виждал.

— Знам как убиецът е проникнал в старческите домове във Флорида, за да убие клетите жени.

В този миг той осъзна колко се възхищава от ума ѝ. Нима се опитваше да се спазари с него? Да договорят сделка? Да разполага с някакво преимущество?

— Разбирам — промълви той. Облегна се назад и се заигра с химикалката. — Аз ще ти дам нещо и ти ще ми дадеш нещо в замяна, така ли?

— Не. Просто искам да покажа, че не съм пълна идиотка и ме е грижа и за други неща, освен за убиеца на сестра ми. Наистина не желая да умират още старици. Споменавам го, преди да тръгна, за да не го забравя.

— Нямах да го забравиш, както не можеш да се примириш със смъртта на сестра си и да продължиш живота си. Е, вече ти казах: няма да напускаш. Върни се на бюрото си, Шерлок, и напиши идеите си за Призрака. По-късно ще поговорим.

Не желаше да говори с него. Не бе от неговата класа. Залови я още при първия ѝ опит за измама. Не си даваше сметка, че толкова ѝ личи, но очевидно никого не е заблудила. Той прозря всичко. Гневът му бе плашещ, защото не крещя. Беше смразяващ. Този невероятно смразяващ негов гняв. Защо направо не я уволни? Тя го предаде.

Защо?

Вероятно скоро щеше да го направи. Не се съмняваше. На негово място тя щеше да се уволни. Ще извлече всичко останало в базата данни и ще си замине. Той бързо ще разбере какво е сторила, но на кого му пука? Не може да продължава да работи тук. Той нямах да го допусне. Нарушението бе прекалено голямо, а поведението ѝ — недопустимо. Не, едва ли щеше да ѝ позволи да остане, независимо каква играчка си играеше с нея сега.

Щом седна зад бюрото си, Хана Пейсли се обади зад гърба ѝ:

— Глупава си, Шерлок. Или той те нарича със сладкото ти малко име — Лейси?

— Не съм глупава, Хана, а безкрайно уморена. Е, добре — вероятно съм и малко глупава.

— От какво си толкова уморена? Савидж цяла нощ ли те държа будна? Колко пъти те чука, Шерлок?

Тя трепна не от самата дума, а от грубия ѝ тон.

— Моля те, Хана. Между мен и Савидж няма нищо. Дори не ме харесва. Всъщност...

— Всъщност какво?

Лейси поклати глава. Не. Нека Хана го научи от Савидж. И без това скоро ще стане.

— Погледни ме, Хана. Кльоцава съм и доста обикновена. Ти си красива. Няма начин да не го знаеш. Не представлявам никаква заплаха за теб, повярвай ми. Освен това не харесвам Савидж точно както и той не ме харесва. Ще повярваш ли поне в това?

— Не. Забелязах каква си в момента, когато се появи в отдела.

— Каква съм?

— Ти си манипулираща кучка. Видя Савидж в Академията и се направи на интересна, за да те привлече в отдела. Но чуй ме — стой настрана от него, иначе ще те направя на парчета. Знаеш, че съм в състояние да го сторя. Чу ли ме?

Оли се приближи с нехайна походка, само дето не си подсвиркуваше — приличаше на човек, който няма никакви грижи на този свят. Лейси обаче забеляза погледа му. Той съзнаваше какво става и то никак не му се нравеше.

— Ей, Хана, как върви случаят Лазар? Защо този тип използва всички онези бутилки от кока-кола?

Тя не трепереше заради казаното от Хана. Не. Хана и глупавата ѝ ревност нямаха никакво значение за Лейси. Бе виждала и други жени в кабинета на Савидж. Все млади и привлекателни. И върху тях ли се нахвърляше Хана?

Това не я интересуваше. Забрави за Хана. Обърна гръб и на Хана, и на Оли и включи компютъра си. Забарабани с пръсти, после изписа паролата на Савидж. Нищо не се случи.

И изведнъж се появи надпис: „Не и този път, Шерлок.“

Екранът притъмня. Компютърът се бе превърнал в неин враг. Докато Савидж диша, компютърът ще остане неин враг. Свали ръце от клавиатурата и ги отпусна в скута.

— Леля ти добре ли е? — попита Оли. Придърпа стол и седна до нея. — Изглеждаш ужасно, Шерлок.

— Благодаря. Да, леля вече е добре.

— Сякаш стоиш на ръба.

Живееше на ръба от седем години. Нямахше причина да се срине точно сега. Усмихна му се.

— Всъщност не е така. Само съм уморена, както казах и на Хана. Благодаря, задето спря атаката ѝ, Оли. Ще ми се да си отвори очите и да види, че за нея не съм по-голяма заплаха, отколкото патицата за ловеца.

— Странно се изразяваш, Шерлок. Савидж ме помоли да ти предам да дойдеш в заседателната зала. Знаеш ли за какво става дума?

— Кажете на агентите как Призрака е прониквал в старческите домове, Шерлок.

Тя седна напред и притисна длани.

— Призрака се преоблича като старица или обитател на старчески дом. Оли ми показа как да разбърквам и сравнявам данните от докладите и да ги отделя в два самостоятелни протокола. Постъпих по този начин с информацията на свидетелите, дадена след убийствата. Никой не откри нищо необичайно в тези доклади — нито очевидците, нито полицаите, нито ние. Но компютърът го направи — подаде лист хартия. — Това са цитати от показанията. Съществените части, разбира се, които, след като се свържат, поставят убиеца право в торбата.

Савидж прочете на глас:

— „Нямаше никого наоколо, лейтенанте. Жива душа нямаше. О, само някои от пациентите, естествено. Бяха изплашени, а някои — объркани. Съвсем нормално.“ — вдигна глава. — Това са думи на нощната дежурна сестра на етаж — погледна отново листа. — А това са думите на портиера: „Никого нямаше наоколо. Само старци, а те са навсякъде. Доста изплашени бяха. Помогнах на няколко да се приберат по стаите си.“

Ромеро почти възкликна, когато прочете:

— „На една старица направо ѝ прилоша. Отнесох я до най-близкото помещение — стаята за отдих. Горката стара кукла. Не искаше да я оставям сама, но се налагаше.“ — Ромеро имаше дълго тясно лице, подобно на принц Чарлз. Почти сключените му над очите гъсти черни вежди издаваха невероятна интелигентност. Размаха листа към Лейси. — Добра работа, Шерлок. Последното са думи на ченге. Ченге! Господи, бил е пред очите ни през цялото време.

Савидж оглеждаше агентите един по един.

— Е — обади се той накрая, сигурен, че всички следят мисълта му, — приемате ли това за отговор? Нашият убиец се преоблича като старица или пациент?

— Струва ми се правдоподобно — обади се тридесет и пет годишният ветеран в Бюрото Джордж Ханкс с най-мъдрите очи, които Лейси някога бе виждала.

Савидж се обърна към Оли.

— Ти ръководиш този случай. Какво мислиш?

Оли се бе вторачил в Лейси. Изглеждаше обиден, а устните му бяха свити.

— Нямах представа какво се готви да направи Шерлок. Така поднесено, звучи правдоподобно. А ние всички се проявихме като глупаци, щом не сме го видели. Правихме проверки, разбира се, разсъждавахме, но очевидно никой не се е задълбочил достатъчно. Сега първо трябва да се обадим на този полицаи и да го попитаме коя е била старицата, която е отнесъл в стаята.

— Добра идея — съгласи се Савидж. — Би било чудесно, ако полицаят си спомни нещо по-конкретно — обърна се към Лейси. — Предполагам, че не знаеш дали убиецът е бил евреин, Шерлок. Или е ненавиждал евреите? От друга страна, само две от убитите пет старици са еврейки. Дали пък не е ненавиждал състоятелните? Отхвърляш ли идеята за Звездата на Давид напълно?

— Нямам отговор за нито един от въпросите ви, сър. Идеята просто ми хрумна. Чист късмет.

— Да, сигурно е така — обади се Хана и стана, — защото си толкова отскоро тук.

На излизане от заседателната зала Оли тръгна след Лейси.

— Защо? — попита тихо и я докосна по рамото.

— Наистина нямаше време, Оли. Не, време, разбира се, имаше. О, по дяволите! Всичко звучи така глупаво. Но наистина не го мислех, докато не изскочи в главата ми. И на теб вероятно щеше да ти хрумне по същия начин.

— Да, но когато открия нещо, първо го съобщавам на партньора си. А ти нищо не ми каза. Просто влезе в заседателната зала и показа на всички колко си велика. Не е особено красива постъпка, Шерлок.

— Прав си. Не е. Но ще ти кажа едно, честно, не мислех за това тогава — беше истина. Нямаше представа, че Савидж ще я постави в центъра на вниманието на целия отдел, но той постъпи точно така. Нямаше време да сподели идеята с Оли. Не. Имаше време, но просто не й хрумна да го направи. — Чуй ме, Оли. Ето как се случи: в самолета за Бостън се сблъсках на пътеката с една старица. Нахвърли се върху мен с обиди и ругатни, каквито не бях и чувала. Изглеждаше доста зловна. Гледаше ме, сякаш искаше да ме убие. Ако предположението ми се окаже вярно, заслугата е изцяло нейна.

— Савидж откъде знаеше, че ти е хрумнало нещо?

— Не мога да ти кажа това, Оли. Искам, но не мога. Съжалявам. Моля те. Нищо чудно и да не се задържа дълго тук. Представа нямам какво ще стане.

— За какво говориш? — макар Оли да бе сърдит, гневът му моментално се изпари. Сложи ръка на рамото й. — Нещо сериозно е, нали?

— Да, много сериозно.

— Шерлок, в кабинета ми. Веднага.

При острия тон на Савидж Оли се извърна и попита:

— Би ли искал да ми кажеш какво не е наред?

— Не, това е между нас двамата с нея, Оли. Престани да гледаш като ротвайлер. Нито ще я пребия, нито ще я поваля на пода... Поне не сега и не тук. Хайде, Шерлок.

Не отидоха в кабинета му. Той я изведе от сградата „Хувър“ и я заведе в близкия малък парк.

— Седни.

Тя се настани на тясната пейка. За щастие не се налагаше да събуди някой бездомник и да го помоли да се махне. Денят бе изключително красив, небето — ясно; появаше лек, хладен бриз. Тротоарите гъмжаха от есенни туристи. Две семейства с деца си бяха

направили пикник върху одеяла. Сега подобни семейни картини ѝ бяха напълно непознати. А някога — много отдавна — беше съвсем различно. Но това бе преди майка ѝ да се разболе. Или поне преди Лейси да си даде сметка всъщност колко е зле тя.

— Сериозно мислих по случилото се.

— Разкрихте ме прекалено бързо. Явно сте имали време да подредите всичко.

— Погледни ме, Шерлок.

Тя се подчини. И тутакси избухна в смях.

— Приличате на Хийтклиф: имате замислени, проникателни и опасни очи. Веднъж ми хрумна, че имате очи като на лятно небе; очи на мечтател. Но не и сега. В момента с лекота бихте извършили убийство.

Искаше му се да се усмихне, но се сдържа. Очи на мечтател ли? Господи, звучеше налудничаво! Отбеляза сухо:

— Прегледах докладите за седемте убийства на този тип преди седем години. Обадих се на Ралф Бъднак в Бостън и го попитах дали е чул за други убийства, извършени по сходен начин, освен онова от онзи ден. Нямали данни за други такива, но току-що разбрали, че имат работа със сериен убиец. Тип, вилнял в Сан Франциско преди седем години.

Замълча и се заслуша в гукането на гълъб до тях.

— Най-накрая успях да се видя с детектив Бъднак — обади се Лейси. — Дори не желаете да разговаря с мен. Заяви ми, че те не се нуждаят от никаква помощ.

— Знам. Говорих с него веднага след като те изрита от кабинета си.

Идеше ѝ да го удари.

— Това се случи още във вторник следобед. Когато ви се обадох същата вечер, не споменахте и думичка!

— Точно така. Защо да го правя?

— Да, наистина нищо не го налага, но все пак сте знаели. През цялото време сте били наясно какво се опитвам да направя.

— О, да. Кажете ми, Шерлок, какво свърши през останалите два дни.

— Нищо съществено. Лекарят от съдебна медицина отказа да разговаря с мен дори след като успях да проникна при него с лъжа.

Като се има предвид каква съм, не ми беше трудно. Но той си държа устата затворена. Само изрази неприязънта си външни хора да си врат носа в неговите работи. Разговарях и със старшия репортер на „Бостън Глоуб“. Казва се Джеб Стюард. Не знаеше много повече от появилото се във вестника. Заведох го на вечеря — аз я платих — и той ми разказа всичко, но нищо не ми бе от особена полза. После се прибрах тук. При вас. За да бъда скастриена здравата, че съм се проявила като глупачка.

Савидж огледа парка. Облегна се назад и плъзна ръце по облегалката на пейката. В далечината се чуваха клаксони, слънчевата светлина проникваше през гъстите листа на дъбовете, баща викаше по децата си.

— Бостънската полиция вече бе поискала нашата помощ. Защо не каза на лейтенант Бъднак, че си от ФБР? Щеше да имаш по-сериозни шансове да ти сътрудничи.

— В такъв случай непременно щяхте да узнаете, да насочите компютъра си към Бостън и да разберете всичко. Вие, естествено, и без това сте постъпили по този начин. Беше редно да покажа значката си. Така вероятно щях да науча нещо, преди Бъднак да ме изхвърли. Глупаво постъпих. Не обмислих докрай всичко. Въобразявах си, че най-добрият начин да се добера до някаква информация е, като се представя за член на семейство Рамсгейт — към краката ѝ се приближи гълъб, после се премести по-надалеч. — Свикнали са да ги хранят — отбеляза тя, загледана как гълъбът крачи напред-назад пред нея. — Надявам се човекът, който ги храни, да не е починал.

— Тук обикновено седи Старата Сал. Днес я няма, защото е отишла да си вземе парите от Социални грижи. Здравето ѝ е по-добро от твоето. Какво възнамеряваш да правиш оттук нататък?

Тя рязко скочи.

— Какво искате от мен? Вече казах, че ще си подам оставката.

— А после, предполагам, ще отпрашиш за Бостън и ще се втурнеш сама срещу престъпника?

— Да. Трябва да го направя. Подготвила съм се. Отдавна чакам отново да нанесе удар.

— Много добре. Май нямам никакъв избор.

Той също рязко се надигна. Беше много снажен. Тя несъзнателно отстъпи назад. Погледна я нетърпеливо.

— Да не те е страх, че ще те поваля тук, в парка?

Не, опасяваше се, че ще я убие. Точно както онзи мъж бе убил Белинда. Опита се да си придаде нехаен вид.

— Само съм малко нервна. Извинявайте. За какво не разполагате с избор? Та вие имате последната дума във всичко.

— Де да беше така — отвърна той и прокара ръка през косата си.
— Поисках да ми звъниш всяка вечер от Бостън, защото се притеснявах, че ще попаднеш в беда.

— Аз съм трениран агент от ФБР. В каква беда ще попадна? Дори да не успея да се добера до оръжието си, знам отлично как се пада.

Ухили й се насрееща. Вдигна ръка, после я отпусна.

— Добре. Ето какво ще стане: ти знаеш за този тип повече от всеки друг. Прав ли съм?

— Да. Предполагам, знаете, че принтирах всички полицейски доклади и резултатите от аутопсията за седемте убийства в Сан Франциско?

Той кимна и се загледа в старата жена, която теглеше разбрицана пазарска количка, натъпкана с вехти дрехи, картони и празни бутилки от кока-кола.

— Това е Старата Сал. Ще ви запозная.

Старата Сал само я погледна с мъдрите си очи. Можеше да е на всяка възраст от петдесет до деветдесет.

— Взе ли си парите, Сал?

— Да, Дилън, взех ги. А ти нахрани ли пиленцата ми?

— Не. Това е Шерлок. Искаше да го направи, но не й позволих.

Старческите очи отново се насочиха към нея.

— Ти ли си Шерлок?

— Да, госпожо. Приятно ми е да се запознаем.

— Добре да се държиш с момчето ми, чуваш ли, младо момиче?

— Не съм младо момиче, госпожо. Агент съм от ФБР.

Савидж се засмя.

— Права е, Сал. По-скоро аз ще трябва да се погрижа за нея.

— Ти си разреши проблемите, момиче, и тогава си играй с моето момче. Много е добър.

— Непременно, госпожо.

— Не ми харесва да ме наричаш „госпожо“.

— Не й обръщай внимание, Сал. Непрекъснато ме нарича „сър“, все едно съм й баща или нещо по-лошо.

— На колко си години, Шерлок?

— На двадесет и седем.

— Хубава възраст. Дилън е на тридесет и четири. Навърши ги преди три седмици и половина. Направихме скромно събиране за него тук. Аз и пиленцата ми. Шерлок малкото ти име ли е или презимето?

— Презимето, Сал. Малкото ми име е Лейси.

— Х-м-м... Шерлок ми харесва повече.

— Съгласна съм.

— Имаш ли нужда от нещо, Сал?

— Не, Дилън. Искам само да поседя на това прекрасно слънце, да си почина и да нахраня пиленцата. Купих им половин килограм безсолни фъстъци. Не искам малките им артерии да се втвърдяват.

На връщане към сградата „Хувър“ Лейси все още се усмихваше.

След десет минути престана да се усмихва.

11

— Значи ще те води в Бостън? Как го уреди, Шерлок? — гласът на Хана Пейсли кълтеше в ухото ѝ тих и свиреп. — Не е редно да ходиш ти. Нова си тук и не знаеш нищо. Не заслужаваш да заминеш. Получава се така, защото спиш с него, нали?

Лейси бавно се извърна на стола и я погледна.

— Нищо подобно, Хана. Престани. Става въпрос за работа. Защо не искаш да ми повярваш?

— Защото, дяволите да те вземат, лъжеш! Виждала съм как го гледат жените. Всичките го желаят.

— Оли ми каза, че Савидж не иска да се обвързва с жена от отдела. Това се отнася за всички, Хана. Щом толкова го желаеш, съветвам те да се прехвърлиш другаде. Слушай — аз искам единствено да заловя чудовището в Бостън. Всъщност лъжа. Ще ми се да притежавах ума и опита на Савидж. Това брои ли се? Главата му само с похот ли е пълна?

Най-сетне Хана я остави на мира.

Лейси се отпусна удобно в новия си диван, грабна една от пухкавите възглавници и я притисна към гърдите си. Затвори очи — замисли се за жената, която притежаваше почти всичко и искаше още. Съжаляваше Хана заради страстното ѝ увлечение по Савидж, обаче не можеше да направи нищо по въпроса. Налагаше се Хана просто да се стегне. Лейси бе последната жена на света, която представляваше реална опасност за нея. Ала сега това беше без значение. Няма да се притеснява повече. Проблемът бе на Савидж. Протегна се и се обърна към телефона. Вдигна слушалката, постоя така, после си пое дълбоко дъх. Много бавно набра номера.

Два пъти се чу сигнал и от другия край прозвуча:

— Ало. Съдия Шерлок на телефона.

— Здравей, татко.

— Лейси?

— Да, татко.

— Каква изненада. Обикновено само пишеш. Да не би нещо да не е наред?

— Не. Просто нямах време за писма. Как си? Как е мама?

— Майка ти е както обикновено. Същото важи и за мен. Дъглас ми каза, че си в специален отдел на ФБР. Прочетох как ти и този гений сте хванали убиеца в Чикаго. Щастлива ли си най-после?

Тя се опита да не обръща внимание на сарказма му. Открай време ненавиждаше резкия тон, който използваше, за да я унищожи, докато растеше. В писмата обикновено го пропускаше и тъкмо това бе една от причините да предпочита кореспонденцията. Но сега наистина не разполагаше с време.

— Татко, той отново нанесе удар.

— Какво? Кой кого е ударил?

— Чудовището, което уби Белинда. Този път е нанесъл удара си в Бостън. Убил е жена по същия начин, по който избил седемте жени в Сан Франциско. Минаха точно седем години, откакто спря. Това е цикъл. Неговият цикъл е от седем години.

Не се чуваше никакъв звук.

— Татко? Той отново започва. Не ме ли чуваш?

— Да, Лейси, чувам те.

— Утре заминавам за Бостън с Дилън Савидж — той е шеф на Отдела за определяне на умствените способности на престъпниците. Ще хвана това чудовище, татко. Най-после ще го хвана.

Задъхваше се. От другата страна на линията цареше мълчание. Пое дълбоко въздух. Нужно ѝ бе да се успокои. Не желаше да говори като откачалка, обзета от натрапчива идея.

Но май бе именно такава. Чудовището ѝ отне всичко и я остави да живее в постоянен страх, който успяваше да контролира, но той неизменно присъстваше дълбоко в душата ѝ. Не, не бе важно единствено за нея. Искаше да премахне тази отрепка от улиците. Беше готова да го застреля лично.

— Лейси? Какво искаш да кажеш с това, че ще го заловиш? Не е твоя работа. Остави го на професионалистите.

— Аз съм точно такава, татко.

— Не — възрази той, сега вече ядосан. — Не си. Ти си едно изплашено малко момиче. Според мен е време да се прибереш вкъщи. Чуй ме. Сестра ти е мъртва от седем години. Седем години, Лейси. Дъглас ми каза с какво се занимаваш, но не бях склонен да му повярвам. Всички знаем, че зачеркна последните седем години от живота си. Крайно време е да се откажеш. Забрави всичко. Върни се вкъщи. Аз ще се грижа за теб. Можеш отново да свириш на пиано. Доставяше ти удоволствие, а и със сигурност така няма да бъдеш убита. Няма да отворя и дума за желанието ми да следваш право. Ела си вкъщи.

Да забрави? Да забрави какво бе направил онзи касапин с Белинда, с нея? Пое си дълбоко дъх.

— Как е мама?

— Какво? А, майка ти ли? Вчера е била спокойна. Снощи медицинската ѝ сестра, госпожица Хайнц, ми каза, че е хапнала добре и е гледала телевизия — май състезанието „Това е цената“. Следила и разбираше всичко.

— Не приличам на мама.

— Не, определено — не. Но на всичко това трябва да се сложи точка, Лейси.

— Защо?

— Остави полицията да залови този маниак.

— Аз съм полицията. Най-висшата полиция в страната.

Той дълго време мълча, накрая тихо подметна:

— И майка ти започна така.

— Трябва да затварям, татко. Очаквах да останеш доволен, че ми се удава възможност да заловя това чудовище.

Баща ѝ нищо не отвърна.

Остана напълно шокирана, когато в слушалката се чу шепот:

— Ти ли си, Лейси?

— Здравей, мамо. Как се чувстваш?

— Гладна съм, но сестра Хайнц отказва да ми донесе нещо от кухнята. Бих хапнала няколко шоколадови бисквити. Помня, че когато беше малка, и ти обичаше шоколадови бисквити.

— И аз помня, мамо.

— Не се опитвай да заловиш убиеца на Белинда. Прекалено е опасен. Луд е и ще убие и теб, а това вече не съм в състояние да

понеса. Той е...

Линията прекъсна. Чу се сигнал „свободно“. Миг по-късно телефонът иззвъня.

— Извинявай, Лейси. От раздразнение изпуснах апарата. Чуй ме — изплашен съм. Не искам да ти се случи нищо лошо.

— Разбирам, но трябва да се опитам да го хвана. Трябва.

Чу го да въздиша.

— Разбирам те. Бъди внимателна.

— Непременно.

За момент се загледа в слушалката, после внимателно я положи върху вилката. Вдигна очи към прекрасните картини от Бентрел върху бялата стена. Пейзажи, стелят се хълмове, крави пасат, малко момче носи кофи на кобилица. Заплака. Припомни си лицето на баща си отпреди седем години: мълчаливо, застинало и свършено безизразно. Точно след погребението на Белинда, когато тя се чувстваше опустошена и празна, но все още не изпитваше див ужас, той стоеше смълчан пред гроба — само се наведе и прошепна нежно в ухото ѝ: „Всичко свърши. Благодаря на добрия Бог. Ние ще оцелеем, Лейси. Все пак тя ти беше само наполовина сестра, не забравяй.“

Тогава се вторачи в него, сякаш бе по-луд и от майка ѝ. Само наполовина сестра ли? Вероятно това означаваше нещо. Само три дни по-късно започнаха нощните ѝ кошмари, а мъката ѝ се превърна в ужас.

На входната врата се позвъни и тя едва не изпищя — спомени от миналото обсебваха настоящето ѝ. А всъщност само се звънеше на вратата. Въпреки това къде бе пистолетът ѝ? Огледа трескаво всекидневната. А, ето и чантата ѝ. В нея винаги носеше дамския колт и кобура със ЗИГ.

Грабна я и погали гладката студена повърхност сякаш бе любовник. Звънецът издрънча повторно. Застана встрани от вратата.

— Шерлок? Вътре ли си? Хайде, виждам, че свети. Отвори проклетата врата.

Докато откачи двете вериги, дръпне резето и отключи вратата, почти потрепери от облекчение.

Стоеше пред нея по риза с къси ръкави, джинси и маратонки. На раменете си беше наметнал светлосин пуловер. Снимките в списанията на манекени, облечени по този начин — включително и с метнатия на

раменете пуловер — винаги ѝ изглеждаха нелепо. Но той ни най-малко не изглеждаше така. Стоеше насреща ѝ със свъсени вежди.

Пристъпи навътре, все така смръщен.

— Доста неща си понатрупала на вратата. Но някой силен тип би ги преодолял само с един ритник.

Не се бе сетила за това. Мълчаливо отпусна ръка, стиснала пистолета. Ще се наложи да доукрепи вратата. Не, би било абсурдно.

Той затвори вратата след себе си.

— Исках да проверя дали вече си се обзавела — заяви той и влезе във всекидневната. Огледа твърде скъпите мебели и подсвирна. — ФБР сигурно ти плаща доста. Кога си набави всички тези неща, Шерлок?

Държеше се все едно всичко помежду им е наред. Държеше се все едно бе нормална. Но тя наистина бе нормална! Остави дамския колт върху масичката до дивана.

— Не ме бива много да пазарувам, а Сали Куинлан отложи срещата ни. Просто се обадох на специалист по вътрешно обзавеждане от Джорджтаун и казах какво искам, преди шефът да ме разкрие. Човекът се погрижи за всичко. И наистина се справи бързо.

Бавно се извърна към нея.

— Както казах — вероятно ти плащаме прекалено много.

— Нищо подобно. Разполагам с пари в попечителски фонд. Обикновено не посягам към него — не ми се налага. Трябваше обаче да обзаведа къщата, а не ми се губеше време лично да го направя. Знаех, че няма да ме оставите на мира, докато не си набавя поне диван.

— Фондът е оставен от баба ти, нали? Ако не ме лъже паметта, починала е преди четири години и ти е завещала прилична сума.

— Да — въобще не се изненада. — Моля ви, не ме уверявайте, че нямате нищо по-интересно от това да запаметявате факти от биографията ми.

— О, ще ти разкажа това-онова, ако ми кажеш защо си плакала.

Ръцете ѝ машинално се стрелнаха към лицето. Бе забравила напълно. Вторачи се право в очите му и заяви:

— Имам алергия.

— Да, разбирам. Виж само колко перушина се носи из въздуха тук. Хайде — кой те разстрои?

— Нищо съществено, сър. Наистина нищо. Ще изпиеете ли чаша кафе? Или чай?

— Чай с удоволствие.

— Със захарин ли?

— Не. Само жените използват захарин. Моят — без нищо.

— Значи никакви химикали за вас?

Ухили й се и я последва в кухнята. Върху светложълтите плочки забеляза цял набор от домакински уреди.

— Не всички — промърмори той по-скоро на себе си, отколкото на нея — са неизползвани. Но виждам, че натискаш предимно копчетата на микровълновата печка.

— Точно така — отвърна тя хладно, приготвяйки чая. — Винаги съм смятала, че една жена е в състояние да живее единствено с микровълнова печка — усмихна му се и включи котлона. — Що се отнася до тостера — той изисква хляб, а аз още не съм купила — после подхвърли: — Още не съм приготвила багажа си, сър, но няма да закъснея за утрешната ни среща на летището.

— Знам — той се загледа в машината за правене на хляб — същинска самотна бяла птица в края на плота. — Имаш ли представа как се борави с това нещо?

— Не, но ми дадоха брошура с рецепти. Дизайнерът ме увери, че всяка модерна кухня има нужда от такъв уред.

— Защо си плакала, Шерлок?

Тя само поклати глава, отиде до шкафа и извади две чаени чаши и чинийки.

— Нямах ли по-евтини? Страх ме е да хвана тези с непохватните си ръце. Сигурно струват повече от седмичната ми заплата.

— Вероятно имате право. Дизайнерът се поувлече в някои неща.

— Смятах, че жените предпочитат сами да подбират сервизите си.

— Така е. Но важи май и за мъжете. Просто не ми се губеше време. Наоколо се случват толкова много по-важни неща. Говорих ви за това.

— Като се замисля, наистина аз си избрах сервизите. Всичките са подходящи за микровълнова печка.

— И моите са такива. Това бе единственото ми изискване.

— Защо си плакала?

— Ще ви бъда благодарна, сър, ако оставим този въпрос.

— Наричай ме Савидж и нищо чудно да го сторя.

— Добре, Савидж. Старата Сал те нарича Дилън. Мисля, че го предпочитам.

— Как се казва този тип?

— Кой тип?

— Който те е разплакал.

Тя само поклати глава.

— Какви само сте мъжете! Въобразявате си, че светът на жените се върти единствено около вас. Като млада от време на време гледах сапунени опери. В тях жените не съществуваха самостоятелно, не взимаха сами никакви решения, не се наслаждаваха да са просто себе си. Не. Винаги кръжаха около някакъв мъж. Чудя се дали са се променили.

— Не съм мислил за това досега, но май си права. Как се казва той, Шерлок?

— Не е мъж. Да ти наля ли мляко в чая?

— Не. Обади ли се на Чико?

— Случиха се прекалено много неща. Нямах време.

— Щом нямаш време за него, най-добре да те заведе в гимнастическия салон и пак да те поваля няколко пъти.

— Първите десетина пъти не бе чак толкова лошо.

— Миналия път бях нежен.

— Оли ми каза, че си го повалял няколко пъти.

— Е, Оли поне е мъж и не хленчи.

Тя му се усмихна:

— Тази чаша е прекалено скъпа, за да я счупя, като я хвърля по теб.

— Ако не те е разплакал мъж, тогава — какво?

— Все пак бих могла да хвърля чашата по теб.

— Добре. Да поставим въпроса така — не обичам да гледам агентите си разстроени. Е, или поне да не са разстроени от мен, или от приказките, които им наговарям. Хайде сега да обсъдим плана ни за Бостън. Именно затова нахълтах така в дома ти тази вечер. Имаме много неща за уточняване, преди да връхлетим в бостънското полицейско управление.

— Наистина ли няма да ме уволниш?

— Още не. Искам да извлека всичко от теб. После, ако все още съм ядосан, че ме излъга, сигурно ще те изрита.

— Съжалявам.

— Получи каквото искаше. За какво съжаляваш?

Беше прав в това отношение. Усмихна му се широко.

— Всъщност никак не съжалявам. Изпитвам огромно облекчение и благодарност. Тази вечер ще ти позволя да говориш каквото искаш.

— Няма да хленчиш, понеже утре ще се наложи да станеш рано, нали? Полетът е в седем и половина.

Тя простена, но отвърна:

— Благодаря, сър... Дилън. Няма да те накарам да съжаляваш.

— Някак си не мога да си представя, че ще се удържиш.

Савидж си тръгна в десет, тананикайки си на излизане. Сигурно бяха думи от кълтри песен, но тя никога не я бе чувала, разбира се. Ухили се, докато слушаше плътния му глас: „Искам да съм добро момче — нищо по-малко не ми харесва. Ще нося ботуши, джинси и колан, а коремът ми ще е прибран...“

Затвори вратата, постави веригите и залости резето. Май за трети или четвърти път, мина ѝ през ума, го чуваше да пее кълтри или уестърн мелодии. Странно, но настроеното ѝ за класическа музика ухо не страдаше. Какво лошо има в музика, която те кара да се усмихваш?

В крайна сметка не говориха кой знае колко за случая. Не. Огледа апартамента ѝ и отбеляза, че имала нужда от компактдисково устройство. Ясно каква музика предпочиташе.

Внимателно опакова багажа си. Молеше се Савидж да ѝ помогне да открие убиеца на сестра ѝ.

Савидж се обърна към Лейси:

— Както ти казах снощи, ще се срещнем с детектив Бъднак в участъка. Намира се в южната част на Бостън. Открили са Хилъри Рамсгейт в изоставен склад на Конгрес Стрийт. Някой се обадил анонимно — или убиецът, или бездомник, но по-вероятно е второто. Записали са обаче гласа му и когато хванем този тип, ще направим сравнение. Детективът ще разполага с полицейски доклади, резултатите от аутопсията и от тестовете на съдебните лекари — всичко налично до днес. Ще ти бъда благодарен, ако прегледаш съвестно материалите. Взе ли нещата, които ни трябва?

— Да — отвърна тя, поглеждайки го в очите. — Съмнявам се детектив Бъднак да е разбрал играта. Знае за съществуването на такава, защото бележката гласи, че Хилъри Рамсгейт е загубила и трябвало да си понесе последствията, но не е разбрал какво точно означава това.

— Не, но той се сблъсква за пръв път с този тип. Докато стигнем при него, ще е говорил с полицията в Сан Франциско и вероятно ще е изчел повечето доклади. Кажи ми как си представяш играта ти, Шерлок. Убеден съм, че имаш мнение.

Стюардесата им поднесе кафе — беше отвратително, но поне горещо. Вторачена в чашата си, рязко прибра един измъкнал се от шнолата кичур. Той я наблюдаваше. Какво ставаше?

Най-сетне тя подхвана:

— Представяла съм си го през годините, променяла съм някои ходове, правила съм му много психологически портрети и сега смятам, че знам точно как постъпва. Удря жената по главата и я отвежда в изоставена сграда. Колкото е по-голяма сградата — толкова по-добре. В три от случаите се е възползвал от изоставени и определени за събаряне сгради. В един от случаите — къща, чийто собственици отсъствали от града. Познавал е подробно постройките. Пригответил си е подпорите и е подготвял мизансцена. Превръщал ги е в свърталища

на ужасите и е изграждал лабиринта си. Когато жената идвала в съзнание, се оказвала сама и все още ненаранена. Не било съвсем тъмно, макар навън да било късна нощ. Слаба светлина ѝ позволявала да вижда на метър-два около себе си. Вероятно първо е извиквала. Страхувала се е да получи отговор, но не по-малко се е плашела и от последвалата тишина. Все пак я изпълвала надеждата, че я е оставил сама. Отново извикала. Посъзвела се и направила опит да излезе от сградата. Но изход нямало. Имало врати, ала са били залостени. Вече била на ръба на истерията. Осъзнавала е, че нещо не е наред. На пода, до мястото, където е лежала в безсъзнание, намерила въженцето. Не разбирала предназначението му, но го взимала и започвала да следва пътя му. То я водело и през многобройни завои, през други препятствия към огледала, които е поставил, за да я изплаши до смърт, щом внезапно се озове пред собствения си образ. И тогава въжетото свършвало точно при тесния вход на лабиринта, който бил подготвил. В този миг или ѝ се изсмивал, или ѝ подвиквал — нещо в смисъл, че няма да успее и затова ще я накаже, а на нея никак няма да ѝ хареса. Да, ще я накаже, защото тя ще загуби играта. Но не ѝ обяснявал защо постъпва така. Защо да го прави? Достатъчно му било да се наслаждава на неведението ѝ. От време на време вероятно дори ѝ подвиквал, присмивал ѝ се, преди тя да влезе в лабиринта. И това е възможно. Колкото до бележката — оставил я е само при убийството на първата жена в Сан Франциско. Смята, че известил какво ще прави и следващия път, и по-следващия път. Не се налага да обяснява. Всеки ще знае кой е извършителят.

Савидж се обади:

— Много си уверена относно постъпките му, Шерлок.

— Казах ти — мислила съм дълго по въпроса. Според психиатрите, както и според профайлърите на ФБР той наблюдава всяко движение на жертвата, запаметява всяко изражение на лицето ѝ; не е изключено дори да я снима. За последното не съм съвсем сигурна. Но се обзалагам, че дори ѝ обещава да спечели играта, ако се затича и стигне до средата на лабиринта. Тя наистина се затичва обнадеждена — моли се той да не я лъже относно възможността да се спаси. Затова именно се втурва в изградения от него лабиринт; просто няма къде другаде да отиде. В лабиринта има и множество „слепи“ места. Най-сетне тя намира пътя до центъра. Спечелила е. Едва диша. Ужасена е,

но същевременно я изпълва надежда. Успяла е. Няма да я накажат. Той я чака именно там — постара се да спре да трепери. Пое дълбоко дъх, отпи от вече изстиналото кафе и сви рамене. — Всичко се изясни, когато специалистите направиха възстановка след трагедията.

— И именно тогава започва да забива ножа в гърдите и корема — продължи Савидж, — докато тя умре. Всички запознати със случая ли поддържат мнението, че той постъпва точно така, когато тя стигне до средата на лабиринта?

— Да. Вместо да е спечели, тя губи. Той е там с нож. Отрязва й езика. Този факт не се появи в нито една от журналистическите информации — превантивна мярка за разпознаване на самозванци, ако се появят такива.

— Защо го прави?

Тя не го погледна.

— Вероятно, за да я накара да замълчи завинаги. Убива само жени. Ненавижда ги.

— Игра — произнесе Савидж замислено. — Игра, която неизменно води до смърт. Не ми е ясно, защо тя губи, ако стигне до средата на лабиринта. Както и ти отбеляза — това означава, че печелиш. Но не и при този тип. Имаш ли идея защо я убива, когато тя стигне до средата на лабиринта?

— Не.

Все пак тя имаше известни предположения. Зачуди се откъде знае той.

— Помниш ли легендата за Тезей и Минотавърра?

— Да — отвърна тя. — В центъра на пещерата Тезей се изправя лице в лице с Минотавърра. Но Тезей не е загубил. Той убива Минотавърра.

— А Ариадна му помага да се измъкне с кълбо вълнена прежда.

— И мислиш, че той гледа на себе си като на Тезей, а жените са Минотавърра? Не знам. Не ми звучи особено логично.

— Но за него е напълно логично. Задълбочено ли си изучавала легендата?

— Не особено — призна тя.

— Когато се прибереш, прочети я отново.

— Но дори и да намеря още паралели между действията на убиеца и легендата за Тезей, нищо няма да ни подсказва коя е

самоличността на този мъж, нито къде да го открием. Известно ли ти е, че за две от жертвите си в Сан Франциско е използвал една и съща изоставена сграда? Една и съща сграда! После полицията започнала да я наблюдава, но било прекалено късно. Той най-вероятно им се е присмивал, както и на нас — заради нашата безпомощност.

— Изненадан съм, че никой не е забелязал нищо. Около такива пустеещи сгради обикновено се навъртат доста бездомници. А и полицаите патрулират. За да изгради всички подпори е внесъл куп строителни материали в сградата, а никой не е забелязал нищо. Как е транспортирал плоскостите? Камион ли е използвал? Сам ли ги е направил или ги е купил отнякъде?

— Както и да е било, направил го е само веднъж. След всяко убийство е отнасял по-голяма част от съоръжението. Оставял е само толкова, колкото полицията да се досети как е постъпил.

— И въпреки това никой нищо не е видял. Страшно съм озадачен.

— Веднъж явно го е видял някакъв старец, защото го намерили удушен близо до една от пустеещите сгради. Умъртвил го е с подобно въженце, което е използвано да се стигне до средата на лабиринта. Искал е да съобщи на ченгетата, че е негово дело.

— Какво имаше предвид, като каза, че ни се присмива? — когато е била убита сестра ѝ, Шерлок е била на деветнадесет. По какъв начин е замесена? Ще разбере по-късно. В момента тя само клатеше глава и той продължи тихо: — И ти живееш в цикъл, Шерлок. Седемгодишен цикъл. През последните седем години той не е предприемал нищо. Кой знае с какво се е занимавал. Вероятно вътрешно е кипял, но не достатъчно, за да извърши и друго убийство. А ти си му посветила последните седем години от живота си.

Стоеше неподвижно. Очите ѝ бяха по-ледени от скрежа по предното стъкло на колата му през зимата. Дъглас постоянно ѝ повтаряше тези думи, както и баща ѝ.

— Не е твоя работа.

— Предполагам, че близките ти са ти обръщали внимание, че не е особено здравословно.

— Не е твоя работа.

— Вероятно не си могла да го понесеш, да се примириш с мисълта, че сестра ти я няма. Особено заради начина, по който е била

премахната — като пионка в игра, предопределена да загуби.

Тя неволно преглътна, преди да промълви:

— Да, има нещо подобно.

— Но има и още, нали? Още много.

Силно пребледняла, тя стискаше несъзнателно картонената чашка.

— Не, няма друго.

— Лъжеш. Ще ми се да не го правиш, но всъщност постъпваш така от много време, нали?

— Няма друго. Моля те престани.

— Добре. Искаш ли да застреляш този тип, като го пипнем? Желаш ли да опреш пистолета до главата му и да натиснеш спусъка? Искат ли ти се да му кажеш коя си, преди да го убиеш? Въобразяваш ли си, че след като го убиеш, ще се освободиш?

— Да. Но едва ли ще стане. А ако не мога да го убия, искам да попадне в газовата камера, а не да се измъкне като Ръсел Бент. Поне така ми каза зет ми Дъглас Мадиган.

— Никой още не знае дали ще обявят Ръсел Бент за невменяем и по този начин да избегне съда. Не прави прибързани заключения. Доживотен затвор без право на помилване не ти ли е достатъчно?

— Не. Искам го мъртъв. Не желая да се тревожа дали няма да избяга и да убие още жени; да се притеснявам дали няма да попадне в психиатрия, където да измами психиатрите и да го пуснат. Не желая да диша въздуха, след като е убил седем... не — осем души. Не заслужава да диша въздуха, който дишам аз. Въобще не заслужава да диша!

— Всеизвестно е мнението, че убийството на убиеца не връща жертвата. Затова като общество не бива да налагаме смъртното наказание — така само заставаме на едно ниво с престъпника. Смъртното наказание е само удовлетворяване на чувството за отмъщение и води до упадък на ценностната ни система.

— Разбира се, че няма да върне жертвата. Спорът ни е безсмислен. Напълно безсмислен. Всичко трябва да е просто и ясно: отнемеш ли живота на друго човешко същество, не заслужаваш да живееш повече. Това е наказанието на обществото, отмъщението му срещу човек, погазил моралните закони, срещу човек, опитал се да унищожи онова, което представляваме. Що за ценностна система

имаме, ако не ценим достатъчно живота и не премахнем онзи, който безразборно го отнема?

— Ние все пак осъждаме, вкарваме в затвора, но просто невинаги убиваме убийците.

— А би трябвало. Това е и справедливост, и отмъщение за жертвите. И двете са нужни — как иначе обществото ще се предпази от хищниците?

— А какво ще кажеш за довода: защо да налагаме смъртно наказание, щом изобщо не действа като спирачка?

— Мен определено няма да ме възпре, особено като имам предвид как действа системата за обжалване сега. Осъденият убиец харчи парите на данъкоплатците и остава жив поне още тринадесет години — нашите пари, проумяваш ли? Не, не — това определено няма да ме възпре. Ето например онзи изрод — Ричард Алън. Дейвис, който уби Поли Клаас в Калифорния и бе осъден на смърт. Двамата с тебе, бъди сигурен, ще похарчим още доста пари, докато през следващите поне десетина години адвокатите му си играят да обжалват присъдата. А през цялото това време някой все може да го оправдае. Е, добре, ако знаеш, че заради нечие убийство смъртната ти присъда ще влезе в сила максимум до две години, няма ли да се замислиш, преди да посегнеш да отнемеш човешки живот? Няма ли да ти подейства като своеобразна спирачка?

— Ще ми подейства. И съм съгласен с теб — абсурдно е да има възможност да обжалва цяло десетилетие. Направо е налудничаво да плащаме за всички тези обжалвания на присъдата. Но не би ли казала, Шерлок, че само по себе си е убийствено да се посветиш на отмъщението, на добре познатото отмъщение?

Точно това искаше да ѝ каже от самото начало. Тя не помръдваше.

— Не — обяви тя след време. — Не бих казала. След като веднъж приключи, след като е раздадено правосъдие, това би означавало нещо като последно сбогом за жертвата. После те чака животът. Живот без страх, без чувство за вина, без усещане за срам. Тези именно чувства са убийствени.

Повече нищо не каза.

Той измъкна компютърно списание от дипломатическото си куфарче и се зачете. Чудеше се какво ли още ѝ се е случило.

Определено имаше и друго, и то беше лошо. Запита се дали я е сполетяло горе-долу по времето, когато сестра ѝ е била убита. Изглеждаше логично. Но какво, по дяволите, е било?

Детективът Ралф Бъднак от отдел „Убийства“ беше стопроцентово ченге: висок, с атлетично тяло и чупен нос — бе участвал поне в половин дузина сбивания — интелигентен, обръщаше внимание на всички подробности и никога не се предаваше. Срещна се с тях в Шести участък и ги отведе да се видят с прекия му шеф — капитан Джон Догърти — плешив дебел мъж с торбички под уморените очи и вид на човек, готов да се пенсионира.

Съпоставиха всички известни факти, огледаха тялото в моргата и се срещнаха със съдебния лекар. По тялото на Хилъри Рамсгейт имаше двадесет прободни рани: седем в гърдите и тринадесет в корема. Липсваха следи от сексуално насилие. Езикът ѝ бе отрязан, очевидно с един замах, а на главата ѝ имаше цицина от удара, с който е била повалена в безсъзнание.

— Ралф ми каза, че този тип действия на цикъл от седем години. Когато са изтекли, се е оказал тук просто защото ни е лош късметът. Такъв късмет направо смазва човека — капитан Догърти дъвчеше незапалена пура.

— Точно преди да пристигнете, ми се обади кметът. Следва губернаторът. Искрено се надявам да успеете да заловите този тип.

— Има много значения и подтекст, свързани с числото седем — обади се Савидж, вдигайки поглед от доклада за аутопсия, който препрочиташе. — Не знам дали ще извлечем нещо от това, но веднага щом вкараме цялата информация за убийството на Рамсгейт в програмата, ще я съпоставя с всичко свързано с числото седем, дори като тълкуване в нумерологията — погледна към Лейси, която го наблюдаваше безизразно. — Заслужава да се опита. Нищо чудно да изскочи нещо. Ако нашият човек си пада по тези неща, бихме се добрали до някои улики.

— По дяволите — изсумтя капитан Догърти, — ако ще има някаква полза, съветвайте се и с ясновидец. Или обучена за целта котка — стига да има такава.

Савидж се засмя, очевидно изобщо не бе засегнат от думите му.

— Звучи странно наистина, но знаете не по-зле от мен, че понякога хората действат абсолютно налудничаво.

— Не чух как се казвате — обади се Ралф Бъднак, вторачен в Лейси, — но съм ви виждал и преди. Да, сетих се. Нахълтахте тук с твърдението, че сте роднина на жертвата — обърна се към Савидж и процеди през зъби: — Ще ми обясниш ли какво точно става тук?

— Успокой се, Ралф. Напълно разбираемо е. Същият този тип е убил сестра ѝ в Сан Франциско преди седем години. Именно затова тя така бързо се усети, че той отново е нанесъл удар. И е дошла тук. Благодарение на нея веднага разбрахме с кого си имаме работа. Няма защо да се притесняваш от нея. Работи при мен. Ще я контролирам.

Капитан Догърти също се вторачи в нея и още по-ожесточено започна да дъвчи незапалената пура.

— Няма да търпя никакви своеволия, агент Шерлок. Разбирате ли ме? При най-малката крачка встрани от приетото ще ви дам да се разберете. Не ме интересува, че сте от ФБР. Не ме интересува дори да бяхте самият Хувър. Очаквам и Савидж да ви даде да се разберете. Лично аз не бих се изправил срещу него на ринга.

— Разбирам, сър.

Защо ли Дилън им каза истината? Тя щеше да се измъкне с всевъзможни лъжи. Улови погледа му и си даде сметка, че чете мислите ѝ. Той не желаше тя да лъже повече. Насилник такъв! Не са убили неговата сестра. Не той сънува кошмари, от които да се буди, останал без дъх; не той изпитва смъртен страх, защото някой е толкова наблизил, че може да го убие. Идеше ѝ да го изхвърли през прозореца.

Сега Бъднак ще съобщи на другите ченгета коя е и какво е направила — никой няма да ѝ има доверие.

— Надявам се да открием нещо, свързано с числото седем — продължи Савидж. — Освен това си мисля за уменията на убиеца да прави мизансцени с плоскости и подпори. И не само да ги строи, но и да ги транспортира до сградата, където възнамерява да извърши убийството. Сигурно са направени да се сгъват, за да могат да се побират в багажника на кола или в пикап. Следователно този човек има поне минимален опит в конструирането. Камион определено би направил впечатление. За да намали възможността да го видят, вероятно не е използвал такова превозно средство посред нощ. Възможно е числото седем да е свързано с градусно начало. Кой знае?

— Например сценичен работник — обади се Лейси, изпълнена с надежда.

— Не е изключено — съгласи се Савидж. — Хайде да вкараме наличните данни в програмата и да видим какво ще се получи — изправи се. — Господа, нещо друго?

— Да — отвърна Ралф Бъднак. — Искам да съм до теб, докато въвеждаш данните в твоята магическа програма.

— Дадено — Савидж стисна ръката му.

Тримата се редуваха до късно следобед. Накрая Савидж обяви:

— Е, май това е всичко. Ей сега ще кажа на МАКС да си размърда мозъка и да видим какво ще открие за нас. Заложих всяко споменаване на числото седем, за което се сетих. Например две убийства са извършени през седмия ден от седмицата, друго — през седмия месец от годината. Не виждам особена връзка, но ще видим. Истинският ключ е в седемгодишния цикъл и във факта, че е убил седем жени. На МАКС му предстои да обработи повече данни, откогато и да било досега. Освен това подхвърлих на МАКС още едно кокалче — номера с уменията да се строи.

Пръстите му се задвижиха бързо по клавиатурата. После се ухили на Лейси и натисна „ENTER“.

— Този компютър дете ли ти е? — попита Ралф Бъднак.

— Човек би могъл да си помисли такова нещо — отвърна Савидж. — Но, не. МАКС е мой партньор и в никакъв случай не е мълчалив — погали клавиатурата. — А някой ден ще имам истински деца.

— Женен ли си?

— Не. А, ето. Първият резултат от МАКС. Чакайте да го принтирам.

Бяха само две страници. Савидж им се усмихна широко.

— Погледнете, господа.

13

— Плеядите ли? — Ралф Бъднак имаше вид на човек, готов да се разплаче. — Цели четири часа вкарваме данни и стигаме до Плеядите! Кои, по дяволите, са Плеядите?

— Седемте дъщери на Атлант и Плейона — прочете Лейси. — Група звезди, поставени на небето от Зевс. А Орион е зад тях и ги преследва.

— Това са глупости — възмути се Ралф.

— Продължавай да четеш — насърчи я Савидж. — Продължавай.

Лейси го погледна със сияещо лице.

— Той е астроном. Няма какво друго да бъде. Може да е и астролог или нумеролог и астрономията му е хоби.

Тук се обади Ралф Бъднак:

— Защо не и професор в колеж — да преподава митология? А през свободното си време прави мебели като хоби.

— Е, поне излиза, че в сценария с числото седем има хляб — обяви Савидж и остави листовете. — Знаем откъде да тръгнем. Имам още няколко идеи, но най-добре е ти, Ралф, и твоите хора да започнете проверката. Според профайлърите има вероятност този тип да е тук поне от шест месеца, но по-малко от година. С други думи, достатъчно дълго, за да изучи местата, където ще отведе жертвите си.

— Добра идея — съгласи се Бъднак и потри ръце. — В момента моите хора разпитват всички около Конгрес Стрийт. Ще им възложи и тази задача.

Лейси и Савидж останаха насаме и тя попита:

— Имаш някакъв проблем, нали?

— Историята с Плеядите е прекалено лесна, прекалено очевидна.

— Защо смяташ така? МАКС предложи тази възможност. Полицейското управление в Сан Франциско не е направило подобна

връзка. Нито профайлърите. А между убийствата има седемгодишен интервал. При всеки цикъл убива по седем жени.

Савидж погледна нагоре и се протегна.

— Вероятно си права. Просто ме е яд, че МАКС улови връзката, а ние — не. Но и да ти призная, сърби ме коремът. Щом се появи това усещане, значи нещо съм пропуснал. Трябва да отида в гимнастически салон. Физическото натоварване ми помага да си избистря мозъка. Искаш ли да дойдеш с мен? Този път няма да те подмятам безмилостно. По-скоро ще се захвана с делтовидните ти мускули.

— Не си нося екип. А и възнамерявам да браня делтовидните си мускули с живота си.

През следващите двадесет и четири часа полицаите откриха четирима възможни заподозрени — двама астролози, заселили се в Бостън през последната година, и двама нумеролози. Нумеролозите бяха пристигнали от южната част на Калифорния преди не повече от десетина месеца. Не арестуваха никого. По-късно през деня Бъднак, Савидж и Лейси се срещнаха в кабинета на капитан Догърти.

— Нищо особено — подхвана Ралф Бъднак със свъсени вежди. — Всички откачалки са все от Южна Калифорния.

— Същото важи и за Джулия Робъртс — подметна Савидж.

— Разбрах намека ти — ухили се Бъднак. — Е, какво мислиш, Савидж? Просто нямам усещането, че е някой от тези типове. Освен това двама от тях разполагат с доста солидно алиби. Открихме един бездомник — нарича се Рик: бил видял някакъв тип да влиза и излиза от склада на Конгрес Стрийт. Твърди, че бил доста навлечен, макар че същата нощ било доста топло. Толкова топло, че дори не спал в кашона. Друг път не го бил виждал.

— Още подробности за този тип? — обади се Лейси. — Например как е изглеждал.

— Бил дребен, ако трябва да цитирам точно господин Рик. Бог знае какво точно означава. Рик е едър. За него дребен сигурно е всеки под метър и осемдесет. И искам да добавя, че само един от типовете, които открихме, би могъл да бъде определен като дребен, а той има най-стабилното алиби.

Савидж се бе отдалечил от бюрото. Крачеше напред-назад с наведена глава.

— Мисли — отвърна тя в отговор на незададения въпрос на капитан Догърти.

— Този тип наистина ли е пречукал сестра ти?

— Да. Преди седем години. Но човек никога не забравя.

— Затова ли постъпи във ФБР?

— Не знаех какво друго да предприема. Изучавах по малко всички дялове на съдебната медицина, после се съсредоточих върху това как работи мозъкът на престъпника. Отначало смятах да стана профайлър, но разбрах, че няма да се справям с всекидневните си задачи. Затова съм тук. Бог да благослови Савидж за неговия нов отдел.

— Учила си дори как се съпоставят пръските от кръвта на жертвата, така ли?

— Да, но някои примери бяха направо отвратителни. Не съм специалист, но поне съм достатъчно ориентирана как точно трябва да постъпя, къде да открия нови и с кого да се свържа.

Тук се обади капитан Догърти:

— Всички си мислят, че съставянето на психологически портрети е забавно като игра. Гледала ли си онзи сериал по телевизията?

— Да.

Той се ухили, а тя му зададе нов въпрос за един от мъжете, повикани за разпит.

Някъде посред нощ Савидж седна в леглото, пое си дълбоко дъх и промърмори:

— Хванах те, копеле такова.

Работи на компютъра до три сутринта. Позвъни на Ралф Бъднак в седем и му каза от какво се нуждае.

— Попадна ли на нещо, Савидж?

— Има такава вероятност — отвърна той. — Наистина има. А, от друга страна, всичко може да се окаже голям балон. Продължавай да действаш в поетата посока.

Позвъни на Лейси.

— Трябваш ми. Ела в стаята ми — ще поръчаме закуска от обслужване по стайте.

Факсът изхвърляше лист след лист от Бъднак.

— Да — отбеляза Савидж, — това ще ни е от полза.

— Няма ли да ми кажеш какво ти хрумна?

— Не и докато не се убедя, че съм на прав път.

— Снощи мислих до късно — макар че в стаята не бе студено, тя разтърка ръце. Изглеждаше уморена и напрегната. — Не успях да се освободя от мисълта за числото седем — пое си дълбоко въздух. — Заложихме всичко на седмицата и така стигнахме до Плеядите и нумеролозите. Ами ако въобще няма нищо общо с числото седем? Просто случайно са минали седем години, преди отново да започне да убива? Или ако е убил повече от седем жени? Да кажем осем или дори девет — изглеждаше напълно отчаяна: стоеше и разтъркваше ръце. — Не е кой знае каква следа. Смятам, че си прав. Прекалено просто, успокоително и ограничаващо е. Но ако от това не изскочи нищо, тогава откъде?

— Съвършено вярно. Добре разсъждаваш, Шерлок. Моят ум е работил в тандем с твоя...

Тя се засмя и част от напрежението се стопи.

— Значи и теб си те бива.

— Заедно с МАКС съм почти недостижим. Добре. Чакай да ти кажа какво мисля и ако сметнеш, че греша, ще ме коригираш. Според мен сме се захванали с детайли, а както и ти отбеляза — навън нещата са по-сложни. Да предположим, че като цяло нашият човек е доста задълбочен, изчел е куп езотерична литература, свързана с астрологията. Същевременно е възможно да има за хоби ръчна изработка на мебели. Събудих се посред нощ и си помислих: „Господи, подсажи ми нещо. От теориите досега единствено ме заболява главата. Време е да се върна към фактите.“ В този момент си помислих, че нашият тип не е никое от предполагаемите неща. Отговорът се крие в очевидното. Не преставам да питам МАКС какви други алтернативи има или какви нови мнения ще ни даде на базата на допълнително вкараните данни — въздъхна. — Помни, Шерлок! Всичко това може да ни отведе и в глуха улица.

— И какво според теб е очевидното?

— Насреща имаме психопат. Наясно е как се строят декори. Прави ги сгъваеми, за да са леснопреносими. Всичко това е проверено в Сан Франциско — знам. Обходили са всички театри, говорили са с десетки сценографи и изпълнители на декори. Върнах се и проверих какво точно са открили и къде точно са търсили, на какви подозрителни лица са попаднали. Нищо особено, както се оказа. Затова карам МАКС да провери там, където те не са гледали. Влагам в програмата почти всичко, за което се сецам. Имам надежда да изскочи нещо полезно.

Тя продължи да го наблюдава мълчаливо. Да, изпитваше известна надежда, но не смееше да я подхранва. Видя го как си разтърква врата.

— Какво ти е?

— След като се разделихме снощи, работих доста, а и прекарах много време пред МАКС. Нищо особено.

— Ако не държиш да се правиш чак на такъв надут мъжкар, би могъл да глътнеш два аспирина. От друга страна, като се има предвид какъв страхотен екип сте с МАКС, се въздържа да изразя каквото и да било мнение, пък и МАКС вече е захапал задачката.

— Да, страхотна захапка има.

— Опитваш се да изглеждаш невъзмутим, но ти личи, че ще излезеш от кожата си.

— На теб явно не ти влияе в същата посока.

— Прекалено съм изплашена.

Говореше самата истина. Направо се ужасяваше, че той отново ще убие, ще избяга и никога няма да се стигне до раздаване на правосъдие.

Проследи я с поглед как се отдалечи от него и отиде до прозорците.

— Искаш ли да ми кажеш какво друго се е случило преди седем години?

Тя буквално залитна, сякаш я бе ударил. Надигна се бавно и пристъпи към нея. Протегна ръка, готов да я докосне, отказа се и само промълви:

— Шерлок?

Тя не се извърна, само поклати глава. МАКС избибипка. Савидж натисна командата за принтиране. След миг вече държеше лист.

Започна да се смее.

— МАКС твърди, че нашият човек може да се занимава със строителни материали.

Тя се извърна така светкавично, че едва не падна.

— Като например в склад за дървен материал ли?

— Да. Като се имат предвид строителните материали, оставяни от убиеца на местопрестъпленията, типът пирони, дървото, корковите плоскости, скобите и така нататък, най-вероятно той работи в дърводелска работилница или склад. Разбира се, полицаите в Сан Франциско са огледали добре всичко, което е оставил след себе си при всяко убийство. Оказва се невъзможно да се проследи откъде е набавено дървото. Скобите, пироните и винтовете са съвсем обикновени — продават се навсякъде. Нищо не са открили. Но, от друга страна, не са проверили всеки, който работи в дърводелски склад. Според МАКС трябва отново да погледнем натам.

Очите ѝ сияеха.

— МАКС е върхът! Невероятен е.

— Ще видим. Защото освен някакъв тип, който се занимава с дървен материал, имаме и психопат, който ненавижда жените и им реже езиците. Защо? Защото самият той е страдал от тях или е видял някого, който да страда ли?

Без да го гледа, тя промълви:

— Не е изключена възможността да им реже езиците, защото знае, че са ругали и псували съпрузите си, че са говорили цинизми. Може би намира за нередно жените да псуват. Дали по този начин не избира жените, които ще убие?

„Знаела го е от доста време, мина му през ума, но откъде?“ Направо се влудяваше, но не настоя да продължат в тази посока. Съзнаваше, че е налучкала нещо. Усещаше го. Вместо това подметна:

— Звучи вероятно. Някои от психологическите портрети не стигаха ли до подобни изводи?

— Да, определено. Този тип не се занимава с театър или нещо друго така привлекателно, нали?

— Не. Обадох се на Ралф. Ще провери кой през последната година се е установил в Бостън и работи в дърводелски склад.

Сега, като се замисли, май бе чел подобни предположения в някои от докладите и психологическите портрети. Предстоеше обаче

да се проверят още много неща.

Погледна я. Тя извърна поглед. Доверието е странно нещо: изисква време.

Марлин Джоунс работеше като помощник-управител в склада за строителни материали „Апълтрий“ в Нютън Сентър. Разговаряше с управителя Дуд Кросби, когато хубава млада жена с гъста кестенява коса пристъпи към него, държейки парче шперплат. Стори му се позната.

Усмихна ѝ се и погледна шперплата. Заговори, преди тя да обясни каквото и да било.

— Проблемът е, че шперплатът е прекалено евтин. Ето, опитайте да забиете пирон в него и се разцепи. Ако дойдете насам, ще ви покажа по-добри материали, които няма да се разпаднат в ръцете ви. Среца ли сме се преди?

— Благодаря ви, господин... Джоунс — тя погледна картичката с името му на ревера. — Не, не сме се срещали досега.

— Не съм особено добър физиономист, но сте толкова хубава, та ми се струва, че сме се срещали — тя го последва в отделението за дървен материал. — За какво ви трябва плоскостите, мадам?

— За декори за пиесата, която класът на сина ми ще поставя в училище. Искам талашит, а не дървен материал. Ще поставят „Оклахома“. Обещах да им изградя две стаи, които лесно да се сглобяват и разглобяват. Затова ще са ми нужни няколко скоби и винтове.

— А тогава защо забивахте пирон в шперплата?

— За проба. Съпругът ми — долен кучи син — не ще да ми помогне. Непрекъснато пие, не го е грижа за сина ни и не му обръща никакво внимание. Оставил е всичко на мен.

Марлин Джоунс се загледа опиянен в нея. Прочисти гърло:

— Бих могъл да ви помогна, госпожо...

— Марти Брамфорд — подсказа тя и поклати глава. — Живея чак в Комънуелт. Наложил се да дойда дотук с автобус, защото онзи негодник, мъжът ми, не оправя колата. Нищо чудно всеки момент да постави проклетата кола на трупчета в предния двор и съседите да се обадят в полицията.

— Госпожо Брамфорд, ако ми нарисувате какво точно искате да изградите, ще ви събера нужните материали.

— А ще ми помогнете ли да го сглобя?

— Ами, мадам, страшно съм зает...

— Да, да... Извинявайте. А и е редно онази отрепка, съпругът ми, да го направи. Не е ваша работа. Но ще ви бъда благодарна, ако ме посъветвате. Вече съм нарисувала някои неща. Ето.

Разгърна листа върху голяма плоскост. Марлин Джоунс се наведе, за да разгледа по-добре скицата.

— Не е лошо — обяви той след малко. — Няма да ви е трудно да го направите. Ще ви нарежа шперплата и ще ви покажа как да поставите пантите. Виждам, че трябва бързо да разглобявате конструкцията. Знам как да се постигне.

Час по-късно тя напусна склада за строителни материали „Апълтрий“. Марлин Джоунс щеше да достави в гимнастическия салон на училището дванадесетте нарязани плоскости шперплат, пантите, винтовете, скобите, боята и всичко останало, което сметне, че ще бъде нужно.

Преди да се разделят, тя нежно постави длан на рамото му.

— Благодаря ви, господин Джоунс — погледна към ръката си на рамото му. — Не сте мързелив кучи син като мъжа ми, обзалагам се. Бас държа, че правите какво ли не, без съпругата ви дори да си отвори устата.

— Не съм женен, госпожо Брамфорд.

— Жалко — отбеляза тя и в следващия миг му се усмихна. — Сигурно доста дами се навъртат около вас, независимо дали са омъжени, или не — докато се отдалечаваше от него, бедрата ѝ се поклащаха предизвикателно. — Кой знае до какво може да доведе изграждането на декор за училищна пиеса? — подхвърли тя през рамо и му намигна.

Подсвирквайки се отправи към паркираната наблизо кола, за да отиде до гимнастическия салон на училището „Джозефин Бентли“. Хондата на Ралф Бъднак, модел 1992, я следваше незабелязано. Временният портиер на училището, всъщност чернокожият полицай от Шести участък Тоби, ѝ отвори вратата.

Нарочно извиси глас:

— Свършвате ли вече, госпожо Брамфорд?

— О, да, почти. Прибираш ли се, Тоби?

— Да, само изчаках да ви пусна. Не забравяйте да заключите после, госпожо Брамфорд.

— Няма.

Озова се сама в огромното помещение на гимнастическия салон, където се чуваше ехото от дишането ѝ, а стъпките ѝ кънтяха. Почти сглобените плоскости лежаха на купчина в ъгъла. От пет вечери повтаряше едно и също: разпръсна ги наоколо. Нямаше какво друго да прави.

Захвана се да пробива дупки в шперплата. Някои от плоскостите, изрязани във формата на буква „Г“, трябваше да бъдат свързани две по две с панти. Нарочно не бе запалила всички светлини. Сравнително добре бе осветен само ъгълът, където работеше. Сенките наоколо се сгъстяваха с всяка минута. Скоро щеше да стане девет часът.

Беше петата вечер.

Оставаше ѝ само да боядиса. Беше сглобила всичко, което той достави. Изправи се и избърса ръце в джинсите си. Няколко пъти намина да види Марлин Джоунс. Той винаги се държеше възпитано, готов да помогне, и сякаш му харесваше, когато тя флиртуваше с него. Под тъмните му вежди още по-тъмните му очи изглеждаха някак непроницаеми. Имаше правилен нос и плътни устни. Можеше да мине за привлекателен. Беше добре сложен, но понеже беше малко кльоцав, не правеше впечатление на висок. След всяка среща с него си мислеше, че е обикновен човечец, който си изкарва хляба с рязане на дърва.

— Готово — обяви тя на глас, мечтаейки най-после да се случи нещо. Молеше се да се случи скоро. Съзнаваше, че няма да ѝ е приятно да я халосат по главата, но не ѝ пукаше. Едно фрасване зад ухото, после — главоболие, бяха нищо в сравнение с онова, което щеше да го сполети него. — Готово — повтори тя. — Хайде сега да видим колко лесно се разглобява тази конструкция.

— Наистина е доста лесно, Марти.

Беше неговият глас. Гласът на Марлин. Стоеше точно зад нея. Въобще не го бе чула кога е влязъл. Идеше ѝ да заподскача от радост. Най-после се бе появил.

С разтуптяно сърце се извърна. Пое си дълбоко въздух.

— Господи, Марлин, изплаши ме до смърт. Направо ме стъписа, мамка му.

— Здравей, Марти. Наминах да видя как се справяш с декорите. Знаеш ли, наистина не бива да ругаеш така. Не е редно жените да го правят.

— Всички го правят, Марлин. Всички. Само да чуеш онзи негодяй съпруга ми, като се развихри. Погледни. Почти привършвам. Остава ми само да боядисам, но забравих къде кой цвят да нанесе, та ще се наложи да отскоча до вкъщи да взема скиците.

— Не е лошо — отбеляза той след няколко минути.

Бе прокарал ръка по пантите, но свъси вежди, защото установи, че не са монтирани под прав ъгъл. Намръщи се още повече, когато забеляза, че не всички винтове са завинтени докрай.

Извърна се и ѝ се усмихна.

— Как е съпругът ти?

— Онзи задник ли? Оставих го да пие бира пред телевизора. Ще изхвърля този скапаняк всеки момент. Ще му кажа да си вдига задника и да...

Стовари се толкова бързо, че нямаше време да предприеме каквото и да било — дори да се уплаши — а камо ли да се подготви. Светлините светнаха. Почти в същия миг усети остра болка зад лявото ухо. Искаше да извика, но в гърлото ѝ нямаше никакъв глас и тя просто се строполи там, където стоеше. Даде си сметка миг преди да я обгърне тъмнината, че не е докоснала пода. Не. Марлин я държеше. Къде беше Тоби? Добре скрит наоколо, надяваше се тя. „Моля те, Господи, да не се появи веднага, защото ще провали плана!“ Не, няма да се покаже. Всички бяха наясно, че ще бъде халосана.

Тя се бе молила да ѝ се случи.

Дойде в съзнание и усети тъпата болка зад лявото ухо. За пръв път я удряха по главата. Само теоретически бе подготвена какво я очаква. Оказа се не чак дотам зле. Марлин знаеше какво прави. Не възнамеряваше да я извади напълно от строя. В плана му влизаше скоро тя да дойде на себе си; да се паникьоса от уплаха и да го умолява. Не искаше да лази наоколо и да си изповръща червата от прималяване.

Остана съвършено неподвижна, докато болката не попремина. Съобрази, че сега лежи на пода: стар дъсчен под, който миришеше на изгнило, на прах и на мръсотия; тук-там се виждаха сбръчкани и изсъхнали трупове, вероятно на плъхове.

Би трябвало да е пълна тъмница, но не беше. Знаеше какво предстои да се случи, но обзета от ужас, се съмняваше дали ще успее да извика. За миг си помисли за другите жени — и главно за Белинда: как са се събудили сами, главата ги е боляла, съзнавали са, че нещо не е наред, а и е било несравнимо по-ужасно заради неизвестността. Самата тя сега е изплашена до смърт, макар да знае какво ще стане.

Страшно ѝ се искаше да убие Марлин Джоунс.

Някакви скрити лампи хвърляха достатъчно светлина, за да вижда на метър около себе си. Знаеше, че се намира в огромно пусто здание. Знаеше също така, че не е сама. Марлин Джоунс бе някъде тук и я наблюдаваше. Дали имаше инфрачервени очила? Вероятно.

Надигна се бавно и разтърка тила си. Сега вече имаше само леко главоболие, нищо повече. О, да, Марлин си го биваше в това, което правеше. Зачуди се колко ли дълго ще остане притаен. Извика. Гласът ѝ се оказа невероятно разтреперан и леко паникьосан:

— Има ли някой тук? Моля ви, къде съм? Какво искате? Кой сте вие? — истерията се надигаше и правеше гласът ѝ писклив. — Кой е? Страхливо копеленце, покажи се!

Не последва никакъв отговор. Чуваше се единствено затрудненото ѝ дишане. Не си даде труда да провери къде са стените

на сградата. Нека го разочарова, ако по този начин съкращава играта и следователно — забавлението му. Погледна надолу и видя въженцето там, където бе лежала ръката ѝ. Краят му се губеше в далечината. Наведе се и го вдигна. Тънко, но здраво въженце, което я отвеждаше в лабиринта. Някъде надалеч бе здраво вързано за нещо. Бавно започна да го следва. Докато тръгваше, оскъдната светлина зад нея изчезна, а сенките отпред станаха малко по-плътни. Бавно, много бавно, дишайки тежко, тя вървеше.

Изведнъж точно над главата ѝ светна крушка и я заслепи за миг. После видя насреща да я зяпа жена: жена с отворена уста, бяла като смъртта, с разпилени около лицето коси, изглеждаща не на себе си. Изпищя срещу собственото си отражение в огледалото отпред и замръзна от ужас.

Бавно отстъпи от огледалото, после отново. Видя издигнатите наоколо стени — по-скоро декори — от шперплат, скрепени с панти, но не аматьорски като нейните. Не, декорите на Марлин бяха съвсем професионални.

В следващия миг ярката светлина изгасна така внезапно, както се бе появила и тя отново остана в мрака.

Именно тогава чу дишането. Леко, равномерно, точно вдясно от нея. Извърна се рязко.

— Кой е там?

Чуваше се само дишане. Никакъв глас, никакъв отговор. Явно беше някакъв усилвател. Простена, за да си изпълни ролята, потрепери и продължи да следва въженцето. Изведнъж то свърши. Стоеше пред тесен отвор без врата. Не виждаше нищо отвъд.

— Здравей, Марти. Влез. Чаках те.

Неговият глас. На Марлин Джоунс.

— О, Марлин, наистина ли си ти? Как попаднах тук? Дошъл си да ме спасиш ли?

— Не бих казал, Марти. Не, аз те донесох тук. Донесох те за себе си.

Усети как у нея се надига гняв. Представи си Белинда, застанала тук в пълно неведение какво и защо става, едва диша от уплаха, а насреща ѝ този маниак говори с нежен и ласкав тон, сякаш е енорийски свещеник.

— Какво искаш, негоднико?

Той мълчеше. Беше го изненадала. Очакваше сълзи, молби. Тя извика:

— Е, шибан скапаняк! Какво искаш? Прекалено си изплашен, за да говориш ли?

Буквално го чу как си поема сепнато дъх. Най-сетне се обади, но тонът му вече не бе така нежен, макар да продължаваше да е спокоен:

— Доста бързо се озова тук. Очаквах да се поогледаш наоколо, да провериш дали няма начин да се измъкнеш от сградата, но ти не го направи. Погледна надолу, видя въженцето и тръгна по него.

— За какво е проклетото въже? Някаква скапана шега ли е? Или в това глупаво място ти си единственото скапано нещо, Марлин?

Той задиша по-учестено; тя го чуваше. Очевидно се беше ядосал. Ще го притисне още. Ще го направи. Нека после Савидж я ругае; нека после всички я ругаят; няма значение. Трябва да го притисне докрай, да го победи, а после да го заличи от лицето на земята.

— Е, шибан перверзничко, какво точно правиш? Нещо, което възбужда скапаното ти болно съзнание ли?

— Марти, не ми говори по този начин. Ненавиждам жена да говори мръсотии. Когато за пръв път дойде при мен, те мислех за сладка и безпомощна, макар и тогава да не си мереше приказките. Отвори си хубавите устенца и заваляха мръсотии. Горкият ти съпруг... Нищо чудно, че пие. Готов е на всичко, за да се спаси от такъв отвратителен език. А ти обясняваш на целия свят колко е отвратителен само защото е имал лошия късмет да се ожени за теб.

— Мога и да говоря мръсотии, но поне не съм шибан психопат като теб. Какво искаш, Марлин? За какво е тази връв?

Гласът му сега стана нежен, напевен и монотонен — вероятно си представяше, че е всемогъщ бог, а тя — заблудило се дете, което трябва да бъде вкарано в правия път. Да бъде вкарано в ада.

— Ще ти кажа всичко, щом намериш средата на лабиринта, Марти. И аз като теб строя декори, но съм по-добър, защото по-често съм го правил. Искам сега да влезеш, Марти. Ще победиш, стига да откриеш средата на лабиринта. Макар че говориш лоши думи, пак ще победиш, ако намериш центъра. Ще ти засека времето, Марти. Времето винаги е важен фактор. Човек не бива да забравя за времето. Хайде сега. Трябва да влезеш, иначе ще те накажа още сега. Намери

центъра, Марти, защото иначе няма да ти хареса онова, което ще ти направя.

— С колко време разполагам да стигна до центъра на лабиринта, без да ме накажеш?

В напевния монотонен глас сега се долови нетърпение:

— Задаваш прекалено много въпроси, Марти.

— Ще намеря центъра, ако ми кажеш за какво е въжето.

— Как иначе да те накарам да стигнеш дотук? Не искам да рисувам указателни табелки. Те са прекалено очебийни. СЛЕДВАЙ СТРЕЛКИТЕ. Прекалено елементарно е. А въжето дава надежди. Хайде, търпението ми е на изчерпване, Марти. Влизай в лабиринта.

Изведнъж тонът му стана гневен и леден:

— Марти? Какво правиш?

— Маратонката ми се развърза. Връзвах я. Не искам да се препъна.

— Не ми приличаше на човек, който си завързва маратонката. Хайде, влизай веднага или ще направя нещо, което никак няма да ти хареса.

— Идвам.

Влезе през тесния вход и попадна в нещо като коридор, оформен от двуметрови шперплатови стени в зелено, за да приличат на тисови храсти. Стигна до кръстопът. Четири избора. Зави по най-левия. Стигна до задънено място.

Той се изсмя.

— Лош избор, Марти. Ако не ругаеше толкова много, Господ сигурно щеше да ти помогне да намериш верния път. Ако не бе така злобна спрямо бедния си съпруг, Господ навярно нямаше да те доведе при мен. Опитай отново. Започвам да губя търпение.

Всъщност въобще не проявяваше нетърпение, даде си сметка тя. Наслаждаваше се на всеки миг. Колкото по-дълго време се лута да стигне до средата, толкова повече ще се забавлява той.

— Бавна си, Марти. По-добре побързай. Не забравяй за фактора време. Казах ти, че е важен.

Долавяше възбудата в гласа му. Почувства, че ѝ се повдига. Нямаше търпение да се изправи пред него.

Върна се назад и пое по друг път. И той я отведе до задънено място. При третия опит налучка върната посока. Около нея постоянно

имаше малко кръгче светлина. Не ставаше по-ярко, но и не отслабваше. При следващия избор попадна на поредното задънено място. Чу дишането му да се учестява. Възбудата му растеше. Вече приближаваше средата на лабиринта.

Спря и се провикна:

— Защо точно лабиринт, Марлин? Защо искаш да намеря средата на лабиринта?

Гласът му трепереше от обзелата го възбуда. Досега никой не го бе питал за това. Гореше от нетърпение да й обясни.

— Все едно намираш пътя към собствената си душа, Марти. Изправяш се пред многобройни погрешни избори и задънени места, но ако наистина си добър и се стараеш достатъчно, накрая стигаш до центъра на душата си и там научаваш истината: кой си и какво представляваш.

— За такъв психопат, какъвто си, се изрази доста поетично, Марлин. Кой те е пуснал от лудницата?

— Ще се наложи да те накажа за това, Марти. Не съм съпругът ти. Нямах право да ме обиждаш.

Тя кресна:

— Защо не, скапаняко?

— Престани! Да, млъкни. Така е по-добре. Е, чакам те, Марти. Чакам те. Времето ти започва да изтича. По-добре престани да ми говориш цинизми и тичай.

Тя се подчини. Вече не бъркаше посоката — без никакво колебание се насочваше право към центъра.

Той стоеше там, в самия център на лабиринта, с инфрачервени очила. В следващия миг натисна някакъв бутон и светлина обля мястото, където стояха. Носеше военни дрехи със защитен цвят и високи черни ботуши. Свали очилата. На призрачната светлина беше блед като смъртна маска. Сега вече изглеждаше мършав. Усмихна й се широко.

— Щом се постара, доста бързо стигна дотук, Марти. Изплаших те достатъчно, нали? Разбра, че ако не побързаш, наистина ще те нараня лошо.

— Да си ме изплашил ли? Глупав тъпоумник, не можеш да уплашиш и умряла кокошка. Е, вместих ли се в определеното време, отрепко?

Усмивката му изчезна. Изглеждаше по-скоро объркан, отколкото ядосан.

— Защо не си изплашена? Защо не ме умоляваш да те пусна? Знаеш, че полудявам, когато говориш мръсни думи, когато...

— Ти вече си толкова луд, че не ми се налага да казвам каквото и да било, плиткоумен задник.

— Млъкни! Ненавиждам жените да говорят цинизми. Мразя, мразя, мразя! Не стигна до центъра навреме, Марти. Сега се налага да те накажа.

— И как точно ще го направиш, негоднико?

— По дяволите — млъкни!

От ножницата на кръста измъкна ловджийски нож — дълъг и остър, който проблясваше злоещо на мъртвешката бяла светлина.

— Защо точно лабиринт, Марлин? Преди да ме накажеш, ми кажи защо използваш лабиринт.

— Специално за теб, Марти. Специално — играеше си с ножа, прокарвайки палец по острието. — Много е остър, Марти. Много.

— Остър е, разбира се, нали е нож, идиот такъв. Не само си жалък, но си и лъжец. Не си построил този лабиринт само за мен. Дребната ти играчка въобще не е специална. Ти не си в състояние да направиш нищо оригинално. Не. Всеки път едно и също. Всички други жени, които си убил, е трябвало да намерят пътя до центъра на лабиринта. Защо точно лабиринт, Марлин? Или си прекалено изплашен, за да ми обясниш?

Той пристъпи крачка напред, но се спря.

— Откъде знаеш за другите жени?

— Ясновидка съм, тъпако. Мога да видя какво става в жалкия ти мозък, без дори да се напъвам. Да, ясновидка съм, което не значи психопат като теб. Защо лабиринт, Марлин? Страх те е да ми обясниш, нали? Знаех си, че ще се окажеш жалък страхливец.

— По дяволите, млъкни! Ще ти кажа, а после ще отрежа циничния ти език и ще те накарам да го изядеш, преди да те нарежа като парче целина — едва си поемаше дъх; дишаше затруднено, сякаш е пробягал сто метра. — Баща ми обожаваше лабиринтите. Твърдеше, че когато са направени добре, са произведение на изкуството. Научи ме как да ги изграждам. Живеехме в пустинята близо до Юма. Там няма хубави зелени храсти, затова се налагаше да ги правим от кактусите.

Разполагахме с огромно количество и с тях правехме лабиринти — поклати глава и се навъси насреща ѝ. — Накара ме да се отклоня. Накара ме да говоря други работи. Никога досега не съм го правил. Сега ще те накажа, Марти.

— Надявам се баща ти да не е жив. Изглежда е болен. Спомена, че останалите жени не са те предизвиквали да говориш за други неща. Защо ги наказва? Какво ти бяха направили?

— По дяволите — млъкни! Няма да говориш за баща ми. И повече няма да ти кажа нищо.

— Ругаеш, Марлин. Не си никакъв пример за подражание. Жените, които нарязва на парчета, винаги ли говореха цинизми? Или го правеше, защото са обиждали съпрузите си?

— Кучка! Млъкни!

Тя поклати глава.

— Нали не те чух правилно, Марлин? И аз ненавиждам цинизмите. Влудяват ме, не го ли споменах? Ще се наложи и аз да те накажа. Кой е пръв?

Той изкрещя и скочи към нея, вдигнал ножа над главата си.

Савидж извика:

— Залегни!

В следващия миг блеснаха множество светлини. Марлин се препъна, заслепен. И тя беше заслепена, но знаеше какво да направи.

Вече се претъркаляше и измъкваше дамския колт от кобура на глезена. В следващия миг се подпря на лакти.

Марлин Джоунс крещеше, готов всеки момент да забие ножа надолу. Видя я легнала срещу него, с насочен към гърдите му пистолет.

От тъмнината долетя гласът на капитан Догърти:

— Полиция, Марлин. Хвърли ножа и се отдалечи от нея. Направи го сега или си мъртъв.

— Не!

— Искам да те убия, Марлин — прошепна тя и насочи пистолета към корема му, — но няма да го направя, ако хвърлиш ножа.

Пръстът ѝ се затягаше върху спусъка. Толкова ѝ се искаше да го натисне, че бе почти готова да повърне.

Марлин застина на място. Погледна към нея, после към пистолета.

— Коя си?

— Ще ти го съобщя в съда, Марлин, или ще ти изпратя съобщение в ада. По колко пъти наръга онези жени, Марлин? Еднакъв брой ли беше? Никога ли не променяш нищо? Не, не го правиш. Наръгвал си ги, а после си отрязвал езиците им. По колко пъти, Марлин? Колкото и Хилъри Рамсгейт ли? По двадесет? Хайде, продължавай да се приближаваш към мен, Марлин, ако желаш куршум в корема. Копнея да те убия, но няма да го сторя, освен ако не ме принудиш.

Въртейки глава наляво-надясно, той бавно отстъпи крачка, после — втора. И внезапно, така светкавично, че всичко се размаза пред очите ѝ, насочи ножа и го запрати.

Чу Савидж да извиква, докато се отместваше рязко надясно. Усети как острието се заби в горната част на ръката ѝ. Не стигна до костта.

— Благодаря ти, Марлин — прошепна тя и стреля с дамския колт.

Ударът го отхвърли назад и той се хвана за корема.

Савидж извика:

— Повален е! Не стреляйте! — не го изрече навреме. Вече стреляха десетина пистолета — осветиха склада като малки проблясващи искри. Савидж извика повторно: — На земята е! Преустановете стрелбата!

Пистолетите на десетината полицаи, застанали около лабиринта, замлъкнаха. Започнаха да разглобяват плоскостите. Невероятно, но не бяха уцелили Марлин Джоунс. Най-близкият изстрел бе рикоширал до един от ботушите му.

Настъпи внезапна и тягостна тишина.

— Шерлок, дяволите да те вземат, ще те събарям оттук до Бъфало!

Тя лежеше по гръб и му се хилеше, докато той прилякаше до нея, съдирайки ръкава на ризата си. Ножът стърчеше зловецко от ръката ѝ.

— Сега стой мирна. Не помръдвай. Може малко да те заболи.

Измъкна ножа.

Тя извика, чак когато видя в десницата му покритото с кръвта ѝ острие.

— Недей да хленчиш. Не мърдай — превърза раната ѝ с ръкава от ризата си. — Не мога да повярвам, че постъпи така. Само да се справиш и ще те убия. Ще ти дам да се разбереш! Ще те метна на дюшека поне три дузина пъти. После ще поработя върху делтовидните ти мускули, и то здравата. Обещавам ти, че няма да можеш да се помръднеш поне седмица. И ще те убия, задето направи това.

— Мъртъв ли е, Дилън?

Савидж се извърна и погледна към Ралф, който масажираше корема на Марлин. Бъднак отговори:

— Не, но има опасност и да не издържи. Уцели го в корема. Линейките всеки момент ще пристигнат. Добре се справи, Шерлок, но съм съгласен със Савидж. За малко да загинеш. След като Савидж приключи с теб, мисля да те кача на лодката си, да навлезем в океана и да те удавя.

Тя се усмихна на Савидж.

— Наистина се надявам да не прескочи трапа. Ако не умре, ще докаже, че наистина е луд. Ако попадне на по-либерален съдия, и ако психиатрите го обявят за излекуван, ще го пуснат, а след седем години... Ти измъкна ножа от ръката ми. Май започва да ме боли. Господи, колко много кръв...

Затвори очи и отпусна глава.

— По дяволите! — изруга Савидж и притисна по-силно мястото над раната.

Чу гласовете на двама мъже и една жена:

— Пуснете ни да минем! Лекарите сме. Пуснете ни!

Савидж взе дамския колт от отпуснатите ѝ пръсти и се загледа в малкия пистолет. Поклати глава и го пусна в джоба си. Не докосна окървавения нож.

Тя дойде в съзнание в линейката. Лежеше по гръб, със забита в ръката система; две одеяла я покриваха до брадичката. Лекарка седеше в краката ѝ, а Савидж — до нея. Лицето му бе на сантиметри от нейното.

Щом тя отвори очи, заговори:

— Всичко е наред, Шерлок. Доктор Джеймсън превърза наново раната. Сега кърви съвсем слабо. В болницата ще проверят дали нямаш артериално увреждане, ще ти направят няколко шева и ще ти бият антибиотици, но си го заслужаваш. Ще кажа на лекарите въобще да не слагат упойка и да използват дебела игла. Не се притеснявай — системата в ръката ти е само вода и някои соли. Казах ти — ножът само те е одраскал. Не е кой знае каква рана.

Ръката ѝ така гореше, че тя се учуди как не избухва в пламъци. Успя да се усмихне.

— Значи да не хленча?

— Точно така.

Доктор Джеймсън се обади:

— Имате страхотни вени. Как се чувствате, агент Шерлок?

— Всъщност — доста добре — отвърна тя, но за малко да простене.

— Лъже. Адски я боли. Слушай ме, Шерлок. Ако не беше започнала да се претъркаляш, когато Марлин запрати ножа по теб, щеше да попадне право в сърцето ти. Никой от нас не би успял да го спре. Постъпката ти наистина страшно ме ядоса. Изобщо не биваше да ти се доверявам. Изобщо. Бях убеден, че знаеш какво правиш, но излиза, че съм се излъгал. Погледна ме със зелените си очи, прибегна до онзи страхотно откровен тон на агент на ФБР и аз повярвах на всяка твоя дума. Знаем, че не биваше да го правя, но се поддадох, затова и аз имам вина. По дяволите, ти се надиграваше с онзи маниакален убиец и въобще не ти пукаше. Не престана да го притискаш. Имаше опасност

той изцяло да се отклони от обичайната си схема. Ако се бе отказал от сценария си, щеше да те убие. Ти постъпи глупаво. Ядоса ме, Шерлок.

— Боли, нали? — намеси се доктор Джеймсън, за да прекъсне Савидж. — Не е редно да ви дам болкоуспокояващо, преди да ви прегледаме в болницата. Кръвното ви е добре. Стискайте зъби още малко. Почти стигнахме.

Имаше чувството, че ръка ѝ ще се откъсне от тялото, но успя да промълви:

— Съжалявам, Дилън, но трябваше да постъпя така.

— Защо го простреля в корема? Защо не се насочи към гърдите му?

Очите ѝ помътняха и пред тях заиграха сенки, но тя знаеше, че вече никакви призраци няма да я измъчват. Не, сега вече всичко бе наред. Гласът му ѝ се стори по-далечен, отколкото преди секунди. Какво настояваше да разбере Дилън? А, да. Облиза устни и прошепна:

— Исках да страда. За него би било много лесно да го уцеля в сърцето.

— Доизкажи се, Шерлок.

— Добре: истината. Все още не ни е съобщил всичко. Ако бях успяла да изтръгна всичко, щях да го застрелям. Е, вероятно щях да го направя. Да. Трябва да го накараме да ни каже всичко и тогава ще го застрелям в гърдите. Обещавам.

Говореше абсолютно искрено. От друга страна, бе замаяна от болка и шок. Затова той ѝ се усмихна и бавно промълви:

— Всъщност, ако в този миг куршумът ти не го бе отметнал назад, щеше да го улучи някой от другите изстрели. С други думи, Шерлок, в крайна сметка ще излезе, че си спасила живота му.

— Жалко — възнегодува тя и отвърна на усмивката му.

— Ако оцелее, ще го разпиташ и ще измъкнеш всичко от него. Заедно ще го направим. Не се притеснявай сега. Независимо, че в гимнастическия салон ще ти дам да се разбереш, ти все пак хвана този негодник.

За малко обаче не загина самата тя. Съвсем ненужно. Не се бе подчинила на нарежданията. От друга страна, той се съмняваше дали тя щеше да постъпи така, ако насреща ѝ не бе психопатът, убил сестра ѝ. Ще я смърти още малко, когато се пооправи. Искрено се надяваше това да стане скоро. Толкова лесно можеше да загине.

Тя се обади:

— Благодаря, Дилън. Но ми дай малко време, преди да ме замъкнеш в гимнастическия салон. В момента не съм в особена форма.

Наведе се и повърна в легенчето, сръчно подадено от доктор Джеймсън.

— Ще се оправите, агент Шерлок — обяви доктор Ашад.

Идеше ѝ да извика, но се въздържа, въпреки че от шестте шева в горната част на ръката си изпитваше ужасна болка. Преди да започнат да я шият, ѝ инжектираха обезболяващо, но то сякаш не подейства. Савидж, седнал до вратата с кръстосани крака и скръстени ръце, я наблюдаваше дали няма да го изложи. Тя стисна зъби. Лекарят продължи:

— Ето, готово. Хайде сега да полеем раната с това. Извинявам се, но малко ще щипе. После още три инжекции в хълбока: против тетанус, антибиотик и ново обезболяващо. И ви пускаме оттук. След два дни идете при лекаря си във Вашингтон. Такъв страхотен детектив като вас... Всъщност предполагам, не искате ново обезболяващо.

— Все още разполагам с достатъчно сили да ви ударя, докторе.

— Мислех, че местната упойка ще бъде достатъчна за агент на ФБР, особено с такова известно име.

— Отскоро съм агент. Нужно ми е време, за да придобия уменията да не изпитвам болка, като онзи тип ей там, когото дори и да ритнат в главата, ще продължи да пее и да прави шеги.

Савидж се засмя.

— Давай, докторе. Сложи ѝ нещо, за да изпадне в безсъзнание. Иначе от превъзбуда няма да млъкне, докато не ѝ запуша устата.

Доктор Ашад — слаб, тъмнокож, с жълтеникави зъби — отбеляза, докато приготвяше три игли:

— Наистина ли сте нов агент или това е някаква шега? Хайде, хайде — вие двамата отдавна работите заедно, нали?

— Допреди месец не я бях виждал, а сега се готвя да я убия, щом се пооправи, така че от гледна точка на вечността познанството ни ще трае миг.

— Свалете си панталона, агент Шерлок.

— Моля ви — в ръката, доктор Ашад.

— Няма начин. В хълбока, агенте.

— Не и преди той да напусне стаята.

Савидж застана встрани от вратата. Чу я как извика и се усмихна злорадо. После тя отново извика. Две инжекции. Нов вик. Ето, сега и третата. Това ще ѝ даде да се разбере. Едва не умря в акция. Трябваше да се досети, че ще постъпи както вероятно го е планирала вече седем години. Вдигна поглед — видя Ралф Бъднак и капитан Догърти да приближават.

— Как е тя?

— Добре. Отново е готова да се зъби на всички.

— Тази жена обича риска — отбеляза капитан Догърти. — Трябва да си поговориш с нея за това, Савидж — после се усмихна. — Хванахме го — заяви той и доволно потри ръце.

Тази вечер не изглеждаше нито стар, нито изтощен. А Ралф не го свърташе на едно място — непрекъснато пристъпяше от крак на крак.

Последва нов вик.

— Четири инжекции — обясни Савидж. — В хълбока. Заслужила си е всяко убождане на лекаря. Чудя се за какво ли е било последното. Вероятно част от наказанието.

След няколко минути Лейси излезе, подпъхвайки ризата си с една ръка — другата бе в тъмносиня презрамка.

— Той е садист — обяви тя на Савидж, преди да забележи двамата полицаи. — Намислила съм да го поканя на вечеря и да сипя отрова в храната му.

— Изглеждаш в доста добра форма, агент Шерлок — отбеляза капитан Догърти и я потупа по здравото ѝ рамо. — Вероятно искаш да дойдеш горе, за да проверим състоянието на Марлин Джоунс.

— Официално съм освободена от болницата и за нищо на света не бих пропуснала подобна възможност — откликна Лейси и погледна Савидж. — А вие, сър? По-добре ли се чувствате? Вече не сте така свиреп, както преди пет минути.

Идеше му да я хване за тънката шия и да я стисне. Но се налагаше това да почака.

— Бъди така любезна да ме оставиш насаме със свирепите ми мисли, Шерлок. Вярвай ми — ще ти бъде от полза.

— Да, сър.

— Нали няма да припаднеш, агент Шерлок?

— Не, Ралф, обещавам. Добре съм.

Издържа, докато стигнаха до чакалнята. Никой още не знаеше какво става — Джоунс продължаваше да е в операционната. Настаниха се. Савидж седна до Шерлок. След две минути тя заспа.

— Ако ме питате, тя се унесе — отбеляза Савидж. — Знаете ли? Ще я отведе в хотела. Утре сутринта ме уведомете за състоянието на Джоунс и кога ще имаме възможност да поговорим с него. Шерлок ще побеснее, ако пропусне нещо, но се съмнявам дали бихме успели да я събудим сега.

Ралф Бъднак я разтърси леко за рамото. Тя само се наклони още повече към Савидж.

— Да, заспала е дълбоко. Дръж я под око, Савидж. Изплаши до смърт всички полицаи в склада, но свърши страхотна работа. Странно как изстрелът ѝ всъщност спаси живота му. Ако не беше извикал да спрем стрелбата, полицаите щяха да го направят на решето. Е, ще се обадим утре. А, забравих да ти кажа — заснехме доста от станалото.

Савидж я отведе в хотела. Докато я пренасяше, тя протестира сънливо само веднъж. Беше късно. Само един стар портиер видя как Савидж я внася. Понеже се притесняваше да я остави сама, я отнесе в своята стая, свали обувките ѝ и я положи на леглото си. Остави лампата на бюрото до прозореца да свети. Обади се на заместник-директора Джими Мейтланд да му съобщи за залавянето на убиеца. Все още не възнамеряваше да уведоми шефа си, че агент Шерлок едва не загина, защото се бе превърнала в готов за саморазправа каубой — нещо, срещу което Бюрото енергично възразяваше.

Цяла нощ Лейси спа непробудно. Събуди се внезапно рано сутринта. Отвори очи, усети, че ръката ѝ пламти, и извика.

— Добро утро. Жива си, виждам.

Погледна го намръщено, опитвайки се да сглоби отделните моменти от случилото се.

— О, в твоята стая ли съм?

— Не е редно човек да е сам, когато хвърля топа — отбеляза той. — Изглеждаш отвратително. Донесох някои дрехи от стаята ти. Ако се чувстваш готова, иди да се изкъпеш и да се преоблечеш. Когато

излезеш от банята, закуската сигурно ще е пристигнала. Много белтъчини, желязо и портокалов сок.

— Портокаловият сок за какво е?

— За да те предпази да не настинеш.

Видя я как спуска крака от леглото. Косите ѝ се бяха измъкнали от шнолата. „Червеникави коси нито с цвят на морков, нито оранжево червеникави, нито дори кестеняви, помисли си той, а смесица от всички тези цветове.“ Имаше много гъста коса. Всъщност — красива коса. Изглеждаше съвършено различна. Отстъпи крачка.

— Оставих някои дамски принадлежности в банята. Ако си намислила да си бръснеш краката — забрави. Разполагам само с една самобръсначка.

Очевидно искаше да я разсее да не мисли за болката в ръката си.

— А, Шерлок, преди да се впуснеш да хванеш следващия убиец, изчакай секунда — влезе в банята, откъдето се появи след секунди. — Вземи тези две хапчета. Лекарско нареждане.

Знаеше, че малкото синьо хапче ще премахне отвратителната режеща болка в ръката ѝ. После сигурно щеше да събере сили за закуската, за която Савидж спомена.

— Гледаш хапчетата както канибал би гледал моряка в казана.

Подаде ѝ ги заедно с чаша вода. Тя ги изпи незабавно.

Четиридесет и пет минути по-късно, измита, доколкото бе възможно с една ръка, и загърната в роба, Лейси седеше срещу Савидж. Взимаше с вилцата от бърканите яйца и въздишаше, докато преглъщаше.

Остави я да се нахрани и едва тогава подхвана:

— Не съобщих на заместник-директора Мейтланд, че си идиот, че още при първата акция наруши заповедите, че предизвика заподозреният да метне нож по теб и за малко не загина заради проклетата си маниакална мисъл.

— Благодаря, сър.

— Престани с това „сър“! Той и без това скоро ще разбере. Не е сигурно дали все пак няма да те изритам от Бюрото. Това бе най-глупавото нещо, което съм виждал, Шерлок.

И предишната вечер ѝ каза същото, но може да е била прекалено замаяна да го чуе.

— Исках да го тласна до ръба. Исках да ми каже всичко и да ми обясни защо. Не съм сигурна доколко вярвам на връзката между историята с лабиринта и баща му.

— Има начин лесно да се провери този факт. Ралф сигурно вече се е обадил в Юма, Аризона. Кажете ми, Шерлок, след като залови чудовището, натрапчивата мисъл напусна ли те вече? Отмъщението стори ли ти се сладко?

— Жив ли е още?

— Да. Операцията е продължила три часа. Има шанс да оцелее.

— Но съществува и вероятността да пукне, след като изкопчим всичко от него, нали? Мислиш ли, че е възможно?

— Не възнамерявам да те пусна близо до него с оръжие в ръка.

Тя се облегна назад и въздъхна.

— Обезболяващото явно върши страхотна работа. Закуската е чудесна. Какво ще предложиш на заместник-директора Мейтланд: да ме отстраните от случая, да ме уволните дисциплинарно, да ми спрете заплатата или какво?

— Казах ти: още обмислям. Но току-що ми хрумна, че това е първоначалната причина за желанието ти да постъпиш на работа в Бюрото, нали?

Тя кимна.

— И изучаването на съдебна медицина, и научната ти степен по криминална психология — всичко, е било за този миг, нали? Заради евентуалната възможност да докажеш, че е луд.

— Да. Никога не съм вярвала, че ще го заловя, но ако не бях опитала, никога не бих постигнала вътрешното си равновесие. Без теб нямах никакъв шанс да го преследвам. Ти направи всичко това възможно. Благодаря ти, сър.

— В момента не те харесвам особено, Шерлок, така че престани с това „сър“. Ако знаех в какво ме въвличаш, нямаше да го предприема. Какво щях да правя, ако беше загинала?

— Сигурно щеше да се обадиш на баща ми. Нямаше да е особено забавно. Благодаря, че...

— Благодаря ми още веднъж, че съм позволил да послужиш за мишена, и ще те удуша с презрамката.

— Какво ще стане сега?

— Заминаваш за Вашингтон, а аз ще се погрижа за нещата тук.

Тя се вкамени.

— Не — възрази Лейси накрая. — Няма да го направиш — седна напред. — Позволи ми да видя нещата докрай, моля те. Искам да говоря с Марлин Джоунс. Трябва да разбере защо е убил сестра ми, защо е убил всички онези жени. Каза, че ще имам възможност да говоря с него.

— Трябва да съм луд да те оставя да работиш по този случай.

— Моля те, бъди луд още известно време.

Погледна я. Всъщност нямаше никакво намерение да я изтегля от случая сега. Хвърли салфетката на масата и бутна стола назад.

— Добре, по дяволите. Защо пък не? Поне сега не може да те нарани, нито пък ти — него. Нали няма да правиш опити да го застреляш, Шерлок?

— Определено не.

— Трябва да съм идиот да ти повярвам. Слушай. Ще те заведа в болницата. Ще проверим дали можеш да се въздържиш да не прегризеш гърлото на този тип.

— Просто искам да знам. Не — трябва да знам — защо е убил Белинда.

— Пиперлив език ли имаше?

— Ругаеше, но не шокираше никого, с изключение на татко и мама. Съпругът ѝ много я обичаше. Дъглас ще бъде доволен, че сме заловили този негодник. Колкото до баща ми, понеже е съдия, ще се радва, че улиците са очистени от още един престъпник. Но знаеш ли, татко никога не я е харесвал. Тя не му беше родна дъщеря. Всъщност ми е наполовина сестра. Дъщеря е на майка ми от първия ѝ брак. Беше дванадесет години по-голяма от мен.

— Ругала ли е някога съпруга си?

— Не. Е, поне мисля, че не. Но как да съм сигурна? Дванадесет години е голяма разлика. Омъжи се, когато бях на шестнадесет.

— Значи е умряла само три години след като се е задомила?

— Да. Току-що бе навършила тридесет и една.

— Ако не е ругала съпруга си пред хора, Марлин не би се насочил към нея. Нали знаеш, че нямаше да те докосне с пръст, ако не се бе развихрила с ругатните? А и ги добави към митичния си съпруг, за да доукрасиш нещата. Следователно сестра ти е направила нещо, с което го е провокирала. Или се е изпуснала и е започнала да ругае

някъде, където той я е чул, или е говорила зле за съпруга си. Едното или другото, Шерлок. Кое е по-вероятно?

— Представа нямам. Затова искам да говоря с Марлин. Той трябва да ми каже.

— А ако въобще откаже да разговаря с теб?

Тя мълчеше.

— Странно. Всички онези жени... Никога не е ставало въпрос, че ругаят или кълнат съпрузите си. Но сигурно са го правили. Видя как Марлин се нахвърли върху мене.

— Безкрайно ме шокира, когато там, в склада, те чух да изричаш какви ли не цинизми.

— Това е добре, защото най-трудно ми беше да съм убедителна пред теб.

— Що се отнася до другите жени — очевидно роднините и приятелите са искали да запазят доброто име на мъртвите. Непрекъснато се случва и много затруднява полицейската работа.

— Той трябва да ми каже.

Савидж отбеляза изключително нежно:

— Постарай се да приключиш случая за себе си, Шерлок.

Възненавидя го за нежността и вниманието му. Та той нямаше представа! Дори не бе започнал да я разбира. Насили се да го погледне през масата. С леден тон се осведоми:

— Желаш ли още една кифличка?

Той се облегна назад и скръсти ръце.

— Упорита си, Шерлок, но все още не си от моята лига. Ако намажеш извара върху кифличката, бих я изял.

Капитан Догърти и Ралф Бъднак се въртяха пред болнична стая 423, когато Савидж и Лейси пристигнаха в „Бостън Мемориал“.

— Не изглеждаш особено зле — отбеляза Ралф. — Но Савидж не ми се вижда твърде добре. Не си му създавала неприятности, нали?

Тя забели очи.

— Защо вие мъжете винаги се подкрепяте? Аз съм пострадалата тук, не Савидж.

— Така е, но Савидж имаше за задача да не издъхнеш в хотела, така че заслужава отплата.

— Спах през цялото време, не стенах, нито хленчих; с една дума, нищо, с което да обезпокоя Негово величество. Наложил му се единствено да позвъни на обслужване по стаите. Какво става с Марлин Джоунс? Може ли да го видим вече?

Доктор Реймонд Отертън, все още в хирургическа престилка, опръскана с кръв, се обади зад гърба ѝ.

— Не повече от трима души едновременно. Засега състоянието му не е съвсем стабилно. Вие ли го простреляхте? — в отговор на кимането ѝ той отбеляза: — Направили сте доста голяма дупка в корема му. Или сте лош стрелец, или не сте искали да го убие.

— Не исках да го убия. Засега.

— В такъв случай сега бъдете по-внимателна, става ли?

Марлин Джоунс беше тебеширенобял, със синкави устни. Очите му бяха затворени. Под тънката кожа прозираха капиляри. И на двете ръце имаше включени системи и тръбичка в носа; цялата „инсталация“ бе свързана с монитор. На стола до леглото му седеше полицай, а друг го охраняваше пред вратата на болничната стая.

Беше буден. Лейси видя как тъмните му гъсти мигли трепват.

Капитан Догърти погледна Лейси, намръщи се за миг и тихо отбеляза:

— Ти го доведе дотук; редно е първа да говориш с него. Запознахме го с правата му. Засега не желаел адвокат. Наблегнах на

този момент, дори го записах на касетофона. Така че всичко е законно.

Тя погледна Савидж. Той ѝ отвърна с дълъг, безизразен поглед, преди да кимне.

Почувства пулсирането на кръвта си — великолепно усещане; ръката ѝ затуптя и тя се почувства още по-добре, когато се наведе напред и заговори:

— Здравей, Марлин. Аз съм Марти Брамфорд.

Той простена.

— Хайде, Марлин, не бъди страхливец. Отвори очи и ме погледни. Ще се радваш да видиш превързаната ми лява ръка. Успя да ме накажеш. Не искаш ли да го видиш?

Той отвори очи и се загледа в превръзката.

— Мятам ножове от момче. Този трябваше да пониже сърцето ти. Ти се отмести прекалено бързо.

— Така е.

— Но и ти не успя да ме убиеш.

— Имах други намерения. Прецених колко зле ще се почувстваш с рана в корема; така ще страдаш дълго. Искам да страдаш, да виеш от болка. Измъчваш ли се, Марлин?

— Да! Адски ме боли. Ти не си симпатична жена, Марти.

— Определено не. Но и ти не си симпатичен мъж. Кажете: щеше ли да убиеш още пет жени, ако бе успял да ме довършиш?

Той примигна бързо.

— Не разбирам за какво говориш.

— Уби Хилъри Рамсгейт. Ако не бях ченге, щеше да се справиш и с мен. Готвеше ли се да убиеш още пет жени? Трябваше да ги докараш до седем, нали?

В очите му се появи болка. Загледа се в нещо невидимо за нея; в нещо, което никой не можеше да види или за което да се досеща. Със замъглен поглед той се взираше в нещо или някой, намиращо се сякаш зад воал. Най-сетне промълви с нежен глас, изпълнен с обожание:

— Кой знае? Бостън предлага богат избор. Доста жени тук плачат за наказание. Знаех го много преди да дойда. Мъжете ги оставят да си говорят цинизмите, приемат да ги обиждат. Не знам дали щях да спра някога.

— Но в Сан Франциско спря след седмата.

— Така ли? Не помня. Не ми харесва, че стоиш права. Обичам жените да коленичат пред мен, да ме умоляват. Или легнали по гръб да гледат как ножът се спуска към тях. Ти трябваше да си мъртва.

Колкото и невероятно да бе, той се опита да я заплюе, но не му стигнаха сили да вдигне глава. Извърна се и затвори очи.

Тя усети ръката на Савидж върху рамото си.

— Остави го да си почине, Шерлок. По-късно ще го видиш пак. Наистина ще ти позволя да разговаряш отново с него. Несъмнено и капитан Догърти ще позволи, макар да ми се струва, че не по-малко от мен иска да ти издърпа ушите.

Не ѝ се тръгваше, преди да разбере и последната подробност, но кимна примирено и ги последва навън. Малкият психопат положително се преструваше — не се съмняваше в номерата му.

Щом вратата се затвори, Марлин Джоунс отвори очи. Коя бе тази жена? Откъде знаеше толкова много? Наистина ли бе ченге? Не, едва ли. Занимава я нещо друго. Всъщност — безпокоят я още доста неща. Разпозна тъмнината, която се готвеше да го обгърне. Болка прониза корема му. Искаше му се да разполага с нож, охраняващият го полицаи да е мъртъв, а самият той да е достатъчно силен, та да ѝ види сметката. Трябва да помисли добре, преди отново да разговаря с нея. Знаеше, че тя отново ще се появи. Знаеше го.

— За първи разговор не беше лошо, Шерлок.

— Благодаря, капитан Догърти. Но не разполагах с достатъчно време. На моменти той се преструва.

— Права си, но това е без значение.

— Така е — потвърди Савидж. — Няма особено значение. Ще се върнем по-късно, Шерлок. Днес искам да се прибера във Вашингтон, но не ми се рискува да те оставя сама тук. Ще вземеш да се усмихнеш на капитана, да намигнеш на Ралф, да омаеш с гласа си някой агент от ФБР и те ще се съгласят да изпълнят всичките ти желания.

— Изключено — възрази Ралф Бъднак. — Аз съм най-свирепото ченге в Бостън. Никой не може да ме склони да направя каквото и да било с едно намигане.

Тя се засмя. Да, искрено се засмя, наслаждавайки се за миг на приятното усещане; после леко го удари по рамото.

— Няма да постъпя така, обещавам. А за вас, сър, наистина мисля, че не е необходимо да оставате, освен ако не желаете.

— Престани, Шерлок. Утре и двамата ще се приберем. Сега искам отново да прегледам докладите и да накарам МАКС да съпостави колко пъти някой е споменал, че убитите жени, макар и от време на време, са ругаели мъжете си.

— Никой не го е правил, казах ти. Не помниш ли? Всички искат да запазят доброто име на мъртвите. Но просто няма по каква друга причина да им е рязал езиците.

— Да, подхвърли нещо подобно. И все пак някой някога трябва да е споменал нещо.

— Колко е аналитичен — подхвърли Ралф и Лейси се засмя.

— Слава Богу, че се сети за ругатните — намеси се капитан Догърти. — Здравата го предизвика с това, Шерлок. От моите хора разбрах, че направо си го сбъркала с ругатни още при първата ви среща в склада за строителни материали. Според тях Савидж едва не припаднал. Е, не съвсем, но ти наистина добре се справи.

— Благодаря.

— Определено се радвам на попадението, че ругатните провокират Марлин Джоунс да натисне червения бутон. Както и хокането на съпрузите. Задължени сме на профайлърите. Има логика — Марлин не пропуска да отреже езиците на жертвите.

Тя знаеше, даде си сметка Савидж, забелязвайки внезапно появилия се блясък в очите ѝ. Знаела е, че именно това провокира Марлин Джоунс към насилие. Но откъде? Преди седем години трябва да се е случило и нещо друго. Подобно неведение го влудяваше. МАКС не откриваше нищо в интервютата за другите убити жени; следователно Шерлок вадеше заключенията си единствено от докладите на профайлърите или от някаква друга случка. Но как бе възможно Шерлок да знае нещо, неизвестно никому другиму?

Лейси се свърза с Дъглас Мадиган в кабинета му в Сан Франциско почти по пладне.

— Лейси, наистина ли си ти? Какво става? Добре ли си? Съобщиха по телевизията още в сутрешните новини, че този тип е заловен. Участвала си, нали?

— Да, участвах. Добре съм, Дъглас. Хванахме го. Вече разговарях с него. Ще извлека всичко от него, Дъглас. Всичко.

— Но какво друго има да се узнава?

— Искам да разбера защо уби Белинда. Никога не е ругала кой знае колко, знаеш го. От теб съм чувала, че те е боготворяла; значи не би те ругала пред непознати.

— Така е, но какво значение има?

Тя си пое дълбоко въздух.

— Избирал е жертвите си измежду жени, които ругаят и хокат съпрузите или гаджетата си. Ако случаят с Белинда не е такъв, значи има друга причина. Искам да я разбера, Дъглас. Трябва да я разбера.

— Ти ли беше подставеното лице на полицията?

— Да, но моля те не го разгласявай. Просто се оказах най-подходящата. Познавам го по-добре от всеки друг.

— Господи, това е лудост, Лейси.

Беше ред той да се успокои. Дочу как дишането му става побавно. Зет ѝ беше отличен юрист.

— Ще се обадя на татко.

— Не, нека аз да го направя. Впрочем той положително вече знае, както и че ти си била замесена. Ще изпита облекчение да разбере, че не си пострадала.

Ръката ѝ започна да пулсира. Трябваше да вземе обезболяващо.

— О, не. Добре съм. Какво направи с Кандис Адамс?

— Миналия уикенд се ожених за нея. Смешно е, но месечният ѝ цикъл дойде по време на първата ни брачна нощ.

— Не е била бременна?

— Направила спонтанен аборт само два дни преди това, но толкова много ме обичала, че се страхувала да ми го съобщи. Опасявала се, да не би да не се ожения за нея, ако няма бебе.

— А ти щеше ли да го направиш?

— Да се ожения за нея ли? Не, разбира се. Не я обичам, както ти е известно.

— Голяма каша, Дъглас — изпита огромно облекчение от това, че в момента се намираше на почти пет хиляди километра разстояние.

— Какво ще предприемеш?

— Още не съм решил.

— Наистина ли те обича?

— Твърди, че е така. Представа нямам. Ще ми се ти да беше тук. Да те видя, да те докосна, да те целуна. Липсваш ми, Лейси. А

липсваш и на баща си, и на милата си майка. И двамата се надяваха, че ние с теб ще се оженим, нали знаеш?

— Нищо такова не знам. Никой никога не ми го е споменавал. Ти беше съпруг на сестра ми. Този факт не може да се промени.

— Вероятно си права — въздъхна. — А, ето я прекрасната ми съпруга — стой пред прага на кабинета ми. — Лейси го чу да я пита: — Откога си тук, Кандис?

Дочу женски глас, но не различи думите. Тонът обаче бе писклив и сърдит. Дъглас отново заговори в слушалката:

— Извинявай, Лейси. Трябва да прекъсна сега. Ще се върнеш ли вкъщи, след като кошмарът ти вече приключи?

— Не знам, Дъглас. Наистина не знам.

Бавно постави слушалката върху вилката. Вдигна поглед и видя Савидж — на крачка от нея с по една чаша чай във всяка ръка. Откога ли стоеше тук? Сигурно откакто и Кандис Адамс Мадиган стоеше пред прага на Дъгласовия кабинет.

Подаде ѝ едната чаша.

— Изпий си чая. После отиваме в болницата. Искам да приключим този случай, Шерлок.

— Да, сър.

— Наричай ме по име или ще кажа на Чико да омотае пояса ти по карате около врата ти.

— Да, Дилън.

— Да прием за залавянето на убиеца и за освобождаването ти от всички проблеми. На зет ти гледа ли се като на проблем?

Тя отпи от горещия чай. Оказа се чудесен. Но въпреки това се нуждаеше от още едно обезболяващо хапче. Сви рамене и отвърна:

— Той е просто Дъглас. Въобще не си дадох сметка за чувствата му, когато преди две седмици беше във Вашингтон. Сега обаче отново е женен.

— Голям късмет си извадила, бих казал. Не си представях, че ще се откаже толкова лесно.

— Ти пък откъде знаеш?

— Всичко знам. Аз съм специален агент.

„Сигурно е така“, мина ѝ през ума. Извини се и отиде да глътне още едно хапче.

Дъждът барабанеше по прозореца на болничната стая. Полицаят на стола седеше нащрек. Лейси се наведе към леглото и тихо заговори:

— Здравей, Марлин. Помниш ли ме? Аз съм жената, която удари по главата, заведе ме в твоя лабиринт и ме принуди да мина през къщата на ужасите. Но аз спечелих, а ти се издъни.

— Как се казваш?

— Лейси Шерлок.

— Никой не може да има такова име. Звучи глупаво. Сякаш е взето от тъп детективен роман. Какво е истинското ти име?

— Шерлок, Марлин. Нали те залових накрая? Не би ли признал, че си заслужавам името?

— Не ми харесваш, Марти.

— Казвам се Лейси.

— Сега ми харесваш още по-малко.

— Имаш ли нещо против отново да включа магнетофона, Марлин?

— Не. Давай. Включи го. Обичам да се слушам как говоря. Много ме бива в приказките. Господин Кейн — собственикът на склада за строителни материали „Апълтрий“ — направо ме умоляваше да стана управител. Оцени способността ми да продам каквото поиска на всеки, както и че съм специалист по всичко, свързано със строителството.

— Да, наистина си страхотен, Марлин. Но имам един въпрос: защо си отказал да разговаряш с полицията?

— Искам да говоря само с теб, Марти. Някой ден ще те убия, затова трябва да те опозная по-добре.

— Живей си с тази мисъл, щом те прави щастлив, Марлин. Искаш да говориш, така ли? Каж ми защо уби Хилъри Рамсгейт. Тя не е омъжена. Всичките ти други жертви са били омъжени.

— Познавах гаджето ѝ. Е, не съвсем, но го видях няколко пъти. Пред няколко души заяви, че е истинска кучка и след като се оженят, ще ѝ даде да се разбере.

— Къде се случи това, Марлин?

— В един бар. „Глад Рагс“ в Нютън Сентър. Често се отбиваше там. Спеше с нея, позволяваше ѝ да му обяснява какъв неудачник е,

после идваше в бара и си изливаше душата. Казах му, че трябва да я накаже, че тя го заслужава.

— Ти често ли ходеше в „Глад Рагс“?

— О, да. Искях да видя тази Хилъри. Една вечер той я доведе. По някое време се скараха. Тя дори плисна бирата в лицето му. Не преставаше да го ругае. Как ли не го нарече. Повечето жени — дори лошите като теб — не говорят такива думи. Такива думи употребяват само лошите мъже. Е, всички останали се смееха, но не и аз. Разбрах колко е важно да бъде наказана, защото той никога няма да се справи както трябва. Най-много от време на време да я бие. Тя го правеше на нищо, а той само се хилеше и го приемаше. Бях готов да я накълцам още там.

— Може би приятелят ѝ да е харесвал каквото става помежду им. Замислял ли си се някога за това?

— Не, не е възможно. Тя беше зла, а той — мекушав и глупав.

— Много ли барове посещаваше, Марлин?

— О, да. Харесвам баровете. Седиш си на тъмно и наблюдаваш хората. Никой не ти пречи. Видях много жени, които си просят да бъдат наказани.

— Колко барове си посещавал?

Той сви рамене, после леко трепна и докосна с пръсти корема си.

— Поне половин дузина, предполагам. Ходех на много повече места в Сан Франциско. И ти трябваше да бъдеш нарязана на парчета, Марти. Но май не ругаеш истински, нали? А и бас държа, че не си омъжена. Ти си просто ченге. Наговори всички онези лоши думи, за да ме спипаш.

— Не съм те спипала, Марлин. Просто се представих за жена, която ще те предизвика. Наистина нищо повече.

— От самото начало не биваше да ти вярвам. Някак много лесно ми попадна в ръцете. Ръката ти е още превързана. Харесва ми.

— Да, но поне не лежа по гръб с изгарящи болки в корема.

Той се опита да се надигне. Полицаят до леглото скочи с ръка върху пистолета. Лейси му се усмихна и поклати глава.

— Сега Марлин не разполага с нож, офицер Рамблинг. Той е като старец без изкуствените си зъби.

— Наистина искам да те убия — промълви Марлин и се облегна на възглавниците, дишайки мъчително.

— Няма да стане в този ти живот, Марлин. Е, след като те бива толкова много в приказките и обичаш да говориш, защо не ми разкажеш за жените, които уби в Сан Франциско? Всички са били омъжени, нали? Всичките ли си ги чул да ругаят съпрузите си?

— Защо да ти казвам каквото и да било? Ти не ме харесваш. Простреля ме в корема. Продължава адски да ме боли. Май вече искам адвокат.

— Добре. Разполагаш ли с пари или да се обадя за служебен защитник?

— Мога да си наема най-добрия и ти си наясно по въпроса. Те не искат и пукнат цент, а просто да попадат непрекъснато в новините. Да, набави ми телефонен указател и ме остави да си избира най-добре платения от всички.

— Мога да те свържа и с дъното на океана, ако желаеш.

— Много смешно, Марти.

— Благодаря. Обръщай се към мен с „агент Шерлок“. Аз съм от ФБР. Сега ли искаш да се обадиш на адвокат, Марлин, или си готов да ми отговориш на още няколко въпроса?

— Ще се обадя по-късно. Да, разбира се, готов съм да отговоря на всичките ти въпроси. Четох всичко за Тостера. Ще се отърве, защото е луд, а и няма да му струва дори цент. И аз ще се отърва, ще видиш, а после ще те издира, Марти.

Тя усети как я обзема гняв, но не и страх. Защо не го уби още в склада? Така щеше да е сигурна, че правосъдието е раздадено. Каква глупачка е била да смята, че ще получи отговор на всичките си въпроси. Освен това той може да я излъже така лесно. Лицето ѝ почервения от яд. Наистина се държеше като глупачка. В този момент чу Дилън тихо да пее до вратата на стаята:

„Никога не ми е пукало на младини; плувах ли, плувах, макар да ми идеше да потъна. Вечно се смеех — нищо, че ми се плачеше. Здравно стисках картите си, въпреки че бях готов да се предам...“

До този момент не се бе обадил. Извърна се и го погледна. Лицето му бе непроницаемо. Просто пееше. Това свърши работа.

Намигна ѝ. Тя му се усмихна — не успя да се въздържи. Ето какво става, когато се намерят подходящи за дадена ситуация думи. За миг си спомни класическото си музикално образование. Моцарт със сигурност щеше да я изрита от дружеството на класическите музиканти, ако знаеше, че с усмивка приема някакви отвратителни текстове от кълтри песен. Гневът ѝ се изпари.

— Ще видим — изрече тя, обръщайки се отново към Марлин, вече съвършено спокойна. — Ей, май започваш да се уморяваш, Марлин. Скоро ще искаш да подремнеш. Защо само не ми кажеш защо уби седем жени в Сан Франциско — нито повече, нито по-малко? Точно седем, а после спря.

— Седем ли?

Той млъкна. Наблюдаваше го как брои на пръсти. Психопатът броеше на пръсти жените, което бе нарязал на парчета. Готова бе да се обзаложи, че помни всяко име, всяко лице. В този момент ѝ идеше да го убие.

— Не — обади се Марлин. — В Сан Франциско не съм убил седем жени.

Значи числото седем нямаше никакво отношение към случая. Бог да благослови ума на Савидж. Но, милостиви Боже, всъщност колко жени бе убил?

— Колко?

— Шест. Убих само шест дами. И всичките си го заслужаваха. После се изморих. Помня, че спях цели три денонощия, а после ми казаха да отида в Лас Вегас.

— Казаха са ти? Кой ти каза да ходиш в Лас Вегас?

— Гласовете, разбира се. Някой път дяволът и неговите помощници. Понякога черната котка, ако я зърна.

— Измисляш си. Просто пробваш върху мен, дали съдията ще те сметне за луд, та да избегнеш явяването ти пред съда.

— Да. Бива ме, не намираш ли? Но аз съм луд, Марти, наистина съм луд.

— Само шест жени? Сигурен ли си? Не са били седем?

— Да не мислиш, че съм не само луд, но и глупав? — отново започна да ги брои на пръсти; този път произнасяше имената им: — *Лорийн О'Шейн, Патриша Мълънс, Даниел Потс, Ан Патрини, Кери Нийл и Дона Габриел.*

Когато приключи, я погледна и ѝ се усмихна. Почувства се като съпругата на Лот: съвършено неподвижен стълб от сол.

Не бе назовал името на Белинда.

Защо? Случаен пропуск? Беше убил седем жени. Лъжеше. Жалкият негодник лъжеше!

Изправи се, обзета от желание да го удуши. Той трепна, забелязал яростта в очите ѝ.

— Глупав си, Марлин. Дори не си в състояние да броиш правилно. Или е така, или си лъжец. Да, точно това си, лъжец. Готова съм да се обзаложа на следващата си заплата, че е така.

Той простена; отпусна се върху облегалката на болничното легло и буквално застина.

— Готова си да ме убиеш, нали, Марти?

— О, да, Марлин. Когато му дойде времето, съм готова да натисна бутона и да те наблюдавам как се пържиш.

Зад гърба ѝ пак прозвуча тихо напяване: „Заведи ме при моята дебела, стара майка. Тя ме обича най-много на света“.

Усети ръката му в своята — пръстите му леко галеха дланта ѝ.

— Хайде да вървим, Шерлок. Предлагам ти сделка — ще ти разреша още веднъж да поговориш с него. Утре. Става ли?

— Добре. Благодаря. Ще се видим утре, Марлин. Внимавай да не се задавиш със супата, чуваш ли?

— До утре ще разполагам с първокласен адвокат, Марти. Ще видим какво ще каже на тъпо ченге като теб. Хей, харесва ми този тип с теб. Има страхотен глас. Дали знае песента „Попей ми отново, преди да умра“?

— Да, при първа възможност ще си дойда, татко. Искам да видя и теб, и мама.

— Сега доволна ли си, Лейси?

В тона му ясно се долавяше сарказъм. Тя усети обичайното свиване в стомаха. Беше заловила убиеца на Белинда. Защо баща ѝ не беше доволен?

„Запази спокойствие. Запази спокойствие. Учеха те на това в Академията.“

— Да, наистина не съм си представяла, че някога ще го хвана. Вече два пъти разговарях с него. Нещо обаче ме притеснява.

— Какво?

— Твърди, че е убил само шест жени в Сан Франциско.

— Той е луд психопат. Тези хора лъжат непрекъснато. Познавам ги. Осъдил съм безброй такива като него.

— Да, прав си. Всъщност не знам защо го казвам. Странно е все пак. Изброй имената на жените, които е убил, но не спомена Белинда.

— Значи е забравил името ѝ.

— Възможно е. Но защо не е забравил някоя от другите? Нали е ясно, че започвам мащабни проверки, за да се убедя, че той е убил Белинда?

Даде си сметка какво изрече току-що, но не се извини. С нисък, овладян глас баща ѝ попита:

— Какви ги приказваш, млада госпожице? Да не си въобразяваш, че друг е убил Белинда? Някой, който е копирач „почерка“ на въпросния Джоунс. Кой, за Бога?

— Не това имах предвид, татко. Знам, че Марлин Джоунс я е убил и сега играе някаква перверзна игричка с мен. Но каква точно? Защо пропусна точно нейното име? Защо не някое друго? Не схващам логиката.

— Стига с тези глупости, Лейси. Защото всичко това наистина са само глупости. Можеше да пропусне кое да е от имената. Какво

значение има? Ще си дойдеш ли вкъщи този уикенд?

— Ще се опитам, но искам да поговоря с Марлин Джоунс поне още веднъж. А и едва ли ще остана вкъщи повече от няколко дни, татко — пое си дълбоко дъх, затвори очи и бавно издиша. — Ще остана във ФБР. Искам да се занимавам с тази работа. Важно е за мен.

Последва тишина. Лейси изпитваше леко притеснение, но не можеше да предприеме нищо. Започна да се върти наляво-надясно. Най-сетне баща ѝ проговори:

— Дъглас направи глупава грешка.

Зарязваше предишната тема, поне засега.

— Е, сега вече е женен, ако това имаш предвид.

— Да, точно това имам предвид. Тази жена го преследваше, после го излъга, че е бременна. Той винаги е внимавал и е взимал предпазни мерки. Направих опит да го посъветвам да направи кръвни изследвания, да получи неоспорими доказателства за бащинство, но според него тя нямала причина да лъже. Оказа се, че е сгрешил, разбира се. Кучката го спипа. Той сподели с мене колко много иска дете — вече му било време. А тя дори не беше бременна. Дъглас се държа като глупак.

— Дъглас не искаше ли да има деца от Белинда?

Баща ѝ дрезгаво се засмя. Не се смееше често. Прозвуча странно, пресилено и малко плашещо. Пръстите ѝ стиснаха по-здраво слушалката.

— Спомни си коя е майка ѝ, Лейси. Не искаше да рискува да има дете, лудо като майката на Белинда. Естествено, нали?

— Не вярвам да ти е казал подобно нещо.

— Не го е направил, разбира се, но аз не съм глупав.

Ненавиждаше тези моменти. Обикновено поднасяше обидите по адрес на съпругата си по-внимателно, но не и този път.

— Тя е и моя майка, не забравяй.

— По-различно е. Баща съм ти аз, а аз не съм луд.

Не ѝ ли бе подхвърлил само преди две седмици, че обзелата я натрапчива идея му напомня ранния стадий от болестта на майка ѝ? Поклати глава, съзнавайки желанието си да затвори телефона, но нямаше смелост да го направи.

— Никога не съм срещала бащата на Белинда.

Отговорът на баща ѝ прозвуча хладно:

— Защото никога не сме говорили за него пред теб. Нямаше нужда. Дори самата Белинда не знаеше нищо за него. Все по същата причина: да не проявяваме жестокост.

— Жив ли е? Кой е той?

— Казва се Конал Франсис. Не виждам защо вече да не научиш истината. В „Сан Куентин“ е, поне това чух последно за него.

— Той е в затвора? — Лейси не вярваше на ушите си. Нито той, нито майка ѝ бяха споменавали някога, че бащата на Белинда е в затвора. — Какво е направил?

— Опита се да ме очисти. Вместо това уби мой приятел — Лукас Бенет. Случи се много отдавна, Лейси, преди да се родиш, преди двамата с майка ти да се оженим. Четири години е по-възрастен от мен. Сега сигурно е поне на шестдесет. Беше снажен ирландски побойник, комарджия и работеше за мафията. Белинда беше обречена. Гените ѝ я провалиха. Независимо че аз я възпитах, тя пак щеше да поеме по лош път. Малко преди да умре, процесът вече бе започнал. Жалко, но е факт.

— Но Белинда е знаела за него, нали?

— Знаеше само, че когато е била осем-деветгодишна, той ги е изоставил — нея и майка ѝ. Никога не ѝ казахме нищо друго. Нямаше смисъл. Слушай, Лейси, всичко това беше отдавна. Ти си хванала убиеца ѝ. Лудостта на Белинда си отиде с нея. Сега мъжът, който я е убил, също ще умре. Забрави. Забрави всичко.

Надяваше се той да е прав. Не искаше обаче да забрави Белинда. Но поне сега, когато Марлин Джоунс беше задържан, чувството за безнадеждност изчезна.

Като се изключи фактът, че той отричаше да е убил Белинда.

— Ела си скоро у дома, Лейси — последва пауза, а после: — Желаш ли да разговаряш с майка си?

— О, да, моля те, татко. Как е тя днес?

— Почти както винаги. При мен в библиотеката е. Сега ще ти се обади.

Пръстите ѝ стиснаха още по-здраво слушалката. Нима баща ѝ бе говорил по този начин пред майка ѝ за първия ѝ съпруг и Белинда? Савидж се появи в стаята, но бе прекалено късно да затвори.

— Мамо? Как си?

— Липсваш ми, мила. Радвам се, че си хванала онзи лош мъж. Сега се върни вкъщи и остани тук. Винаги си била толкова хубава, мила. Сладка и хубава. А и как добре свиреше на пиано. Всички ми казваха колко си талантлива. Можеше да преподаваш на децата в детската градина. Баба ти беше пианистка, помниш ли?

— Да, мамо, помня. Скоро ще дойда да ви видя. Не след дълго ще прекараме два-три дни заедно.

— Не, Лейси, искам да останеш тук, при мен и баща ти. Викам Джошуа Мюлер да акордира пианото ти на всеки шест месеца. Помниш ли колко много му се възхищаваше?

— Мамо, чака ме работа. Обичам те. Моля те грижи се за себе си.

— Винаги го правя, Лейси, особено откакто баща ти се опита да ме прегази с черното си беемве.

— *Какво? Татко се е опитал да те прегази с беемвето?*

— Лейси? Баща ти е. Майка ти изпадна в една от обичайните си кризи.

— Какво искаше да каже с това, че си се опитал да я прегазиш?

— Нямам представа — въздъхна дълбоко. — Понякога майка ти е по-добре. Но днес е различно. Никога не съм наранявал майка ти, нито съм правил опит да го сторя. Забрави каквото ти каза, Лейси.

Но как да го направи? Вторачи се в телефона, сякаш беше змия, заела позиция да я нападне. Готова бе да се закълне, че чува как майка ѝ плаче.

Савидж я гледаше. Лицето ѝ бе преbledняло. Имаше вид на човек, изпаднал в шок; да, точно така.

Ни най-малко не възрази, когато Савидж издърпа слушалката от ръката ѝ. Чу го да говори с характерния си спокоен дълбок глас:

— Съдия Шерлок ли е? Името ми е Дилън Савидж. И аз съм служител на ФБР. Шеф съм на ОПУСП. Дъщеря ви работи при мен. Надявам се, разбирате, че е изумена от всичко случило се напоследък — замълча, слушайки баща ѝ. — Да, ясно, майка ѝ не е добре. Но пък е редно да си давате сметка колко шокиращи са думите на майка ѝ.

Тя прекоси стаята, като разтъркваше ръце. Чу го да продължава със същия спокоен, но решителен тон:

— Да, ще се погрижа да внимава за себе си, сър... Да, да, добре е. Дочуване.

Савидж се извърна и я погледна; нищо повече — само я погледна. После промърмори:

— Какво, за Бога, става с твоето семейство?

Тя нервно се засмя.

— Чувствам се като Алиса в страната на чудесата. Току-що паднах в дупката на заека. Винаги е така, но сега за пръв път дупката е по-дълбока от височината ми.

Той се усмихна.

— Това е добре, Шерлок. Цветът ти малко се възвърна. Ще ти бъда благодарен, ако друг път не ме плашиш така.

— Не биваше да оставаш в стаята.

— Всъщност ти носех съобщение от Марлин Джоунс. Искане пак да разговаря с теб, но в присъствието на адвокатата си. Ангажирал е Големият Джон Блок — едра риба от Ню Йорк; доста добре защитава клиентите си, като почти винаги успява да ги изкара невменяеми. Съветвам те да не отиваш. Несъмнено тази среща има за цел адвокатът да те унижи. Едва ли ще ти позволи отново да говориш с Джоунс на четири очи.

Беше готов да се обзаложи срещу следващата си заплата, че тя ще настоява да се види с Марлин Джоунс. За негова изненада Лейси отвърна:

— Прав си. Нека полицията и прокурорът сами измъкнат останалата важна информация от него. Аз нямам какво друго да му кажа. Тръгваме ли си вече?

Той кимна. Запита се какво ли се върти в главата ѝ.

В десет вечерта таксито спря пред нейната къща. Изпитваше невероятна умора. Ала не чувстваше удовлетворението, което очакваше сега, след като убиецът на Белинда бе заловен.

По време на полета от Бостън, а също и в таксито от „Дълес“ до Джорджтаун, двамата със Савидж почти не разговаряха. Той я изпрати до входната врата с думите:

— Наспи се добре, Шерлок. Не желая да те виждам преди утре по обяд, чуваш ли? През последните три дни ти се случиха повече неща, отколкото през последните пет години. Поспи. Това е най-доброто за теб сега, разбра ли?

— Ще ми изпееш ли само още един невъзможен куплет от някоя кълтри песен, преди да си тръгнеш?

Той ѝ се ухили, остави куфара ѝ на стъпалата и запя:

„Разказах ѝ за моята земя във Аризона.

Тя кимна сладко.

Тогава предложих да ѝ я дам във дар.

С усмивка ми благодари,

а в отговор ѝ казах,

че я обичам и ще ѝ бъда верен.

Тя ме целуна:

не се усъмни в нито една моя дума...“

— Благодаря ти, Дилън. Беше възхитително. А и твърде безсърдечно и цинично.

— Винаги на услугите ти, Шерлок. Хайде — значи до утре по обяд. А колкото до песента — пее се от самотен мъж, който няма да отиде никъде. Останала му е единствено възможността да мечтае да е победител, какъвто не е, и дълбоко в сърцето си го съзнава. До утре, Шерлок.

Проследи го с поглед, докато не зави зад ъгъла. После се повтори случката от миналия път: гласът на Дъглас долетя зад гърба ѝ тих, но ядосан. В момента, когато го чу, вече се навеждаше да измъкне дамския си колт от кобура при глезена. Бавно се изправи. Беше се изморила да слуша гневни гласове.

— Трябва да престанеш да се виждаш с този тип, Лейси. Той е смотаняк. Какви глупости ти пееше?

— Стресна ме, Дъглас. Моля те не ме причаквай пак по този начин. Можех да те застрелям.

— Ти си музикантка. Свириш прекрасно на пиано. Или поне някога свиреше. Не си в състояние да застреляш никого. Защо беше с него?

Едва не се развика, че вече от седем години не е някогашното мекушаво, сантиментално момиче и преди два дни е простреляла в корема психопата, убил сестра ѝ. Успя да се въздържи и каза:

— Връщаме се от Бостън. Той ме изпрати. Това е всичко. Но трудно бих го нарекла смотаняк, Дъглас. Благодарение на него и компютъра му заловихме убиеца на съпругата ти. По-скоро ми се струва редно да му дадеш медал. Е, какво правиш тук?

— Трябваше да те видя. Искам да чуя какво мислиш за брака ми с Кандис. Тя ме излъга, Лейси. Какво ще правя? — в този момент забеляза превръзката на ръката ѝ. — Господи, какво ти се е случило? Не каза на баща си, че си пострадала. Кой го направи? Този тип, с когото беше ли?

— Влез вътре и ще поговорим.

Пет минути по-късно му подаде чашка бренди.

— Ето, това ще ти помогне да се почувстваш по-добре.

Отпиваше бавно, оглеждайки всекидневната ѝ.

— Хубава е. Най-последно жилището ти е обзаведено както трябва.

— Благодаря. Е, какво толкова, което вече не знам, искаш да ми кажеш?

Седеше срещу него на диван, тапициран с бледожълта дамаска. Докато е била в Бостън, специалистът по вътрешно обзавеждане се бе погрижил да инсталират по тавана лампи, разпръскващи мека светлина. Придаваха топъл и уютен вид на помещението; правеха го някак интимно. Това въобще не ѝ допадаше. Облегна се назад.

— Първо ми кажи как си пострадала.

— Раната е съвсем малка. След два-три дни ще сваля превръзката. Наистина не е нищо страшно, Дъглас, не се притеснявай. Разкажи ми сега за Кандис.

— Ще се разведа.

— Женен си по-малко от седмица. Какви ги говориш?

— Тя прекрачи всякакви граници. Чу ни да говорим по телефона... Казах ти. Е, веднага след като затворих, се нахвърли върху мен: обвини ме, че спя с теб. Крещеше, че съм спал едновременно и с теб, и с Белинда; че си развратница и щяла да се разправи с теб. Не мога да рискувам да те нарани, Лейси.

— Дъглас, успокой се. Била е ядосана. Не я виня. Току-що си се оженил, а ми говореше неща, които въобще не бива да се изричат. На нейно място и аз щях да се развикам. Забрави какво се е случило. Двамата не обсъждате ли всичко?

— Какво да ѝ кажа? Тя ме излъга. Баща ти смята, че трябва да се разведе. Майка ти е на същото мнение.

— Майка ми и баща ми нямат вече нищо общо с теб. Става въпрос за твоя живот, Дъглас. Прави каквото искаш ти, а не някой друг.

— Толкова си мъдра, Лейси. Винаги си била внимателна и мъдра. Помня как седях на дивана в къщата на баща ти и те слушах да свириш прелюдии от Шопен. Свиренето ти ме трогваше. Караше ме да се чувствам повече от онова, което представлявах.

— Много мило, Дъглас. Желаш ли още бренди?

Той кимна и тя отиде в кухнята. Чу го да се движи из всекидневната. После престана да чува стъпки. Свъси вежди и бавно излезе от кухнята. Той не беше във всекидневната. Не беше и в банята. Застана пред прага на спалнята: той разглеждаше снимките, поставени в рамки върху нощното ѝ шкафче. Бяха три: на двете Белинда беше сама, а на третата двете се усмихваха пред обектива.

— Тук си седемнадесетгодишна. Снимах ви заедно с Белинда на Рибарския кей. Помниш ли онзи ден? Един от малкото изцяло слънчеви дни; заведохте ме на тридесет и девети кей. Купихме орехов крем и някаква отвратителна храна. Май беше мексиканска.

Тя си спомняше, но бегло. Остана потресена от подробностите, които изреждаше той.

— Всичко помня. Беше толкова красива, Лейси. Така забавна и толкова невинна.

— Същото важи и за Белинда, само дето винаги е била по-красива от мен. Можеше да е топманекен, както знаеш. Почти го бе постигнала, когато се срещна с теб. Отказа се от всичко, защото искаше да се посвети единствено на теб. Ела във всекидневната, Дъглас.

Седнаха отново и тя подхвана:

— Няма как да ти помогна по отношение на съпругата ти. Според мен обаче е редно двамата с Кандис да обсъждате задълбочено всичко.

— Отегчава ме.

Лейси въздъхна. Беше изтощена. Искаше той да си тръгне, да се върне в Сан Франциско. Странно, но откакто заловиха Марлин Джоунс, се чувстваше дистанцирана от Дъглас. Сякаш убийството на Белинда ги бе свързвало по някакъв начин.

— Знаеш ли, едно нещо продължава да ме тревожи — тя говореше тихо, прокарвайки леко пръсти по бледожълтата дамаска. — Татко предполагам ти е казал, че Марлин Джоунс отрича да е убил Белинда.

— Да, каза ми. Какво мислиш?

— Съгласна съм с татко — имаме работа с психопат. Вероятно всеки път прескача името на някоя жена, когато ги изброява. Но защо не спомена именно Белинда? Представа нямам. Дали е случайност? Сигурно и той не знае. Не е изключено и да е съвпадение. Просто няма друго обяснение — седна напред и притисна длани между коленете си. — Но нали ме познаваш, Дъглас? Ще проверя всичко, за да съм абсолютно сигурна, че той е убил Белинда.

— Той я е убил, Лейси. Разбира се. Как иначе е станало?

— Прав си, но просто... — млъкна и се насили да се усмихне на симпатичния мъж, когото познаваше от близо единадесет години. — Извинявай. Знаем, че и за теб е все още болезнено. Колко време ще останеш във Вашингтон?

Сви рамене и се изправи заедно с нея.

— Престани да се занимаваш с този случай, Лейси. Недей да ровиш повече. Човекът е смахнат. Убил е всичките онези нещастни жени. Нека да изгние за деянията си.

Пристъпи към нея. Усмивката му бе нежна, а очите — съсредоточени.

Тя отстъпи крачка, извърна се бързо и излезе от всекидневната. Изчака го в антрето.

— Ще оставиш ли нещата такива, каквито са, Лейси?

Тя пристъпи към входната врата.

— Всичко вече приключи. Остават подробностите, Дъглас. Само глупави подробности. Да вечеряме ли заедно утре? Може да стигна до някои решения относно Кандис.

На всеки две-три седмици ли щяха да повтарят този ритуал? Дали той щеше да си тръгне след утрешната вечер? Надяваше се да го направи. Надяваше се да си тръгне завинаги. Чувстваше се напълно изтощена.

Лицето му засия при думите ѝ. Хвана я за ръцете.

— Много се радвам, че отново те видях, Лейси. Бих искал да те виждам през цялото време, но...

— Да, „но...“ — повтори тя и отстъпи. — Утре към седем вечерта ще те чакам тук.

Заместник-директорът Джими Мейтланд кимна на Лейси и се обърна към Савидж:

— Чух от капитан Догърти, че Шерлок не се е придържала към уговореното, а е действала по свой сценарий. Не бе склонен да ми разкаже всичко, но измъкнах това-онова от него. С Джон Догърти се познаваме от години. Той е добър, честен и твърд мъж.

Савидж не промени изражението си, само наклони въпросително глава.

— Тя си свърши работата, сър.

— Не ми попада идеята да пробождат агентите ми с нож, Савидж. Какво точно, по дяволите, направи тя?

— Мога да отговоря, сър.

Двамата мъже се извърнаха да я погледнат.

— Дано обяснението ти е задоволително, Шерлок — изсумтя Джими Мейтланд и счупи на две молива в ръцете си.

Мейтланд, специален агент от двадесет и пет години, бе плешив, як като бик и притежаваше черен пояс по карате. Русата му жена можеше да повали съпруга си, когато пожелаеше, независимо че едва ли бе по-висока от метър и петдесет. Имаха четирима сина — всички над метър и осемдесет. Бе способна да повали и тях, когато си поиска.

Лейси сви рамене.

— Всъщност, сър, заподозреният ни изненада малко — нищо повече. Изобщо не става въпрос да сме изпуснали ситуацията от контрол. Прострелях го буквално в мига, когато запрати ножа по мен. Точно тогава бях на земята и се претъркалях. Савидж извика. Раната е малка.

— Същото твърди и Савидж. Вие двамата да не сте репетирали?

— Не, сър, не, разбира се.

Мейтланд погледна Савидж с вдигнати вежди, после подхвана бързо:

— Добре, добре. Свободна си, агент Шерлок. Савидж, остани за минута. Във Флорида е засечено ново убийство. Не е в старчески дом, предопределен от Звездата на Давид, която матрицата на МАКС

предложи. Версията убиецът да се преоблича като старица вече не изглежда кой знае колко убедителна. Разговаряли са със старите дами в дома. Всичките го обитават отдавна. По дяволите! Кажете на МАКС, че ще трябва да се справя по-добре.

— Съгласен съм — кимна Савидж. — Ще върна Шерлок да работи по случая Раднич заедно с Оли. Ще се видим по-късно.

Молеше се да не се разчува, както беше поне засега, че по някакъв начин е лично свързана със случая около Въженцето. Савидж беше говорил на четири очи с капитан Догърти и Ралф Бъднак — знаеше го, но ако тайната излезеше наяве, нямаше да е нито от единия, нито от другия. До момента журналистите не подозираха, че една от жертвите на Въженцето ѝ е роднина. Щеше да настъпи истински кошмар, открие ли го някой.

ФБР вече получи доста похвали за работата си — беше добре дошло за Бюрото, изложено на постоянна критика. В продължение само на няколко седмици Савидж и новосформираният му отдел във ФБР заловиха двама убийци. Репортерите настояваха за интервю, но той не проявяваше никакво желание да се срещне с тях. А и никой от хората му не биваше да разговаря с журналистите. На специално организираната пресконференция Луис Фрий похвали действията на новия ОПУСП. Савидж бе помолил да не присъства. Фрий предпочиташе и той да се яви, но не настоя.

Лейси избягваше Хана Пейсли и работеше с Оли по случая Раднич. Предстоящата вечеря с Дъглас не я привличаше, но нямаше как да я отмени.

Облече за вечерта хубава черна рокля — достатъчно класическа, за да мине за модна, въпреки че висеше в гардероба ѝ от четири години; сложи обувки със седемсантиметрови токчета, разпусна косата си, като я прихвана само с две малки златни гребенчета, съвсем подходящи за златните обици, подарък от майка ѝ за двадесет и първия ѝ рожден ден. Чувстваше се различна и малко изложена на показ. Но беше добре. Наистина се чувстваше добре. В последния момент си даде сметка, че Дъглас би могъл да изтълкува усърдието ѝ погрешно, но вече нямаше време да се преоблече.

С влизането си той отбеляза:

— На фона на роклята превръзката изглежда ужасно — усмихна се. — Няма ли различни модели и цветове, подходящи за разни

тоалети?

До десерта вечерята течеше безгрижно и забавно. Дъглас обаче изостави доброто си настроение и заяви:

— Получи каквото търсеше, Лейси. Искам да напуснеш ФБР и да се прибереш вкъщи. Нали виждаш — най-последно всичко приключи; сега вече музиката ти излиза на преден план. Залови убиеца на Белинда. Прибери се. Постъпи като Белинда: ела при мен. Ще се грижа за теб.

Погледна го през осветената от свещи маса, видя чистите линии на лицето му и отвърна простичко:

— Няма.

Той се отдръпна назад все едно го бе ударила.

— Възнамерявам да се разведа с Кандис. Ще стане бързо. Дори има шанс да получа анулиране на брака. И тогава ще бъдем само ти и аз, Лейси, както винаги съм искал. Щом се отърва от Кандис, ще имаме време да бъдем заедно.

Винаги я е искал ли? Не бе споменал и думичка по въпроса, докато не приключи обучението си в Академията и не постъпи във ФБР. Да не би сега да привлича вниманието му, защото е представител на силите на реда? Няма логика. Поклати глава и повтори:

— Не. Съжалявам, Дъглас, но отговорът ми е отрицателен.

Той не каза нищо повече. Час по-късно, разположили се във всекидневната ѝ, тя му протегна ръка с надеждата, че той ще си тръгне.

— Дъглас, изкарах чудесна вечер. Ще те видя ли утре?

Той я придърпа мълчаливо към себе си и я целуна — притисна я така силно, че ръката я заболя. Опита се да го отблъсне, но не успя.

— Дъглас... — промълви тя с допрени до неговите устни, а езикът му се мъчеше да си пробие път през зъбите ѝ.

На входната врата някой извънтя. Той продължаваше да я притиска, все така впил устни в нейните. Тя вече се готвеше да пусне коляното си в действие, когато все пак отдръпна главата си достатъчно, за да извика:

— Кой е?

— Пусни ме да вляза, госпожице Шерлок.

Жена. Коя ли бе?

В следващия миг Дъглас се намираше на два метра от нея. Стоеше със смаяно изражение и бършеше устата си.

— Кандис е — обяви той безизразно, отиде до вратата и я отвори.

Жената, застанала на прага, бе не по-възрастна от Лейси, с дълги медноруси коси, на ръст почти колкото Дъглас, а високите ѝ скули положително бяха мечта за всеки оператор. Ала вниманието на Лейси бе приковано от очите. Много тъмни очи, излъчващи гняв и злоба. Изглеждаше готова да извърши убийство.

— Кандис? Какво, по дяволите, правиш тук?

— Последвах те, Дъглас. А ти пристигна тук точно като малък обучен гълъб. Очаквах да дойдеш при нея, макар да се молах да не го направиш. Дяволите да те вземат, мислех, че женитбата ни означава нещо за теб. Виж се само: позволил си ѝ да те целуне. По устните ти има червило. По дяволите, миришеш на нея!

— Защо женитбата ни да има някакво значение за мен? Ти ме излъга. Не си била бременна.

— Ще имаме деца, Дъглас. Просто още не съм готова. Тъкмо започвам да си изграждам кариерата. Ще стигна до някоя от националните програми, но как ще успея, ако се откъсна от работата си сега? След някоя и друга година ще имаме десетина деца, щом това искаш.

— Преди да се оженим разправяше друго. Била си направила спонтанен аборт и си страшно разстроена. А сега чувам, че не желаш да забременееш. Знаеш ли? Според мен ти изобщо не си била бременна — Дъглас се обърна към Лейси и махна пренебрежително към натрапницата. — Това е Кандис Адамс.

— Аз съм твоята *съпруга*, Дъглас. Кандис *Мадиган*. Тя е сестра на мъртвата ти съпруга. По-точно — наполовина сестра. Какво правиш тук, при нея?

Само за миг той се промени напълно. Смайването и раздражението му изчезнаха. Стоеше висок и арогантен — поза, позната на Лейси; поза, която му бе като втора природа; поза, демонстрираща власт и контрол — контрол и над него, и над ситуацията. Сякаш се намираше в съдебна зала пред заседателите и знаеше, че има способността да ги манипулира, да ги убеди и да ги победи.

— Кандис — подхвана той извънредно търпеливо, сякаш говори на дебилен свидетел, — Лейси е част от семейството ми. Само защото Белинда умря, не означава, че ще я откъсна от живота си.

— През прозореца те видях да я целуваш, Дъглас.

— Да — отвърна той съвършено спокойно. — Точно така. Тя е много невинна. Не умее да се целува добре и това ми допада.

Отново си представи заешката дупка. Но този път не бе готова да се плъзне вътре.

— Не исках да ме целуваш, Дъглас. А аз въобще не отвърщах на целувката ти — Лейси се обърна към Кандис: — Госпожо Мадиган, мисля, че двамата с Дъглас трябва да обсъждате проблемите си. Аз нямам нещо общо с тях. Честна дума — нямам.

Кандис ѝ се усмихна, мина бързо покрай Дъглас и силно я зашлеви.

Зад тях плътен глас заяви:

— Всичко изглежда доста интересно, но наистина няма да позволя на никого да удря агентите ми, мадам. Никога повече не го правете, иначе ще ви арестувам за побой над офицер на реда.

Лейси погледна и видя Савидж, застанал на отворената врата. Само това ѝ липсваше. Винаги ли щеше да се появява в момент, когато животът ѝ сякаш излиза от контрол? Не бе честно. Прокара пръсти по лицето си и отстъпи назад: полагаше големи усилия да не се нахвърли върху Кандис. Много се изкушаваше, макар да се съмняваше, че с превързана ръка ще успее да я повали. И все пак ѝ се искаше да опита.

— Сър — започна тя, въпреки че на езика ѝ бе да каже: „Дилън“. Не, няма да се обръща към него на малкото му име пред Дъглас. Това само ще предизвика нови нападки. — Какво правите тук? Не, не ми казвайте. Домът ми е удостоен с честта да бъде мястото за събиране тази вечер. Моля влезте и да затворим вратата, преди някой съсед да повика полицията.

— Аз съм полицията, мадам.

— Отлично. Някой иска ли чаша чай? Или една игра на бинго?

Дъглас прокара пръсти през косата си.

— Не, нищо, Лейси — обърна се към съпругата си: — Трябва да поговорим, Кандис. Недоволен съм от теб. Поведението ти въобще не ми харесва. Да си вървим.

Лейси ѝ Савидж ги наблюдаваха как тръгват. Гласовете им се извисиха още преди да стигнат до края на алеята.

— Сега ще приема чаша чай — обади се Савидж.

Десет минути по-късно двамата със Савидж пиеха чай.

— Как се озова тук?

— Излязох да потичам и минах оттук. Изкарах тежък ден. Искан да се уверя, че си добре. Видях входната врата отворена и чух някаква жена да крещи. Как е страната ти?

Лейси разтърка челюстта си.

— Добре е. Всъщност добре стана, че се появи, иначе вероятно щях да ѝ се нахвърля. А с това мое прекършено крило в момента тя наистина щеше да ме пребие. Утре ще се обадя на Чико.

— Отново ме нарече „сър“.

— Да. Нарочно. Дъглас ревнува от теб. Ако се бях обърнала към теб с „Дилън“, вероятно щеше да се ядоса. Имаше опасност да се сбиете. Щяхте да изпотрошите всичките ми нови, хубави мебели.

Той помълча, после ѝ се усмихна и вдигна чашата чай като за тост. Чак тогава заговори:

— Значи този мъж е бил женен за Белинда — тя кимна, а той продължи: — А това е новата му съпруга. Разкажи ми какво всъщност става, Шерлок. Обожавам семейните истории.

— Ще отбележа само едно: Дъглас май мисли, че ме харесва прекалено много. Съпругата му Кандис обаче му заявила, че е бременна от него, и се оженили. Но какво се оказало? Дете няма. Той е ядосан и иска развод. Тя обвинява мен. Това е всичко. Всъщност няма никаква история. Поне не такава, в която да съм замесена — въздъхна. — Е, добре: докато говорех с Дъглас по телефона, той ми каза нещо, което не е редно, а тя го чула. Разстроила се. Вероятно желанието ѝ да ме убие, е по-силно отколкото на Марлин Джоунс.

— Даваш ли си сметка, че ми говориш с хубави, пълни изречения? Вече не се налага да ти тегля думите с ченгел.

— Сигурно, когато ти се представих за пръв път, съм била леко нащрек. От друга страна, в Хоганс Алей ти беше престъпник и успя да изрита два пистолета от ръката ми, преди да те убия.

— Да, проявяваше предпазливост. Но не отне много време да те пречупя. От известно време говориш по-смислено. А колкото до деня, когато се преструвах на банков обирджия — доста добре се справи,

Шерлок. Да, наистина доста добре — вдигна ръка и нежно погали удареното място. — Силно те зашлеви, но не допускам, че ще се появи синина. Малко грим и всичко ще бъде наред.

Усети как страните ѝ изведнъж пламнаха. Беше облечен в сиво долнище на анцуг и синя тениска. Изглеждаше едър, силен и загрижен. Пръстите му се оказаха изключително топли. Хареса ѝ допирът им върху кожата ѝ.

— Лягай си, Шерлок. Опитай се да не се забъркваш в нови истории. Не мога да гарантирам, че ще се появявам винаги, когато си затънала до шия в проблеми.

— Наистина за пръв път ми се случва през толкова кратък период да имам толкова много проблеми. Извинявам се. Но знаеш ли — с този щях да се справя и сама.

Той изсумтя и изчезна. Просто страшно бързо си тръгна.

Докосна лицето си. Бавно отиде до входната врата. Постави веригата, пусна резето и завъртя ключа. Какво щеше да стане, ако Савидж не се бе появил? Неволно потрепери.

Залови убиеца на Белинда, а животът ѝ изглежда по-объркан от всякога. Какво имаше предвид майка ѝ, като каза: „Откакто баща ти се опита да ме прегази“?

На другия ден следобед излезе от кабинета на лекаря и се опита да отвори чадъра въпреки силния вятър. Валеше онзи противен дъжд, който неизменно те мокри до кости, независимо какво предприемаш, за да се предпазиш. Беше студено, а с всяка секунда ставаше още по-студено. Най-сетне разтвори чадъра, но трудно го крепеше, защото ръката продължаваше да я боли. Слезе от тротоара, предпазвайки се с чадъра, и тръгна към колата си, паркирана до пресечката в другия край на Юниън Стрийт.

Изведнъж се разнесе вик, а после — писък. Извърна се рязко; вятърът почти я събори, като изскубваше чадъра от ръката ѝ. Колата всеки момент щеше да връхлети отгоре ѝ: голяма черна кола със затъмнени прозорци. Кола на конгресмен вероятно. Имаше ги толкова много във Вашингтон. Какво правеше този глупак?

За миг застина на място, а в следващия скочи обратно на тротоара и удари болната си ръка в автомат за платено паркиране.

Докато лежеше наполовина върху платното и наполовина върху тротоара, усети как край нея мина топъл въздух. Обърна се и видя набралата скорост черна кола да изчезва със свистене на гумите зад ъгъла. Вцепенена се взираше след колата. Защо не спря да провери дали е добре? Не, шофьорът, естествено, нямаше да спре. Най-вероятно щяха да го арестуват, защото кара пиян. Бавно се надигна. Чорапогащникът, обувките и дрехите ѝ бяха съсипани. По лицето ѝ бяха залепнали мокри кичури коса. Превързаната ѝ ръка пулсираше. Започнаха да я болят рамото и левият крак. Е, поне бе жива. Добре, че не се бе отдалечила много от сградата. Ако се намираше на самата улица, нямаше никакъв шанс да оцелее.

От номера на автомобила забеляза три букви: PRD. Сега, когато се замисли, това не бе правителствен номер.

Наоколо вече се трупаха хора; помагаха ѝ да се съвземе, държаха чадъри над главата ѝ. Сивокоса старица се суетеше и я потупваше тук-там, сякаш бе бебе. Успя да се усмихне на жената.

— Благодаря, добре съм.

— Шофьорът е идиот, маниак. Онзи мъж ей там позвъни на полицията по клетъчния си телефон.

Бизнесмен попита:

— Госпожице, желаете ли линейка? Господи, този тип можеше да ви убие!

Тя вдигна ръце. Дъждът я обливаше.

— Не, не. Никаква линейка. Добре съм.

Всеки момент щяха да пристигнат полицаи. Не разполагаше с много време. След по-малко от две минути звънеше на Савидж по телефона. Отговори ѝ Хана. Къде беше Марси, секретарката на Савидж? Точно сега не ѝ трябваше Хана, но нямаше избор.

— Хана, трябва да разбере къде е Савидж. Знаеш ли? Имаш ли номер, на който да се свържа с него?

— Не. Но дори и да имах, нямаше да ти го кажа.

— Хана, чуй ме. Някой се опита да ме прегази. Моля те кажи ми как да се свържа със Савидж.

В следващия миг се чу гласът на Оли.

— Какво, по дяволите, е станало, Шерлок? Марси е долу в стола. Двамата с Хана вдигаме телефона на Савидж. Някой се е опитал да те прегази ли? Апаратът не звъни кой знае колко често — нали всички

знаят за предпочитанията на Савидж към електронната поща. Какво, по дяволите, стана?

— Добре съм, наистина. Само дето съм мръсна и мокра. Намирам се пред сградата, където е кабинетът на доктор Прат. Савидж знае къде е, защото това е и негов лекар. Моля те съобщи на Савидж къде съм. О, Господи, полицията пристигна!

Савидж се появи едва след половин час. Когато потропа по стъклото на колата й, беше мокър до кости. Изглеждаше ядосан, а не беше редно. Нямахше право да е ядосан.

— Извинявам се — подхвана тя още щом отвори вратата. — Не знаех на кого да се обадя. Полицаяте си тръгнаха преди двадесетина минути. Колата ми не иска да запали.

Той се настани на мястото до шофьора.

— Добре, че е с кожена тапицерия, иначе щеше да остане влажно седмици наред. Хайде, разкажи ми какво стана.

Тя описа случката и завърши с думите:

— Сигурно звучи неубедително. Според мен шофьорът за миг е загубил контрол. Или е бил пиян. Дал си е сметка, че е могъл да ме убие, и просто е избягал.

— Тази история не ми харесва.

— И на мен. Полицията го третира като опит за убийство. Видях първите три букви от номера. PRD. Обещаха да проверят. Изсмяха се, когато им показах значката си от ФБР.

— Кой знаеше, че имаш час при доктор Прат?

— Всички от службата. Не беше тайна. Дори срещнах заместник-директора Мейтланд в коридора, трима чиновници и две секретарки. Всички знаеха. О, не, сър! Нали не мислиш, че е било нарочно?

Той сви рамене.

— Нищо не мисля. Ей, колата ти наистина я бива. Радвам се, че не си оставила на консултанта по обзавеждането да ти избере и кола. Бог знае какво щеше да измисли. Кога си я купила?

— Знаех какво искам. Обадох се в магазина и ми я доставиха.

— Как е ръката ти?

— Добре. Току-що я ударих в апарат за таксуване. Върнах се при доктор Прат и той отново ме прегледа.

— И какво каза?

— Предложи да си помисля дали да не се захвана с друга работа. Да си президент било много по-безопасно. Нареди ми да нося превръзката поне още два дни. Защо не пали колата ми? Чисто нова е.

— Ако спре да вали, ще погледна — облегна се назад, скръстил ръце. — Както отбелязах: нищо не знам и нищо конкретно не мисля в момента. Ако някой се е опитал да те убие, тогава ме въвличаш в поредната си каша. И да не си ме нарекла отново „сър“ или ще сваля превръзката ти и ще те удуша с нея.

Тя беше вече по-спокойна; дишаше равномерно, а смразяващият шок почти бе преминал.

— Добре, Дилън. Никой няма причина да иска да ме нарани. Беше случайност. Някакъв пиян, който шофира голяма черна кола.

— А съпругата на Дъглас?

— Да, помислих си за нея, но това са глупости. Беше ядосана, но не вярвам чак да иска да ме убие. А и ако иска да убие някого, ще избере Дъглас, не мен. Полицаяте не ме оставиха на мира и съобщих името ѝ, но не споделих повече подробности. Забелязах тези бледи бели черти по възглавничките на пръстите ти. От какво са?

— От дялкане. Понякога ножът се изплъзва и се порязвам. Нищо особено. Да, хубава история. Ревнива съпруга — наистина ще ги накара да се смеят до припадък. Вече не вали така силно. Хайде да видим какво не е наред с тази изключително хубава кола, която е нова и не би трябвало да не пали.

Нямаше нищо нередно. Тя просто я бе задавила.

— Трябваше да се сетя — промърмори тя смутено.

— Този път си извинена.

— Значи е било случайно.

— Не е сигурно. Не е изключено да е било и целенасочено. В такъв случай знаеш какво е възнамерявал този тип, нали?

— Да ме убие.

Савидж забарабани с пръсти по таблото.

— Винаги съм си мислил, че не е много интелигентно или ефективно да се разправиш с врага си, като го прегазиш. От друга страна, е страхотен начин да подплашиш някого до смърт. Да, това ми звучи правдоподобно. Питам се: ако някой наистина е искал да те убие, защо колата е връхлетяла точно когато си слязла от тротоара. Защо този тип не е изчакал да стигнеш до твоята кола? Тогава щеше да

представляваш идеална мишена. Случилото се не ми изглежда особено професионално. Планът е ясен, но изпълнението не струва нищо — сви рамене. — На този етап нямаме нищо. Ще пусна трите букви от номера в МАКСИНА да видя какво ще предложи.

— МАКСИНА ли? Нов компютър ли имаш?

— Не. МАКСИНА някога беше МАКС. На всеки шест месеца си променя пола. Вече приех факта, че машината ми е транссексуална. Съвсем скоро ще настоява да спра да ругая, когато работя с нея.

— Звучи налудничаво и затова ми харесва.

— А относно произшествието...

— Случайност е, Дилън. И полицията смята така.

— От друга страна, не те познават. Хайде да видим дали колата ще запали сега.

Тя завъртя ключа и моторът заработи.

— Върни се в отдела, Шерлок, и изпий едно от кафетата на Марси. Ще те ободри. А, да, и още нещо: стой настрана от Дъглас Мадиган и съпругата му. Недей да му звъниш. Аз ще се обадя. Къде е отседнал?

Облегната върху възглавниците на леглото пред включения, но с намален звук телевизор, Лейси изучаваше полицейските доклади и резултатите от аутопсията на Белинда. Не си даваше сметка, че плаче, докато няколко сълзи не капнаха върху ръката ѝ. Тя отпусна листовите и остави сълзите да се леят на воля. Толкова време бе минало. И през всичките години се бяха трупали в нея.

Най-сетне сълзите пресъхнаха. Подсмръкна и пак се захвана с докладите. Утре щеше да се консултира с МАКСИНА да види има ли разлики — макар и незначителни — между данните за убийството на Белинда и останалите жени. Молеше се с цялото си сърце всичко да съвпада. След като проучи детайлно докладите, се надяваше да види нещата по-ясно.

Заспивайки, се запита дали именно Кандис се бе опитала да я сгази. Дали по същия начин баща ѝ бе направил опит да сгази майка ѝ? Не, това бяха глупости. Майка ѝ е болна; отдавна е в това състояние. Или майка ѝ отправи това обвинение заради небрежното подмятане на съпруга си по отношение на Белинда и нейния баща? Кой знае?

Дъглас, естествено, се разбесня, задето беше позволила Савидж да му се обади. Наложил се да го разубеждава да не идва в дома ѝ. Бил говорил с Кандис, след като я посетили от полицията. Той не си намираще място от възмущение как така някой си позволява да допусне, че тя се е опитала да прегази Лейси. Било случайност.

— Не бих заминал, ако не съм убеден, че е случайност, Лейси. И все пак искам да съм сигурен, че не е била Кандис.

— Аз съм сигурна, Дъглас — беше готова да му каже каквото поиска, само и само да приключи разговора. — Не се притеснявай. Добре съм. Всичко е наред. Прибирай се вкъщи.

— Така и ще направя. Взимам Кандис със себе си.

Последното ѝ прозвуча интригуващо, но се чувстваше прекалено уморена, за да иска обяснения.

На следващото утро адвокатът на Марлин Джоунс, Големият Джон Бълок отиде в Си Ен Ен. В студиото на новините пред интервюиращия журналист — страхотен красавец, слязъл сякаш от страниците на модно списание — се впусна в пространни изявления: ФБР и бостънската полиция са принудили Марлин да направи самопризнание; клиентът му не е знаел какво прави, защото изпитвал страхотни болки; бил готов да каже каквото искат, стига да му дадат още лекарства; всеки съдия би отхвърлил самопризнания, получени при такива обстоятелства.

— Виновен ли е Марлин? — попита хубавецът, дарявайки зрителите с лъчезарна усмивка.

Големият Джон сви рамене и обясни, че не в това е въпросът. Това щял да реши съдът. Въпросът се свеждал до натиска, упражнен от полицията върху клетия задържан, който не бил добре нито умствено, нито физически. В този момент Лейси разбра, че ако съдията не отхвърли самопризнанията, Големият Джон ще пледира за невменяемост на клиента си. Разполагаха с многобройни доказателства. Лейси знаеше, че когато адвокатът се запознае с всички компрометиращи материали, ще прибегне до единствения изход: ще настоява, че Марлин е невменяем.

Лейси се взираше в телевизионния екран; усмивката на красивия журналист бе последното, което видя, преди рекламата за паста за

зъби. Постъпи като глупачка. Трябваше да застреля Марлин право в сърцето. Щеше да спести на данъкоплатците хиляди долари. Щеше да е справедливо отмъщение заради всички жени, които бе убил.

До следващия следобед МАКСИНА не откри нищо. Между смъртта на Белинда и тази на останалите жени нямаше никакви разлики. Само дребни, несъществени варианти.

Почувства се по-добре. Белинда най-после ще бъде възмездена, стига да изправят жалкия психопат пред съда. Не е задължително психопатът да е луд. Но кой друг го съзнава? После си представи този изверг заедно с Ръсел Бенг от Чикаго: двамата играят карти в общото помещение на щатския институт за душевноболни; двамата се усмихват един на друг и се присмиват на идиотите съдии и тъпите психиатри, според които те не са отговорни за зверствата си, защото са имали обременено детство.

Трябваше да престане. Нямаше какво друго да направи. Баща й бе прав. Дъглас бе прав. Всичко приключи. Време бе да продължи с живота си.

19

— Сигурно го е извършил Марлин Джоунс.

— Изглежда вероятно, но не ми изглеждаш напълно удовлетворена.

— Не съм, но МАКС... О, забравих, че временно е умопомрачен — МАКСИНА, не намери нито една разлика между начина, по който е била убита Белинда и останалите жени. Марлин е убил всичките. Няма друг начин — въздъхна. — Но защо пропусна да спомене точно името на Белинда? Не виждам никаква логика.

— Радвам се, че не мирясваш. Доволен съм, че продължава да те гложди и искаш да стигнеш до дъното на тази история — отбеляза Савидж тихо, потропвайки с молив по бюрото; правеше го напълно съзнателно. — Вкарала си всички налични данни и си направила безброй сравнения, но има и други аспекти, които е важно да вземеш предвид. А сега трябва и да приключиш случая.

Тя го гледаше свирепо намръщена. По лицето ѝ се плъзна дълъг кичур. Прибра го съвсем несъзнателно зад ухото.

Той продължи с усмивка:

— С МАКСИНА свършихме малко работа. Според нея трябва да се върнем и да започнем от изграждането на лабиринтите. Добре. Помисли как е убивал жените. Какво е използвал и къде ги е очиствал?

— Нож.

— Какво друго?

— Убивал ги е в складове и в няколко къщи. Но очевидно предпочита складовете, където нощем не се навъртат много хора.

— Как?

— Изграждал е лабиринти.

— По същия начин, по който Марти Брамфорд е приготвила декорите за училищната пиеса на сина си в Бостън. Помисли какво му е било нужно, за да ги построи.

Тя остана загледана в него, после скочи и рязко постави ръце върху бюрото му, а столът ѝ за малко да се катурне.

— Господи, Дилън, налагало му се е да купува дървен материал, но полицията в Сан Франциско призна, че не е успяла да проследи откъде, защото такъв продавали навсякъде. Но възниква по-добър въпрос: да се провери дали за лабиринтите на всички убийства е използван един и същ тип дървен материал, с други думи — дървеният материал все от едно и също място ли е купуван? Добре. А и се е налагало да сглоби всичките тези дъски, нали? Не са успели да проследят произхода на пантите, скобите и винтовете, но има ли начин да се провери дали всички завинтват винт по един и същи начин? Дали натискът и прилаганата сила са еднакви? Възможно ли е да се провери? Може ли да се установи дали определен тип дървен материал прилича на дървения материал от даден склад? Дали винтовете са еднакви?

Той ѝ се ухили.

— Не виждам защо не. Напипа нещо, Шерлок. Сега остава да се молим полицията в Сан Франциско да не е изхвърлила материалите за лабиринтите при отделните убийства. Готов съм да се обзаложа, че разполагат с всички дъски. Много са добри в работата си. Да приемем, че още съхраняват всичко. За жалост тук МАКСИНА не е в състояние да ни помогне. Дори ако използва най-усъвършенстваните камери, пак нищо няма да получим. Трябва ни човешката гледна точка. Познавам един тип в Лос Анжелис — истински гений да вижда как някой например забива пирон. Чудиш се дали е възможно? Да. Мнозина не го умеят, но той го може. Покажи му половин дюза гвоздеи в дъска и Дивия Ралф ще определи точно колко души са ги забивали. Е, сега ще проверим дали уменията му се простират и върху завинтване на винтове, скоби и панти. Хайде — захващай се за работа.

Изминаха три дни. Савидж полагаше усилия да стои настрана. Даде ѝ номера на Ралф Йорк — Дивия Ралф. Беше получил прякора си преди десет години: заподозрян в убийство се опитал да го убие, защото дал показания, а Ралф се спасил с помощта на чук. Колкото и невероятно да звучеше, нападателят бе оцелял. Сега излежаваше присъда в „Сан Куентин“. Савидж бе дочул, че на главата му още имало вдлъбнатина.

Не, няма да си отвори устата поне още ден. Всяко негово действие би било неоправдана намеса и това нямаше да ѝ се понрави. Ако тя имаше въпроси, щеше да ги зададе; вече я познаваше достатъчно добре — самочувствието ѝ не беше кой знае колко голямо. Овладея се и не позвъни на Дивия Ралф, за да разбере какво става. Знаеше, естествено, че полицията в Сан Франциско не е правила подобни сравнения просто защото никога не са имали съмнения, дали всички убийства са дело на един и същи човек. А и подобен вид доказателства все още не бяха приемливи за съда. Установи, че се притеснява. Колкото до Шерлок — тя въобще не се приближаваше до него. От дневниците на охраната знаеше, че последните два дни е работила до късно през нощта.

Три дни по-късно, в два следобед, когато тя почука на вратата му, вече стискаше зъби и наистина едва издържаше. Лейси мълчаливо стоеше на прага. Той вдигна вежди. Тя мълчаливо му подаде лист хартия.

Оказа се писмо от Ралф. Гласеше:

„Агент Шерлок, направих следните проучвания:

- 1) какъв тип отвертка е използван;
- 2) техниката на заковаване и завинтване;
- 3) тип и качество на дървения материал;
- 4) произход на дървения материал;

Отвертката, използвана при всички убийства в Сан Франциско, с изключение на № 4, е една и съща. Използваната при № 4, обаче, е толкова сходна, че е невъзможно прокурорът да бъде убеден, че не е същата. Що се отнася до техниката на завинтване и заковаване, колкото и да е странно, според мен някои са били правени от един и същи човек, а други — не. Те са съвършено различни. Нямам обяснение за това. Възможно е да е съвсем просто: убиецът е наранил дясната си ръка и се е наложило да използва лявата или е бил в различно настроение, или дори да не е виждал така ясно, както в другите случаи. Дървеният материал не е идентичен и не е купен от склада за дървен материал «Босман» в южната

част на Сан Франциско. Но — повтарям — това още не доказва нищо, просто го отбелязвам, но, пак повтарям: прави ми впечатление, че само при убийство №4 дървеният материал е от друг склад.

Ето едно интересно сравнение: разговарях с полицията в Сан Франциско. Те ще се обърнат към колегите си в Бостън. Несъмнено ще сравнят плоскостите на лабиринтите при убийствата в Сан Франциско и в Бостън. Макар дървеният материал да не е идентичен, техниката ще се окаже сходна и един благоразположен съдия ще позволи това да бъде използвано като доказателство срещу Марлин Джоунс, когато, и ако бъде изправен пред съд.

Така че окончателните ми заключения не са неоспорими. Налице са различия и отклонения. Трябва да ви кажа, че и преди съм се сблъсквал с подобни неща без видима логична причина.

Надявам се настоящето да ви послужи, но като имам предвид причината за вашето запитване, едва ли ще ви зарадвам. Поздрави на Савидж.“

Савидж не каза нищо; само погледна преbledнялото ѝ лице и забеляза появилото се в очите ѝ разочарование — безнадеждността буквално я изцеждаше. Щеше му се нещата да са по-различни, но не бяха. Най-накрая отбеляза:

— Ралф сам го определя: „не са неоспорими“. Това няма да приключи случая, Шерлок.

— Знам — отвърна тя. — Не го пише в писмото, но господин Йорк ми го каза по телефона преди няколко минути: всички особености при другите лабиринти, използвани за убийствата, са напълно идентични. Само при номер четири се явяват различия.

— Това е нещо — отбеляза Савидж. — Виж, Шерлок, Марлин или го е извършил, или не е. Колкото до твърдението му, че в Сан Франциско е убил само шест жени — като Белинда не е сред тях, излиза, че друг го е направил. Не си щастлива, нали?

Тя поклати глава.

— Исках да съм сигурна веднъж завинаги, а засега няма категорични доказателства. Можеш ли да измислиш какво друго да предприема?

Питаше го, но не го гледаше, а се взираше в обувките си.

— В момента не, но ще помисля. Хайде да се върнем на случая Раднич.

Предпочиташе да я остави да разсъждава върху убийството на сестра си, но точно сега отделът бе претрупан. Имаше нужда от нея.

— Да. Благодаря ти за времето, което ми отдели. Оли каза, че има нова вълна убийства. Двама чернокожи избиват азиатци в Алабама и Мисисипи.

— Вярно е. Ще поговорим за това на заседанието следобед.

Той я проследи как излиза от кабинета му. Беше отслабнала — нещо, което не можеше да си позволи. Това не му харесваше. Макар да виждаше състоянието на семействата на жертвите, не можеше да си представи какво означава да загубиш някого, когото обичаш до такава степен. Тръсна глава. Включи МАКСИНА и написа кратка бележка до приятеля си Джеймс Куинлан, която изпрати по електронната поща.

Лейси спря пред кабинета на Савидж и се облегна на стената. От една страна, разполагаше с много данни, а от друга, ѝ се струваха недостатъчни. Отново трябваше да отиде до Бостън. Налагаше се да поговори с Марлин Джоунс още веднъж. Ще го принуди да ѝ каже истината. Вдигна очи и видя вторачената в нея Хана.

— Защо си толкова бледа? Имаш вид на човек, когото са ударили. Всъщност — на човек, когото грипът поваля.

Лейси поклати глава.

— Добре съм. Става въпрос за случая, по който работя. Неприятно ми е, защото нещата не са съвсем убедителни.

— Да, винаги е отвратително — отбеляза Хана. — Как е ръката ти?

— Какво? О, ръката ми е добре.

— Чух, че онзи ден някой едва не те прегазил. Вероятно е било доста гадно.

— Да, но не толкова, колкото това. Според мен беше случайност. Някой пиян просто се е изплашил, да не би да е сгазил човек, затова е побързал да избяга. Трите букви от номера, които забелязах, не

отведоха полицаите доникъде. Възможностите са прекалено много. Могло е да се случи на всекиго. Просто извадих късмет.

— Нарани ли си пак ръката?

— Не много.

— Савидж зает ли е в момента?

— Не знам.

Отдалечи се, преценявайки кой е имал достъп до всички криминални подробности в Сан Франциско.

Седеше зад бюрото и се взираше в черния екран на компютъра. Обърна се и видя как Хана, застанала до машината за вода, я гледа сърдито. Лейси усети ледени тръпки да пробягват по тялото ѝ. Насили се да разсъждава отново по случая Раднич, но не ѝ хрумваше нищо ново. Налице бе ново убийство, а теорията ѝ за преоблечена старица се провали. Следобедното заседание бе отменено, защото заместник-директорът им Джими Мейтланд назначи внезапна среща на Савидж. Продължаваше да размишлява върху последното развитие на събитията около убийствата в Мисисипи и Алабама, когато чу гласа на Савидж зад гърба си.

— Минава шест. Време е да приключваш. Хайде — отиваме в гимнастическия салон да потренираме.

Погледна го неразбиращо.

— Да потренираме ли?

— Точно така. Обзалагам се, че цял следобед не си мръднала от бюрото. Няма да те подмятам заради ръката, която ти е едно жалко извинение.

Едва ходеше. А и не бе в състояние да говори. Тъкмо се канеха да си тръгват и се появи Хана Пейсли. Изглеждаше във форма, силна. Всички мъже в гимнастическия салон я зяпаха с възхищение. Носеше розов клин и черно боди.

Савидж махна на Хана за поздрав, после подкани:

— Хайде, Шерлок. Налага се да поработиш върху дишането. Дишай дълбоко или ще се стовариш върху мен, както почти го правиш в момента.

Изглежда го свирепо и процеди през зъби:

— Ще те убия.

— Така е добре. Успя да изречеш цяло изречение. Започваш да се съвземаш. Искаш ли да вземеш душ?

— Най-вероятно е да се удавя. Ще падна, ще изтека в канала и всичко ще свърши.

— Тогава хайде да се приберем пеша. Една хубава разходка винаги изсушава потта.

— Искам да ме носят. Краката ми няма да ме отведат доникъде.

Хана стоеше зад Савидж. Леко докосна с пръсти голото му рамо. Кожата му блестеше от пот.

— Здравейте, Дилън, Шерлок.

Лейси успя само да кимне. Все още дишаше тежко.

— Добре изглеждаш, Хана — отбеляза Савидж. В този момент Лейси си даде сметка колко ясно личи, че двамата са спали заедно — две великолепно сложени, красиви същества. Представяше си как изглеждат заедно — и двамата голи — вкопчени един в друг. Насили се да се усмихне. За да изглежда човек като тях, трябваше доста да се поизпоти, за да изгради такива свършени мускули. Лейси не обичаше особено да се поти. Видя как Савидж стисна бицепса на Хана. — Не е зле. Виж клетата Шерлок. Заплашва, че ще припадне само защото си е наранила ръката и се наложи да се концентрираме върху тренинга на мускулите на краката ѝ.

— Изглежда изтощена. Докато си поеме дъх, ще ме потренираш ли да направя коремните преси?

— Съжалявам, но не и тази вечер, Хана. Шерлок трябва да се прибере, а обещах да я изпратя.

Хана само кимна, усмихна се на двамата и се отдалечи. Очите на всички мъже, с изключение на Савидж, бяха впити в дупето ѝ.

— Много е красива — отбеляза Лейси.

— Сигурно — отвърна Савидж разсеяно. — Хайде да вървим.

Отбиха се да хапнат пица в „Дизи Дан“ на Клейтън Стрийт.

— Остави ми само две парчета — възнегодува Савидж и бързо грабна едното. — Истинско прасе си, Шерлок.

По брадичката ѝ капеше кашкавал. Изпитваше страхотен глад. Докато чакаха поръчката, имаше чувството, че ще заръфа покривката на бели и червени карета. Грабна последното парче — беше все още горещо и кашкавалът се стичаше по пръстите ѝ. Лакомо го налапа.

— Поръчай още — посъветва го тя с пълна уста.

Той я послуша и се залови да унищожава сам пицата с градински подправки. Преяла, Лейси нямаше желание не само да помръдне, но дори да вдигне ръка от масата.

— Нахрани ли се?

— Направо се издух — въздъхна, облегна се на стола и отпусна ръце върху корема си. — Нямах представа, че съм толкова гладна.

— Ако Марлин не е убил Белинда, направил го е някой друг. Кой, Шерлок?

— Не знам. Наистина.

— Но откакто Марлин отрече да е той, мислиш все за това. Кой е имал достъп, Шерлок? Кой?

— По-добре да говорим за случая във Флорида. Или за онзи в Мисисипи.

— Добре, но рано или късно трябва да си отговориш на този въпрос. Разполагам с нова информация, свързана с Флорида. Последното убийство не е в проектираната точка, както знаеш. МАКСИНА се опитва да изрови нещо ново. Ние, жалките човешки същества, правим същото. Този път полицията си е дала труда да разпита всички наоколо. Събрали до един обитателите в общото помещение. Искали да заловят старицата ти така, както е маскирана. Според първоначалните данни — и ти ги чу — никой не е бил предрешен като възрастна жена. Точно преди да излезем днес следобед обаче открих, че едно новопостъпило ченге е пуснало двама да останат по стаите си, защото от убийството им прилошало. Били възрастни жена и мъж. Дали някой от тях не е убиецът? Никой не знае. Съмнявам се доколко новопостъпилият полицаи ще бъде в състояние да разпознае двамата старци. За него всички стари хора си приличат. Спомня си само, че възрастният мъж припаднал, а старата жена повърнала. Все още не е ясно вярна или невярна е теорията ти. Най-вероятно е съпругът да е убиецът.

Той така неусетно промени темата, че тя не се усети кога заговори:

— Не, Дилън. Дъглас обичаше Белинда. Но нека да предположим, че греша и той я е мразил. Тогава просто щеше да се разведе. Няма причина да я убива. Не е глупав и дълбоко се съмнявам, че е убиец. Липсва причина. Просто няма абсолютно никаква.

— Няма причина, която да знаеш ти. Защо пренебрегваш факта колко много държи на теб, балдъзата си, Шерлок? Откога те гледа така и облизва сладострастно устни?

— Отскоро, напълно съм убедена. А и вече го преодоля, струва ми се — сети се как разглеждаше трите снимки в спалнята ѝ и всички подробности, които каза за нейната невинност. Стомахът ѝ се стегна. Поклати глава и завърши: — Не, не е Дъглас.

— Сега баща ти е съдия, но преди седем години не е бил. Тогава не е имал достъп до всичко, свързано със случая на Върженцето.

За миг се запита откъде знае, но после едва не се присмя на себе си. Беше лесно за него. Всъщност би се изненадала, ако Савидж не е информиран какво ще съдържа следващата реч на президента. Безрезервно вярваше в способностите на МАКСИНА.

— Не, изключено е. Не ме подвеждай. Баща ми е имал достъп до всичко. Знаеш го, обзалагам се, че го знаеш. Тогава той работеше в прокуратурата. Познаваше всички. Нямахме проблем да научи каквото пожелае. Но, Дилън, как е възможно някой да убие собствената си дъщеря? При това така брутално.

— Случвало се е по-често, отколкото мога да го изброя. Баща ти не е чак толкова праволинеен, Шерлок, а и Белинда не му е била дъщеря. У него май има доста лошотия. Не е харесвал особено Белинда, нали? Смятал я е за луда като съпругата си, която го обвинява в опит да я прегази с беемвето си.

Изхвърча от сепарето, повличайки покривката, която се закачи за чантата ѝ. Приборите по масата едва не паднаха на пода.

— А да погледнем и към майка ти. Тя има ли психически проблеми, Шерлок? Какво мислеше тя за Белинда?

Стоеше съвсем близо до нея и тя не можеше да понася това.

— Отивам си. Не е необходимо да ме изпращаш.

— Напротив. А ти трябва да си помислиш. Много добре съзнаваш, че Ралф Йорк е изпратил откритията си до полицейския участък в Сан Франциско. Не е изключено да отворят случая на сестра ти. Е, може и да не го сторят. Засега не знаем какво ще предприемат. Но най-малкото ще си поговорят за това, за което си говорим и ние. Дъглас ще позагази, Шерлок, както и татенцето ти.

— Всичко е твърде неустановено и е вероятно полицията в Сан Франциско да не предприеме нищо. Според мен ще поговорят с Бостън

и ще установят, че Марлин е извършителят. Няма да им останат никакви съмнения. Само ще поклатят глава пред доклада на Ралф.

— А ако питаш мен — ще му обърнат внимание. Ние всички сме на страната на закона. От нас се очаква да залавяме лошите типове.

— Трябва да позвъня на Дъглас, да го предупредя. Това не може да е така. Не исках да се случи така.

Той вдигна очи нагоре.

— Вероятно след около тридесет години ще те разгада, Шерлок. Прави каквото смяташ за нужно. Хайде да вървим. Тази вечер ме чака работа.

— Каква?

— Приятелят ми Джеймс Куинлан свири на саксофон в клуб „Бохемия“ на Хютън Стрийт, собственост на мадам Лили — надарена чернокожа дама, която се възхищава от задника и изразителните му очи толкова, колкото и от свиренето му. Той се отбива там поне един-два пъти седмично. Съпругата му Сали обожава заведението. Марвин — пазачът на клуба — я нарича „пиленце“. Той всъщност нарича всички жени „пиленце“. Но за него Сали наистина е специално пиленце. Никога няма да забравя, че барманът Фъз им поднесе бутилка вино като сватбен подарък. При това неразпечатано. Май за пръв път се случваше в заведението. Невероятно.

Цялата тази тирада ѝ прозвуча необичайно. Затова попита:

— И ти ходиш, за да подгряваш?

Неочаквано той придоби смутен вид. Не я погледна в очите. Само прочисти гърло и смотолев:

— Да.

Лъжеше я. Тя наклони глава.

— Някога може да дойда с теб. Нямам нищо против да послушам. А и така не се срещнах със Сали Куинлан. Била помощничка на някакъв сенатор.

— Така е. Добре. Нищо чудно и да го направим някога. Ще видим.

Тя не каза нищо повече.

Почти стигнаха до къщата ѝ. В хладната вечер тънкият лунен сърп преминаваше през готическите облачни образувания като изящен злокобен образ. Беше едва осем и половина.

— Би трябвало да държиш на верандата запалена лампата.

— ФБР не ми плаща чак толкова добре, Дилън. Ще ми струва цяло състояние.

— Имаш ли алармена система?

— Не. Защо? Изведнъж се разтревожи. А съвсем доскоро ми се подиграваше за всичките ключалки и вериги.

— Да, и се питах защо някой, който се е изправил лице в лице с Марлин, има по вратите на дома си повече резета, отколкото са телохранителите на президента.

— Това са две различни неща.

— Така си го обясних и аз. Няма да ми кажеш нищо повече, предполагам?

— Нямам какво да кажа. Защо питаше дали имам алармена система?

— Някой се опита да те прегази. Това доста променя нещата.

Значи се връщаха на тази тема.

— Беше случайност.

— Може би.

— Лека нощ, Дилън.

Лейси отключи входната врата и влезе в антрето. Посегна към ключа на лампата. Светлината примигна, после се усили. Извърна се да заключи входната врата, да дръпне резето и да окачи двете вериги. Преди да се отправи към спалнята, по навик надникна във всекидневната и в кухнята. Всичко беше наред.

Изведнъж застина на място. Бавно пусна на пода току-що събутата маратонка. Мълчаливо се извърна и се заслуша. Нищо.

Сети се за онази далечна нощ в апартамента си на четвъртия етаж, когато се събуди от шумове и едва не повърна от страх. После се мобилизира и отиде да провери какво или кой е там. Оказа се мишка. Глупава малка мишка, толкова уплашена, че не знаеше накъде да побегне, когато я видя. Именно в онази нощ Лейси се промени.

Свали останалата част от спортния екип и влезе в банята. Прекрачвайки под душа, заключи вратата — докато го правеше, се засмя.

— Ти си идиотка — промълви тя, отключи и застана под струята.

Гореща вода. Чувстваше се като в рая. Дилън направо я довърши, но сега горещата вода отмиваше болките. Беше й казал, че редовните тренировки му помагат срещу стреса. Упражненията му осигуряваха и разкошно тяло, но тя не го коментира пред него. Запита се дали той наистина не е открил нещо, което да намалява стреса. По време на тренировката тя нито веднъж не се замисли за Марлин Джоунс или за почти ненужния доклад на Дивия Ралф Йорк.

След десетина минути излезе изпод душа и застана в пълната с пара баня. Уви с дебела египетска памучна кърпа главата си, а с края на друга кърпа избърса огледалото.

Зяпна маскираното лице точно зад нея.

Застина на място. Даде си сметка, че не диша; не бе в състояние да диша. Най-накрая въздухът излезе от дробовете й.

Топлият дъх на мъжа облъхна тила й, когато с нежен тих глас изрече:

— Не мърдай, момиченце. Очаквах да се прибереш малко по-късно. Май добре се чувстваше в пицарията с онзи едър мъжага. Какво стана? Не беше ли достатъчно настоятелен да преспи с теб? Както те гледаше, явно искаше да го направи. Отказа ли му? Да, пристигна тук малко по-рано, отколкото те очаквах, но няма значение. Успях да се настаня, да те опозная малко.

Маската му беше черна. Дишаше равномерно, а гласът му бе изключително мек и не будеше тревога. Усети как допря пистолет до тила ѝ. Тя беше гола, без никакво оръжие, само с пешкир на главата.

— Точно така. Стой неподвижно. Страх ли те е, че ще те изнасиля?

— Не знам. Ще го направиш ли?

— Не възнамерявах, но като те видях гола... Доста си хубава, знаеш ли? Възбудих се, като те чух да пееш онази кънтри-уестърн песен под душа. Коя беше?

— „Кралят на пътя“.

— Думите ми харесват. Но се отнасят до мен, не до теб. Ти си едно момиченце, което си играе на ченге. А кралят на пътя отива в Мейн, когато приключва всичко, нали? Сигурно и аз ще запраша натам, когато свърша с теб.

Бавно, изключително бавно, тя смъкна пешкира пред себе си.

— Може ли да се покрия с пешкира?

— Не, харесва ми да те гледам. Пусни го на пода. Остави омотания около главата си. Така ми харесва. Изглеждаш екзотична. Възбужда ме.

Тя пусна кърпата. Усети как студеният пистолет се забива леко в гърба ѝ. Беше минала обучение в Академията, но какво можеше да предприеме? Беше гола, без оръжие, в банята. Какво наистина можеше да направи? Да говори с него? За момента това бе най-добрият ѝ шанс.

— Какво точно искаш?

— Да поговоря с теб. Защо трябваше да се връщаш с него назад в събитията още от Сан Франциско.

— Ти ли се опита да ме прегазиш?

Той се засмя.

— Мислиш ли, че бих предприел подобно нещо, момиченце? Но ти не си чак толкова малка май.

Ръката с пистолета се придвижи напред и прокара сребристото дуло по дясната ѝ гърда.

Трепна, облегна се назад, но го усети прилепнал към гърба ѝ, а слабините му притискаха бедрата ѝ.

— Хубаво е така, не намираш ли? — продължи да притиска студения метал към гърдата ѝ, после го плъзна надолу към корема.

Тя се разтрепери; не бе в състояние да спре. Кожата ѝ настръхна. Страхът я бе обзел напълно и вече не знаеше дали ще успее да се овладее. Едва поемайки си дъх, попита:

— Защо искаш да напусна Вашингтон?

Пистолетът спря да се плъзга. Той отдръпна ръката си.

— Майка ти и баща ти имат нужда от теб вкъщи. Време е да се върнеш там и да поемеш отговорностите си. Те не искат да си тук, да участваш в конспирации и да стреляш по хора, както правят онези от ФБР. Да, искат да си вкъщи. Тук съм, за да те насърча да се прибереш.

— Ще ти кажа защо още не мога да се прибера. Има един убиец — казва се Марлин Джоунс — преди броени дни ликвидира поредната жена в Бостън. Той е сериен убиец. Не мога да си тръгна точно сега. Ще ти разкажа по-подробно, но ще отнеме известно време. Защо да не се облека? Ще отидем в кухнята и ще направя кафе.

— Не се предаваш лесно, момиченце, а? Никак ли не се притесняваш, че оная ми работа е опряна в задника ти?

— Напротив.

Той отстъпи. Посочи с пистолета спалнята.

— Иди си сложи хавлията. Винаги мога да я сваля, ако поискам.

Следваше я на няколко крачки, но не се приближаваше достатъчно, та да успее тя да изрита оръжието от ръката му. Не го погледна отново, докато не завърза здраво хавлиената роба около кръста.

— Свали пешкира и си срещи косата. Искам да я видя.

Махна хавлиената кърпа и започна да прокара пръсти през косата си. Беше ли се приближил към нея? Ще го достигне ли с крак? Трябва да го направи светкавично, при това с точно попадение, иначе той ще я убие.

— Използвай четката.

Тя взе четката, разреса косата си и заяви:

— Стига толкова.

Той протегна ръка и докосна влажната коса. Простена.

„Запази спокойствие; трябва да запазиш спокойствие“, повтаряше си тя. Но ѝ бе трудно, дяволски трудно. Искаше ѝ се да види лицето му и да се вгледа в очите му. Черната качулка за ски му придаваше вид на чудовище без лице, което всява ужас. Целият бе облечен в черно; включително и маратонките му. Големи крака. Беше едър човек със силни ръце, но коремът му бе отпуснат. Значи не бе много млад. Ниският му глас звучеше леко дрезгаво — като на дългогодишен пушач. „Продължавай да разсъждаваш по този начин, повтаряше си тя непрекъснато, докато отиваше към кухнята. Само запази спокойствие.“

Наблюдаваше го с крайчето на окото си. Облегнат на плота, продължаваше да държи 22-калибровия пистолет насочен към нея, все едно е предупреден, че е обучена и не бива да се подлъгва само защото е жена.

— Кой си ти?

Той се изсмя.

— Наричай ме Сам. Харесва ли ти? Да, това съм аз — Сам. Баща ми също се казваше Сам. Ха, та аз съм синът на Сам.

— Някой те е наел? Кой?

— Прекалено много въпроси, момиченце. Слагай кафето и започни да ми разказваш за Марлин Джоунс. Защо си толкова важна за този случай?

Прецени, че каквото и да му каже за Марлин Джоунс, няма да промени нищо, а щеше да спечели време.

— Служех за примамка, когато го заловихме в Бостън. Агентите на ФБР правят такива неща. Няма нищо необичайно. Аз бях примамката, защото преди седем години уби сестра ми в Сан Франциско. Наричат го Въженцето. Помолих ченгетата да ми позволят аз да го заловя. Оставиха ме и го заловихме, но засега случаят не е приключил. Още не е дошъл моментът да се прибера вкъщи.

Той се оттласна от плота, пристъпи към нея и съвършено спокойно и много бавно вдигна ръка и стовари пистолета отстрани на главата ѝ. Не толкова силно, че да изпадне в безсъзнание, но достатъчно, за да ѝ се замае главата. Болка премина през тялото ѝ. Извика, хвана се за главата и залитна към печката.

— Познавам, когато ме лъжат — обяви той с тихия си глас и бързо отстъпи от нея. — Значи този тип е накълцал сестра ти, така ли? Да, да... Ей, кървиш. Раните по главата кървят отвратително, но нищо ти няма. Кажи ми истината. Защо искаш да останеш тук или отново ще те фрасна.

Изведнъж си даде сметка, че не долавя никакъв акцент. Да, объркана е, вероятно си въобразява. Не, почакай. Той произнесе „кървят отвратително“ някак протяжно, по южняшки. Точно така.

Той отново вдигна ръка. Тя заговори бързо:

— Не лъжа. Белинда Мадиган, четвъртата жертва на Въженцето в Сан Франциско, ми беше сестра.

Той не каза нищо, но тя видя как пистолетът леко трепна. Нима не знаеше? Не, ако не знаеше, защо въобще е тук?

— Продължавай — подкани я той.

— Марлин Джоунс отрича да я е убил. Затова трябва да остана. За да се добера до истината. После ще се прибера вкъщи.

— Но той фактически я е убил, нали?

— Да. Чудех се и се питах, а после поръчах да изследват какъв вид е дървеният материал, използван при всички убийства в Сан Франциско, как са заковани пантите, как са закрепени винтовете — такива неща. Има един специалист в Лос Анжелис — страшно го бива в тая област. Но резултатите му не са изчерпателни. Марлин Джоунс я е убил. Вероятно се е досетил коя съм и ме е излъгал, за да ме измъчва. Но кой си ти? Защо се интересуваш от всичко това?

— Ами журналист съм.

Мъжът отново се изсмя. Този тип бе готов да се смее постоянно. Усети струйка кръв да се стича през косата по лицето ѝ. Избърса я с опакото на ръката си.

— Да, журналист съм и обичам да знам какво се крие зад нещата. Вие отказвате да давате информация и никой от нас не знае какво всъщност става. Работя за „Уошингтън Поуст“. Казвам се Гарфилд — засмя се. Несъмнено истински се забавляваше. В следващия миг внезапно изправи рамене и тя осъзна, че ако не е маската, щеше да види ледени и безизразни очи. — Това ли е всичко, момиченце?

— Да — отвърна тя с вече разтреперан от страх глас. Не, не е достатъчно, мина ѝ през ума. Потрепери малко, престори се на силно

изплашена. — Но теб какво те интересува дали ще се прибера вкъщи, или не? Или човекът, който те е изпратил, иска да напусна? Защо? Не представлявам заплаха за никого.

Мислеше си за Марлин Джоунс. Възможно ли е по някакъв начин той да стои зад всичко това?

За малко мъжът остана смълчан и тя знаеше, че я изучава, преценява възможностите си. Кой беше той?

По едно време се пресегна и докосна кичур окървавена коса.

— Знаеш ли какво мисля? Марлин не е убил сестра ти. Ти си едно дребно териерче: лаеш, подскачаш, вреш си носа, но нищо няма да намериш. Е, май това е всичко, което исках да узная. Ще ти кажа нещо за последен път: напусни Вашингтон. Остани във ФБР, ако желаш, но се прехвърли. Прибери се у дома, момиченце. Хайде сега да се позабавляваме — пристъпи към нея с насочен към гърдите ѝ пистолет. — От теб искам да занесеш малкия си задник в спалнята. Искам да се изтегнеш хубавичко на леглото, а после ще видим.

Знаеше, че с молби няма да стигне доникъде. Извърна се и излезе от кухнята. Той се канеше да я изнасили. Дали после щеше да я убие? Вероятно. Но изнасилването... Не беше в състояние да го приеме, да го понесе. Преди да я изнасили, ще трябва да я убие. Кой ли го бе наел?

Какво да прави? Според него Марлин не е убил Белинда. Но какво го засягаше? Какво ставаше всъщност?

— Моля те, кой си ти?

Той само посочи с пистолета към леглото.

Тя стоеше до собственото си легло, върху което отказваше да легне; страшно неприятна ѝ бе мисълта той да бъде отгоре ѝ, да контролира нещата.

— Свали хавлията.

Ръцете ѝ се стегнаха в юмруци. Той вдигна пистолета. Тя свали хавлията.

— Сега легни и си разтвори широко краката за мен.

— Защо мислиш, че Марлин не е убил сестра ми?

— Деловата част приключи. Време е за развлечения. Лягай, момиченце, или ще се наложи здравата да те нараня.

Не бе в състояние да го направи. Беше ѝ невъзможно.

Пристъпи към нея с вдигнат пистолет. Канеше се отново да я удари с дръжката и този път вероятно щеше да счупи челюстта ѝ.

Трябваше да предприеме нещо.

Телефонът иззвъня.

И двамата се вторачиха в апарата.

Разнесе се повторно звънене.

— Сигурно е шефът ми — промълви тя. — Знае, че съм си у дома. Спомена, че ще се обади. Искал да поговорим за един случай.

— Онзи едрият, дето те изпрати ли? Той ли ти е шеф?

Тя кимна и отново ѝ се прииска да види лицето му. Още едно позвъняване.

— Отговори. Но внимавай какво говориш, иначе ще умреш на място.

Вдигна слушалката и тихо рече:

— Ало?

— Ти ли си, Шерлок?

— Да, сър. Аз съм, сър.

Той замълча за миг. Тя усилено се молеше.

— Искан да ти кажа, че Сали е готова да се срещне с теб. Каза да се отбиеш в клуб „Бохемия“ утре вечер. Куинлан ще свири две вечери подред.

— Примамливо е, сър, но знаете, че никога не смесвам деловите задачи с удоволствията. Това е правило, към което стриктно се придържам, сър.

Нападателят ѝ раздвижи устни и безгласно я подкани:

— Отърви се от него.

— Трябва да затварям, сър. Предайте на Сали, че съжалявам, сър. Относно случая, за който искахте да поговорим, сър — утре ще дойда по-рано в службата. Дочуване.

Пистолетът бе притиснат към слепоочието ѝ. Преглътна и внимателно остави слушалката на мястото.

— Чух какво каза онзи тип. Имаш късмет, че не оплете нещата, момиченце. Хайде — извади найлоново въже от джоба си. — Вдигни ръце над главата.

Готвеше се да я завърже. После щеше да прави с нея каквото му хрумне.

Исклучително бавно вдигна ръце. Защо бе настоявала за легло с месингови табли? Ето, той се приближаваше; скоро, съвсем скоро ще ѝ се удаде възможност да предприеме нещо, за да се защити.

Той се наведе — в едната ръка стискаше въжето, в другата — пистолета. Сякаш не знаеше какво точно да прави с пистолета. „Остави го, повтаряше тя мислено, без да откъсва очи от него. Остави го, слаба съм, ще се справиш с мен. Не се страхувай.“

Очевидно той реши нещо. Отстъпи.

— Обърни се по корем.

Тя се вторачи в него.

— Направи го или страшно ще съжаляваш.

Не можеше да го стори. Просто не можеше. Без да се замисли или да се поколебае, тя се изви нагоре и заби глава в корема му. В същото време стовари юмруци върху раменете му. Чу го как изруга, долови болката в гласа му и продължи да го налага. Бързо се метна на пода, изтърколи се по гръб. Той дишаше учестено, надвесен над нея, вдигайки бавно пистолета. Тя ритна с всички сили и кракът ѝ достигна ръката му.

Пистолетът изхвърча настрана.

Той ѝ се нахвърли. Юмрукът му се стовари върху брадичката ѝ. После хвана влажната ѝ коса и силно удари главата ѝ веднъж, два пъти, три пъти в пода. Тя чу вик и стенание. Бяха излезли от нейното гърло. Опита се да вдигне отново крака, за да го ритне, но не успя. Чувстваше се скована, а в следващия миг в главата ѝ се разнесе болка. Едва чуваше ругатните му; с всяка секунда ставаха по-далечни. Стори ѝ се, че телефонът звъни отново. Стори ѝ се, че долавя затрудненото дишане на нападателя над себе си. После нищо не усещаше. Потъна в мрак.

Беше страшно изплашен. Входната врата зееше широко отворена. Савидж полагаше огромно усилие да прояви предпазливост и да напредва бавно. Всъщност искаше да се втурне вътре.

Извади пистолета и бавно се вмъкна в къщата. Посегна към ключа на лампата. В следващия миг приклезна и описа широка дъга с пистолета си.

Нямаше никого.

— Шерлок?

Никакъв отговор.

Той влетя във всекидневната, палейки лампите по пътя. И там я нямаше. Не беше и в кухнята.

Той се намираше в коридора, когато чу стенание.

Лейси лежеше на пода до леглото. Беше гола. По лицето ѝ се стичаше кръв.

Коленичи до нея и заопипва врата ѝ, за да провери пулса. Беше забавен, но стабилен. Обърна я.

— Шерлок! Събуди се!

Тя отново простена. Опита се да вдигне ръка към челото, но не успя. Ръката ѝ се отпусна. Той я улови, преди да се удари в пода. Положи я върху корема ѝ.

Наведе се съвсем близо до нея, на сантиметри от лицето ѝ.

— Шерлок, по дяволите, събуди се. Изкарваш ми акъла. Събуди се!

Различи гласа му. Звучеше ужасно ядосан; не, по-точно разтревожен. Трябва да си отвори очите, но как, като всяко движение ѝ причиняваше страхотна болка.

— Кажете нещо. Хайде. Можеш да го направиш!

Успя да отвори очи. Не го виждаше съвсем ясно, но гласът му ѝ подейства успокояващо — беше съвсем нормален. Изпита огромна благодарност и невероятно облекчение. Въпреки болката прошепна:

— Дойде... Знаех, че всички онези „сър“ ще те раздвижат.

— Така е. Първия път, когато го изрече, исках здравата да те скастрия, но ти го повтори и разбрах, че нещо не е наред. Къде те удари?

— По главата. С дръжката на пистолета.

Не искаше да ѝ зададе следващия въпрос, но се налагаше.

— Изнасили ли те?

— Опита се, но просто не можех да му позволя. Принуди ме да легна по корем. Щом се приближи, го нападнах. Тогава ме събори от леглото и започна да удря главата ми в пода. Доста боли, Дилън.

— Удари ли те на друго място?

— Заби юмрук в брадичката ми.

— Дай да ти помогна да легнеш върху леглото.

— Тръгнал ли си е? Сигурен ли си, че го няма? Не искам да се промъкне и да те нарани.

Да нарани него? По лицето ѝ се стичаше кръв, а тя се тревожеше за него! Господи!

— След секунда ще отида да заключа входната врата.

Пъхна ръце под нея и я вдигна. Не тежеше кой знае колко. Положи я върху леглото и бързо метна одеяло отгоре ѝ.

— Не мърдай — нареди ѝ той.

Изтича до външната врата, огледа пред къщата, влезе в антрето и заключи.

Отново седна до нея и тихо отбеляза:

— Наоколо няма никого. Ще се обадя на лекарите и ще те закарам в болницата.

Ръката ѝ се стрелна нагоре.

— Не, не в болница. Добре съм. Главата ми е страшно твърда. Е, дори и да имам леко сътресение, те нищо не могат да направят. Трябва време, за да премине. А с време разполагам и тук. Моля те, не ме води в болница. Ненавиждам болниците. Ще ми бият инжекции. Отвратително е.

Погледна я, после се извърна към телефона и набра един номер.

— Ало, Савидж се обажда. Извинявай за безпокойството, Нед, но те моля да отскочиш да прегледаш мой агент. Някакъв тип я е нападнал и здравата я е халосал по главата. Не знам дали ще се наложат шевове. Не, никаква болница. Добре. Благодаря.

Когато затвори, тя възкликна:

— Лекар, който ходи по адреси! Те вече са изключителна рядкост.

— Нед Брейкър ми е длъжник. Миналата година спасих детето му от похитители. Добър човек е. Станахме приятели. Стига толкова за това. Трябват му поне тридесет минути да стигне дотук. Чувстваш ли се достатъчно добре, за да ми обясниш какво стана?

— След като ти си тръгна, взех душ. После застанах пред огледалото в банята. Докато го избърсвах от парата, видях, че зад гърба ми стои мъж. Бе нахлупил черна скиорска шапка и стискаше пистолет калибър 22. Искаше да напусна града. Започнах да му говоря за Марлин Джоунс и той прояви интерес. Не знам дали човекът, който го е изпратил, му е поръчал да ме изнасили или не. Но със сигурност — както е при повечето такива нападения — искаше да ме изплаши. И го постигна. Но главно настояваше да се прибера у дома при родителите си. На въпроса ми той ли се е опитал да ме прегази с колата, не получих отговор. Не изключвам да е бил и той. Говореше с лек акцент... Като от Алабама.

— Какво му каза за Марлин Джоунс?

— Истината. Нямахте причина да не го сторя. Струва ми се, че Марлин Джоунс го е изпратил. Нападателят се стараяше да не изглежда много заинтересуван от Марлин, но слушаше внимателно — личеше си. Внушаваше ми, че Марлин е невинен.

— Сигурна ли си?

— Да, но повтарям: според мен задачата му беше да ме изплаши достатъчно, за да побягна. Това беше основното. После каза, че иска да ме изнасили...

Хвана я за раменете.

— Шерлок, събуди се! Хайде, можеш да го направиш — леко я шляпна по бузата, хвана я за брадичката. — Събуди се.

Тя примигна. Искаше ѝ се да му каже, че от ръката му върху брадичката ѝ я боли, но успя единствено да промълви:

— Вероятно е мозъчно сътресение. Ще остана будна, обещавам. Готвеше се да завърже ръцете ми към таблата на леглото, но прецени, че ще го нападна, ако остави пистолета, затова ме принуди да се обърна по корем. Не можех да го направя, Дилън... Не можех. А после...

Пред очите ѝ се спусна черна завеса и обгърна съзнанието ѝ. Нищо не виждаше.

— Събуди се, Шерлок!

— Будна съм. Не ми викай, защото ме боли. Няма да припадна, обещавам. Но не виждам нищо.

— Очите ти са затворени.

— Не е от това.

В следващия миг загуби съзнание и главата ѝ клюмна настрани. Никога през живота си той не бе набирал 911 по-бързо.

21

Топлина прониза мозъка ѝ. Дори в представите си не бе допускала, че има нещо по-горещо. Всеки момент ще пламне цялата. Не. Оказа се светлина, истинска светлина, а не някакво чудовище, вкопчило се в мозъка ѝ. Само дете беше прекалено ярка, силна, гореща. Изгаряше очите ѝ. Опита се да извърне глава настрана, но я болеше прекалено много, за да помръдне.

— Шерлок? Чуваш ли ме? Отвори очи.

Чува го, разбира се. Говореше с гърлен, спокоен глас, от който нервите ѝ потрепераха, но не бе в състояние да отрони и звук — устата ѝ бе прекалено суха. Опита се да проговори, но напразно.

Женски глас разпореди:

— Дайте ѝ вода.

Някой повдигна главата ѝ. Усети студена вода до устните си и отвори уста. Задави се, после продължи да пие по-бавно. Не спря, докато по брадичката ѝ не потече вода.

— Сега можеш ли да говориш с мен?

— Светлината — прошепна тя. — Моля те, светлината...

Същият женски глас каза:

— Вероятно я боли от нея.

В следващия миг светлината изчезна. Всичко стана сумрачно и неясно. Въздъхна с облекчение.

— Така е много по-добре. Къде е Дилън?

— Тук съм. Страшно ме изплаши. Съкрати една година, дете съм я прекарал в гимнастическия салон. Чудесно се справяхме, а в следващия миг прояви нахалството да припаднеш.

— Не исках да постъпя така. То е проява на слабост. Съжалявам. Здравната ми застраховка покрива ли викането на „Бърза помощ“ и отвеждането в спешното отделение?

— Съмнявам се. Ще ти го удържат от заплатата. Това е доктор Брейкър. Пристигна в къщата ти точно когато линейката тръгваше. Твърди, че е карал с превишена скорост, за да стигне по-бързо.

— Потрепервам от гласа ти — такъв плътен и дълбок. Все едно потъвах в бездънен кладенец. Ако бях престъпник, щях да ти кажа каквото поискаш, само и само да продължаваш да ми говориш. Чудесен глас имаш. Предразполагащ... Да, така би го описал писател.

— Благодаря ти. Това май е комплимент.

— Агент Шерлок, аз съм доктор Брейкър.

Светна с миниатюрно фенерче в очите ѝ, опипа цицините по черепа и подхвърли през рамо на Дилън:

— Няма нужда от шевове, само превръзка. Раните по черепа обикновено кървят обилно.

— Кървят отвратително.

— Да, така е. По интересен начин го описвате.

— Така каза мъжът. И го произнесе някак по южняшки.

Тя вече му го бе съобщила, но Савидж я окуражи:

— Браво, Шерлок. Нещо друго?

— Още не, Савидж. Почакай. Остави ме да се погрижа за главата ѝ. После ще говори колкото искаш — прочисти гърло и продължи: — Не е била изнасилена, нали?

— Не. Не съм мъртва, доктор Брейкър. Можете да разговаряте направо с мен.

— Разбирате ли, агенте — длъжник съм на Савидж, но не и на вас. След като той иска да докладвам направо на него, така и ще постъпя.

— Аз му докладвам, вие му докладвате... Скоро и самият президент сигурно ще му докладва. Ха, идеята никак не е лоша... О, боли ме главата.

— Сигурно. Сега лежете спокойно. Когато ви докараха в болницата, ви прегледахме на скенер. Няма нищо тревожно, всичко е нормално. Винаги оглеждаме на скенер при рани в главата, за да сме сигурни, че няма вътрешни кръвоизливи. При вас няма. Какво е станало с ръката ви? Защо е превързана?

— Рана от нож — обясни Савидж. — Вече почти зарасна. Случи се преди две седмици.

— Защо не я оставиш да оздравее напълно, преди отново да я изпратиш на арената при животните?

Тя прихна. Просто нямаше как да се сдържи.

След време чу непознат мъжки глас:

— Когато хукна от клуба, сякаш беше прилеп, литнал да търси храна, си помислих, че Сали ще накара Марвин да те задържи. Страшно ни изплаши, Дилън. Това ли е Шерлок?

— Да, в цялата й прелест.

— Прилича на мумия, само дето кожата ѝ не се е съсухрила съвсем.

— Благодаря — обади се Лейси, без да отваря очи.

В този момент си даде сметка, че главата ѝ е бинтована. Вдигна ръка да я докосне, но откри колко е омаломощена. Доктор Брейкър се оказа прав. Не беше честно отново да пострада, преди да се е съвзела напълно от предишното нараняване. Ръката ѝ се отпусна. Дилън я прихвана и леко я положи до тялото ѝ.

— Жива ли си, Шерлок?

— Да, благодаря. Уморих се от това, сър. Миналия път в болницата в Бостън поне седях.

— Стига си хленчила. Все пак си жива.

— Тя „сър“ ли те нарича? Господи, Дилън, да не би да настояваш всичките ти подчинени да се обръщат към теб със „сър“?

— Не. Изисквам го само от жените. Така се чувствам могъщ.

— Лъже — обади се тя и леко отвори очи. — Води всички жени в гимнастическия салон и ги побеждава. Обръщението „сър“ е моя идея. Надявам се да го накарам да се почувства отговорен и виновен.

— Не изпитвам никаква вина. Изпратих те до вкъщи. Да не искаш да кажеш, че трябваше да те последвам вътре? Да проверя килерите и дрешниците, да погледна под леглата? Е, отсега нататък сигурно ще правя така. Ти привличаш неприятностите, Шерлок — понечи да му каже да не се държи глупаво, но той бързо продължи: — Това е специален агент Джеймс Куинлан. Познаваме се отдавна.

— Така казано, излиза, че сме едва ли не пред пенсия, Дилън. Здравейте, госпожице Шерлок — поздрави той и пое ръката ѝ.

— И вие му казвате Дилън — отбеляза тя.

Ръката му бе силна, с малки мазоли по палците. Беше забелязала фините, бледи белези по пръстите на Дилън. Обясни ѝ, че е от дялкане. Какво ли дялкаше?

— Да. Винаги съм намирал „Савидж“ за прекалено свирепо и мъжкарско. Та, за да не страда мъжкото ми самолюбие, никога не го

наричам така. Пък съм и по-силен от него. Но какво значение има някакво име?

— Били сте заедно в онова място, наречено Пещерата, нали?

— Не. Той пристигна едва когато по-голяма част от веселбата беше приключила.

— Пълна лъжа. Аз спасих Сали.

— Да, вярно, и той ни помогна малко. Съвсем малко. Дилън винаги ме подкрепя в последния момент.

Тук Лейси отбеляза:

— Вие сте съпругът на Сали, така ли?

— Да, моя е кльошавата омайница. Трябва да ви кажа, агент Шерлок, че цялата тази история никак не ми харесва. Превърнали сте се в мишена и трябва да разберем защо.

— На никого не му харесва, Куинлан — увери го Савидж. — Не се дръж така собственически. Тя не е в твоя отдел. Ще съумея сам да стигна до дъното на тази история. Хей, Шерлок, наистина приличаш на мумия. Искаш ли малко вода, преди отново да започна да те мъмря? Ще използвам специалния си глас. И този на Куинлан не е лош, само дето не е така предразполагащ.

Двамата мъже запазиха мълчание, докато тя не се напи до насита. После Савидж констатира:

— Със сламка пиеш много по-добре, отколкото направо от чашата, когато ти придържат главата. Тогава не се давиш толкова.

Куинлан се засмя, а тя започна да се оправдава:

— Само защото първия път се опита да излееш цялата вода в гърлото ми... Охо, отново започвам да освирепявам, сър.

Куинлан се обади:

— Недей точно сега, агент Шерлок. Ъ... Знаете ли, през октомври става една година откакто се оженихме със Сали? Дилън ни осигури черква и дата за сватбата.

— Защо?

— Ами тогава не бях в най-добрата си форма, а Сали толкова се притесняваше за мен, че въобще не й беше до сватба. Наложих се Дилън да се погрижи.

— Искан да ти каже, че имаше куршум в сърцето, и освен да получава нови дози морфин във вените си, не можеше да прави кой

знае какво. А Сали вероятно се съгласи да се омъжи за него от съжаление.

Тя се усмихна при последните му думи и за щастие нищо не я заболя.

— Господи, да не би да съм си избрала неподходяща професия?

— Добре започна — увери я Куинлан. — Ранена си вече два пъти, а напусна Академията кога — преди месец ли? Не се притеснявай. Аз доживях до тридесет и четири на тази служба, също като Савидж.

Отвън се чува гласове. Куинлан вдигна вежди и съобщи:

— Мисля, че шеметната ми съпруга току-що нахълта. Пазачът, който си поставил отвън, Дилън, няма никакви шансове.

— Точно така — заяви много хубава млада жена, връстница на Лейси. Две шноли прихващаха пепеляворусите ѝ коси зад ушите и сините ѝ очи — на вид меки и нежни — говореха, че са видели прекалено много неща. Макар и стройна, изглеждаше изключително дребна до двамата мъже. Не приличаше обаче на кльоцава омайница. — Недей да виниш агент Крамер. Той ме познава. На барбекюто миналия месец ми помогна да опека десетината кочана царевица, помниш ли, Джеймс?

— Нашият опит да направим вегетарианско барбекю — отбеляза Джеймс Куинлан с отвращение и шеговито удари Савидж по рамото. — Загубих част от мъжкото си достойнство през въпросния ден.

— Нещо доста съмнения изказваш относно мъжеството си напоследък — подметна Савидж: — Хей, Сали, това е Шерлок. Трябваше да дадеш приноса си при обзавеждането на дома ѝ, но накрая се справи сама. Обадила се на някакъв скъп моден дизайнер по интериорите и онзи тип надминал себе си, за да я удовлетвори.

Лейси усети как една нежна ръка я погали по рамото.

— Определено изплаши Дилън до смърт. Наблюдавах го, докато говореше по телефона: пребледня силно, после хвърли слушалката и изхвърча от клуба. Мадам Лили реши, че от възбуда не може да се въздържа и секунда повече. Барманът Фъз само поклати глава: Савидж трябвало да изпива от време на време по някоя бира, така щял да стане по-спокоен. А Марвин — той е и портиер, и пазач — заяви колко е доволен, че Савидж не пие: нямал никакво желание да го изхвърля от заведението заради лошо държание.

Лейси се обади:

— Бих искала да се запозная с тези хора. Разбрах, че Дилън ходел там да подгрява господин Куинлан.

— О, да, пък и не само това, но и...

— Хайде, Сали — прекъсна я Савидж, без да се извини, — Шерлок изглежда направо на края на силите си. Да я оставим сама. Нужна ѝ е почивка. А, ето го и доктор Брейкър. Нед, на пациентката ти доста ѝ блестят очите.

— Изчезвайте — нареди доктор Брейкър, без да поглежда към никого. Когато останаха сами, заговори тихо, докато мереше пулса ѝ: — Нямах намерение да започнеш да приемаш така бързо посетители, агент Шерлок. Впрочем откъде е името ти?

— От баща ми. Той е съдия. Доколкото съм чувала, адвокатите мразят да влизат в неговата зала. Клиентите им се плашели до смърт да се изправят пред съдия с име Шерлок.

Усмихна се, затвори очи и главата ѝ кљумна.

Доктор Брейкър внимателно постави ръката ѝ върху леглото. Провери очите ѝ. Постоя до нея и в продължение на няколко минути изучаваше лицето ѝ. Накрая кимна. Всичко беше наред. Щеше да се възстанови. Едва прекрачи прага на стаята и Савидж застана пред него:

— Добре ли е?

— В момента не, но ще се оправи, Савидж. Сега спи и под влияние на поетите лекарства би трябвало да спи до сутринта. Гадна работа. Имало е опасност онзи тип да я убие, както е блъскал главата ѝ в пода, да не говорим за ударите с дръжката на пистолета.

Савидж въздъхна.

— Отново ти благодаря, че се яви толкова бързо. Колко време ще остане тук?

— Поне още ден. Както споменах, резултатите от скенера са добри. Няма вътрешни кръвоизливи, специалистите не откриха сериозни увреждания. Ще я прегледам основно отново утре сутринта. А сега се прибирам вкъщи да спя.

Доктор Брейкър изчезна в асансьора и Куинлан тутакси подхвана:

— Цялата тази история е доста странна, Дилън. Сега ще ми разкажеш ли подробностите?

Савидж погледна двама от най-добрите си приятели и тихо промълви:

— Затънал съм в голяма каша.

— Това пък какво означава? — попита Сали и се настани на пейката до него.

Савидж само поклати глава.

— Благодаря и на двама ви, че дойдохте. Тази нощ мисля да остана тук. Една от сестрите ми предложи легло. Ще се чувствам много по-добре, ако Крамер пази отвън, а аз съм в стаята ѝ. Тогава тя наистина ще е в безопасност.

— Имаш ли някаква представа кой стои зад всичко това?

— Възможно е някой, свързан с Марлин Джоунс. Изглежда най-правдоподобно. Но кой? Доколкото знаем, той е голям самотник. Пък и какво му пука на Марлин дали тя ще напусне града, или не? Е, ще видим. Това е истинска загадка.

За облекчение на Савидж нито Сали, нито Куинлан зададоха повече въпроси.

Час по-късно лежеше по гръб в доста неудобното походно легло и слушаше равномерното ѝ дишане. Веднъж тя простена — той мигом скочи и се изправи до леглото ѝ, но видя, че продължава да спи. Остана там, загледан в нея: цялата бинтована, със система в ръката. Лейси потрепери, сви ръка в юмрук, после отново се отпусна. Всичко това никак не му харесваше. Защо онзи тип е искал да чуе какво знае агент Шерлок за Марлин Джоунс? Нямахше никаква логика. Ако някой друг е убил Белинда — някой от семейството ѝ — логично е да искат да я отстранят от разследването. Но защо той или тя ще наемат човек да убеждава Шерлок в невинността на Марлин? Ще намери отговора — само трябва да помисли достатъчно и да провери всички детайли. Ала в момента мислите му бяха насочени единствено към нея. Докосна предпазливо брадичката ѝ. Отстъпи назад.

Легна отново и усети студения гладък пистолет до себе си. Продължи да се вслушва в дишането ѝ, докато накрая — както му се стори след необичайно дълго време — заспа.

— Искам да се прибера вкъщи.

— Агент Шерлок, според мен се нуждаете от още един ден в болницата. Медицинският персонал се радва да обслужва агент от ФБР. Чувстват се важни. А и имат известно превъзходство — те са на крака, а агентът — не.

— Не се шегувайте, доктор Брейкър. Вярно, тази сутрин сестрата изключително мило ми заби иглата. И то не в дупето, слава Богу. Чуйте ме, вече е почти четири следобед. Броя овце от девет сутринта. Добре съм. Главата малко ме наболява, но нищо друго. Моля ви, доктор Брейкър, искам да си отида у дома.

— Да си поговорим още малко — предложи той и отстъпи от леглото. — Между другото — наричай ме Нед.

Тя спусна крака от леглото.

— Имам нужда от дрехи, Нед.

— Успокой се, Шерлок. Донесох ти дрехи. Нед ме предупреди, че вероятно ще настояваш да се прибереш.

Тя погледна към босите си крака.

— Нямам дори чорапи. Само тази болнична нощница с разрез на гърба.

Савидж ѝ се ухили.

— Е, Нед, да те спася ли от нея?

— Твоя е, Савидж. Ще се оправи. Просто да не се пресилва още един ден и да взима болкоуспокояващи — подаде на Савидж шишенце с хапчета. — Довиждане, агент Лейси Шерлок. Какво странно име. Ако бях на твоето място, щях да го сменя.

— Не е смешно, Нед — обади се Савидж, но доктор Брейкър вече се хилеше. — А, значи шегата е изтъркана, така ли?

— Да — отвърна Лейси.

— И си я чувала и друг път?

— Всичките съм ги чувала. Благодаря, доктор Брейкър. Дилън, дай ми дрехите и изпрати доктор Брейкър да си върви.

— Да, мадам.

Савидж изчака отвън, докато тя отвори вратата. Разговаряше с агент Крамер — червендалест широкоплещест млад мъж, дипломиран счетоводител от Пенсилванския университет.

Тя ги погледна изпитателно. Савидж вдигна очи и я огледа усмихнат.

— Не е лошо, нали? Няма да те арестуват.

Беше ѝ донесъл тъмнозелена копринена блуза, сини джинси, синьо сако и боти с нисък ток, които бе обувала само веднъж. Подборът не беше лош, но лично тя никога нямаше да го направи. Караше я да изглежда прекалено...

— Изглеждате страхотно, агент Шерлок — изкоментира Крамер.

— Да — съгласи се Савидж. — Страхотно и дори... сладко.

— Един специален агент трябва да изглежда компетентен и да вдъхва доверие. Ще отида вкъщи и ще се преоблека.

— С тази превръзка на главата няма да стигнеш далеч.

— Искам да си отида вкъщи, сър.

— Крамер, благодаря ти за охраната.

Накараха я да слезе до първия етаж в инвалидна количка.

— Готова ли си?

Тя се вторачи в сексапилното червено порше.

— Това твое ли е?

— Да.

— Как успя да се сдобиеш с него?

Каквото и да бе очаквал да каже, очевидно не бе това, защото се засмя.

— Успях — отвърна той и ѝ отвори вратата.

— Чудесна е. Дъглас кара черно порше, модел 1990. Всеки път, когато съм взимала колата му на заем, са ме глобявали за превишена скорост.

— Ако не внимаваш, тези коли имат свойството да те подвеждат. А сега, Шерлок, трябва да ти кажа, че няма да се прибиращ вкъщи.

— Трябва да се прибера. Трябва да поля цветята...

— Куинлан ще се погрижи. По отношение на растенията е вълшебник. Нищо чудно и да им попее. Сали твърди, че африканските му теменужки всеки момент ще поискат да си легнат в леглото с него. Не се притеснявай за цветята си.

— Къде ще ме караш? В тайна квартира ли?

— Не. Идваш в моята къща.

— Никой не ни проследи. Е, забелязах, че и ти се озърташ да провериш дали е така. Забрави „лошите“ за малко. Как намираш скромното ми жилище?

— Щом стъпих тук, забравих за опасността някой да ни следи. Никога не съм виждала подобно нещо. Пълно е със светлина.

„Скромното му жилище“ нямаше нищо общо с типичните двуетажни градски къщи. Правеха впечатление декоративните греди по таваните и огромните капандури. Стените бяха боядисани в кремаво, а мебелите бяха тапицирани в бежово, златисто и всички нюанси на кафявото. Персийски килими в меки тонове покриваха дъбовите подове. По синя пътека на дъбовото стълбище с богато резбован парапет се стигаше до горния етаж.

— Дилън — произнесе тя бавно и за пръв път откакто се озова в това вълшебно място, го погледна, — с Версай ли се състезаваш? В сравнение с дома ти, моята къща прилича на конюшня. Тук направо е невероятно. Никога не съм виждала подобно нещо. Толкова много пространство и такова усещане за дълбочина. Господи, май започва да ми прилошава.

Не ѝ се гадеше, слава Богу, но се отпусна върху едно меко кожено кресло, затвори очи и преглътна няколко пъти. Опъна крака върху малкото столче, тапицирано със същата кожа.

— Трябва да хапнеш. Не, по-добре си почини. Ей сега ще ти донеса вода. Какво ще кажеш за няколко солени бисквитки? Леля Фей винаги поднасяше солени бисквитки на всички бременни гостенки. Ти какво мислиш?

Тя отвори едното си око. Въздъхна и отново преглътна.

— Не съм бременна, Дилън, но бих хапнала солена бисквитка.

Покри я с пухкаво златисто одеяло, като внимателно зави и краката ѝ върху столчето, и се отправи към кухнята. Тя още не бе видяла това помещение. Дали и то бе толкова изискано?

Изяде няколко солени бисквитки, изпи водата и поклати глава:

— Според мен ФБР ти плаща прекалено много. Защо не пускаш срещу входна такса посетители да разглеждат къщата ти?

— Беден съм, Шерлок. Къщата, както и малкото пари, са наследство от баба ми. Беше художничка. Рисуваше с акварели и въглен.

— Професионалистка ли е била? Как се казва?

— Сара Елиът.

Втора си се в него, вдигна вежди и сдъвка поредната солена бисквитка.

— Будалкаш ме! — възкликна тя. — *Самата* Сара Елиът ти е баба?

— Да. Майка на майка ми. Страхотна стара дама. Почина преди пет години, беше на осемдесет и четири. Сподели ми, че ѝ било време да си отиде, защото артритът страхотно мъчел ръцете ѝ. Не можела вече да държи четките си. Възразих ѝ, че талантът ѝ не е в ръцете, и я помолих да спре да мърмори, ами да хване четките със зъби — замълча и усмихнат погледна една картина на орхидея, готова всеки момент да разцъфне. — Отначало помислих, че ще ме удари, а тя прихна да се смее. Имаше страхотен смях. Живя още година и наистина държеше четките между зъбите си.

Никога нямаше да забрави как за пръв път я видя с четка, щръкнала от устата ѝ. Застана тихо пред нея, а тя веднага му се усмихна, като едва не изтърва четката. Беше един от най-щастливите моменти в живота му.

— И ти си бил любимият внук на Сара Елиът, така ли? По тази причина ти е оставила невероятно красива къща наред Джорджтаун.

— Притесняваше се, защото бях избрал да правя кариера с компютри във ФБР.

— За какво точно се е притеснявала?

Придърпа завивката по-нагоре. Главата започваше леко да я наболява. Не се чувстваше добре. А и ранената ѝ от Марлин Джоунс ръка пулсираше.

— Опасяваше се, че поради многобройни служебни ангажименти и постоянното ровене в компютъра артистичните ми заложби ще закърнеят.

— А, значи това място трябва да ти служи за вдъхновение. Да провокира артистичните ти гени.

— Да. Много пребледня, Шерлок. Време ти е да поспиш.

— Нека остана още малко на стола. Много ми е удобно. А и наистина съм уморена.

— Очевидно — отбеляза той, когато главата ѝ клюмна.

Вече спеше. Той не се притесняваше, че когато се събуди, ще бъде схваната, защото столът беше огромен. Метна ѝ втора завивка — тази бе плетена от майка му. Нежно покри раменете ѝ. От сплетените ѝ коси — понеже не бяха достатъчно дълги — се бяха измъкнали няколко кестеняво червеникави кичура и се спускаха по лицето ѝ. В момента Лейси бе твърде бледа.

Трябваше само да си почине. Щеше да се оправи напълно. Нежно прокара пръст по веждите ѝ. Спирайки поглед върху луничките по носа ѝ, се усмихна. По други места на тялото нямаше лунички. Беше забелязал. Уж не възнамеряваше да го прави, но все пак се изкуши. Луничките по носа ѝ страхотно му допадаха.

Без съмнение беше затънал в страхотна каша.

Събуди се от миризма на чесън, лук и домати. Устата ѝ започна да се пълни със слюнка. Стомахът ѝ изкъркори. Чувстваше се добре, вече не ѝ се повдигаше.

— Хубаво е, че се събуди.

— Какво готвиш?

— Макарони със сушени на слънце домати, кашкавал, лук и чесън. И чеснови хлебчета. Май ти текат лигите, Шерлок. Да не би да си гладна?

— Готова съм да изям завивката.

— Не, моля те, недей. Тя ми е любимата. От сестрите в болницата разбрах, че днес почти нищо не си хапвала. Време ти е да се нахраниш. Преди това обаче вземи тези хапчета.

Тя ги глътна, без да пита какви са.

— Никакво вино, но какво ще кажеш за ябълков сок?

Постави подноса върху краката ѝ и се загледа как опитва приготвените от него макарони: затворила очи започна много бавно да дъвче. Най-сетне отвори очи, изгледа го продължително и се произнесе:

— От теб ще излезе страхотен съпруг, Дилън. През живота си не съм яла нещо по-вкусно.

— Рецептата е на майка ми. Научи ме да готвя макарони, когато на осемнадесет тръгнах за колежа. Била чувала, че там ядат само фасул, та трябвало да знам да приготвям и още нещо. Наистина ли ти харесва повече от пицата, която омете преди две вечери?

— Господи, наистина са минали само два дни! А ми се струва, че става въпрос за цяло десетилетие. Харесва ми повече от всичко, което някога съм опитвала. И пица ли умееш да правиш?

— Разбира се. Искаш ли да ти приготвя една за закуска?

— Направи я, когато искаш. Ще я изям — после се възцари мълчание. Подносът на Савидж бе на малката масичка — достатъчно близо, за да има възможност да наблюдава Шерлок. По едно време тя спря и се загледа в чинията си. Имаше вид на човек, готов да се разплаче. — Господи, толкова е вкусно! Но повече нищо не мога да хапна.

— Ако огладнееш по-късно, ще ги претоплим.

Тя си играеше с вилицата — съсредоточено трупаше макароните на купчинка. Без да вдига глава, обяви:

— Не подозирах, че има мъже като теб.

Той свъси вежди.

— Това пък какво означава?

— Ами живееш в красива къща, където блести от чистота. Но това са външни белези. Имаш огромно сърце, Дилън. И си страхотен готвач.

— Шерлок, живея сам от пет години. Мъжете трудно оцеляват само с пици в „Дизи Дан“. Пък и не обичам мръсотия. Много мъже са като мен. Куинлан например. Попитай Сали и тя ще ти каже, че сърцето му е по-голямо от небето.

— Какво значи, че от пет години живееш сам? Преди не си ли живял сам?

— Агентът от ФБР заговори у теб. Много добре. Някога бях женен.

— Не мога да си те представя женен. Правиш впечатление на толкова самостоятелен. Разведен ли си?

— Не, не съм разведен. Клер почина от левкемия.

— О, съжалявам, Дилън.

— Оттогава минаха повече от пет години. Аз съжалявам, защото Клер не можа да поживее в тази великолепна къща. Почина три месеца преди баба.

— Колко време бяхте заедно?

— Четири години. Почина едва на двадесет и седем. Странно, наистина. Току-що бе прочела „Любовна история“ от Ерик Сигъл. Няколко седмици по-късно ѝ поставиха диагнозата. Във всичко това положително има някаква ирония, но дълго време не я схващах. Гледал съм филма много пъти. Клер не умря така спокойно, както младата съпруга във филма или в романа, повярвай ми. Тя се бореше с всички сили. Но се оказа недостатъчно. Нищо не беше достатъчно.

Господи, не бе говорил толкова много за Клер от смъртта ѝ. Изуми се от самия себе си. Стана, отиде до камината и се облегна на полицата.

— Съжалявам.

— Благодаря.

— Още ли ти липсва?

Плъзна поглед по една от картините на баба си — подарък по случай завършването на колежа. Рисунката с въглен изобразяваше прегърбен старец на френски пазар в малко селце до Кан — през шестдесетте баба му бе живяла там няколко години. После погледна към Лейси леко озадачен.

— Странно, но вече не си спомням ясно лицето на Клер. Образът е размазан и избелял като на стара фотография. Болката продължава да ме пронизва, но е някак притъпена, далечна. Да, липсва ми. Понякога, докато чета книга, вдигам глава, за да споделя нещо с нея или очаквам да се развика, когато се поувлека във футболния мач. Беше кълкворка. Страшно добра, но така и не стигна до Олимпиада.

— И за мен Белинда е вече такава. Отначало не исках болката да намалее, но се случи. Сякаш Белинда е упорствала да я пусна най-после. Видя ли нейна снимка, сега ми се струва, че е човек, когото съм познавала и обичала, но на друго място, в друго време. Понякога, сред хорската тълпа, ми се счува, че ми подвиква. Тя никога не е там, разбира се.

Той преглътна — горчиво-сладки сълзи от спомените изпълваха очите му. От години не се бе чувствал така.

Очите ѝ бяха бистри и ясни, в момента, в който заяви:

— Знаеш ли, и аз бих се борила. Няма да си отида тихо и кротко, та хората да въздишат и да говорят какъв добър човек съм била. Не, ще викам и ще ритам през целия път.

Той се засмя, но бързо стана сериозен. Дали изпита вина, че споменавайки Клер, се е развеселил? След малко обаче пак се усмихна.

— И аз бих постъпил така. Благодаря ти, Шерлок.

Тя му се усмихна.

— Главата вече не ме боли. Дали е от вълшебните хапчета?

— Да. Искаш ли да гледаш новини, докато разчистя в кухнята?

— Няма ли да има десерт?

— Не изяде макароните, а питах за десерт.

— За десерта има съвършено друго отделение в стомаха, а в момента моето е абсолютно празно. Надушвам сладкиш с извара.

Изяде тортата, докато той прибираще чиниите. Изглежда и новините: отново размирици в Босна, проблеми в Близкия изток, преследвания на кюрди, но на кои точно? Бяха така разделени, както и заобикалящите ги държави. После внезапно адвокатът на Марлин Джоунс, Големият Джон Блок — в отлично настроение — започна да отговаря благосклонно на въпроси на репортери, които го съпровождаха от сградата на бостънския съд до огромната му черна лимузина.

— Марлин ще бъде ли изправен пред съда?

— Без коментар.

— Марлин луд ли е?

— Знаете правилата.

Сви масивните си рамене:

— Ще пледирате ли за неговата невинност?

— Без коментар.

— Верни ли са думите ви за обремененото му детство, че майка му го биела, а вуйчо му го тормозел сексуално?

— Докладите на социалните служби са достъпни за всички.

— Но е направил и самопризнания.

— Не са приемливи. Ченгетата и хората от ФБР са го принудили.

— А агентката от ФБР? Вашият клиент я е ударил по главата и тя е изпаднала в безсъзнание, после я отвел в склада, за да я убие. Всичко е записано и филмирано.

Големият Джон разтвори широко ръце.

— Заблудили са се. Въобще не е мислил да я убива.

— Чух, че дори наръгал с нож агентката.

Големият Джон само поклати глава.

— Нямам какво повече да ви кажа. Само помнете — било е клопка. Инсценировка. Няма да издържи пред съда, ще видите.

В този момент се обади репортерка:

— Искате да кажете, че ако беше убил агентката от ФБР, нямаше да е клопка, така ли?

Всички избухнаха в смях. Доста лица се вторачиха в Големия Джон Бълок.

— Без повече въпроси, дами и господа. Ще поговорим по-късно.

Последва реклама.

Почувства присъствието на Савидж зад себе си.

— Ще се върна в Бостън — бавно изрече тя. — Трябва да се видя отново с Марлин Джоунс.

— Няма да ти позволят да го видиш, Шерлок.

— Важно е да опитам — извърна се и го погледна. — Видя това, нали? Искам да опитам. Не мога да седя и да чакам някакъв маниак пак да започне да ме тормози. Ако им наредиш да ме пуснат при него, ще те послушат.

— В момента те тормози не този маниак. И не забравяй — при нов разговор с него не е изключено да излезе на бял свят, че Белинда ти е била сестра.

— Нищо няма да му кажа по въпроса. На никого няма да кажа.

— Все пак е рисковано. Повярвай ми. Нямаш представа какво ще предприемат медиите, ако открият, че си сестра на една от жертвите и че през последните седем години си обсебена от мисълта за Марлин. Сигурно се изразявам жестоко. Но само изчакай медиите да се доберат до този факт, Големият Джон няма да спре да крещи, че е било капан. Ако ме питаш — повече си струва едно пътуване до Сан Франциско. Ще се обадя в Сан Франциско — нека някои агенти поговорят с Дъглас, с баща ти и с майка ти.

Тя само поклати глава.

— А колкото до Марлин... Хайде да си починеш няколко дни. Днес е неделя. Искам да си починеш до вторник. Обещавах ли?

Тя погали златистата завивка.

— Един здрав сън тази нощ ще ми се отрази добре.

— Два дни, Шерлок. Обещай ми да си почиваш два дни. После ще поговорим — Лейси мълчеше и той долови раздразнението ѝ. — Агент на ФБР си, Шерлок. Следователно ще правиш каквото ти кажа. Ще изпълняваш задачите, които аз ти възлагам, и няма да се впускаш в първото хрумнало ти начинание. Чуваш ли?

— Почти викаш. Как да не те чувам?

Пристъпи напред, но спря.

— Горе има хубава гостна. Напълнил съм и куфар с твои дрехи. Още е в багажника на колата. Ще те отведе горе, после ще го донеса.

Не се бе замислила за бельото си, докато не застана във викторианската баня с лакирания под от орехово дърво, с ваната на крачета и пухкавите хавлиени кърпи на дребни цветчета. В момента стоеше по сутиен и бикини. Погледна се в огледалото силно озадачена. Бледо прасковеният копринен комплект беше най-финият, който притежаваше. Какво ли си е мислил, докато ги е вадил от чекмеджето ѝ? Прокара ръка по корема и усети меката гъвкава материя. Какво ли си е мислил? Не, няма да си задава този въпрос.

Става въпрос за сутиен и бикини, независимо колко са изящни. И колко заредени със сексапил изглеждат. Най-вероятно нищо не му е минало през ума — просто ги е грабнал набързо. Тя много държеше на красивото бельо. Този комплект го купи за последния си рожден ден. Беше доста скъп. Мек, приятен на пипане и провокиращ. Свали сутиена и допря гладката дантела до бузата си. Не го бе слагала от месеци. А Дилън бе избрал именно него.

— Шерлок.

23

Бързо се загърна с кърпа и погледна през вратата на банята. Той стоеше по средата на спалнята с куфар в ръка.

— Сложи го на леглото, ако обичаш, Дилън.

Стори му се, че изглежда страшно уморена. По-добре да я беше оставил в болницата. Погледна я отново. Никога не си бе давал сметка, че една кърпа може да изглежда така сексапилно на някого.

— Имаш ли нужда от помощ?

Думите му я накараха да се усмихне.

— Не, сър. Ще успея да си измия зъбите, без да се налага да ми държите ръката.

— Тогава ще се видим утре сутринта. Няма причина да ставаш рано. Спи, докогато искаш. Като се събудиш, само извикай и ще ти донеса закуската. Не забравяй, че обеща да я караш кротко, Шерлок.

Нищо подобно не бе направила, но кимна.

— Благодаря, Дилън.

— А, и още нещо. Утре сутринта имам малко работа. Докато отсъствам, искам да държиш вратите заключени и да не отваряш на никого. Няма значение за кого се представят. Има много храна, пък останаха и макарони. Не се налага да излизаш. Отваряш единствено на мен, разбра ли?

— Да.

— ЗИГ-ът ти е долу в кабинета ми. Дамският ти колт е в чекмеджето на нощното шкафче до леглото. Позволи ми аз да реша какво ще правим с тази история. Утре ще ти съобщя резултата.

— Какви задачи имаш?

Погледна я намръщено.

— Не е твоя работа. Няма да отсъствам повече от два часа.

— Ще ми изпееш ли един-два куплета?

— Нещо успокояващо ли желаш?

— Да, успокояващо.

*„Тя не е Роза,
но не е лоша.
Не се води лесно,
но човек се справя.
А и аз ставам по-мек,
зашепне ли в ухото ми.
Не, не е Роза;
Роза не е тук...“*

— Коя е Роза?

Ухили й се, козирува й и излезе, затваряйки вратата на спалнята зад себе си.

На зазоряване той се надигна в леглото. В следващия миг стъпи на пода, а нов писък разкъса тишината.

Едва дишаше, обгърнала раменете си с ръце. Мъчеше се да се изправи в леглото.

— Шерлок! Будна ли си? Какво става?

Тя продължаваше да се бори за глътка въздух. Все едно някой се бе опитал да я удуши. Седна до нея и я придърпа към себе си. Започна да разтрива гърба й.

— Сега всичко е наред. Кошмар ли имаше?

Дишането й бавно започна да се стабилизира, но продължаваше да й причинява болка, сякаш някой стягаше гърдите й. Още не бе в състояние да говори. Не желаше да говори.

— Точно така. Отпусни се. Тук съм. Нищо няма да те нарани. Нищо.

Лицето й бе притиснато в рамото му, а ръцете й бяха отпуснати безжизнено до тялото. После изведнъж обгърна врата му.

— Да, да... Истински съм, солиден и жесток. Никой няма да те нарани. Всичко е наред.

Дъхът й галеше кожата му. След време тя промълви:

— Да, знам. Вече съм добре.

Опита се да се отдръпне, но тя остана вкопчена в него. Усещаше, я как потреперва.

— Наистина всичко е наред, Шерлок — повтори той. — Никъде няма да ходя. Можеш да ме пуснеш.

— Май не ми се иска. Дай ми още няколко минути.

Притисна се по-силно към него. Продължаваше да трепери.

— Извинявай, изглежда не съм ти донесъл подходяща нощница. Сигурно замръзваш.

— Ти си мъж. Избрал си я, защото е секси и прозрачна: като и бельото.

— Вероятно си права. Много е мека и приятна на пипане. Извинявай, но май не успявам да овладея хормоните си. Хайде, Шерлок, пусни ме и легни.

Тя само го прегърна още по-силно.

Той се засмя.

— Повярвай ми — сега всичко е наред. Пусни ме. Хайде.

— Няма.

Пак се засмя.

— Добре, чуй ме. И на мен ми е студено. Легни и ще продължа да те държа в прегръдките си, докато и двамата се стоплим.

Съзнаваше, че идеята не е особено добра, но се тревожеше за Лейси. Всъщност не желаше да се замисля за мотивите си. Беше само по боксерки. Не, идеята определено не беше добра.

Пъкна се при нея под завивките, легна по гръб и я притегли към себе си. Тя намести лице върху рамото му и постави ръка върху гърдите му. Той изтегли завивките нагоре.

— Всичко е наред — увери я той отново и я притисна към себе си, но после я пусна. — Искаш ли да ми разкажеш какво стана?

Усети я как трепна. Продължаваше да се страхува. Той изчакаше. Започна да я милва с бавни, равномерни движения. Най-сетне тя подхвана:

— Беше кошмар. Глупав кошмар. Вероятно разговорът за Белинда го е провокирал отново.

— Какво значи „отново“? И друг път ли си го сънувала?

Дълго остана смълчана. Е, поне вече не трепереше. Надяваше се да му обясни. Да я накара да се отпусне и да се разкрие се оказа една от най-трудните му задачи. А и сериозно започваше да се съмнява в стратегията си да я успокои. В тишината долови колко неравномерно е станало собственото му дишане.

— Разкажи ми за съня си, Шерлок.

Свита под одеялата до него, тя се чувстваше в безопасност. Вече се бе поуспокоила и неволно заговори:

— В склада бях аз или поне бях с Белинда, или някак бях част от нея. Не знам. Но в съня аз бях вътре, в лабиринта, и той щеше да убие мен, а не Белинда. И всичко това се повтори в Бостън. Надявах се кръгът да се затвори, но не се получи.

— Не те разбирам.

— Нищо чудно. Понякога се питам дали не съм луда.

— Поговори с мен — целуна я по главата. Това не се оказа разумно. — Поговори — настоя той.

Гласът му прозвуча по-тихо, по-дълбоко — женското тяло до неговото му влияеше: долавяше аромата ѝ, усещаше разпилените ѝ по рамото си коси, които гъделичкаха бузата му.

— Всеки път, когато този сън ми се явяваше преди, стигах малко по-напред. Досега не съм стигнала дотам да ме убие, но този път се събудих точно когато вдигаше ножа.

Чакаше. Държеше я в обятията си и чакаше. Усети я как се напрегна, как ударите на сърцето ѝ се учестиха.

— Кажи го, Шерлок. Просто го кажи. Какво е?

— Дилън, знам, че щом ножът се спусне, ще умра.

В спалнята вече се стелеше мека перленосива светлина, но все още бе достатъчно тъмно, та двама души да споделят отдавна спотайвани мисли. Знаеше колко е важно да му каже всичко сега, защото иначе никога не би се осмелила. В момента беше уязвима. Колко ли щеше да продължи това ѝ състояние? Едва ли още дълго.

— Сънят започва да ти се явява веднага след убийството на Белинда ли?

— Да. През годините постоянно мислех за него. Казах ти: дори да не съм там, все едно следвам същата пътека, изпитвам ужаса, който е изпитвала тя — пръстите ѝ се впиха в гърдите му и той леко трепна.

— Извинявай, Дилън. О, но ти си гол. Извинявай. Не бях забелязала.

— Няма нищо. По боксерки съм. Не се притеснявай. От кога имаш този кошмар?

— Повече от година. Този път обаче стигнах чак до средата на лабиринта — той чакаше там, но беше толкова тъмно, че не го

различавах. Обаче видях сребърното острие на ножа. После изпищях и това ме събуди.

— Дали онова, което направи в Бостън, е провокирало отново съня ти?

— Представа нямам. Вероятно.

След като размисли малко, той отбеляза:

— Значи затова беше толкова сигурна какво точно ще направи Марлин. Не си се позовавала единствено на информацията от докладите на профайлърите, от всички проучвания, които си предприела през последните седем години, от размишленията ти по случая. Знаела си всяка стъпка. Твоят сън ти е подсказал не само как да действаш ти, но какво ще предприеме и той.

— Да, но не звучи логично, нали?

— В момента не, но рано или късно нещата ще си дойдат на местата.

— Изучавала съм го. Профайлърите го описват правилно: ненавижда жени, които ругаят, и затова им реже езиците. Имаха колебания дали жените са ругаели и съпрузите си, но аз бях сигурна, че е така. Затова трябваше именно аз да съм примамката. Знаех как точно да го накарам да ме подгони, кои бутони да натисна. Той не биваше нито за секунда да се усъмни, че тъкмо мен трябва да накаже. Но има една разлика — сега си давам сметка. В съня убиецът не вдига ножа по начина, по който Марлин замахна в лабиринта в Бостън. В съня не е така свиреп. Сякаш...

— Да?

— Сякаш не го прави наистина, но аз знам, че ще убие, и затова съм толкова изплашена. Извинявай. Звучи абсолютно нелогично.

Той отново се замисли.

— И все пак в Бостън ти го принуди да се отбранява. Пред него не стоеше ужасена, безпомощна жена. Вероятно заради това се явява разликата — притисна я по-силно към себе си. — Чуй ме. Дори проклетият сън да ти се яви отново някоя вечер, дори да забие ножа в теб, ти няма да умреш. Това е само сън. Повярвай ми. Колкото и истински да ти изглежда, не е така. Не може да бъде.

Тя потрепери и притихна до него. Ръката ѝ, доскоро свита в юмрук, легеше върху гърдите му и той успяваше да се абстрахира, но сега се плъзна надолу към корема му. Дишането му се учести.

— Какво смяташ, че означава всичко това?

Този път той размишлява по-дълго. Отне му повече време, защото беше възбуден, сърцето му биеше лудо и му бе трудно да се съсредоточи. Вече не контролираше положението. Искаше да свали красивата ѝ нощница през главата ѝ.

— Не знам. Звучи, сякаш имаш връзка с Белинда. Не, звучи като психиатрична безсмислица. Независимо от това обаче трябва да има обяснение. Нещо е станало, но ти не си го спомняш. Смяташ ли, че е възможно?

Сега свитата ѝ в юмрук ръка се намираще върху корема му.

— Не знам. Какво да е станало? И защо да не си го спомням? По онова време не съм била наранявана. Не съм получавала никакви травми или рани по главата.

Сложи ръка върху юмука ѝ и натисна, докато пръстите ѝ се разтвориха.

— Отпусни се. Всичко ще бъде наред. Познавам една жена — надявам се да ти помогне да се върнеш към онова, което се е случило. Положително е нещо отпреди седем години — нещо, което провокира съня; нещо, което съзнателно си потиснала, за да не изплува. Да, ако някой е в състояние да стигне до дъното на тази история, това е тя. Сега не се тревожи повече за това.

— Наистина ли мислиш, че има начин да ми помогне?

— Наистина. Откакто започна тази история, знаех, че криеш нещо от мен. Нали не ме подвеждаш? Има ли и друго?

— Няма.

Ужасът бе изчезнал. Дори не ѝ пукаше, че Дилън несъмнено говореше за психиатърка. Виждаше го на бледата утринна светлина, усещаше силата му, гладките мускули, кожата. Не изпитваше вече абсолютно никакъв ужас. Изпитваше обаче нещо съвършено ново и непознато. Усещането от тялото му под дланта ѝ, под пръстите ѝ, пораждаше такова чувство за виталност, че тялото ѝ потръпваше от силното преживяване.

— Дилън?

— Х-м-м...

Не бе сигурен дали е в състояние да изрече каквото и да било друго. Умът му бе съсредоточен изцяло в слабините му, в разкъсващата

го потребност, която го караше да потреперва; стараяше се да мобилизира всичките си сили, за да се контролира.

— Вече се постоплих, но някак неравномерно. На раменете още ми е хладно, а на гърдите — доста топло.

Прелъстяваше ли го? Не, сигурно не. Същевременно обаче се молеше да прави точно това. Мислено се наруга. Редно бе да се върне в спалнята си и помежду им да се затворят две врати. Прочисти гърлото си:

— Ако си поговорим, вероятно ще се почувстваш по-добре, а после ще се върна в стаята си. Би било мъдра постъпка... Дори е хубаво да го направя още сега, в момента... Така ще бъде най-умно.

— Знам — въздъхна дълбоко, притисна лице към рамото му и леко го ухапа. После близна мястото. — Сигурно си прав. Но трябва да ти съобщя, че топлите места стават по-топли. Направо горещи.

— Шерлок, моментално престани. Не бива така. Подозирах, че не е добра идея да съм с теб в леглото. Но сега си мисля, че е било направо глупост, каквато не съм правил от много време.

Мина му през ума, че ако в момента мръдне, го чакат седем години лош късмет, защото ще се разбие на милион парченца като пословичното огледало.

Изтегли ръката си изпод неговата. Той сепнато си пое дъх заради изпитаното разочарование.

— Извинявай. Оли ме предупреди, че никога не се обвързвах с жени от отдела си.

Защо ѝ го бе казал Оли? Преди време излизаше с Хана — тогава тя още не работеше в отдела — но се разделиха, когато тя дойде при тях. Да, Оли бе прав. Всъщност допреди час беше готов да се закълне, че Оли е прав. Или допреди десет минути.

— Не, не се обвързвам с жени от отдела. Поне досега не съм го правил. Но току-що май всичко отиде по дяволите. И не се извинявай отново. Ако го направиш, Бог знае какво ще предприема.

— Какво например?

— Шерлок, изчезвам оттук. Нямам намерение да се възползвам от един кошмар. Ти си уязвима и изплашена, а аз просто съм ти под ръка. Но вече нямаш нужда от мен. Добре си, нали?

От устата ѝ не се отрони нито дума. Когато усети сълзите ѝ да се стичат по гърдите му, той изпита чувството, че са го ударили с юмрук в

стомаха.

— По дяволите — изруга той и я целуна. Между целувките успя да промълви: — Не плачи. Опитвам се да се представя като благороден. Това е битка и аз я губя. Помогни ми. Страшно много те желая, но не това е начинът. Искам пак да си добре.

Тя прокара длан по бедрото му; движеше ръката си нагоре.

Прилошаваше му от желание отново да я целуне.

— Трябва да се спра — промълви той, — защото ако не го направя, в следващия миг нощницата ти ще се озове на земята.

За негова огромна изненада тя рязко се отдръпна.

— Нека бъда свършено ясна — изрече тя с усмивка. Идеше му да заплаче, докато не осъзна какво точно прави тя. — Ще бъда свършено пряма. Не желая да имаш никакви съмнения къде точно се намирам в тази история.

Загледа се как измъква нощницата през главата си и я захвърля на пода. Седна отгоре му, загледана в него; изглеждаше хем изплашена до смърт, хем предизвикателна.

Колкото и странно да бе, това го успокои. Понечи да я докосне, но се въздържа — не, не още.

— Какво искаш да направя, Шерлок?

— Да ме любиш, стига да си готов да направиш изключение за мен.

— Правя изключения за теб, откакто те сригах в храстите на Хоганс Алей. Защо изглеждаш така изплашена, ако си уверена, че точно това желаяш?

— Не съм изплашена. От утринната светлина е.

— Да, добре.

Беше съвсем склонен да ѝ повярва.

Имаше великолепни гърди: стегнати, гладки и вирнати; и абсолютно пасваха на ръцете му. Той искаше да я докосва навсякъде. Не помнеше да е желал нещо по-силно през живота си.

В този момент се сети, че някога страшно силно желаяше да стане агент от ФБР. Случката в момента определено променяше нещата.

Не. Това са глупости.

Явно навремето е бил направо късоглед. Голата, седнала върху него жена, даде си сметка той, е най-важното събитие в живота му. Тя е истинска и представлява най-желаното от него нещо. Искаше я. Бавно вдигна ръка и леко докосна с пръсти гърдата ѝ.

Тя се отдръпна смутена.

Обгърна гърдите ѝ с длани. Прекрасни гърди, като че ли сътворени по негова мярка. Тя отново трепна.

— Какво има? Не ти ли харесва да те докосвам?

— Дилън, трябва да ти кажа нещо.

Не можеше да откъсне очи от гърдите ѝ. Ала проумя колко е важно да я изслуша. Нещо не беше съвсем наред.

— Дилън?

— Да? Опитвам се да те слушам, Шерлок, но ми е невъзможно да не те гледам. Ти си истинска наслада за окото.

Тя си пое въздух и изрече наведнъж:

— Правила съм го само веднъж. Бях на деветнадесет. Върху задната седалка в жълтия ягуар на Боби Уелман. Нямаше кой знае колко място и въобще не се оказа забавно. Всъщност беше ужасно, но погледнах философски на нещата: все пак се намирахме на задната седалка на кола. А после, след смъртта на Белинда, не понасях никакви мъже край себе си.

— Само веднъж? През целия си живот? В ягуар? Дано не е бил спортен модел. Там направо би било невъзможно.

— Е, Боби някак успя. Никак не беше приятно — вече ти казах. Тогавя въобще не си давах сметка колко е кокалест: само колене, лакти, а и брадичката му бе остра. Ако някой ни е гледал, сигурно е умрял от смях. Били обожаваше колата си. Кожата на тапицерията беше гладка и хлъзгава. Твърдеше, че постоянно използва зехтина на майка си да я подхранва.

— Какъв особняк. Впрочем, като се замисля, на седемнадесет-осемнадесет и аз правех същото. Но ти си на двадесет и седем, Шерлок.

— Да. Но на деветнадесет, след като убиха Белинда, се затворих в себе си. След Боби не съм се интересувала от други мъже. Дори хипотетично. Докато не се появи ти. Имаш ли нещо против?

— Не, струва ми се. Значи никога не си го правила с Дъглас?

— Господи! Преди няколко седмици ме целуна, но само толкова. Не, само ти.

— Само аз...

Звучеше му невероятно приятно. Всъщност, мина му през ума, докато я отпускате бавно върху себе си, първо ще достави удоволствие на нея, ако ще това да го убие.

Възбуди я едва наполовина от това, което изпитваше той, а вече губеше контрол — запита се дали ще успее да осъществи намерението си. Продължи да я люби. Усети изненадата ѝ, шока. След по-малко от две минути долавяше потрепванията на краката ѝ, стягането на коремните мускули. После тя извика, гърбът ѝ се изви назад, ръцете ѝ го удряха по раменете, дърпаше косата му и той осъзна, че на света няма мъж с по-голям късмет от него.

Искаше му се отново да я доведе до най-висша наслада, но не бе в състояние да се въздържа повече.

— Шерлок...

Като я гледаше право в очите, проникна в нея бързо и дълбоко. Силните му ръце потрепераха от усилие да се контролира и да не се стовари с цялата си тежест отгоре ѝ, докато навлизаше все по-дълбоко и по-дълбоко. Усети как тя започва леко да се отпуска, за да го приеме. Главата му бе отметната назад, а очите — затворени. В един момент отново я докосна: вече знаеше, че дълбоката каша, в която попадна, е най-прекрасното нещо, случвало му се през живота.

Тя отново свърши; наблюдаваше лицето ѝ, слушаше стенанията ѝ от блаженство, усещаше как го притегля все по-близо и по-близо към себе си. И всичко бе направо прекрасно.

— Лейси, затвори очи и облегни глава назад. Точно така. Отпусни раменете. Добре. Не, не се стягай. Дишай много дълбоко. Още по-дълбоко. Да, чудесно.

Доктор Лорен Бауърс, сенатор в Конгреса от щата Мериленд и една от най-добрите хипнотизаторки, които Савидж познаваше, вдигна глава и му се усмихна.

— Пациенти като госпожица Шерлок — говореше тя с обичайния си тон — често се поддават по-лесно. Щом преодолееш несъзнателната им съпротива, те се превръщат в отворена книга, на която всички страници лесно се прелистват, а остър ум като нейния направо те кани да влезеш в съзнанието ѝ. Е, Савидж, нали си записал кои въпроси те интересуват? — пое от него листа и хвърли бегъл поглед. — Казвала ли съм ти някога, че доста те бива? Всъщност няма начин да не го знаеш, след като са те обучавали най-добрите специалисти.

Доктор Бауърс отново насочи вниманието си към младата жена, която изглеждаше отпусната и бледа, сякаш от прекалено дълго време нещо я измъчваше.

— Лейси? Чуваш ли ме?

— Разбира се, доктор Бауърс. Не съм глуха.

Доктор Бауърс се засмя.

— Много добре. Сега, Лейси, искам да се върнеш назад, към последния път, когато си видяла Белинда. Помниш ли кога е било?

— На тринадесети април, три дни преди Белинда да бъде убита — Лейси изведнъж се стрелна напред, после отново се отпусна. Клатеше трескаво глава наляво-надясно. — Не!

— Лейси, всичко е наред. Само дишай дълбоко.

— Искам Дилън.

Без да се поколебае, той започна да гали ръката ѝ.

— Тук съм, Шерлок. Няма да те изоставя. Хайде да се върнем заедно назад, става ли? Налага се да направиш нещо за мен — да ми опишеш въпросния ден, та да си го представя, както ти правиш. Ще успееш ли?

Изражението ѝ се промени — стана по-меко и колкото и невероятно да беше, заприлича на момиченце. Въздъхна, усмихна се и подхвана:

— Беше слънчево и малко хладно, а над Голдън Гейт имаше съвсем лека мъгла. Страшно обичах такива дни. Наблюдавах лодките в

Залива, а през разкъсаната мъгла виждах далечните хълмове. Бяха голи и пусти, но и зелени от зимните дъждове.

Доктор Бауърс кимна на Савидж. Той продължи да разпитва с предразполагация си глас:

— Ти какво правеше?

— Седях на дивана във всекидневната.

— Сама ли беше?

— Да. Мама спеше в стаята си. Татко беше в съда. Водеше се процес срещу наркотрафиканти и той искаше да е в течение на всичко.

— А Белинда къде беше?

Устните ѝ се свиха, а веждите ѝ се свъсиха. Вече не се усмихваше. Започна да клати глава наляво-надясно.

— Добре, добре — продължи нежно Савидж. — А Дъглас къде беше?

— Мислех, че е на работа.

— А не е бил, така ли?

— Не. Беше в къщата. С Белинда бяха горе в техните стаи. Почти навън, на балкона над мен.

— Какво правеха?

За миг тя изглеждаше страшно ядосана, но чертите ѝ бързо се отпуснаха и тя спокойно продължи:

— Любеха се.

Не бе очаквал подобен отговор.

— Значи си разбирала какво става, така ли? Но не си се изплашила.

— Не. Но се смуцавах. Дъглас говореше доста цинични неща.

— После какво стана?

— Белинда извика.

— До оргазъм ли беше стигнала?

— Мисля, че не. Чух я как падна от шезлонга на терасата. Заплака, но после спря.

— Защо?

— Дъглас настояваше тя да престане да плаче — нямало да му хареса, ако някой я чуе. Дори я заплаши, че ще я хвърли от балкона, ако продължи да хленчи.

— После какво стана?

— Нищо. Белинда млъкна. След няколко минути явно пак започнаха да се любят. Дъглас я караше да стене — иначе не й вярвал, че го обича истински. Тя започна да стене доста силно, а той продължи да й говори мръсни думи. Все повтаряше, че му е дължница.

— Имаш ли представа какво е имал предвид?

Тя поклати глава.

— После какво стана?

— Изчаках Дъглас да излезе и отидох до спалнята им. Извиках Белинда по име, но тя ме отпрати. Не само че не си тръгнах, ами влязох вътре. Стоеше гола по средата на стаята. Грабна джинсите си и ги нахлузи пред мен. Попитах я дали Дъглас я е ударил, а тя ми се присмя. Що за глупост! Той никога нямало да я удари. Аз обаче не й повярвах. Когато вдигна ръка да ме отпрати, ми се стори, че видях синина. Не я оставих. Просто не можех да се спра.

— Известно ли ти е подобно нещо да се е случвало преди?

Тя отново поклати глава.

— О, не. Сигурна съм. Те се обичаха. Дъглас винаги се държеше така внимателно, прегръщаше я нежно. Непрекъснато се смееха и се прегръщаха. Целуваха се, когато мислеха, че никой не ги вижда. Но не и този път. Тя едва се крепеше на краката си. Идеше ми да го убия. Но тя не ми позволи. Ако някой ще го убива, щяла да бъде тя. Каза ми да изчезвам, не желаела да ме гледа, досаждала съм й. Същата вечер направи спонтанен аборт.

— Никога на никого ли не си разказвала за това? Дори на полицията, след като е била убита?

Лейси не отговори. Отново бе свъсила вежди. Най-сетне продължи:

— Сигурно направи спонтанния аборт, защото Дъглас я е ударил. Бях забравила цялата случка.

Изведнъж очите й се отвориха и тя се взря невиждащо пред себе си. Първо изглеждаше озадачена, после — изплашена. Той започна да масажира ръката й и преплете пръсти с нейните.

— Всичко е наред, Шерлок. Тук съм. Нищо лошо няма да се случи.

Тя заплака. Гледаше го вторачено, не издаваше звук, но сълзите се стичаха по пребледнялото й лице. Устните й бяха напукани.

Доктор Бауърс избърса сълзите й с книжна кърпичка.

— Добре, Лейси. Стига толкова. Сега искам да се събудиш. Ще броя до три. На „три“ ще се събудиш, ще се усмихнеш на Савидж и ще си спомниш всичко, за което сме говорили.

На „три“ очите на Лейси все още бяха отворени, но тя вече не бе под хипноза.

— Защо плача? — разтърка очи с ръце. — О, сега си спомням. Става дума за...

— Всичко е наред — прекъсна я Савидж и я притегли в обятията си. Започна да я милва по гърба със силните си ръце. — Не е необходимо да говориш за това точно в този момент.

Застина в ръцете му. Сърцето ѝ биеше до неговото. Той усещаше бавния, стабилен ритъм. Целуна я по косата.

— Добре ли си?

Тя кимна.

— Белинда ми липсва толкова много. Беше ми повече от майка, от истинската ми майка. Мама стоеше в стаята си през цялото време. Обожаваше да яде шоколадови бонбони. А и беше толкова красива. Всъщност и Белинда, и мама бяха страшно красиви. Аз бях обикновената, но нито едната, нито другата ми го натякваше. Когато пораснах обаче, Белинда сякаш вече не ме харесваше толкова много. Не съм в състояние да си го обясня. Знам, че преди това Дъглас никога не я е удрял. Тя ми го каза. Попитах я защо я е ударил тогава, защо я е унижил.

— И тя какво ти отговори?

— Нищо. Стоеше и само клатеше глава. Заяви, че няма да разбере. Пък и не било свързано с мен, затова трябвало да забравя всичко. Отначало бях объркана, а после се ядосах. Сопнах ѝ се, че вече съм на деветнадесет, а не някакво хлапе, и за разлика от нея умея да свиря на пиано. Думите ми я разсмяха, но ребрата явно я боляха, защото някак внезапно смехът ѝ секна. Повтори ми да забравя случката — не било нищо важно. После ме помоли да я оставя сама. Заминах за Напа Вали. Никога вече не видях Белинда.

— Откъде знаеш, че Белинда е направила спонтанен аборт?

— Нямам спомен. Вероятно някой ми е казал. А същевременно като че ли никой не знаеше. Не бе отразено в лекарските доклади, нито при резултатите от аутопсията. Просто не си спомням.

— Но някак си я последвала до склада, придружила си я до смъртта ѝ, видяла си всичко, което е видяла и тя, изпитала си ужаса, усетила си я как умира.

Доктор Бауърс имаше вид на човек, готов да се нахвърли върху Савидж, но той само поклати глава. Сега Лейси седеше вдървена, затворена в себе си, и той не каза нищо повече. Продължи да я държи в прегръдките си и нежно я люлееше напред-назад.

— Как е възможно да съм била там? Няма никаква логика. Бях извън града, когато татко ми се обади. Напуснах Сан Франциско в деня, когато разговарях с Белинда.

— Какво каза баща ти, когато се обади?

— Съобщи ми, че Белинда е била убита от Въженцето. Поиска да се прибера веднага. Послушах го. Това е.

— Баща ти каза ли нещо за спонтанния аборт?

— Не помня.

— Кога сънува съня за пръв път?

— Шест седмици по-късно. Дебнеше ме и знаех, че е наоколо. Истината обаче е, че нищо не можех да предприема. Не успях да се откъсна от него. Разкресях му се. „Защо си тук? Какво искаш?“ Той не отвърна нищо. Приближаваше се. Знаех, че ще ме удари по главата, но нямаше значение. Не бях в състояние да избягам от него. Чувствах се безпомощна. Той се нахвърли срещу мен. После сънят свърши.

— Кога проумя, че подобраните от него жертви са жени, които ругаят съпрузите си?

— Сънят започна да става по-дълъг и по-подробен. „По-късно“, повтаряше той непрекъснато. Случи се горе-долу след три месеца. Веднага след като ме халоса, прошепна в ухото ми: „Ти си малка кучка, която говори мръсотии, нали? Ругаеш и говориш всякакви лоши думи, които не е редно да се изричат, и обиждаш съпруга си по всякакъв начин. Налага се да те накажа.“ Никога няма да го забравя. Никога. Сънят продължи да ми се явява — ставаше все по-подробен и по-дълъг. И така — до снощи, когато се събудих само секунда преди да ме убие. Честна дума, не съм в състояние да преценя доколко съм се повлияла от портретите на профайлърите. Курсът на обучение включваше доста страшни неща, пък и аз мислех за него през цялото време, четях всички вестници от по-големите градове, изучавах

поведението на други серийни убийци. Не знам обаче откъде се яви този сън.

— Той е налице, Лейси. Ще стигнем до обяснението. Просто ще ни е необходимо известно време.

— Доктор Бауърс е права. Всичко е някъде из великолепия ти мозък. Ще отключим нещата, но за днес стига толкова — целуна я по главата и после попита: — Имаш ли спомен дали Марлин Джоунс ти говори?

Затаи дъх. Тя мълчеше напълно неподвижна. Накрая, заровила лице в ризата му, промърмори:

— Не, не съм сигурна.

Или й бе непоносимо да си припомня. Но за момента бе достатъчно. Той обяви:

— Според мен стига за днес. Какво ще кажеш, Лорен? Достатъчно ли я изтормозихме?

— Определено. Вървете да гледате как играят „Редскинс“. Яжте пуканки. Забравете всичко, поне за днес. Ще се доберем до останалото след два-три дни.

Заместник-директорът Джими Мейтланд дъвчеше незапалена пура. Написа две думи в малко черно тефтерче и изгледа агент Шерлок, седнала на ръба на дивана на Савидж бледа като смъртта. Савидж се бе настанил срещу нея в любимия си кожен стол. Доколкото Мейтланд забеляза, гледаше ръцете на Шерлок. Не бе проронил думичка. Джими Мейтланд, който познаваше Савидж от осем години, подхвана:

— Цялата тази история ни най-малко не ми е по вкуса, Савидж. Началникът на Крамер ми съобщи, че нашата Шерлок е била нападната, а Крамер стоял на пост пред болничната ѝ стая. Любопитно ми е да узная защо не си ми казал нищо за това.

Шерлок вдигна поглед. Очите ѝ — в момента изключително зелени — блестяха.

— Днес е неделя, сър. Искахме да гледаме мач на „Редскинс“. Лично аз предпочитам отбора на Сан Франциско „1949“, но тук не ги показват често, освен ако двубоят не е важен.

Преди Джими Мейтланд да се нахвърли върху Шерлок, Савидж се намеси:

— Искаше ми се тя да си почине днес, сър. Възнамерявах да поговоря с теб утре. Но е изключително любезно от твоя страна лично да дойдеш тук.

— А защо, по дяволите, тя е тук?

— Нападнаха я в дома ѝ. Прецених за неразумно да остане там.

Мейтланд само изсумтя.

— Все пак какво става? Отнася се за онзи малък негодник Марлин Джоунс, нали?

Тя си даде сметка, че с един неискрен отговор се излага на риска да я изправи пред властите, затова простичко обясни:

— Да, сър, още не сме приключили със случая. Ще отида до Бостън да поговоря отново с него. Явиха се някои несъответствия, не всичко съвпада. В момента най-малко се нуждаем от нещо неизяснено.

Позволете ми да приключа с Марлин Джоунс, сър. Само това. Става въпрос за още една седмица.

Джими Мейтланд отново задъвка нервно пурата.

— Възможно ли е да не стигнем до края на този случай?

— Да, сър. Но както ви казах — ще замина във вторник и всичко ще уредя. Сигурно до края на седмицата. Моля ви, разрешете ми, сър.

— Кой, по дяволите, те нападна, агент Шерлок?

Трябваше да се досети, че ще прояви настойчивост по този въпрос. Господин Мейтланд имаше славата на изключително прецизен човек.

— Според мен бе по-скоро заплаха, сър, но е добре да се доуточни.

— Не обичам да нападат агентите ми, агент Шерлок.

— Разбирам, сър.

И на нея не ѝ бе харесало, но реши да не го коментира пред Мейтланд. Придвижи се още по-напред на дивана. Главата ѝ започваше да я боли. Рамото ѝ пулсираше. Леко ѝ се виеше свят. Страшно искаше Дилън да я целуне. Представи си го гол над себе си и почти се задави с водата, от която отпи.

— Добре ли си, Шерлок?

Савидж се понадигна от стола, но строгият ѝ поглед го възпря. А и какво щеше да направи? Да я прегърне ли? Мейтланд щеше да остане смаян. А може би направо щеше да получи удар. Савидж започна да се моли Мейтланд да престане с въпросите относно нападателя ѝ. Засега не бе измислил убедителни отговори. А и не желаше да намесва семейството ѝ на този етап.

Тя се обади:

— Да, сър, добре съм.

Лицето ѝ бе зачервено; избягваше да го погледне в очите — вместо това се взираше в черните си мокасини. Ако шефът му не седеше на три метра от него, положително щеше да я грабне и да я отнесе горе. Усмихна се изключително широко на Джими Мейтланд.

— Ще отида с нея в Бостън. Ще приключим случая.

— Марлин Джоунс е в затвора. Кой, по дяволите, нападна агент Шерлок? И защо?

— Засега не знаем, сър, но се надяваме Марлин Джоунс да е наясно с отговора.

— Не е сигурно, Савидж. Вероятността нещата въобще да не са свързани е голяма.

Джими Мейтланд въздъхна и се изправи. Чувстваше се уморен. Снощи пи прекалено много бира. Е, случаят заслужаваше: отпразнуваха пенсионирането на агент Бъки Хендрикс от Ню Йорк, проявявал се като истинско страшилище по време на службата. Дори от мафията му изпратиха златен часовник. Самият Мейтланд също искаше да се прибере къщи и да гледа „Редскинс“. Затова промърмори:

— Замини тогава за Бостън. Явно не ти се иска да признаеш, че нямаш представа дали Марлин Джоунс е свързан с нападението, срещу Шерлок. И още нещо, Савидж. Не забравяй за младото ченге — онова, дето оплеска нещата във Флорида, като пусна двама старци да си тръгнат от старческият дом, защото всички възрастни хора му изглеждали еднакво. И друго, в Южна Дакота са регистрирани няколко убийства. Престъпникът е прекосил границата и е отишъл в Айова. Гадна работа. Полицейският началник там е полудял от грижи.

— Ще се заема с това утре, сър.

Савидж изпрати Джими Мейтланд до входната врата.

— Тази къща... — Мейтланд хвърли последен поглед наоколо. — Помня как една вечер баба ти слезе по стълбището, облечена в жълта шифонена рокля. Господи, беше на не по-малко от седемдесет и пет, но изглеждаше като кралица. Добре я поддържаш, Савидж. Брат ти, художникът, още ли се сърди, че тя остави къщата на теб?

— Вече не толкова. Превъзмогна го.

— Ненавиждам модернизма. Посъветвай Райън да се придържа към импресионизма — няма начин да сбърка. А делфина, който купих от теб, ми харесва. Хубаво произведение. И не забравяй да се грижиш за Шерлок — спря, внимателно уви незапалената пура в кърпичка и я пъхна в джоба на сакото. После пристъпи към входната врата. Тихо промълви: — Предполагам, че знаеш какво правиш.

Кимна към всекидневната — там Шерлок продължаваше да седи неподвижна като скала, все още загледана в обувките си.

— Надявам се, сър.

— Колко станаха? Пет години откакто Клер почина?

— Да, пет години.

— В Бюрото дават доста висока оценка на Шерлок.

— Заслужава подобно отношение. Радвам се, че проявих съобразителност да я грабна веднага щом завърши Академията. Тя е придобивка за отдела.

— Вероятно и доста други неща за теб, но не е моя работа. И внимавай да не става моя работа. Грижи се за нея, чуваш ли, Савидж? И за себе си. И ми се обади, ако имаш нужда от помощ.

— Да, сър, ще го направя.

Савидж остана за миг до вратата, после се върна във всекидневната, като си подсвиркваше.

— За какъв делфин говореше господин Мейтланд? — не се стърпя тя.

— Нали ти казах, че правя дървени фигурки. Делфинът е една от тях. Сестра ми го открадна и го остави на консигнация в една галерия. Когато фигурата се продаде, започна да ме убеждава да напусна ФБР. Сърце не ми даваше да ѝ призная, че я е купил шефът ми.

— Разбирам — тя поклати глава. — Случайно да ти се намират и други неща, направени от теб?

— Няколко.

Очевидно се чувстваше неловко. Тя му се усмихна.

— Използвал ли си някога тиково дърво?

— О, да, но предпочитам клен.

— Явно отдавна се занимаваш с това? Някои белези по ръцете ти са доста стари.

— Правя го от дете.

Тя нищо не каза.

В Бостън бе хладно, сивото небе тежеше от дъждовни облаци. Сградите изглеждаха стари и уморени. В малката стая за разпити, където чакаше да доведат Марлин Джоунс, Лейси потрепери. Искаше ѝ се да се намира в Сан Франциско — там всичко бе поне с двеста години по-ново и имаше голяма вероятност да е слънчево. После се сети защо е в Бостън и поклати глава. Къде се бавеше Марлин Джоунс? Адвокатът му Големият Джон Бълок, естествено, щеше да бъде до него. Надяваше се да го уговори за няколко минути насаме с Марлин. Само за пет — толкова ѝ трябваша. Пред помещението Дилън

разговаряше с двамата детективи, заети със случая Марлин Джоунс. Зад огледалната стена вероятно наблюдаваха и слушаха доста хора.

Дочу тежко влачене на окови. Вдигна глава. Марлин стоеше на прага. Изглеждаше ядосан. От лицето му бе изчезнала всякаква мекота. Дълго я гледа, без да помръдне или да изрече нещо. Най-сетне злоещо се усмихна. Вдигна окованите си с белезници китки и ѝ размаха пръст.

— Хей, Марти, как е ръката ти? Помня какво изпитах, когато метнах ножа по теб. Гледах как се забива в плътта ти. Толкова мазно влезе. Още ли те боли от ножа ми, Марти?

— Не, Марлин, добре съм. Как е коремът ти? Можеш ли вече да стоиш изправен? Белегът от куршума ми голям ли е?

Той застина. Злобното пламъче в очите му изчезна и те станаха тъмни и непроницаеми.

— Още не си се научила да си затваряш устата, Марти. Някой мъж трябва да те превъзпита.

— Млъкни, Марлин — обади се Големият Джон и леко го докосна по рамото.

Той отблъсна ръката му.

Адвокатът не откъсваше очи от Лейси.

— Забрави, агент Шерлок. Няма начин да те оставя насаме с него.

Големият Джон седна.

— И ти седни — нареди един сержант и побутна Марлин към стол. — Не мърдай или ще ти нахлузя още едни белезници. Ще стоя точно зад теб, момче. Дръж си ръцете върху масата.

Марлин не отговори нищо.

— Разбра те — обади се Големият Джон. — Не се притеснявай, сержант.

— Двамата с теб добре си потанцувахме последния път в Бостън, Марлин. Помниш ли последното ни танго в лабиринта ти?

— Смятах те за толкова хубава, за толкова скъпоценна, а в следващия миг ти започна да говориш онези мръсни думи. А дори нямаш съпруг, нали?

— Не, нямам съпруг — държеше химикалка и леко потропваше с нея по масата. — Никога ли не си ме виждал, преди да се появя в склада за дървен материал, Марлин?

— Аз? Да съм те виждал! — направи пауза и ѝ се усмихна. — Допускаш ли, че е възможно?

После сви рамене и се загледа в мръсните си нокти, сякаш я забрави.

— Никога не бих излязла на среща с теб, Марлин. Знаеш ли защо? Макар да изглеждаш доста добре, ти си мъртъв. Абсолютно мъртъв, и то от доста време.

— Ще ви задам същия въпрос, когато застанете на свидетелската скамейка, агент Шерлок — обади се адвокатът и сплете пръсти на корема. — Добре го казахте. И като си помисля, че почти забраних на Марлин да ви казва каквото и да било. Но продължавайте да говорите. Никой съд няма да осъди този нещастник. Та той не е в състояние да отговаря за постъпките...

Тя реши да не му обръща внимание. Остави химикалката и отпусна ръце върху масата — стара издраскана маса с петна. За миг се запита кога ли е била чистена за последен път.

— Виждал ли си ме някога преди, Марлин?

Гледаше я втренчено и на нея ѝ се стори, че мъртвите му очи виждат как кръвта пулсира във вените ѝ. Испита странно чувство: все едно ставаше свидетел на това как той потапя ръце в кръвта ѝ. Подскочи, но си наложи да си възвърне самоконтрола. Очите му я плашеха, но всъщност тя само си въобразяваше — постара се да мисли така — че той представлява нещо Бог знае какво. Вярно, беше чудовище, но именно тя го превръщаше в дявол. Е, нека я гледа. Нищо не може да ѝ направи. Вече се опита, но тя победи. Не бива да го забравя.

— Виждал ли си ме, Марлин? Виждал ли си ме преди в Бостън?

Той бавно поклати глава.

— Не. А и да съм те виждал, може би, но на кого му пука? Продължавам да не те харесвам, нищо че си хубава. Ти си истинска кучка, Марти.

— Искам да ми кажеш нещо, Марлин.

— Ако реша.

— Когато беше в болницата, те помолих да изброиш жените, които си убил в Сан Франциско.

— Помня.

— Пропусна една — Белинда Мадиган. Защо? Защо я пропусна?

— Тя ругаеше ли?

— Не. И аз никога не съм ругала, Марлин. Защо не спомена името на Белинда Мадиган?

Той повдигна рамене и присви очи. Явно съзнаваше способността си да я подведе, защото контролира нещата и може да я води за носа, докато... Докато какво?

Виждал ли я бе преди? В Сан Франциско например? Знае ли коя е? Нещо не беше наред. Даваше си сметка, че си играе с нея, но не успяваше да се удържи. Той се ухили — имаше правилни бели зъби.

— Знаеш ли, понякога ми е трудно да си спомням всичко.

— Не е изключено баща ми да те е преследвал. Преди седем години беше помощник-прокурор в Сан Франциско. Името му е Корман Шерлок. Това ли е причината, Марлин?

— Чувал съм за баща ти — бил гаден негодник и преследвал до дупка, но никога не съм го срещал.

— Защо уби Белинда Мадиган?

Големият Джон скочи от стола. Сержантът го сграбчи за рамото, а пистолетът му изведнъж се озова в ръката му. Вратата на стаята за разпити се отвори и вътре нахлуха трима въоръжени.

Лейси бавно се изправи.

— Всичко е наред, господа. Господин Бълок просто се подразни малко. Нали, сър?

— Нямате право да му задавате подобни въпроси, агент Шерлок. Ако го направите отново, Марлин няма да произнесе нито дума повече. Това ще бъде последният разпит. Ясно ли е?

— Да.

Забеляза застаналия на прага Дилън. Изражението и погледът му бяха сурови. Бяха спорили, но накрая той отстъпи и се съгласи тя да се види насаме с Марлин. Сега Лейси разбираше, че той е доловил отчаянието ѝ. В момента обаче не каза нищо. Само я гледаше. Тя му се усмихна, кимна му леко и отново седна.

— Ще внимавам с въпросите си, господин Бълок — увери го тя. — Седнете, ако обичате, сър. Моля се да не скочите отново. Не желая да ме застрелят по невнимание.

— Внимавайте как се държите, млада госпожице.

— Аз съм специален агент Шерлок — поправи го тя внимателно, възхищавайки се на тактиката му.

Не беше никак глупав. Сви рамене и като се настани на стола, скръсти ръце на гърдите.

Обърна се към Марлин — по време на инцидента не беше помръднал, нито беше проговорил.

— В клопка ли те вкарах, Марлин?

— Не знам какво имаш предвид, Марти. Знам само едно: трябваше да те накажа. Бог ме е изпратил да наказвам тези слаби същества, да ги пречистя и да ги направя отново пълноценни.

— Като ги умъртвяваш ли, Марлин?

— Не отговаряй, Марлин. Внимавайте, агент Шерлок.

— Защо не спомена името на Белинда Мадиган?

Той я дари с високомерна усмивка.

— Белинда коя? Не познавам никакви Белинди. Какво хубаво име. Старомодно. Тя каква ти е, Марти?

— Намираш ли прилика между нея и мен, Марлин?

— Не. Ти си много по-хубава. Винаги съм смятал...

Бълок се канеше да се намеси. Не разбираше какво точно става, но скоро щеше да се досети. Не беше глупав.

Лейси се облегна назад и си пое дълбоко дъх. Най-сетне Големият Джон попита:

— Коя е Белинда?

— Една от жените, които Марлин си е бил набелязал да пречисти. Станало е преди седем години. В Сан Франциско е пречистил седем жени. Седем бяха, нали, Марлин?

Той поклати глава.

— Не, не са седем. Никога не правя по седем. Тате винаги ми е казал колко лошо число е седем — по-лошо дори от тринадесет. Винаги се смееше на хотели, в които няма тринадесети етаж. Казваше ми, че глупаците на четиринадесетия са всъщност на тринадесетия, но са прекалено смотани, за да го разберат. Не, никога не правя по седем, а по шест, както ми е казал тате.

— Добре. И шестте ли жени, които пречисти в Сан Франциско, са ругали и обиждали съпрузите си?

Той кимна. Големият Джон не реагира и Лейси остана доволна.

— Излизал ли си с някоя от тях, Марлин? Ти си привлекателен тип. Не ти е било трудно да си уредиш среща с почти всяка жена, обзалагам се.

Той кимна отново.

— Жените си падат по мен — отбеляза той. — Твърдят, че съм страхотен любовник.

Тя едва не се задави.

— Излизал ли си с Белинда?

— Тя не беше от жените, които трябваше да пречистя. Казах ти го, Марти. Защо се интересуваш толкова много от нея?

— Харесва ми името. Необичайно е.

— На мен не ми харесва. Предпочитам твоето, Марти. Звучи малко момчешко. Едва не се насочих натам, знаеш ли? Някога си мислех, че Бог очаква от мен да пречиствам момченца, да ги поправам. Ако са се отклонили — да ги връщам в правия път. Но после разбрах грешката си — ставаше въпрос не за момченца, а момиченца. Жени, които са имали възможност да се оправят, но не са го сторили. Жени, които са се омъжили за добри мъже, а после са се обръщали срещу тях. Спях с тях, така да знаеш — нали трябваше да съм сигурен, че имам да се разправам именно с тях. И шестте мамеха съпрузите си, разправяха ми какви негодници били. Тогава вече не се съмнявах: ето, на тези ще им се наложи да влязат в лабиринта.

— Марлин — обади се Големият Джон, — млъкни.

— Да, да ги пречистя. Точно така. Ще ми се да бях ходил в колеж. Щях да науча и други хубави думи като *пречиствам*.

Тя слушаше внимателно. Запита се какво ли мисли Савидж.

— Когато дойдох в склада за дървен материал, не ме покани да излезем.

— Така е. Оказа се фатално. Преспах обаче с Хилъри. Беше страхотна. Страшно добре ми духаше. И представяш ли си? Докато я чуках, ми говореше мръсотии!

Реши да не му остава длъжна:

— Защо не се опита де ме чукаш, Марлин?

Видя го как трепна. Не се преструваше.

— Недей, Марти. В твоята уста звучи нелепо. Не говори по този начин, чуваш ли?

— Добре. Но защо се отказа да стигнеш до интимности с мен, Марлин?

Той сви рамене.

— Така нахълта, говореше онези приказки за съпруга си, не пестеше цинизмите. Какво ли не изтърси пред мен — въздъхна. — Но знаеш ли: малко бързах. Не разполагах с време да те поканя на среща, да разбера дали ще спиш с мен.

— Защо бързаше, Марлин?

— Защото Бог искаше да отида в Торонто. А не можех, преди да се погрижа за шест жени тук, в Бостън, Да, бързах. Съжалявам, Марти. Искат ли ти се да те бях любил?

— Не, Марлин. И ми е трудно да повярвам на думите ти. Няма информация да са те видели с някоя от жените в Сан Франциско. И тук, в Бостън никой не те е видял с Хилъри. Как си го обясняваш?

— Бях много предпазлив. След Денвър бях изключително внимателен — там не успях да свърша всичко, което трябваше. Само две жени, защото стана прекалено опасно. Бяха ме видели и с двете. Налагаше се да напусна. Тогава Бог ме спаси, но ме предупреди да се държа по-умно. Така се озовах в Сан Франциско. Всички жени оставаха във възторг от мистицизма, от тайните, които споделях с тях, от тъмните местенца, където ги водех. И всички много харесваха аромата ми: на прясно отрязани дървета... Било страхотно свежо. Всички ме намираха за опасен, но и за фантастичен. А две дори не се наложи да удрям по главите. Само ги попитах искат ли да си поиграем играта с лабиринта и те вече нямаха търпение да започнем. И на двете страшно им допадна. До малко преди края — когато им обясних какво искам да направя. В този момент май забравиха колко добър любовник съм.

— Марлин, по дяволите, млъкни!

Тя се запита какво ли ще стане, ако повърне върху масата. Дали някой щеше да разбере?

— Но не и Белинда, нали? Тя не искаше да спи с теб. Права ли съм, Марлин? Смятала те е за болен. Намирала те е за отвратителен. Не е искала да има нищо общо с теб. Желаела е единствено съпруга си, никой друг.

Ръцете му се свиха в юмруци.

— Нямам представа за какво говориш.

Сержантът пъргаво се отдели от стената с вдигнат пистолет.

Лейси поклати глава.

— Знаеш за какво говоря. Бог не иска да лъжеш. Говори истината. Белинда не те е желала. Вероятно ти се е присмяла, нарекла те е жалък. Затова си я уб... пречистил, нали? Ясно ти е дала да разбереш, че не те желае. Тя не ругаеше. Не хулеше съпруга си. Въобще не беше като останалите жени. Знаеш го. Защо, Марлин? Защо я уби?

— Край! — обяви Големият Джон, надигна се бавно от стола и сложи месестата си длан върху рамото на Марлин. — Нищо не казвай, Марлин. Нищо повече не говори пред тези хора.

— И защо според теб да не съм спал с Белинда? — попита Марлин шепнешком, навеждайки се към Лейси. — Наистина ли си въобразяваш, че една жена би ми се присмяла? Да ми откаже? Няма начин, Марти. Да, спах с Белинда. Не те искам, Марти. Ти си цинична. Вероятно ненавиждаш мъжете и сигурно никога...

— Марлин, по дяволите, престани. Слушай, глупако, казах ти да си затваряш шибаната уста!

Марлин вдигна окованите си ръце, сви ги в юмруци и с всичка сила ги стовари върху лявото слепоочие на Джон Бълок. Адвокатът простена, свлече се на стола и главата му клюмна върху масата. Беше припаднал. От дясната му ноздра се стичаше струйка кръв.

Сержантът се нахвърли върху Марлин. Вратата се отвори със замах и три ченгета нахълтаха. Тя се запита защо направо не го застрелят. Щяха да спестят на данъкоплатците милиони долари. Но те не го застреляха. Искаше ѝ се да се развика, да крещи, че той е боклук, че положително ще попадне в психиатрична клиника, откъдето вероятно ще го пуснат след двадесет години и тогава всичко ще започне отначало. Успя обаче да се овладее.

— Ако го направя, със сигурност ще ме пратят в затвора — прошепна Дилън в ухото ѝ. — Съжалявам, Шерлок, не мога.

Едва тогава тя си даде сметка, че е изрекла на глас мислите, които се въртяха в главата ѝ. Слава Богу, че само Дилън я бе чул. Никой не ѝ обръщаше внимание. Бяха се нахвърлили върху Марлин и сега го влачеха вън от стаята. Някой извика:

— Обадете се за линейка! Този тип пукна главата на адвоката си! Марлин леко се изви и ѝ се усмихна.

— Беше много добра, Марти. Наистина, изключително добра. Нейният съпруг беше чудовището, не аз. Той наистина не струваше нищо. Тя ме желаше, Марти, а не обратното, кълна ти се. Знаеш ли? Белинда ми липсва.

В следващия момент изчезна, заобиколен от полицаи. Окованите му крака се тътреха по линолеума в коридора.

— Какво, по дяволите, става тук? — попита Савидж, прегръщайки я през кръста.

— Нищо не звучи логично. Нищо.

Излязоха от участъка. Цели три преки вървяха мълчаливо; едва тогава тя спря и рече:

— Той си играеше с мен, Дилън. Щом споменах името на Белинда, започна играта си. Нали чу какви въпроси му зададох? Опитвах се да разбера истината, но сега нещата изглеждат още по-объркани.

— Именно затова Големият Джон те остави да си говориш на воля с Марлин. Негодуваше само привидно. Искаше нещата да станат съвсем неясни.

— И успя. Дали Марлин е имал връзка с Белинда, как мислиш? Той се намръщи и поклати глава.

Същата вечер вятърът люлееше червените хартиени фенери пред китайския ресторант на Нюбъри Стрийт, откъдето Савидж излезе заедно с Шерлок. Докато говореше, вдигна ръка, за да спре такси. Прекалено късно забеляза изскочилата зад ъгъла кола, която взе завоя на две колела и се насочи право към тях. Той блъсна Лейси на тротоара почти в момента, когато колата го удари и го отхвърли върху капака на паркирания наблизо стар буик.

— Никакви лекари, Шерлок. Никакви болници. Забрави. Нямаме време. Не, сега просто не е моментът. Представи си само полицейските разпити, въпросите, докладите. Никакви лекари.

Беше прав, но тя се притесняваше. Държеше ръката си и леко накуцваше. При всяка крачка изпитваше болка. Вратата на асансьора се отвори на техния етаж. Той се облегна върху Лейси.

— Не, не казвай нищо. Добре съм. През тридесет и четири годишния си живот доста пъти съм пострадал, та знам кога е сериозно и кога съм само понатъртен. Ти добре ли си? Доста грубо те метнах.

— Малко ме боли отляво, нищо повече — отключи вратата на хотелската стая. — Ако колата ме беше ударила, какво щеше да направиш?

Той спря в средата на стаята и ѝ се ухили.

— Щеше да си на път към спешното отделение.

Тя бавно затвори вратата и я заключи. Постави веригата.

— Ясно. Но ти, големият мъж, си в състояние да се справиш с всичко.

— Точно така. Хайде, трябва да се обадя по телефона.

Взе лед и го сложи в кърпа. Той вече говореше, когато му подаде компреса. Вдигна ризата си и го притисна до удареното място.

— Куинлан? Нужна ми е помощта ти. Да, тук в Бостън стана напечено. Може ли за два-три дни да отидем с Шерлок в бунгалото на родителите ти на брега на езерото Луис Лин? Не, не... В момента просто не съм в най-добра форма. Блъсна ме кола и ми трябва няколко дни да се оправя. Не казвай нищо на Мейтланд. Той и без това не очаква да ме чуе скоро. Така ще разполагам с малко време. Да, добре.

Остави слушалката, легна и затвори очи.

— Това май наистина помага. Благодаря.

— Ето ти аспирин — подаде му три таблетки и чаша вода. Той ги изпи. — Какво е това бунгало на брега на езерото Луис Лин?

— Хубаво езеро в Мериленд, където родителите на Куинлан имат бунгало. Утре ще отидем там. Наеми голяма кола, Шерлок. Искам да тръгнем рано сутринта.

— Раненото животно се оттегля в бърлогата си, така ли?

— Нещо такова. Но тази бърлога е на Куинлан. Трябва и аз да си набавя някоя. По дяволите, боли ме, но не е сериозно.

— Не ми изглеждаш много добре. Видях те как куцаш. Глезенът ти навехнат ли е?

Опита се да ѝ се ухили, но го заболя.

— Нищо особено. Ей, нали красивото ми лице не е пострадало?

— Съвсем малко. Ти лежи, а аз ще те измия. Всичките ти зъби на място ли са?

— Зъбите ми са наред.

Проследи я с поглед как отива към банята. Контролираше се. Беше благодарен за това. Чу я да пуска водата. Значи ще му донесе студен компрес за главата.

Явно приемаше съвсем спокойно случилото се. Въздъхна и отново затвори очи. След като изми лицето му и направи превръзка на глезена му, остана до леглото, загледана в него.

— Надявам се, че знаеш какво правиш.

Усмихна ѝ се широко. Спа до два след полунощ. Когато се събуди, тя стоеше до леглото му. Подаде му още три аспирина.

В шест сутринта напуснаха хотела, а петнадесет минути по-късно пътуваха в удобен форд. Седалката на Савидж бе смъкната назад. Очите му бяха затворени. Изглеждаше изтощен. Лейси го изгледа продължително, преди да поеме на юг по шосе I-95. Щяха да пътуват най-малко шест-осем часа. Поне разполагаха с аспирин и одеяла.

Езерото Луис Лин се намира в южната част на Мериленд. Напрегната от голямото количество изпито кафе, Лейси едва стоеше на едно място. Беше прекалено нервна да слуша радио.

— Добре ли си Дилън? Не ме лъжи.

— Да. Престани да се притесняваш. Искаш ли да шофирам аз?

Изгледа го изпитателно. Той затвори очи и се отпусна назад. Тридесет минути по-късно самият той барабанеше с пръсти и се

оглеждаше. Накрая посочи:

— Завий тук. Да, точно така. След завоя е. Пристигнахме. Добре се справи, Шерлок. Хубаво местенце, нали?

— Тук вече има хора — отбеляза тя. — По дяволите, ще се наложи да продължим. Не желая да поемам никакви рискове, когато си в такова състояние. Ако са повече от двама, трудно ще успея да те защита.

При думите ѝ веждите му се стрелнаха нагоре.

— Положително ще се справя поне с един, стига да е по-дребничък, Шерлок.

— Не. Продължаваме. Ще те оставя в мотел и ще се върна да проверя какво става тук.

— Почакай, почакай, Шерлок. Куинлан е.

Тя се загледа как Джеймс Куинлан пристъпва към колата. Усмихна му се широко.

— Слава Богу, че си ти. Напоследък попадаме все на лоши момчета.

— Аз съм герой, ако питаш жена ми. Ей, Шерлок, Савидж има вид на човек, изгубил битката. Да не се е опитал да ти налети и ти да си го пребила?

— Не. Блъсна го кола. Ще го пребия, щом се почувства по-добре. Не желае никакви лекари. Глупак. Помогни ми да го вкараме вътре.

Сали Куинлан ги посрещна на вратата. Зад нея стоеше чернокож, късо подстриган, огромен мъжага, грозен като смъртта, облечен от главата до петите в „Калвин Клайн“.

— Това е Марвин, портиерът и пазачът от клуб „Бохемия“ на мадам Лили. Според него Джеймс нямало да се справи, ако възникнат неприятности, и затова настоя да дойде. Марвин, това е Лейси Шерлок.

— Добро пиленце ли е?

— Аз смятам така.

— Презимето ѝ буди страх.

— Но не и Лейси, нали?

Шерлок се удиви на себе си откъде има сили да се шегува.

— Ей, пиленцето май наистина не е лошо. О, Господи, не изглеждаш добре, Савидж. Мадам Лили се тревожеше дали двамата с Куинлан ще успеете да се справите сами.

В следващия миг Марвин се отдалечи от вратата, слезе по стъпалата на верандата. Лейси видя как огромният мъж помага на Дилън да влезе в бунгалото.

— Наистина не приличаш на нищо, момче — констатира Марвин, докато настаняваше Савидж на дивана. — Сега не мърдай, чуваш ли? Остави Марвин да провери ребрата ти. Хубаво е, че имам девет братя. Налагало се е често да ги превързвам. Вярно, отдавна не съм го правил, но следя новостите в медицината. Да, няма счупени ребра, Савидж, някои обаче са определено пукнати. Третият ми брат, Томалас, виж той имаше счупени ребра. Нарочно му разказвахме вицове, за да го гледаме как се смее и в същото време стене.

Очите на Савидж бяха затворени. Мълчаливо слушаше плътния напевен глас на Марвин, който нижеше думите, сякаш изречението никога няма да свърши. Пръстите му опипваха бавно и вещо гърдите на Савидж.

— Няма счупено, Марвин. Само съм натъртен. Радвам се, че си тук. Мадам Лили добре ли е?

— Мадам Лили винаги е добре. Снощи спечели от някакъв кливландски тарикат петстотин долара на покер. Да, много е щастлива. А ти приличаш на човек, на когото се е ядосала и го е ударила. Веднъж тя ме удари и лежах като теб сега. Трябваша ми три дни, за да се съвзема.

— Мадам Лили е собственичката на клуб „Бохемия“ — обясни Сали на Лейси. — Имам обезболяващи, Марвин. Да му дам ли?

Савидж се обади, без да отваря очи:

— Сали, дай ми каквото имаш и ще убия ламя за теб.

— Моят герой — изрече Сали Куинлан и изчезна в малката кухня.

— Твоят герой съм аз, нали знаеш? — извика Куинлан след нея.

Лейси наблюдаваше как едрите длани на Марвин се движат по тялото на Савидж: плъзгаха се, натискаха тук-там. Най-сетне той се изправи, скръсти ръце и заяви:

— Ще живееш, момче, но тази работа никак не ми харесва. Не е редно с Куинлан да практикувате толкова опасни професии през деня. Момчета, вие сте прекалено добри и доверчиви. А навън е пълно със зловни типове. Знаем, защото всяка вечер изхвърлям такива от клуба.

— Беше кафяв форд таурус, номер 429JRD, май модел 1994.

При тези думи Савидж отвори очи.

— Сигурна ли си, Шерлок? Аз видях само RD. Браво! Защо не ми каза досега?

— Защото се притеснявах за теб, негоднико.

— Веднага ще разпоредя да го проверят — обяви Куинлан, вдигайки телефона.

Сали се върна с хапче и чаша вода.

Десет минути по-късно очите на Савидж продължаваха да са затворени. Сали го зави с одеяло. Марвин свали обувките му.

— Има хубави ходила — отбеляза Сали.

— По-скоро са големи — обади се Марвин. — Виж му обувките, пиленце. Сигурно са поне четиридесет и шести номер.

Сали погледна Лейси.

— Марвин нарича всички „пиленце“, с изключение, разбира се, на мадам Лили. А как казваш на майка си, Марвин?

— Тя е Голямото пиленце.

Савидж отвори очи.

— Мислехме, че спиш. Как си Дилън? — попита Лейси, наведе се към него и внимателно прокара пръст по веждите му.

— Жив.

Лейси се загледа в мъжа, който започваше да става за нея по-важен от всеки друг в живота ѝ.

Главата му клюмна и той отново заспа.

След няколко минути Куинлан се обади от другия край на стаята.

— Колата е наета от някой си Марлин Джоунс. Платил е в брой, но е представил кредитна карта с името си и шофьорска книжка.

— Тази работа не ми харесва — обяви Лейси силно преbledняла. — Никак не ми харесва. Но чакай... А снимката?

— Оня там рече, че е била доста размазана, но понеже името съвпадало, дал колата под наем — обясни Джеймс Куинлан.

— Джоунс. Марлин Джоунс ли? Това не е ли серийният убиец? — попита Марвин и остави на масичката стария брой на „Економист“, който прелистваше. — Нали беше в Бостънския пандиз?

— И сега е там — отвърна Лейси. — Вчера говорих с него. На всичкото отгоре го държат при засилена охрана. Нападна адвокатата си. Докато идвахме насам, по новините съобщиха, че когато Големият Джон Блок дошъл в съзнание, първите му думи били „ще отърва

малкия негодник, за да го убия“. После пак припаднал. Лекарите са констатирани мозъчно сътресение.

— Този тип е истински комедиант — отбеляза Куинлан.

— Големият Джон напълно съзнателно е отпразил заплахата си — изкоментира Лейси.

— Светът щеше да е по-хубав с един адвокат по-малко — обади се Сали от кухнята. — Джеймс, ела да ми помогнеш. Всички трябва да вечеряме, а вече е почти пет.

— Защо този тип е ударил адвоката си? — попита Сали, застанала пред купа с моркови. Докато ги стържеше, непрекъснато си и похапваше.

— Нашият човек призна пред мен, че е убил жените в Сан Франциско. Онзи му кресна да си затваря шибаната уста. Тогава Марлин полудя. Очевидно не понася цинизми. Ще ми се ченгетата да го бяха застреляли на място — Лейси въздъхна и стисна ръце между коленете си. После бавно се изправи. — Най-добре е да се обади на Джими Мейтланд. Опасявам се, че доста ще се разстрои от случката.

Савидж се съвземаше. Трябваше само да лежи спокойно, да не диша дълбоко, да държи очите си или затворени, или съсредоточени върху Шерлок. Нямахше търпение да остане насаме с нея и да я целуне. После щеше да ѝ предложи да се омъжи за него. Шерлок-Савидж. Боже, само как хубаво звучи.

Болката в ребрата, бедрото и глезена се стелеше на вълни; не големи, но ритмични и постоянни.

Усети ръката ѝ върху бузата си.

— Ето ти още едно обезболяващо.

Той отвори уста. Скоро болката премина в досадно пулсиране, което съзнанието му дори не отчиташе.

— Бива си го лекарството — призна Савидж.

— Най-доброто е — намеси се Куинлан. — И е от любимия ни лекар.

— О, от Нед Брейкър ли?

— Поръча да му позвъним, ако се налага да те прегледа.

— Хайде да му се обадим — предложи Сали. — Не изглеждаш добре, Савидж.

— С всяка изминала минута се чувствам по-добре — увери я той. — Сериозно. Не съм глупак. Всичко е наред.

— Готов ли си да хапнеш нещо?

Щом му споменаха за храна, Савидж почувства как му се повдига.

— Май не е — отбеляза Лейси и нежно обгърна лицето му с ръце. — По-късно, ако огладнее, Дилън ще хапне супа. Има ли пилешка с фиде, Сали?

Лейси не желаше да го остави сам. Спа на пода до дивана върху три одеяла.

Късно сутринта на другия ден Лейси влезе в бунгалото. Завари Дилън на плота между кухнята и всекидневната. Пиеше кафе. Имаше нужда да се обръсне.

— А, значи не си умрял.

Ухили й се.

— Не, но съм ти благодарен, че спа до мен и ме пази цяла нощ. Измислих нещо забавно, Шерлок. Ще се съблечем голи и ще си преброим натъртванията. Май вече не ти отстъпвам. Как е лявата ти плешка?

— Почти не ме боли. Дилън, как е възможно Марлин Джоунс да наеме колата?

— Очевидно го е сторил друг, просто е използвал името му. С теб заминаваме ли утре за Калифорния?

— Не и преди да се възстановиш напълно — пристъпи към него и леко го целуна по устата, а после вдигна ризата му. — Ще бъда обективна. Намирам, че моят гръден кош повече прилича на италианското знаме.

Усети допира на пръстите й по кожата си. Галеха го по гърдите и никак не го болеше. За свое смайване почувства възбуда. Не разбра как изрече:

— Имаш ли нещо против да се спуснеш малко по-надолу?

Пръстите й застинаха. После тя прихна.

— Дилън, смятам да летим с първа класа. Става ли?

— Да. До вдругиден ще се възстановя напълно, кълна ти се. А и така ще разполагаме с един ден, за да направим някои планове с

Куинлан.

В следващия миг сепнато си пое въздух и се вторачи в нея: плъзналите се надолу пръсти вече опипваха слабините му. Не знаеше дали ще започне да плаче, да крещи или да стене, но във всеки случай не от болка в гърдите.

Марвин нахълта в бунгалото, пеейки с цяло гърло.

— Съжалявам — прошепна Шерлок и целуна Дилън по ухото.

Той въздъхна дълбоко.

— Как мислиш — дали в някой предишен живот съм извършил нещо много, много лошо?

— Страшно затруднено дишаш, Савидж. Ей, пиленце, какво си направила с момчето ни?

— Само го преглеждах, Марвин. Както ти направи вчера.

— Съмнявам се, пиленце. По-скоро ми прилича на човек, когото здравата си измъчила.

Лейси дълго се взира в звънеца, преди да го натисне. Савидж се задоволи мълчаливо да огледа триетажната луксозна къща с великолепен изглед към Голдън Гейт и хълмовете в далечината. Хладният ден бе така ярък, че те заболяваха очите. Из Залива се виждаха десетки лодки.

Вратата отвори чернокожа жена на средна възраст, пълничка, хубава, с умни очи. Възкликна и грабна Лейси в прегръдките си.

— Бебето ми. Ти си, наистина. Дойде си, слава Богу! От седмици ми разправят, че ще си дойдеш и ето те най-послед. Уплаших се, да не би да си ни изоставила завинаги.

Лейси отвърна на прегръдката не по-малко сърдечно. Чувстваше Изабел като майка много повече от жената в елегантната спалня горе. Беше икономка и готвачка на семейство Шерлок още преди Лейси да се роди.

— Радвам се да те видя, Изабел. Добре ли си? Децата ти как са?

Лейси се отдръпна, за да разгледа внимателно любимото лице, от което се излъчваше топлина и ведрина.

— Нещата с моето семейства са наред, но същото не може да се каже за тук, Лейси. Не, не може. Баща ти не говори много; затворил се е в себе си. Напоследък майка ти въобще не излиза от стаята си. Стои вътре и непрекъснато гледа онези безсмислени телевизионни дискусии, доколкото се досещам. Твърди, че иска да напише книга, която да рекламират по телевизията — така щяла да забогатее и да напусне баща ти. Ей, кой е този мъж с теб?

— Това е Дилън Савидж. И той е от ФБР. Дилън, това е Изабел Танър. Веднага след шестнадесетия ми рожден ден ми обясни колко лоши са момчетата. И ме предупреди да не се качвам в ягуара на Боби Уелман.

— Трябвало е да я послушаш.

— О, Господи, Лейси! Да не искаш да кажеш, че си му позволила да те награби в колата си? Господи! Живеех с мисълта, че съм те

предпазила.

Савидж взе ръката ѝ.

— Госпожо Изабел, никой не е награвал Шерлок в кола след ягуара, уверявам те. Добре си я възпитала.

— Наричате я Шерлок — отбеляза Изабел и скръсти ръце пред едрите си гърди. — Звучи смешно, но и симпатично. Хайде, влизайте. Ще ви поднеса чай и току-що опечени кифлички.

— Кой е, Изабел?

Лицето на Изабел се напрегна. Тя бавно се извърна и извика:

— Дъщеря ви, госпожо Шерлок.

— Не. Белинда е мъртва. Не ми говори така, Изабел. Жестока си.

— Става въпрос за госпожица Лейси, не за Белинда.

— Лейси ли? О, да, тя каза, че ще се върне вкъщи, но не ѝ повярвах.

Изабел прошепна:

— Не гледай така, Лейси. Просто днес не е в добра форма, това е всичко. А и отдавна не си идвала.

— Нито пък Белинда.

Изабел махна с ръка.

— Влезте във всекидневната, скъпа — приближи се до витото стълбище към втория етаж. — Госпожо Шерлок, ще слезете ли?

— Естествено. Ще се появя след минута. Само да си измия зъбите.

„Къщата прилича на музей“, помисли си Савидж, оглеждайки всекидневната. Вероятно благодарение на Изабел всичко блестеше от чистота, но беше някак неуютно и студено.

— Никой не седи тук — обясни Лейси. — Господи, страшно е неуютно, нали? И задушавашо. Бях забравила, колко е ужасно. Защо не отидем в кабинета на татко? Аз постоянно стоях там.

Кабинетът на съдия Шерлок бе типично мъжко убежище и излъчваше топлина; личеше си, че е обитавано място, при това не само заради безбройните книги с твърди и с меки корици и с камарите списания. Видът на строгите тъмнокафяви кожени мебели се смекчаваше от килимчетата и постелките в меки тонове, пръснати навсякъде. Пред широкия прозорец с изглед към Залива растеше буйна папрат. Един телескоп бе насочен към хълмовете. Савидж не бе очаквал подобно нещо. Не беше съвсем сигурен какво точно се е

надявал да види, но определено не беше тази топла, приветлива стая. Той си пое дълбоко въздух.

— Каква прекрасна стая.

— Нали? — Лейси отиде до широкия прозорец. — Оттук се разкрива най-красивият изглед в Сан Франциско — млъкна за миг и се усмихна на Изабел, която влизаше с лъскав сребърен поднос. — О, Изабел, кифличките ухаят божествено.

Савидж тъкмо отхапа кифличка със сметана и вратата се отвори. С грацията на родена принцеса на прага се появи една от най-красивите жени, които бе виждал през живота си. Направо зашеметяваща, както се изразяваше баща му. И не приличаше на Шерлок. Косите на Шерлок бяха кестеняво червеникави, а на майка ѝ — руси, меки и гладки като бледа коприна. Очите на Шерлок бяха топли и зелени, а на майка ѝ — сини. Шерлок бе висока, над метър и седемдесет, а майка ѝ беше дребна, с фини кости и едва ли имаше метър и шестдесет. В тъмносиния вълнен костюм с кремав пуловер Шерлок изглеждаше делова. Майка ѝ носеше копринена рокля с цвят на праскова, а златна шнола събираше на тила разкошните ѝ коси. Бижутата и дрехите ѝ не бяха скъпи, но тя не само изглеждаше добре гледана и богата, но очевидно и се чувстваше така. По лицето ѝ почти не се забелязваха бръчки. Вероятно приближаваше шестдесетте, но ако Савидж не знаеше, че убитата ѝ дъщеря сега би трябвало да приближава четиридесет, не би ѝ дал повече от четиридесет и пет.

— Значи вие сте Дилън Савидж? — попита госпожа Шерлок, без да влиза в кабинета. — Вие разговаряхте с баща ѝ по телефона, след като съобщих на Лейси, че се е опитал да ме блъсне с беembeто си.

— Да, мадам — пристъпи към нея и ѝ подаде ръка. — Аз съм Дилън Савидж. И аз като дъщеря ви работя във ФБР.

Най-накрая тя пое ръката му.

— Прекалено сте привлекателен — констатира госпожа Шерлок, след като дълго го оглежда. — Никога не съм изпитвала доверие към привлекателните мъже. Баща ѝ е привлекателен и вижте докъде стигнаха нещата. Освен това вероятно имате великолепно тяло. Спите ли с дъщеря ми?

Савидж отвърна със спокойния си, предразполагащ глас:

— Госпожо Шерлок, няма ли да изпием чаша чай? Ароматен е. Индийски. И не се съмнявам, че кифличките ще ви харесат. Много са

вкусни. Изабел е превъзходна готвачка. Истинско щастие е, че работи при вас.

— Здравей, мамо.

— Искаше ми се да не беше идвала, Лейси, но баща ти ще бъде доволен.

Гласът ѝ бе овладян, леко укорителен, но красивото ѝ лице остана безизразно. Никога ли не изразяваше гняв или радост? Нищо ли не променяше вида ѝ?

— Останах с впечатлението, че искаш да се прибера.

— Промених решението си. Нещата тук не са наред. Просто не са наред. Но след като си дошла, предполагам, че ще искаш да останеш.

— Само за няколко дни, мамо. Нали не възразяваш и Дилън да остане тук?

— Прекалено е привлекателен — повтори госпожа Шерлок, — но вероятно нямам избор. Горе има поне четири стаи. Да се настани в някоя от тях. Надявам се, че не спиш с него, Лейси. Има прекалено много зарази, а мъжете разнасят всичките, нали знаеш? Вече го доказаха, но аз отдавна го знам. Затова престанах да спя с баща ти. Не желяех да ме зарази с някоя ужасна болест.

— Искате ли чай, мадам?

Госпожа Шерлок пое чашата от фин порцелан от Савидж и се настани на самия ръб на едно кожено кресло. Огледа се.

— Ненавиждам тази стая — обяви тя и отпи от чая си. — Никога не съм я харесвала. На мен ми допада всекидневната. Аз я обзаведох. Лейси каза ли ви, господин Савидж?

Той имаше чувството, че е попаднал в заешката дупка. Погледна Лейси — лицето ѝ изразяваше единствено безкрайна умора. Имаше вид на човек, свикнал с подобни неща. Хрумна му, че госпожа Шерлок се държи почти като пралея му Мини — отвратително. Постоянно твърдеше колко е деликатна — Бог знае какво означаваше това — за да ѝ се разминава каквото и да каже и да бъде постоянно в центъра на вниманието. Савидж не се съмняваше, че госпожа Шерлок страда от психично разстройство, но се затрудняваше да определи доколко е истинско.

— Забравих да му кажа, мамо — обади се Лейси. — Но що се отнася до стаите, тази не е толкова лоша. Има много книги.

— Ненавиждам безпорядъка. Той е признак на хаотичен ум. Баща ти щял да си продаде беемвето. Според мен ще си купи мерцедес. Само не знам какъв модел. Ако е голяма кола, наистина ще трябва да внимавам да не излизам, когато шофира. Но нали знаеш — застанеш ли до алеята, високите храсти ти пречат да видиш дали някой идва. Така за малко да ме блъсне миналия път.

— Мамо, татко кога се опита да те прегази? Наскоро ли?

— О, не. Беше миналата пролет — направи пауза, отпи и със свъсени вежди се загледа в красивия килим под краката си. — Или е било това лято? Трудно ми е да си спомня. Но сетя ли се нещо, не го забравям.

— Да, мамо, знам.

Савидж се обади:

— Съпругът ви може да си купи малък модел мерцедес, мадам.

— Да... Или порше — отвърна госпожа Шерлок и го погледна.

— Аз карам порше. Много са хубави. Но никога не съм правил опит да блъсна някого. Нали ще ме хванат. Поршетото е добър избор.

— Всъщност и аз съм на същото мнение.

Савидж скочи и се обърна към изключително привлекателния мъж на средна възраст, застанал на прага. Имаше хубави сребристи коси, меките зелени сияещи очи на Шерлок и изглеждаше по-висок отколкото беше, защото бе строен като атлет. Гледаше към съпругата си с раздразнение и същевременно леко развеселен.

— Аз съм съдия Шерлок. Здравей, Лейси.

И тя бе скочила и сега пристъпваше към баща си. Протегна ръце.

— Здравей, татко. Току-що пристигнахме. Възражаваш ли да останем известно време?

— Не, разбира се. Разполагаме с достатъчно място. Ще бъде приятно да се чуят и други гласове. Скъпа — той тръгна към красивата жена, която не откъсваше очи от него, — как мина денят ти?

— Искам да знам дали тя спи с него, Корман, но не ми казва. Толкова привлекателен изглежда, а знаеш какво отношение имам по въпроса. Виж само какво направи Дъглас, защото е мъж и е неразумен. Едва заровихме Белинда и се ожени за онази никаквица.

— Белинда е мъртва от седем години, Евелин. Време бе Дъглас отново да се задоми.

Хвърли поглед към Савидж. Сякаш го питаше: „Не е ли глупачка?“. Савидж леко се отдръпна назад.

— Дори и така да е — отбеляза Евелин Шерлок, извърнала безизразно лице от съпруга си, — но не биваше да се женят. Не можеш ли да накараш Дъглас да се разведе с нея, Корман?

— Не се занимавам с такива неща и ти добре го знаеш. Или не си спомняш?

— Когато си спомня нещо, никога не го забравям. Същото казах на Лейси и на господин Савидж, преди да се появиш. Ще си купиш ли порше, за да се чувствам в безопасност?

— Вероятно ще го направя, Евелин. Колата, както спомена господин Савидж, наистина е хубава. Лейси, ще ми дадеш ли чаша чай? Много се радвам най-после да се запознаем, господин Савидж. Доколкото знам, вие сте шефът на дъщеря ми във ФБР.

— Да, сър. Ogлавявам Отдела за предопределяне на умствените способности на престъпниците.

— Според мен подходът ви е отлична идея. Хубаво е технологиите да се използват за прогнозиране на действията на психопатите. Защо сте тук с нея в Сан Франциско?

— Работим по случая Марлин Джоунс.

— Но защо тук? Марлин Джоунс е в Бостън.

— Да, но има разни неща за изясняване. Тук сме да ги проверим.

— Разбирам.

Съдия Корман Шерлок се настани на красивия стол зад красивото си, претрупано с книги и списания бюро. Отгоре му имаше разпръснати поне десетина химикалки. На шкаф до бюрото стояха телефон и факс. „За съдията тук е работно място, даде си сметка Дилън. Не е място за отдых. Този човек прекарва тук часове наред, потънал в работа.“

— Чух по новините, че Марлин Джоунс ударил адвоката си. Съобщиха го по всички станции. В съда говореха само за това. Ти си била там, така ли, Лейси?

Тя кимна.

— Да, присъствахме и двамата. Всички се зарадваха, че на света ще остане един адвокат по-малко... — млъкна и се усмихна на баща си. — Извинявай, но за теб не мисля като за адвокат, защото си съдия и бивш прокурор. Ти осъждаш престъпниците, не ги защитаваши.

— Вярно е. Репутацията на Големия Джон Бълок си я бива. Твоят Марлин може и да отърве наказанието, когато го изправят пред съда. Големият Джон върши чудеса със съдебните заседатели. Ако този Марлин вече не разполага със сърцераздирателно трагично и обременено детство, Джон ще му изфабрикува едно и заседателите ще проявят склонност да повярват на всичко, което им каже.

— Хората не са глупави, татко. Ще погледнат Марлин Джоунс и ще видят, че е психопат. Луд е, но не е невменяем. Осъзнава напълно какво прави, но не изпитва никакви угризения, никаква вина. Призна си за всички убийства. Дори и да го оправдаят в Бостън, ще го изпратят да отговаря пред съда и тук. Призна още за две убити жени в Денвър. Все някъде ще го осъдят. На някое от тези места ще си получи заслуженото.

— О, Лейси, хората се оставят да ги подвеждат, да ги манипулират. Виждат сиво там, където е само черно. Сблъсквал съм се с това много пъти. Съдебните заседатели виждат каквото искат да видят. Ако желаят да освободят подсъдим, независимо от доказателствата, те го освобождават. Нещата са толкова прости и затова често са трагични. Надявам се Марлин Джоунс да бъде изправен пред съда в Калифорния. Тук поне ще получи смъртно наказание.

— Ако получи смъртно наказание, електрическият стол според мен е прекалено лесен и бърз начин. Смятам за редно да се даде възможност на семействата на всички жени, които е убил, да го късат парче по парче.

— Много тесногръдо от твоя страна, Лейси.

— Защо? Справедливо е.

— Но прилича на отмъстителност.

— Да. И какво лошо има?

— Добре — да кажем, нищо. Е, скъпо мое дете, господин Савидж вероятно се пита дали постоянно спорим така. Хайде да престанем. Разкажи ми какви уточнения имате да правите тук ти и господин Савидж.

Евелин Шерлок се усмихна, но на Савидж отново му се стори, че лицето ѝ е съвършено безизразно. Все едно се бе научила да не помръдва и мускул, за да не разваля идеалната маска върху лицето си. Тя се обади:

— Вероятно мислят, че ти си убил Белинда, Корман. Нали, господин Савидж?

Това бе неочакван удар. Савидж обаче съвършено спокойно я увери:

— Ни най-малко, мадам.

— А би трябвало. Е, определено не сте толкова интелигентен, колкото привлекателен. Той се опита да ме сгази. Няма причина да не е убил Белинда. Не я харесваше. Направо я ненавиждаше, защото баща ѝ е в „Сан Куентин“. Твърдеше, че Белинда ще бъде толкова луда, колкото съм аз и баща ѝ. Отвратително е да се изрече подобно нещо, нали господин Савидж?

— Аз положително не бих го направил, госпожо Шерлок, но хората са различни. А сега — продължи той, обръщайки се отново към съдия Шерлок, — чудя се, сър, ще имате ли нещо против да ни съобщите дали Марлин Джоунс се е изправял някога пред вас в съда?

— Не.

— Сигурен ли сте?

— Да, естествено. Помня всеки мъж или жена, заставали пред мен в съда. Марлин Джоунс не е сред тях.

— Да не би да сте го преследвали, преди да станете съдия?

— Щях да си спомням, господин Савидж. Отговорът отново е отрицателен.

Савидж отвори дипломатическото си куфарче и извади черно-бяла снимка.

— Никога ли не сте виждали този мъж?

Подаде на съдия Шерлок снимката на Марлин.

— Не, никога не съм го виждал. Това е Марлин Джоунс, нали? Лейси, ти си права. Той прилича на класически психопат, което ще рече, че изглежда съвършено нормален.

Савидж му подаде друга снимка.

— По дяволите. И това е Марлин Джоунс, но тази снимка е преправяна, нали?

— Лабораториите на ФБР са най-добрите. Помолих ги да ми доставят снимки с различни дегизировки, които този мъж би използвал успешно.

— Ето — тук мустаците, бакенбардите са малко по-дълги, а косата е сресана, сякаш иска да прикрие плешивина... Невероятно.

Съжалявам, обаче и този мъж не съм го виждал никога.

Савидж му подаде трета снимка. Съдия Шерлок си пое въздух.

— Не вярвам на очите си. Преследвах този човек преди години, но го помня. Беше хипар и беше обвинен за използване на марихуана. Точно така — с гъста брада и очила с дебели стъкла. Раменете му бяха отпуснати, но беше висок. Почти колкото мен. Гледаше ме — помня добре — сякаш всеки момент ще ме заплюе. Как му беше името? — млъкна и продължи да гледа снимката, барабанейки с пръсти. По едно време въздъхна: — Трябва да направя справка. Май остарявам. Не, почакайте минутка. Беше особено име. Еразъм. Точно така. Казваше се Еразъм някой си. Не помня презимето, но беше обикновено. Беше преди десет години. Получи три години, макар да бе първото му нарушение. Но беше толкова арогантен, че си ги заслужи. Да, три години.

Лейси пое снимката от баща си. Дилън не ѝ бе споменавал за нея. Разгледа я внимателно, после погледна баща си.

— Значи е възможно да е искал да си отмъсти заради тези три години; да е убил Белинда, след като е излежал присъдата, за да се почувства възмезден.

— Но има един проблем — обади се Савидж.

И съдия Шерлок, и дъщеря му го погледнаха.

— Погледнете пак снимката, съдия Шерлок.

— Добре. Какъв е проблемът?

— Преди десет години Марлин Джоунс е бил на двадесет и осем. Този мъж е по-възрастен. На петдесет и пет или шестдесет.

— Да, прав сте. Но тази гъста брада и очилата не позволяват да се определи. Значи това не е Марлин?

— Това е баща му — обади се Лейси тихо. — Това е Еразъм, мъжът, когото татко е преследвал; бащата на Марлин, нали? А това е стара негова снимка.

— Да. Хората от ФБР във Финикс се добраха до тази негова снимка от стара шофьорска книжка. Нашите в лабораторията я пообработиха. Не ти го споменах, Шерлок, защото не вярвах, че ще доведе до нещо.

— Този човек все още ли е жив?

— Да, доколкото ни е известно. От години не се е връщал в Юма. Там е отгледал Марлин. Марлин е заминал, когато е бил на

осемнадесет. През следващите няколко години Еразъм ту се е появявал, ту е отсъствал задълго, после изчезнал. Сега трябва да е на шестдесет и четири. Но никой не знае къде е.

— Дайте да видя този мъж — настоя госпожа Шерлок.

Лейси подаде фотографията на майка си.

— Целият е в пърхот. Помня, че през шестдесетте години такива като него постоянно сновяха из Сан Франциско. Бил е изправен пред съда през осемдесетте ли, Корман?

— Да. Преди десетина години.

— Според мен щеше да е привлекателен без очилата, брадата и дългите коси.

— Синът му е привлекателен, мамо. Много привлекателен. Той е на другата снимка. Но знаеш ли — очите му са като мъртви.

Госпожа Шерлок погледна фотографията на Марлин Джоунс, вторачи се в съпруга си и припадна.

— Какво искате? — Дъглас изгледа недоволно Дилън Савидж. Бутна настрана вестниците, които четеше, и се надигна бавно, облягайки длани с разперени пръсти върху бюрото. — Всичко е наред, Мардж. Пусни го да влезе. Той е от ФБР. О, и ти си тук, Лейси. Защо е с теб? Знаеш, че не го харесвам. Той те развали, промени те.

— Шеф ми е. Редно е да бъде с мен.

— Мадиган — поздрави Савидж, едва кимвайки.

Дъглас нищо не каза. Седна зад бюрото си и скръсти ръце.

— Как си, Дъглас?

— В момента съм страшно ядосан, но това теб не те засяга. Защо си тук с него?

Докато се настаняваше в един от плюшените столове за клиенти пред модерното бюро от хром и стъкло на Дъглас Мадиган, Савидж непринудено съобщи:

— Оказва се, че Белинда е имала връзка с Марлин Джоунс. Знаели ли сте нещо по въпроса?

— Не. Шегичките ви никак не ми допадат, агент Савидж.

— Не се шегувам, адвокат Мадиган. Доколкото ни е известно, има голяма вероятност преди седем години Белинда да е спала с Марлин Джоунс.

Лейси наблюдаваше лицето му. Споменът за предателството сякаш не предизвика никаква болка или гняв. Нищо.

— И искате да кажете, че знаете защо я е убил?

— Не, не твърдим нищо подобно. Съжалявам, Дъглас — обади се Лейси, наведе се и леко го докосна по рамото.

— Само че на бял свят излизат неща, свързани с Белинда, неизвестни на никого от нас. Току-що идваме от къщи. Мама видя снимка на Марлин Джоунс. После припадна. Била го видяла, заяви тя... видяла го да целува Белинда. Поне така твърди. Познаваш мама. Човек никога не е наясно дали казва истината, или си измисля.

— В случая старата откачалка вероятно е права. Белинда беше една невярна кучка.

Нещо накара Лейси и Дъглас да се извърнат. На прага стоеше Кандис Адамс-Мадиган, а зад нея порумениялата Мардж махаше отчаяно с ръце. Дъглас се усмихна:

— Всичко е наред, Мардж. А и да ти кажа — появи ли се още някой, направо го пускай да влиза. Здравей, Кандис.

Кандис Адамс-Мадиган влезе в кабинета с високо вдигната глава; беше облечена в елегантен бледосин костюм от лека вълна, комбиниран с красив шал.

— Беше кучка и те мамеше.

— Но дали с въпросния Марлин Джоунс? Съмнявам се. Къде би могла да се запознае с него?

Кандис презрително изглежда съпруга си.

— Белинда имаше изключително лош вкус. Чувала съм, че е посещавала долнопробни заведения. Сигурно там е срещнала този убиец. Да, спала е с него, обзалагам се. Тя спеше с всички. Защо не я попиташ? — извърна се и изгледа изпепеляващо Лейси. — Да, попитай малката принцеса. Сигурно се е влачила със сестра си. Ха, не е изключено и самата тя да е спала с него.

Лицето на Лейси пламна, беше готова да извърши убийство. Савидж я хвана за китката и я задържа на място.

— Не й обръщай внимание — посъветва я той тихо, за да го чуе само тя. — С цялата си ревност е просто жалка. Хайде само да слушаме. Гледай на сцената като на лошо представление. Да видим дали няма да се досетим какъв е сюжетът.

Опита се да се освободи от него. Не желаше да търпи повече тази неприятна жена.

— Добре тогава, агент Шерлок, това е заповед. Не мърдай и мълчи!

Постара се да се успокои, но не й беше лесно.

— Така нещата се променят, но все пак искам да я пребия.

— Знам, но ще го направиш по-късно. Сега нека само да послушаме.

— За какво си говорите, вие двамата?

Савидж се усмихна на Кандис Мадиган.

— Току-що споделих с Шерлок, че ми изглеждате бременна. Според нея — не сте. Били сте прекалено стройна. Но коремът ви е леко издут. Кой е прав?

Кандис моментално глътна корема си и отстъпи две крачки. В следващия миг осъзна какво бе направил с нея. Отпусна ръце, изправи рамене и погледна съпруга си. Той само ѝ се усмихна.

— Хайде, Кандис. В края на краищата следващият ми клиент ще дойде не по-рано от двадесет минути. Можеш да говориш каквото ти хрумне.

Кандис Мадиган пристъпи към съпруга си, целуна го по устата и се обърна към Лейси.

— Не съм бременна, но скоро ще бъда. Стой настрани от съпруга ми, чуваш ли? Нищо не знаеш за яростта, докато не се сблъскаш с моята.

— Да, добре те чух — увери я тя. После се усмихна. — Значи с Дъглас възнамерявате да имате бебе, така ли?

— Съвсем скоро. Пък и не е твоя работа. Ти си една меркантилна фръцла, също като сестра си. Стой настрани от съпруга ми.

— О, непременно ще го направи — обади се Савидж. — И така, Кандис, откъде знаете толкова много за Белинда? Убита е преди седем години. Тогава дори не сте се навъртала наоколо.

— Аз съм репортер и правя разследвания. Запознах се с всички материали. Разговарях с хора, които са я познавали. Предавала е Дъглас безброй пъти. Всички са го знаели. Питате се защо този тип Марлин Джоунс? Защо не? Повтарям, не е било трудно да налети на него в някое от любимите си долнопробни заведения.

Савидж измъкна малкия си черен бележник и химикалка.

— Бихте ли ми казали още имена, ако обичате?

Тя застина на място и остана по-неподвижна от съпругата на Лот.

— Занимавах се с това миналата година. Не ги помня наизуст.

— Дай на господин Савидж две имена, Кандис. Само две.

— Добре, Лансинг Корътърс и Дорота Макдоуел. И двете са богати и свободни; знаят всичко за всички. Живеят в града.

Савидж си записа имената.

— Благодаря. Всъщност съм доволен, че въобще успяхте да споменете име. Впечатлен съм.

— И аз — обади се Дъглас.

— Знаят всичко и за нея — добави тя и кимна към Лейси.

— Доста интересно — отбеляза Савидж, без да пуска китката на Лейси. — Виждате ли, надявам се да я склоня да се омъжи за мен, след като ѝ направя официално предложение — замълча и някак се притесни. — Наистина се надявам да не ми кажат нещо, които ще променят решението ми. Да не си била разюздана тийнейджърка, Шерлок? Ще ме развратиш ли, ако се ожения за теб?

— Според мен Боби Уелман не може да се нарече разюзданост. Ти как смяташ?

— Кой е Боби Уелман? — попита Дъглас.

Савидж само поклати глава.

— Никой няма да изкаже и най-бегло съмнение относно Лейси — отсече Дъглас. — Кандис, Лейси бе едва на деветнадесет, когато Белинда почина. Дори бе малко консервативна в сравнение с връстниците си. Непрекъснато свиреше на пиано. Според мен не се срещаше дори с хора. Бе изцяло отдадена на музиката си. Лейси, това е шегата, че ще се омъжваш за него, нали?

— Чакам да ми направи официално предложение.

— Не! — Дъглас се изправи, наведе се към нея и просъска през стиснати зъби: — Слушай, Лейси. Познавам те отдавна. Не бива да се омъжваш за него. Не можеш. Идеята никак не е добра.

— Защо, Дъглас?

— Точно така, Дъглас — защо? — поиска да узнае и Кандис.

— Познавам този тип хора. Той не държи на теб, Лейси. Ще бъдеш само още една от поредицата му.

Савидж започна да си подсвирква.

Съпрузите се вторачиха в него. На Лейси ѝ идеше да се засмее, но се въздържа.

— Шерлок-Савидж — промълви Савидж бавно, погледна към тавана и видимо се наслади на съчетанието. — Доста добре звучи, не намирате ли?

— По дяволите, не можеш да се омъжиш за него, Лейси. Не бива. Погледни го: вманиачен тип, който постоянно виси в гимнастическия салон, за да трупа мускули, а после се оглежда в огледалото. Бицепсите му са напампани, но мозъкът му е колкото грахово зърно.

Лейси меко отбеляза:

— Дъглас, върни се към действителността. Стегни се.

— Добре де, играе си с компютри, но какво от това? Просто е глупак с яки ръце. Не можеш да се омъжиш за него.

— Е, и за теб не може да се омъжи, Дъглас, защото вече си женен за мен — Кандис направи крачка към Лейси, но се спря, забелязвайки погледа на Савидж. — Честито — поздрави тя и отстъпи. — Казвам го съвършено искрено. Омъжи се за него.

— Доста се отклонихме от основната тема — обади се Савидж. — Кандис, с Шерлок сме тук, за да поговорим с Дъглас за Белинда. Искате ли да останете или не?

— Защо? Белинда е мъртва от седем години. Убиецът ѝ е в затвора в Бостън. Дори ви дадох имената на две жени, които са я познавали добре и знаят точно каква е. Защо ви е да разговаряте с Дъглас? Той няма представа от нищо.

— Съществуват разни възможности, мадам — възрази Савидж. — Знаете ли какво? По-добре да се върнем, след като двамата със съпруга ви се сдобрите или се убиете един друг, или обядвате, или каквото друго решите.

Савидж се изправи и хвана ръката на Лейси. Тя погледна силната му десница и се усмихна — все още ѝ се искаше да удари Кандис.

— Не, почакайте — провикна се Дъглас, но Савидж само поклати глава и махна с ръка.

Докато се отдалечаваха от кабинета, тя попита:

— Какво ще предприемем сега?

— Ще се скрием за малко зад ъгъла. Вратата на Дъглас е отворена, Мардж не е на бюрото си. Кой знае? Може да чуем нещо важно.

Придвижиха се безшумно до отворената врата и се прилепиха към стената.

— Не е възможно да продължаваш да я искаш, Дъглас. Не видя ли как е облечена? Господи, та тя дори гризе ноктите си.

Лейси погледна палците си. Наистина — нокътят на единия бе дълбоко изгризан. Как се бе случило?

— Достатъчно, Кандис — възпря я той. В гласа му се долавяше умора. — Наистина — достатъчно. Не бива да се омъжи за него. Ще помисля и ще запиша всички причини, поради които няма да излезе нищо от подобен съюз. Не, не трябва да се случи.

— Онова, което трябва да се случи, е да престанеш да копнееш за нея. Сляп ли си? С какво толкова те привлича? Преодолей го, Дъглас. Купи си очила.

Той сякаш не я чу или просто не ѝ обърна внимание. Вместо това отбеляза:

— Дошли са тук заради Белинда. Вероятно е свързано и с Марлин Джоунс. Савидж ги нарече недоизяснени неща, но аз нямам доверие на този кучи син. Господ знае! Госпожа Шерлок твърдяла, че е видяла Марлин Джоунс да целува Белинда на алеята. Ти смяташ за възможно Марлин да е имал връзка с Белинда, но ти просто ревнуваш, Кандис. Ти не познаваше Белинда. По дяволите — това е някаква лудост. Нищо не разбирам. И все пак почти не се съмняват, че Марлин Джоунс е убил Белинда. А дали не смятат, че аз съм я убил, и затова са тук?

— Глупости, Дъглас. Нямаат никакви улики. Тук са да си навират носа. Ти само мълчи. Хайде, заведи ме на обяд. В два трябва да съм в телевизията.

— Омитаме се — прошепна Савидж.

След минута слизаха с асансьора от двадесетия етаж на сградата „Малкълм“.

Вечерята мина спокойно; никой нямаше какво особено да каже, което бе истинско облекчение за Савидж. Евелин Шерлок се хранеше деликатно, гледаше Савидж с неодобрение и отново повтори, че е прекалено привлекателен, за да му има доверие. На съпруга си въобще не проговори, като се изключи репликата по време на десерта — ябълков пай — когато най-последно, без да го погледне, забила нос в чинията, съобщи:

— Говорих с един от помощниците ти — Дани Елбрайт. Искаше да ти каже нещо, но му обясних, че си отишъл до бензиностанцията. Попитах дали мога да му помогна, но той отвърна „не“. Било нещо строго поверително. Дори съпругата ти не бивало да знае.

— Вероятно е свързано с някое текущо дело — промълви съдия Шерлок и отново бодна с вилицата от пая. За миг затвори очи. — Това е много вкусно. Отново трябва да повиша заплатата на Изабел.

— Не. И без това вече получава прекалено много — отсече Евелин Шерлок. — Според мен е купила пая. Рядко стои тук, освен когато знае, че ще си вкъщи. Не я харесвам, Корман. Никога не съм я харесвала.

— Как е компаньонката ти, мамо? — попита Лейси. — Името ѝ е госпожа Арч, нали?

— Добре е. Постоянно мълчи. Само кима или клати глава. Изключително отегчителна е, но е безобидна. По-млада е от мен, но изглежда като майка ми, ако все още би била жива. Не се опитва да съблазни баща ти, което е голямо облекчение.

— Госпожа Арч — намеси се съдията, — не е по-млада от теб, Евелин. Сигурно е поне на шестдесет и пет години. Боядисва си косите сини и носи дрехи четиридесет и осми номер. Майка ти никога не е изглеждала като госпожа Арч, повярвай ми.

— И какво от това? Все пак е още жива — отсече госпожа Шерлок. — А ти си спал с жени на всякаква възраст и ръст. Да не мислиш, че не знам? Всичко си спомням, стига да ме подсетят.

— Да, скъпа.

Едва час по-късно в библиотеката на съдия Шерлок Савидж отбеляза:

— Съвсем доскоро Шерлок не си е давала сметка, че Белинда е имала спонтанен аборт. Защо никой не ѝ го е казал?

Съдия Шерлок пълнеше лулата си. Ароматът на тютюна бе прекрасен — богат, тежък и приятен. Не отговори, докато не запали лулата и не дръпна три-четири пъти. Уханията напомняха за гора. Савидж го наблюдаваше с каква наслада вдишва дълбоко. Най-сетне съдия Шерлок се обади:

— Не желяех да се разчува. И без това нямаше да има никаква полза. Абсолютно никаква. Какво имаш предвид, като казваш, че Лейси не си е спомняла?

— Поради някаква неразбираема за нас причина явно е блокирала съзнателно информацията. Сети се едва под хипноза. Имате ли представа защо е блокирала, сър?

— Не, няма причина, доколкото ми е известно. Но всичко стана преди седем години. Вече няма никакво значение — заключи съдия Шерлок и дръпна от лулата.

Библиотеката се изпълни с приятен аромат. Савидж отново отпи от еспресото. Лейси въздъхна дълбоко.

— Дали Дъглас е бил бащата?

— Вижте, Белинда въобще не биваше да забременява. Казах ти, Лейси — Дъглас знаеше, че не трябва да имат деца заради дефектните ѝ гени. Вижте майка ѝ. А баща ѝ е още по-зле. Да, следя го. Ще го пуснат скоро, независимо от усилията ми това да не стане. Не желая този луд човек да пристигне тук.

— Но тя е била бременна — обади се Савидж.

— Да, очевидно. На шест-седем седмици. Така определи лекарят. При аутопсията, естествено, разбраха за току-що направения спонтанен аборт, но понеже нямаше връзка със случая, не го споменах. Пресата така и никога не се добра до тази информация, слава Богу! Това само щеше да причини още по-голяма болка. Дали Дъглас е бил бащата? Никога не съм имал причина да се съмнявам в бащинството му.

— А и това само щеше да предизвика нови приказки — обади се Лейси.

— Не и ако бяха свързали спонтанния аборт с убийството, а между двете нямаше нищо общо.

Тя обаче не беше убедена. По-късно, докато изпращаше Дилън до стаята за гости, където бе настанен, формулира доста точно съмненията си:

— Тук има доста повече от недоуточнени неща. Някои сякаш нямат нито начало, нито край.

Въздъхна и погледна към тъмносините си подпетени пантофи. Кандис бе права: беше скучна и не умееше да се облича.

Савидж я придърпа към себе си и леко опря лицето ѝ в рамото си.

— Разбирам какво имаш предвид. Вбесяващо е. Всичко, излязло от устата на майка ти, прави Алисината Страна на чудесата да изглежда съвсем безобидна. Откога е така, Шерлок?

— Откакто я помня. Но сега май е по-зле. Но пък и аз напоследък я виждам доста по-рядко.

— Дали говори някои от тези неща само за да привлече вниманието на баща ти?

— О, определено. Но колко е истина и колко е измислица, не съм в състояние да определя.

— Нито пък аз.

— А баща ми?

— Не знам — отвърна той бавно, наведе се и я целуна по лявото ухо. — Наистина не знам. Хлъзгав е и трудно го разчитам. И все пак, Шерлок, невъзможно е да не го хареса човек.

— През по-голямата част от времето и аз го харесвам — призна Лейси и погледна устните му. — След като видя родителите ми, наистина ли искаш да се ожениш за мен?

— Не е честно да поставяш така въпроса. Но и ти не си видяла още моите родители. Косите ти ще се изправят от тях. Всъщност от благодарност, че ги спасяваш от мен, вероятно ще се постараят да се държат нормално. Поне до сватбата. За после не давам никакви гаранции. О, да, Шерлок. Сега, когато сме съвсем сами тук в коридора, мисля, че моментът е подходящ. Ще се омъжиш ли за мен?

Целуна я. В следващия момент тя го притисна към стената.

— Страшно си вкусен — обяви тя, докосвайки устните му със своите — топлият ѝ дъх ухаеше на еспreso. — Дилън, сигурен ли си, че желаш да се ожениш за мен? Почти не се познаваме. Откакто се срещнахме, сме в постоянен стрес. Нищо не е било нормално или естествено.

— Как ли пък не! Не те ли изритах по дупето в Хоганс Алей, а и после многократно и в гимнастическия салон? Какво по-естествено от това? И ти сготвих прочутите си макарони, храних те с пица при „Дизи Дан“. Спала си в къщата ми. Според мен сме натрупали доста опит. А и сексът не е лош, макар че толкова отдавна не сме го правили, та ми е трудно да си спомня всички подробности. По-точно — не си спомням каквито и да било подробности.

Целуна го по брадичката, по скулата, игриво го ухапа по ухото.

— Трудно ми е да си представя как си останал свободен цели пет години.

— Тичам бързо и не умея да преследвам много добре. Всъщност предполагам, че съм те чакал. И съм направо изненадан как така някой не те е отвлякъл.

— Бях изцяло потънала в миналото, ограничих се в пътя, който следвах, съсредоточена единствено върху Белинда. Какво ще правим?

— Изпитвам непреодолимото чувство, че всичко се върти около Белинда. Не Марлин, не Дъглас, не някой друг, а Белинда. Според мен никой не я е познавал истински. Бих искал да видя нейни снимки от времето, когато е била убита. Имаш ли албуми?

— Да. Надявам се мама да не ги е изхвърлила. Сега ли искаш да ги разгледаш?

— Не. Все още сме по часовото време на Източното крайбрежие, та ми се струва, че е три часа по-късно. Искам да поспя малко. Всъщност искам да спя с теб, но не би било редно да го правим тук, в къщата на родителите ти. А и майка ти много се притеснява от вероятността, че спим заедно; нищо чудно да излезе да патрулира, за да ни опази от изкушение.

Тя се засмя.

— Мама е голяма скица, нали? Никога не знаеш какво ще каже. Напоследък сякаш е превъртяла още повече. Но не е изключено голяма част от чудатостите ѝ да са само роля. Кой знае? Тя няма да се промени. Продължавам обаче да се плаша да не би думите ѝ да се окажат истина. Дали баща ми не се е опитал да я сгази с беемвето си?

— Един Господ знае. Ако го е направил нарочно, поне е наясно, че тя ни е уведомила. Баща ти не е глупав. Ако наистина го е направил нарочно, няма да го повтори.

— Не искам майка ми да умре, Дилън.

Притисна я към себе си.

— Няма. Всичко ще бъде наред. За по-сигурно ще си поговоря с баща ти.

Много по-късно, когато Лейси заспиваше, през ума ѝ мина: „Коя си била всъщност, Белинда?“

Зазоряваше се. В хладната спалня проникваше бледа светлина. Събуди се бавно; някой я разтърсваше за раменете, говореше ѝ.

— Шерлок, имаме проблем. Хайде, събуди се.

— Дилън? Толкова се радвам, че си ти. Опасявах се да не е някой друг, да не сънувам кошмари. Какво има? Да не би мама да се е опитала, да те прогони от къщата?

Седна до нея, а тя протегна към него ръце. Той ги пое и здраво ги стисна.

— Не. С това щях да се справя и сам. Чуй ме, Шерлок. Става въпрос за Марлин Джоунс. Дръж се здраво. Избягал е!

Вторачи се в него.

— Не. Не е възможно. В наши дни затворниците бягат само във филмите. Няма начин Марлин да се е измъкнал. Отвсякъде беше заобиколен с ченгета. Дори в тоалетната ходеше с двама полицаи. А и беше окован с повече вериги, отколкото бандит в Алабама. Това е някаква шега рано сутринта, нали, Дилън?

— Съжалявам, Шерлок, избягал е. Съдът наредил да го отведат в Масачузетския щатски институт за душевно болни за нови психологически изследвания. Лекарите откачили, като го видели с толкова пазачи и вериги. Твърдели, че можели да извлекат нещо смислено от него, да получат верни и точни резултати от тестовете, само ако Марлин им има доверие. Ченгетата, естествено, не искали и да чуят. Тогава докторите се обадили на съдията, а той поискал допълнителните тестове — за целта наредил да махнат оковите и дори белезниците. Разпоредил ченгетата да чакат отвън, пред стаята. Накратко — Марлин ударил двама лекари по главата, счупил челюстта на санитаря и го повалил в безсъзнание; после избягал през прозорчето на банята до стаята. Все още не са го заловили. Разбрали, че е избягал едва когато санитарят се свестил и залитайки излязъл навън да съобщи.

Сега тя бе напълно будна.

— Как разбра?

— Джими Мейтланд ми се обади преди тридесет минути. Ченгетата го известили, но още преди да влязат във връзка с него, съобщили новината по телевизията. Обадил се на ФБР в Бостън и ги накарал здравата да се заловят със случая.

— Дали съдията, наредил да освободят Марлин Джоунс, ще понесе някакви санкции?

— Голям шум ще се вдигне. Нищо чудно този глупак да изхвърчи. Напълно си го заслужава. Сложи си робата и да слезем долу. Изабел ни е направила кафе и е притоплила кифлички.

Десет минути по-късно гледаха телевизия в кабинета на съдия Шерлок. Щом включиха големия апарат и прекъснаха предаването, за да пуснат „мълния“. Голяма черно-бяла снимка на Марлин Джоунс изпълни екрана. Зад кадър прозвуча: „... Издирването вече се е разпростряло във всички посоки. ФБР, щатската и местната полиция полагат усилия да открият предполагаемия убиец на най-малко осем жени.“

Камерата показва студиото. Руса хубавица на не повече от двадесет и осем години обяви с професионален глас, сияеща: „Току-що научихме, че агентът от ФБР Лейси Шерлок, подставеното лице при залавянето на Марлин Джоунс, е сестра на жената, за която се предполага, че е била убита преди седем години в Сан Франциско. Не е съвсем ясно каква връзка има това, но според Джон Бълок, адвокат на Марлин Джоунс, клиентът му е жертва на машинация от страна на ФБР.“

— Изтекла е информация — възкликна Савидж и въздъхна. — Чудя се кой им е казал.

— О, не!

На екрана се появи снимка на Лейси. Новинарката не спираше.

„Госпожица Шерлок е във ФБР само от пет месеца. Говори се, че е постъпила на работа там, за да залови убиеца на сестра си.“

Тук красавицата дари зрителите с ослепителна усмивка.

„Излиза, че е успяла, но сега никой няма представа какво ще стане, когато Марлин Джоунс бъде заловен отново. Да чуем мнението на Норман Брамлок, колега от Бостън. Норман?“

Мълчаливо наблюдаваха как ченгетата от бостънския полицейски участък стоят сковани от гняв. Недалеч от малката

групичка местният представител на ФБР също се въздържаше от изявление.

Норман Брамлок, с италиански обувки и буйна кестенява коса, заяви, успявайки да свъси загрижено вежди:

„Опитахме се да поговорим със съдия Седжуик, издал заповедта за свалянето на белезниците на Марлин Джоунс, но за момента той отказва всякакъв коментар.“

После се обърна за мнение към адвокат, според чието твърдение съдията бил постъпил съвършено правилно, защото отказът да се осигури уединение по време на тестовете, би било нарушаване на човешките права на предполагаемия убиец. Следващият интервюиран — пенсиониран вече съдия — безстрастно заяви, че съдия Седжуик е идиот.

Савидж изключи телевизора. Протегна се.

— Хайде да отидем да се поизпотим в гимнастическия салон.

Тя се надигна.

— Хайде. На две преки отгук по Юниън Стрийт има салон. Отварят в шест. Сега е почти седем и половина.

Когато приключиха, Лейси бе толкова изтощена, че дори гневът ѝ бе попреминал. Тръгнаха пеша към вкъщи, хванати за ръце.

— Очертава се прекрасен ден.

— В Сан Франциско обикновено е така — отвърна тя. — Дори когато мъглата обгръща Голдън Гейт, пак ти секва дъхът. Прави моста още по-красив.

После замъча.

— Ще го заловят. Няма пари, няма как да се придвижи. Всички го търсят. Постоянно показват снимката му по телевизията. Някой ще го разпознае и ще се обади в полицията. Не се притеснявай, Шерлок.

Докато вървяха към дома на родителите ѝ, Лейси мислеше за съдия Седжуик и как би искала да постъпи с него. Завиха по Бродуей и пред тях лъснаха колите на три местни телевизионни станции и поне дузина репортери, въоръжени с камери и микрофони, паркирали в предния двор на родителите и. Чуха Изабел да им вика:

— Разкарайте се, лешояди такива! Изчезвайте!

— Хайде, госпожо, кажете на агент Шерлок, че сме тук. Искаме само да поговорим с нея.

— Да, обществеността има право да знае.

— Ей, вие познавахте ли сестра й Белинда Мадиган? Вярно ли е, че Лейси е постъпила във ФБР само за да залови Марлин Джоунс?

— Наистина ли е послужила за примамка на Джоунс?

Изабел приличаше на човек, готов да извърши убийство. Вдигна ръце нагоре. За изненада на Лейси шумната група мигом се укроти. Тя изрече с глас, който изкънтя почти из целия квартал:

— Вървете при онзи тъпанар съдията, дето е наредил да махнат наложените ограничения на Марлин Джоунс. Защо той не заеме мястото на убиеца, докато го хванат отново?

— Браво на нея — похвали я Савидж.

Лейси позвъни в къщата на родителите си от обществен телефон.

— Домът на семейство Шерлок.

— Изабел, Лейси се обажда. Видяхме ги навреме. Ти се справи страхотно. Татко там ли е?

— Да, един момент, Лейси. Слава Богу, че не си тук. Според мен репортерите възнамеряват да се установят на бивак в предния двор. Откъде са разбрали, че си в града?

От Хана, осени я изведнъж. Хана я ненавиждаше; беше готова да стори всичко, което би й навредило.

— Ще разберем, Изабел. Свържи ме с татко.

Двадесет минути по-късно Дани Елбрайт, един от помощниците на съдия Шерлок, мина да ги вземе с кола. Куфарите им бяха в багажника.

— Съдия Шерлок се обади на летището и ви ангажира билети за полета в десет часа. Добре ли е?

— Чудесно — увери го Савидж. Протегна се, облегна глава назад и затвори очи. — Какъв ден само, а още е едва девет сутринта. Надявам се журналистите да не са достатъчно досетливи и да не са позвънили на авиокомпаниите.

— Не се притеснявай от мен, Лейси — обади се Дани Елбрайт и я погледна в огледалото за обратно виждане. — Само да си отворя устата и баща ти ще ме удави в реката. Думичка няма да кажа. Искам да заловите тази отрепка. Изабел беше страхотна, нали? Обзалагам се, че ще я покажат по всички новини.

— Благодаря ти, Дани. Ей, може да са хванали Марлин, докато говорим.

— Чакай да видим.

Дани включи радиото и започна да върти от станция на станция.

До излитането на самолета им Марлин Джоунс все още не беше заловен. Беше на свобода вече пет часа и двадесет минути. В първа класа имало две места и съдия Шерлок ги бе ангажирал. Дилън и Лейси изпитаха облекчение, когато на летището никой не ги разпозна.

— Ще дойдеш при мен — обяви Савидж, взимайки чаша портокалов сок от стюардесата. — Няма да поемаме никакви рискове.

— Добре — съгласи се тя, загледана през прозореца.

— Знам, че си изплашена.

— Всъщност съм бясна. Няма причина Марлин да се насочи към мен. Знаеш, че не е луд; трябва да е превъртял тотално, за да ме вземе на мушката. Едно не проумявам: как съдията е послушал онези психиатри и безсмислените им изисквания.

— Е, обзалагам се, че скоро никой съдия няма да го повтори. Просто е нещастно стечение на обстоятелствата, Шерлок. Голяма врява ще се вдигне; всеки, който защити решението на съдията, ще прилича на идиот.

— Има опасност единият лекар да умре. Другият е със сериозно сътресение на мозъка, както съобщиха по новините. А санитарят е със счупена челюст и цицина над лявото ухо, голяма колкото хокейна шайба. Можеш да заложиш седмичната си заплата, че в бъдеще няма да отменят ограничения, наложени на затворници. Ако лекарят умре, Марлин здравата ще го закъса; едва ли някога ще види бял ден.

Савидж я хвана за ръката.

— Ще видим. Чудя се къде ли е бащата на Марлин. Имам чувството, че още е жив и се навърта наоколо. Питам се с какво ли се занимава. И дали Марлин знае къде е? Възможно ли е Еразъм да те е нападнал във Вашингтон? Той ли ме удари в Бостън? Възможно ли е Марлин и баща му да са влезли в контакт и дори в момента да замислят нещо?

Тя си пое дъх.

— И на мен ми минаваха подобни мисли. А колкото до евентуалния дует баща-син — не съм сигурна дали е случайно парче от загадката или е основна, спояваща част.

— Според мен за това колко добре си подхождаме, говори фактът, че напълно разбирам какво казваш — вдигна ръката ѝ и я целуна. Взря се в очите ѝ. Прибра кичур от косата ѝ зад ухото.

Пръстите му нежно докоснаха страната ѝ. — Е, скъпа моя, какво избираш от предложеното меню за обяд?

Когато в седем и половина вечерта пристигнаха в къщата на Савидж, Марлин Джоунс продължаваше да е на свобода.

Не ги причакваха никакви журналисти.

— Ако се навъртат, то ще е около твоята къща. Още една причина да дойдеш при мен.

— Да — промърмори тя, следвайки го вътре. — И се надявам Хана да не им каже къде може да съм.

— Ще се обадя на Джими Мейтланд да знае, че сме се върнали. И на Оли. Да, май ще позвъня и на Хана. Мисля, че си права. Най-вероятно информацията е изтекла от нея. Започвам да си мисля, че моментът е подходящ да бъде преместена в друг отдел. Най-добре отгук нататък да си държи устата затворена или ще изхвърчи от Бюрото.

— Може да не е проговорила тя.

— Ще видим. Разопаковай багажа си и се отпусни, Шерлок. Ще вечеряме вкъщи. Във фризера имам страхотна лазаня със спанак — сготвих я преди време. Страшно ще ти хареса.

— Предпочитам пица от „Дизи Дан“. Разнасят ли по домовете?

— За мен — сигурно — погледна я, свъси вежди, приближи се и силно я притисна към себе си. — Всичко ще бъде наред. Ще се справим. До утре сутринта ще приберат Марлин отново в затвора, уверявам те. Цялото ФБР го търси. Не съм виждал Джими Мейтланд по-вкиснат. Марлин няма никакъв шанс да се измъкне.

Но тя не бе сигурна. Марлин Джоунс бе на свобода. Въпреки това кимна мълчаливо и отпусна глава върху рамото му.

Прибра дрехите си в дрешника му, подреди обувките си до неговите, сложи бельото си във второто чекмедже на скрина. По-късно той започна да обсипва тялото ѝ с целувки и впи ръце в бедрата ѝ, плътно притиснал устни към нейните. Тогава тя забрави всичко друго и се отдаде на насладата, предизвикана от допира им. Дълбока,

разтърсваща тръпка на удоволствие премина през цялото ѝ тяло ѝ тя неволно извика, извивайки се нагоре. Успя да промълви:

— Обичам те, Дилън. В случай, че не ме чу първия път — да, ще се омъжа за теб. Ти си най-добрият.

— Добре. Не го забравяй.

Почти се развиделяваше. Савидж се събуди бавно с чувството, че се случва нещо необичайно; нещо безспорно много по-хубаво от всякакви макарони, които е приготвял, или по-добро от спечелването на голям облог с някой от роднините си. Усещането изведнъж се засили и той се повдигна нагоре. Тя бе свела глава към слабините му, а косите ѝ се стелеха по корема му.

Силите му стигнаха само да простене; вкопчи се в косите ѝ и отново простена. После се разтресе от удоволствие.

След като я целуна по устните, тя обяви:

— Щом ти ми го направи, значи и на теб ти харесва. Звучи логично, не намираш ли? Никога не съм го правила. Добре ли се справих?

— Да, да, добре беше — промърмори той. — Точно така, като за първи път не беше лошо. Наистина не беше лошо.

В следващия миг тя се нахвърли върху него.

Оли ги посрещна с думите:

— Джими Мейтланд изпрати долу представител да поговори с журналистите, сър. Шерлок, не се притеснявай. Теб няма да закачат. Мейтланд така се споразумя с тях.

— Добре — кимна Савидж.

— Но се носят всевъзможни слухове — подхвърли Хана и потропа с химикалка по масата в заседателната зала. — Адвокатът на Марлин Джоунс прави голям въпрос от това, че нашата Шерлок е сестра на една от убитите жени.

— Вярно е — съгласи се Савидж. — Някой знае ли как журналистите са се добрали до този факт?

Всички мълчаха.

— Хана? — обърна се към нея Савидж.

Тя погледа Лейси в очите.

— Не, естествено. Но според мен не е зле, че журналистите са разбрали какво е направила. И без това смятат, че в случая е използвана измама — сви рамене. — Нали никой не се е съмнявал, че за дълго би останало в тайна? Сега поне, докато Марлин Джоунс не бъде заловен отново, медиите ще има с какво да се занимават.

Тя лъжеше, но как можеше да го докаже той? Савидж ѝ се усмихна ледено. Заговори с толкова нежен тон, че косъмчетата по тила на Лейси настръхнаха.

— Чудя се как на онзи, дето е уведомил пресата, не е хрумвало да добави, че не Шерлок е взела решението; че и Бюрото, и местните полицаи са обсъдили идеята тя да бъде примамката за Марлин и накрая са одобрили плана.

— Ти си му го внушила, обзалагам се — просъска Хана на Лейси.

Останалите агенти се въртяха неспокойно, извъръщаха очи, предпочитаха — Савидж го съзнаваше — да са където и да е, но не и в заседателната зала.

Той вдигна ръка.

— Достатъчно. Както повечето от вас знаят, Шерлок е в моята къща. Нито думичка за това на някого извън тази зала. Утре ще проведем редовното съвещание. Просто исках всички да сте наясно и да се захванете за работа, та бързо да излезем от този провал. Хана, отбий се в кабинета ми.

Хората започнаха да се разотиват. Оли заговори Лейси.

— Прегледах данните в МАКСИНА. Използвах друга гледна точка към убийствата в старческите домове във Флорида. Ела да видиш докъде съм стигнал. Нужно ми е сътрудничеството ти. А и така за малко ще престанеш да мислиш за Марлин Джоунс. Имаш вид на човек, обсебен от натрапчива идея.

Предпочиташе да отиде след Савидж и Хана. В този момент Хана се обърна и така я изгледа, че тя промени решението си. Не желаше да е близо до тази жена.

В кабинета Савидж посочи стола пред бюрото си.

— Сядай, Хана.

Тя се подчини. Дълго време той мълча, изучавайки я, леко наклонил глава наляво.

— Искаше да говориш с мен, Савидж.

— Да. Знам, че ти си съобщила на медиите за връзката на Шерлок с една от жертвите в Сан Франциско. Бих искал да ми обясниш защо го направи.

Тя заяви:

— Вече ти казах: не съм го направила аз.

— Лъжеш. Разбери, Хана — решението Шерлок да бъде използвана като примамка не беше нейно. Да, тя настояваше да я използваме, но решението не беше нейно. Ти си последният човек, който има право да говори по този въпрос. Разприказвала си се пред журналистите само за да създадеш неприятности — това е истината. Знаеш ли всъщност какво е това? Липса на професионализъм и недопустимо поведение за специален агент.

— Не съм го направила аз. Не можеш да го докажеш. Не забравяй, че съдия е разпоредил да свалят белезниците на Марлин Джоунс. Защо съдия да не е проговорил и по този въпрос?

— Заради проклетите улики, ето защо! Виж, Хана, не те искам в отдела. Според мен е време да бъдеш преместена. Ти си добър агент, но не ставаш за моя отдел.

— Толкова ли е добра в леглото тази малка фръцла?

— Специалните агенти не говорят по този начин за колегите си. Недопустимо е и няма да го търпя.

Хана бавно се изправи, наведе се към Савидж, поставила длани върху бюрото му, и с тих глас попита:

— Каж ми какво виждаш у нея. Обясни ми го. Закле се пред мен, че никога няма да се обвържеш сериозно с жена, която работи в отдела ти, но зърна малката госпожица и хлътна до уши.

Той също се изправи.

— Чуй ме — престани! Шерлок никога не е направила нищо против теб. Ако ти трябва мишена — ето я: силна, голяма и пред очите ти. Стреляй колкото искаш, но остави Шерлок на мира. О, да, наясно съм също, че ти си съобщила на медиите в Сан Франциско къде живее Шерлок. Ти компрометира този случай, Хана, и размъти водите заради глупавата си ревност. Ако имаш намерение да оставаш в Бюрото, най-добре е отсега нататък да си изключително внимателна. Ще се обадя

на Колин Пети в „Личен състав“. Още сега обсъдете къде да те премести.

— Кажи ми защо. Защо точно тя?

Доста озадачен, той изрече бавно:

— Наистина не съм в състояние да ти отговоря на този въпрос. По много причини, предполагам. Довиждане, агент. Ей сега ще се обадя в „Личен състав“.

Чу я да казва „Лайно!“, но го произнесе достатъчно тихо, за да не ѝ обърне внимание. Поне се надяваше, че има предвид него, а не Шерлок. Никога не бе възнамерявал да нарани Хана, но и никога с нищо не я бе окуражавал. Обади се на Колин Пети, а после на Хана, за да ѝ нареди да отиде при него.

Въздъхна, включи МАКСИНА и скоро потъна в съвършено различен свят — свят, който контролираше, който откликваше на въпросите му, който никога не го подвеждаше. Прегледа отново всичко за Марлин Джоунс.

Къде се намира? Крие ли се? Или бяга? Сам ли е?

МАКСИНА показва снимката от шофьорската книжка на бащата на Марлин — Еразъм Джоунс. Дали са заедно? Дали Еразъм има пръст в някое или във всичките убийства в Денвър, Сан Франциско или Бостън? Не бе ли наел той всъщност форда, а не сина му? Ако той го бе направил, вероятно са заедно.

Съсредоточено преглеждаше докладите, когато Джими Мейтланд се обади от прага на кабинета:

— Мейтланд се опитва да влезе във връзка със Савидж и МАКСИНА. Вие двамата добрахте ли се до нещо?

Савидж примигна и се изправи.

— Здравей, сър. Какво мога да направя за теб? Хванаха ли Марлин Джоунс?

Джими Мейтланд тъжно поклати глава.

— Още не, но няма да е за дълго. Агенти и местни полицаи наблюдават всички основни артерии за излизане от Бостън. А Големият Джон Бълок вдига голяма връва в централата на Бюрото в Бостън. Настоява да се види с агент Шерлок. Исква да уточни някои неща, преди полицаите отново да хванат Марлин. Какво предлагаш да предприемем?

Савидж седна. Джими Мейтланд се настани в един от столовете пред бюрото му.

— Няма да е лесно, нали? Иска ми се Марлин да бе ударил по-силно този нагаждач.

— Прекалено късно е. Хайде, Савидж. Да не мислиш, че Големият Джон ще се опита да се саморазправя с Шерлок?

— Не. А и с нас ще има охрана. Според мен той не държи особено да се срещне с Шерлок. Истинското му желание е да я нападнат журналистите и да я изкарат виновна. По този начин смята да отърве Марлин Джоунс, което е невъзможно. Този тип забърка голяма каша.

— И ако онзи лекар умре, намеренията му ще пропаднат окончателно.

— Представям си как Големият Джон ще се развихри, ако лекарят умре. Ще отхвърли дори намека за предумишлено убийство. Ще го представи като постъпка на умопомрачен човек, на човек, загубил контрол или ужасен от евентуалните последици — изведнъж Савидж се поизправи на стола. — Хайде да го направим. Според мен Шерлок ще се държи чудесно. Нека да се срещнем с този негодник. Кой знае дали от срещата няма да изскочи нещо.

Джими Мейтланд попита:

— Опасяваш се Марлин да не разбере, че тя е в Бостън, и да се опита да ѝ направи нещо?

Известно време Савидж остана неподвижен.

— Да. Именно по тази причина бих искал да отидем.

— Малко вероятно е от това да се получи нещо. Почти невъзможно.

— Да, но има, макар и минимален шанс, все пак да си струва. Но работата не опира само до моето решение. Ще поговоря с Шерлок. А има и друго. Марлин няма да научи, че тя ще ходи в Бостън, освен ако не съобщим на медиите. А и дори да разбере, трябва да е абсолютно луд, за да тръгне след нея.

— Прав си — едва ли ще го направи. Но бъди сигурен, че Големият Джон няма да пропусне да го съобщи на медиите. А колкото до решението — имаш право: Шерлок трябва да го вземе. Ти обаче вече си наясно какъв ще бъде отговорът ѝ. Нали, Савидж?

— О, да.

— Репортерите са готови за истинска битка, а са повече от въшките в ухото на куче — отбеляза Джими Мейтланд, издуха носа си и прибра кърпичката в джоба на палтото си.

Отдръпна се от прозореца в кабинета на двадесет и третия етаж на Големия Джон Бълок. Никак не му харесваше какво става, но след като информацията изтече, нямаше начин Марлин Джоунс да не е разбрал, че Шерлок е тук, в Бостън. Не би се изненадал да узнае, че Шерлок лично се е обадила на журналистите. Тя гореше от нетърпение да залови Марлин Джоунс.

Бъз О'Фарел от Бюрото в Бостън само поклати глава.

— Смаян съм от това стълпотворение. Очаквах един репортер, а са дошли поне четири дузини. Разполагат с по два микрофона и достатъчно камери, за да се заснеме Втората световна война. Всички крещат и се надвикват. Идеше ми да застрелям онзи проклет съдия, но какво да правя с медиите? Един хубав смъртоносен вирус май ще е най-доброто за тях.

— Очевидно изобщо нямат представа как да се държат — Савидж се усмихна на Шерлок, която изглеждаше бясна, но стоически понасяше всичко.

Интересна комбинация от емоции — би искал да ги изследва по-отблизо, когато са насаме. За жалост обаче нямаше да им се удаде тази сутрин.

— Информацията е изтекла от Големия Джон — съобщи Джими Мейтланд, — не от нас. Ние решихме да не се бъркаме. Със сигурност знаем, че той го е направил. Все още се надява да излезе от цялата тази гнусна история ухаещ като роза.

— Ако той не го беше сторил, аз положително бих — обади се Лейси. — Съжалявам, сър, но това е самата истина. Готова съм на всичко, за да спипаме отново Марлин Джоунс.

— Е, добро утро на всички вас, предани представители на силите на реда — поздрави Големият Джон Бълок, влизайки в огромната заседателна зала с дъбова ламперия. Насочи се право към Шерлок. — Радвам се да ви видя отново.

Тя му отвърна с усмивка:

— Трябва да призная, че изглеждате доста по-добре в сравнение с последния път, когато ви видях. Марлин здраво ви халоса по главата, нали?

— Клетото момче. От отчаяние бе готово на всичко, за да се измъкне от залата за инквизиции. Да се захващаме ли за работа?

— Нямаме нищо против — увери го Савидж.

— Какво точно желаете — обади се Джорджина Симс, представител на Министерството на правосъдието, и седна по-напред на стола. — Малко е необичайно това, за което сме тук, но определено сме готови да сътрудничим.

— Всъщност искам да знам какво ще каже агент Шерлок за неетичното си поведение.

Савидж стана. Бавно пристъпи към адвоката и заяви:

— Агент Шерлок няма какво да каже. И така — ако не сте в състояние да предложите нещо полезно за нас, си тръгваме. Чухте госпожа Симс. Трябва да заловим убиец. Поне осем жени са били брутално убити и един лекар се бори за живота си. Вероятно това ви се струва забавно, но за нас не е така.

Големият Джон изтрезня моментално, кимна на стенографката и отвори дебела папка.

— Добре, тогава. Агент Шерлок, ето какъв проблем сте създали за щата. Предполага се, че вашата сестра е била убита от моя клиент. Така ли е?

— Да.

— Причината да станете агент на ФБР е желанието ви да проникнете в организацията, за да имате възможност да го заловите.

— Първоначално — да.

— Вие ли дадохте идеята за плана, довел до залавянето на Марлин Джоунс?

— Планът бе разработен от местния бостънски полицейски участък и ФБР. И местният полицейски участък, и ФБР го одобриха. Аз бях само примамката.

— Защо?

— Защото бях много добре запозната с психологическия му портрет. Бях далеч по-наясно от всяка друга полицайка или агентка как да играя с него, как да го обработвам. Бях наистина само примамка,

господин Бълок. От него зависеше дали да ми обърне внимание, или не. Нямахе никаква уловка.

— Това трябва да го определи съдия, не смятате ли?

Джорджина Симс се обади:

— Дотук е само загуба на време, господин Бълок. Ако имате нещо съществено, кажете го или си тръгваме.

— Интересува ме откъде точно сте знаели как да „играете“ с Марлин Джоунс. Това е всичко, агент Шерлок.

Тя усети, че Дилън се напрегна, но си наложи да се отпусне. Все пак беше притеснен. Е, тя не беше. Беше мислила много по въпроса.

— През последните седем години съм изучила всичко за убиеца, господин Бълок. Имах чувството, че го познавам. Режеше езиците на жертвите си, затова предположих, че в неговото съзнание жените, избрани да преминат през лабиринта му, трябва да бъдат наказани. Първото нарушение според него било, че ругаят и псуват. Ако чуел жена да използва неподходящ за нежния пол език — единствено той, естествено, определял какво всъщност е лош и неприличен език за дами — това повлиявало само на половината от решението му. Другата половина се е определяла от това, дали говори зле за съпруга си. Тази част се оказа малко по-неопределена, но повтарям — имах чувството, че познавам Марлин Джоунс: в продължение на седем години, както и в курсовите си работи като студентка, го бях изучавала съвсем отблизо. Известни са ви сегашните му твърдения, че е спал с повечето от жертвите си, но информацията не е потвърдена. Всичко е абсолютно открито и честно. Това е, господин Бълок.

— Значи сестра ви е псувала и ругала съпруга си? Сестра ви също ли е спала с убиеца, агент Шерлок?

— Понеже в резултат на многобройни прободни рани с нож от седем години е мъртва, а и езикът ѝ е отрязан, не мисля, че има голяма надежда да получим отговор.

Савидж бе готов да я разцелува. Въпросът целеше да разпали гнева ѝ и тя да отговори невъздържано. Обаче Лейси устоя. Почувства, че Джими Мейтланд също е впечатлен.

— Звучи ми като репетирано, агент Шерлок.

Тя само сви рамене.

Адвокатът продължи:

— За мен вие сте обзета от маниакална идея млада дама... Извинете — вманиачена специална агентка. Чудя се как всички интервюиращи и психолози на ФБР не са го забелязали и не са реагирали. Опасно е.

— Не, сър. Страшното е, че съдия предостави възможност на жестокия убиец Марлин Джоунс да избяга — седна по-напред на стола. — Както и вие сте опасен, господин Бълок. Правите всичко това, ръководен от тясно кариеристични подбуди. С други думи — за слава и пари. Ако аз страдам от маниакалност или някога съм страдала, сър, то вие сте неетичен, което е другото название за боклук.

Той скочи.

— Нямате право да ми говорите така, агент Шерлок!

— Защо не, сър?

Джорджина Симс се намеси с усмивка:

— Въпросът е добър, но ще го прескочим. Интересува ли ви още нещо, господин Бълок?

— Никой съдия няма да я приеме просто за добре трениран агент, който си е вършил работата. Тя позори Бюрото. Тя е заинтересуван участник, а не обективен офицер, който се грижи за реда.

— Тръгваме — Савидж се изправи и кимна на Лейси. — Ако полицаите не успеят да заловят Марлин поради оказване на съпротива при арестуването му, а вие знаете, че той ще го направи, ще се видим в съда, господин Бълок.

Лейси му се усмихна през рамо и добави:

— Дали има смисъл все още да посвещавате толкова много време на Марлин Джоунс, господин Бълок? Знаете, че агент Савидж е прав. Марлин ще се съпротивлява при ареста. Опитът ви с вашата тактика да изпразните закона от съдържание е обречен. Само си губите времето, а то ви струва доста пари, нали?

Усети ръката на Савидж върху лакътя си. Прошепна в ухото ѝ:

— Хайде да вървим. Добре се справи.

— Ще излезем от задния вход — уточни Джими Мейтланд в асансьора. — Оттам е по-безопасно.

— Трябва да ви призная, агент Шерлок — сподели Джорджина Симс, — изненадах се, че са ви приели във ФБР.

— Всъщност, госпожице Симс, и аз останах изненадана. Не ме разбирайте погрешно. Залавянето на Марлин Джоунс бе главният ми мотив да постъпя в Бюрото, но после си дадох сметка, че всъщност искам да работя там и никъде другаде. Знаете ли, ако агент Савидж не ме бе поискал в своя отдел, щяха да ме разпределят в Лос Анжелис да се занимавам с преследването на банкови обирджии. Никак нямаше да е по вкуса ми. Но и тогава щях да се постарая да заловя колкото е възможно повече обирджии.

— Един съдия би приел подобни доводи — увери я Джорджина Симс, — но повтарям: не разбирам как са ви приели с тази биография.

— Вероятно никой не ѝ е отдал чак толкова значение.

— Вероятно.

Преди да се разделят в подземния гараж, Джими Мейтланд се обърна към Савидж:

— Симс го приема, защото звучи добре и в по-голямата си част отговаря на истината. Не знае обаче, че си хлътнал по Шерлок. Какво ще правиш по този въпрос? Ще се жените ли или какво?

— Да, но както се казва: изчакваме най-подходящия момент.

— Но защо я изиска за ОПУСП?

Савидж не се поколеба нито за миг:

— Защото се представи дяволски добре в Хоганс Алей. Не, тогава не ѝ бях хвърлил око, сър. Просто я прецених като най-добрата. Бях разбрал, че се е отказала да изготвя психологически портрети, защото не била в състояние да преглътне целия ужас, свързан с тях, а беше отлично тренирана и има съществени познания по съдебна медицина. Но не, сър, по онова време съзнанието ми не бе замъглено от похот.

Джими Мейтланд изсумтя.

— Най-подходящият момент. Прав си. Всичко това ще трябва много добре да се проконтролира. Справи ли се с изтичането на информация от отдела ти?

— Вече няма такава неща.

— Сигурно не би ми казал повече.

— Ще съм ти благодарен, ако не ме питаш, защото не разполагам със солидни доказателства.

31

Прекараха деня с хората от местното Бюро и полицията и наблюдаваха как точно протича издирването.

— Всичко изглежда се прави по правилата — отбеляза Савидж пред човек от новосформираното звено за действие. — А няма никаква информация Марлин Джоунс да се е срещнал с някого.

— Нищо — въздъхна офицер Дръмонд. — Господи, колко ме болят краката. Обходих района от единия до другия край поне десет пъти. Разговарях с всеки информатор, появявал се някога в Бостън, или роден тук.

До осем часа вечерта Марлин Джоунс все още не бе заловен.

Решиха пак да хапнат в китайския ресторант на Нюбъри Стрийт и тръгнаха натам пеша.

— Не вярвам да се покаже, Шерлок.

— Знам. Поне му даваме големи възможности да предприеме нещо.

— Добре. Ще продължаваме да се движим пеша, а когато от медиите ни забележат и ни нападнат, ще се усмихнем широко и ще помахаме на майките си от телевизионния екран. Като стана дума за майки, допускаш ли, че Евелин наистина е видяла Марлин да целува Белинда на алеята пред къщата ви?

— Не. Всъщност нямам представа какво е видяла и дали изобщо е видяла нещо. Прав си, като казваш, че се нуждае от повече грижи. Баща ми е бил наоколо и тя е искала да привлече вниманието му. Случаят е бил отличен повод да го постигне.

— Значи не вярваш, че баща ти би се опитал да я прегази?

— Не знам. Но според мен тя го обича. Възможно е обаче да греша. Думите ми звучат налудничаво, нали? Не е изключено наистина да е видяла някого да разговаря с Белинда на алеята, но дали е бил Мартин?

— А баща ти преследвал ли е Еразъм Джоунс преди десет години?

— О, да. Татко винаги е пряк — не го интересува колко неприятен става. И не си измисля. Щом твърди, че Еразъм Джоунс е бил в съдебната му зала, значи е така. Въпросът е, възможно ли е Еразъм да има нещо общо с нашата история.

Савидж замислено отбеляза:

— Приликата между баща и син е голяма. Дали пък майка ти не е видяла Еразъм с Белинда, а не Марлин?

— Нямам представа. Но изобщо не реагира на снимката на Еразъм Джоунс.

— Така е.

Докато хапваха пържени питки и месо със зеленчуци, Савидж, докосвайки ръката ѝ, констатира:

— Пръстите ти са студени.

— Цялата съм замръзнала.

— Следващото лято ще отидем на езерото Луис Лин с Куинлан и Сали. Искам да те видя по бикини. Сини. Искам аз да ти ги купя. А после да ти ги сложа и да ти ги махна.

„Следващото лято“, помисли си тя. Сега обаче седеше тук и се молеше Марлин Джоунс да се укрива някъде в очакване тя да се появи. Ресторантът беше пълен с полицаи.

Усмихна се широко на Дилън.

— Благодаря.

Надигна се и го целуна по устата.

После седна, бодна голямо парче от свинското с чесън и започна да дъвче. Савидж я гледаше смаян.

Сервираха им кралски скариди и подлютен патладжан. Докато си слагаше ориз, Савидж попита:

— Какво мислиш за Дъглас?

— В момента наистина не ми се мисли за него. Искам да ям — въздъхна и си взе скарида. — Всеки обвинява всеки за убийството на Белинда. Тръгваме в една посока, после — в друга — размаха вилицата. — Сигурна съм само, че не е Изабел. Бих заложила на Кандис, ако преди седем години беше в града.

— Непрекъснато си мисля за кошмара ти, за усещането, че изпитваш същото, което е преживяла Белинда.

— Вече се опитвам да се дистанцирам. Много ме плаши. Цялата се изпотявам. Искаш ли да отидем до гимнастическия салон след

вечеря?

Ухили й се, преди да си вземе от отлично приготвения подлютен патладжан.

— Намерил съм си сродна душа. Делтовидните ти мускули все още имат нужда от тренировка, но бедрата ти са доста хубави. А трицепсите ти направо ме възбуждат.

— Страшно те обичам, когато ме описваш с анатомични термини.

Отлетяха за Вашингтон едва на другия ден следобед. От Марлин Джоунс нямаше и следа. Все още беше на свобода.

На път за летището се отбиха да видят капитан Догърти в участъка.

— Ако ме питате, някой му помага — сподели Савидж.

— Да — съгласи се Догърти. — Вече всички стигат до това заключение. Няма убийство или обир, които да не са проверени най-щателно. Марлин не разполага с пари. Ако беше сам, щеше да му се наложи да си набави. А доколкото ни е известно, не се е наложило. Следователно някой му помага. Някой го крие. Някой, който има достатъчно пари. Но кой? Проверихме хората от склада за дървен материал, където е работил. Не е имал близки приятели — така твърдят. Или поне не толкова близък, че да си направи целия този труд.

Лейси подаде на капитан Догърти снимката на Еразъм Джоунс.

— Това е баща му, ако решите да разпространите тази снимка.

— Наистина много си приличат. Дали старият не е замесен в случая? Да не би той да помага на Марлин?

— Нямаме представа. Дори не знаем дали е жив. Просто хрумване, което предстои да проверим — станаха. — Прибираме се, капитане. Дръжте ни в течение и — късмет.

— Дъглас ми се оплака, че го следят. Дяволите да ви вземат, това трябва да спре!

Кандис Мадиган заговори разгневено зад тях, докато Савидж отключваше входната си врата.

Лейси вече стискаше дамския колт, а Савидж бе приклепнал. Той си пое дълбоко дъх.

— Съветвам ви никога да не постъпвате така, мадам. Шерлок можеше да ви застреля, а аз — да ви счупя врата. Ще ми кажете ли какво, по дяволите, правите тук?

— Чакам ви.

— А откъде знаеш, че и аз ще дойда? — попита Лейси.

Савидж отключи вратата и я отвори със замах.

— Най-добре всички да влезем. Вие първа, госпожо Мадиган. Предпочитам да сте пред мен. Сигурно някоя авиокомпания ви прави намаление. За втори или за трети път летите до Вашингтон?

— Разбира се, че ползвам намалението — отвърна тя. — Да не съм глупачка?

Ако Кандис беше изненадана от обстановката в къщата на Савидж, то тя не го показа. Не откъсваше очи от Лейси.

— Чу ли ме, Лейси? Не са ченгетата от Сан Франциско, защото съдия Шерлок се обади и провери. Следователно ФБР го следи. Твое дело е, нали? Не. Не разполагаш с такава власт — извърна се към Савидж: — Готов сте да направите всичко за малката сладурана, нали? Дори да наредите да следят съпруга ми. Да не се опитвате да обвините Дъглас за убийството на Белинда? Престанете, защото той направо полудява. Няма да го позволя.

— Знаете ли — подхвана Савидж спокойно, посочвайки на Кандис стол във всекидневната, — ако се замисли човек, Дъглас е разполагал с много добър мотив да убие Белинда. Искал е да разтрогне брака си, но тя не би му дала развод. Съзнавал е, че при опит да се разведе, съдия Шерлок ще го съсипе. Бил е в капан. Затова е повторил действията на Въженцето и я е убил. Как ви се струва? Убедително ли ви звучи?

Кандис скочи да го удари.

Улови я за китките и я задържа далеч от себе си. Опита се да го ритне — той пъргаво се извърна настрани. После я хвана за раменете и започна да я разтърсва, без да престава да говори с тих спокоен тон:

— Престанете, госпожо Мадиган. За жена, която претендира за изтънченост, не играете ролята никак добре.

— Остави я на мен — обади се Лейси. — Писна ми от теб, Кандис. Ако искаш да се биеш, ела насам. С радост ще застана срещу

теб.

— Ще съсипете всекидневната ми — Савидж гледаше усмихнат пламналото лице на Шерлок. — Ще се опитате ли да се контролирате, госпожо Мадиган? Ще ви защитя от Шерлок, ако се държите прилично. Обещавате ли?

Тя кимна неохотно. Пусна я и Кандис започна да разтрива китките си. Бавно се обърна към Лейси, но говореше на Савидж:

— Не ви ли е хрумвало, че тя е убила Белинда? Говорим за ненормални хора. Ами погледнете семейството й. Всеки неин ген е ненормален. Напълно ненормален — последва мъртвешка тишина, в която се чуваше единствено тежкото дишане на Кандис. — Е, какво ще кажете?

Лейси се усмихна. Невероятно постижение, както сподели със Савидж по-късно, но успяла да го направи.

— Кандис, защо си тук всъщност?

— Казах ти — някой следи Дъглас. Трябва да е ФБР. Искам това да спре. Дойдох, за да те накарам да го направиш.

— Защо просто не се обади по телефона? — попита Лейси. — Определено щеше да ти излезе по-евтино. Нямах отговор, нали? Или си искала пак да наемеш онзи тип да ме тероризира? Или да се опиташ отново да ме сгазиш?

— Представа нямам за какво говориш. А вие — тя погледна към Савидж, — вие сте слепец. И Дъглас беше заслепен, но само за известно време. Сега ясно си дава сметка какво представлява тя — Кандис им се усмихна победоносно и се настани на красивия диван. — Е?

— Какво „е?“, госпожо Мадиган.

— Ще накарате ли ФБР да престане да следи съпруга ми?

Савидж въздъхна.

— Разбира се, госпожо Мадиган. Истината обаче е, че наредихме да го следят, за да му осигурим безопасност. Марлин Джоунс продължава да е на свобода. Не е изключено да се върне в Калифорния. Ами ако поиска да се срещне с Дъглас или дори да го убие? Затова възложихме на агент да го следи, мадам — за да го защити при необходимост.

— Това е лудост — изрече Кандис. — Няма причина Марлин Джоунс да застрашава Дъглас.

— О, сериозно ли мислите така? Дъглас не сподели ли с вас твърденията на госпожа Шерлок? Била видяла Марлин да целува Белинда пред къщата им? Кой знае какво се върти в главата на Марлин Джоунс напоследък? Добре. Ще се обадя да преустановят следенето. Нека Дъглас се оправя сам. Никакъв проблем.

Савидж спокойно вдигна слушалката и набра номер.

— Наистина ли мислите, че е в опасност?

Савидж не ѝ обърна внимание; продължаваше да чака.

— Обажда се Дилън Савидж. Моля, свържете ме с Джеймс Мейтланд. Благодаря.

— Ами ако тази отрепка го подгони? Ако наистина стигне до Сан Франциско? Трябва да помогнете на Дъглас. Не можете да го оставите сам. Нечовешко е.

— Сър, обажда се Савидж. Да, искаме да отменим охраната на Дъглас Мадиган в Сан Франциско. Да, сигурен съм. Не е нужна повече.

— Не, не я отменяйте! Особено ако Марлин Джоунс се е насочил към Дъглас! Недейте.

— Да, точно така. Не е необходима повече. Благодаря.

Савидж затвори навреме, за да се предпази от Кандис Мадиган, която налетя да го блъсне в камината.

— Сега вече прекали — възмути се Лейси.

Хвърли се върху Кандис, сграбчи я за ръката и я извърна към себе си. Първия удар нанесе по брадичката ѝ.

— О, боли, малка кучка такава!

Шерлок отново я удари.

Свличайки се на пода, Кандис я гледаше смаяна.

— Добре ли си, Дилън?

Стоеше над него, разтъркваше ръката си и го питаше дали е добре. Той само поклати глава. Промълви:

— Благодаря, че ме защити — и прихна да се смее.

Тя се бе втурнала да го защитава. Животът с Шерлок никога няма да бъде скучен. Надяваше се да не е наранила ръката си.

— Ще дойдеш ли да ме целунеш, Шерлок? Чувствам се леко разтърсен.

— Разбира се — усмихна му се тя сладко. Целуна го по брадичката, прокара пръсти по веждите му, целуна го по носа. — По-

добре ли си сега?

— Започвам да се оправям — отвърна той и продължи да я целува.

Спряха едва когато Кандис се обади от пода:

— Ако двамата започнете да се чукате пред мен, ще се обадя на полицията. Надявам се да ви арестуват.

Лейси се засмя — не успя да се въздържи. Савидж предложи:

— Искате ли чаша кафе, преди да си тръгнете, госпожо Мадиган?

— Искам ФБР да охранява съпруга ми.

— Но вие долетяхте тук, за да поискате следенето да бъде преустановено.

— Вижте, знам, че не се държах особено добре и с двама ви, но Дъглас означава много за мен. Има нужда от мен. Моля ви, ако наистина смятате, че е застрашен, защитете го.

Савидж отиде до телефона, набра номер и заяви:

— Възобновете следенето на Дъглас Мадиган. Да, точно така. Благодаря — затвори и се обърна към Кандис: — Готово.

— Благодаря. Наистина много благодаря — Кандис се обърна към Лейси: — А ти винаги създаваш проблеми. Ще създаваш проблеми и на този изключително симпатичен мъж, който въобще не те познава. Стой настрана от Дъглас!

След тези думи си тръгна.

Савидж остана загледан към входната врата.

— Доста странна жена — изрече накрая. — Сигурно не ѝ се е пиело кафе.

— Наистина ли си поставил Дъглас под наблюдение?

— О, да.

— Отмени го и пак го възобнови, така ли?

— Не. Дъглас е заподозрян. Искам да го държим под око. Е, ако ще му послужи и като охрана — добре дошло.

— Тя го обича — поклати глава Лейси. — Наистина го обича.

— Двамата са си лика-прилика. Надявам се да живеят щастливо до дълбоки старини. А сега, ако си готова да си лягаш, хайде да се надбягваме до леглото.

Преди малко бе напрегната — би застреляла Кандис, без да ѝ мигне окото. Ала поглеждайки сега Дилън Савидж, почувства

невероятно облекчение да се разлива из тялото ѝ.
— Хайде!

В четвъртък по обяд Марлин Джоунс продължаваше да е на свобода. През целия ден в сряда до късно вечерта по телевизията показваха снимката му. Получиха се обаждания за стотици засичания от Бока Ратон до Анкорадж.

Савидж се опита да поработи, да се съсредоточи върху убийствата в Южна Дакота и Айова, но се оказа трудно. В четвъртък следобед събра всички и ги уведоми за преместването на Хана Пейсли. Допълнително щял да съобщи къде точно — още не било решено къде ще работи. Никой не съжеляваше особено, че се разделят.

Самата Лейси изпита чувството, че от раменете ѝ смъкват огромна тежест.

Час по-късно бе разрешена загадката с убийствата в старческите домове из Флорида. Савидж, Оли и Шерлок влязоха в заседателната зала в приповдигнато настроение.

Савидж потри доволно ръце:

— Добри новини. Оказва се, че нашият убиец е старец. Бенджамин Потър от Синсинати, фокусник с тридесет години стаж. Страшно го бива да се дегизира, което впрочем всички знаете отлично. Освен тези му „забежки“, никога през живота си не е направил нищо лошо. С лекота прониквал в старческите домове, преоблечен като поредния старец, който се нуждае от целодневно наблюдение. Понякога се представял за старица, друг път — за старец. Понеже, общо взето, бил здрав, никоя сестра никога не го е виждала разсъблечен и така се представял — според настроението си — за старица. След дадено убийство въобще не е имал затруднения да избяга, защото не се е налагало да го прави. Не. Винаги оставал — изчакавал да се появи „роднина“ и да го отведе вкъщи при близките му. Плащал на „роднината“ петдесет долара за услугата.

Савидж даде знак на Оли.

Оли подхвана:

— Ченгетата открили „роднината“ в Атланта. Човекът отрекъл да знае каквото и да било за убийствата. Повтарял, че старецът бил чудак, а парите — лесно изкарани.

Кимна към Лейси.

— Бенджамин Потър нямаше да бъде заловен и след шестото убийство, но на излизане от стаята на жертвата случайно се уболя на използвана спринцовка и получил сърдечен удар. Починал, преди да успее да каже на когото и да било защо е убил шест възрастни жени.

Отново заговори Оли:

— Да, откриването на „роднината“ е моя заслуга. Но той твърди, че няма никаква представа защо ги е убивал. Старецът му се струвал щастлив и добре. Така че — иди разбери.

Всички се опитаха да разберат защо, но не измислиха нищо, което да звучи напълно правдоподобно. Савидж спомена, че според МАКСИНА старецът вероятно е имал комплекс: искал е да бъде жена и затова е избивал конкурентките си.

— Голям удар — определи Савидж. — Всички отиваме в гимнастическия салон да го отпразнуваме.

Подчинените му простенаха.

Следобед, все още в приповдигнато настроение, Лейси посети дамската тоалетна. Това всъщност си беше бивша мъжка тоалетна със свалени писоари. И понеже след демонтажа им не бяха поставили плочки по стената, винаги имаше влага и миришеше.

Докато си миеше ръцете, вдигна поглед и видя отражението на Хана в огледалото. Нищо не каза.

— Любовникът ти не пое риска да го обвиня в сексуално насилие, затова не може да ме уволни.

— Нали ти отрече да си съобщавала на пресата за роднинската ми връзка с една от жертвите?

— Да, отрекох.

— Как тогава Савидж ще те уволни без доказателства? О, престани, Хана. Казвай, каквото си намислила, и ме остави на мира.

— Много си сладка, знаеш ли? Шерлок, я си признай, още докато беше в Куантико ли хвърли око на Савидж?

— Не.

— Ще те чука до дупка, но никога няма да се ожени за теб. Любил ли те е вече под душа? Страшно обича да го прави.

— Хана, не е твоя работа какво правим. Моля те, престани. Забрави го. Знаеш, че причината не е в мене. Дори да не бях тук, Савидж пак нямаше да излиза с теб.

— Можеше да е така, но може и да не е.

— Довиждане, Хана.

Оли я чакаше отвън. Прошепна й:

— Просто не исках да те застреля.

— И стоиш тук в очакване да чуеш изстрел ли?

— Нещо подобно.

— Не се притеснявай за мен, Оли. Някакви новини за Марлин Джоунс?

— Не, нищо. А, да — баща ти се обади и помоли да се свържеш с него. Било изключително важно.

Не искаше да вдига телефона. Не искаше, но го направи. Изпитваше непознато досега безпокойство. Докато набираше номера в дома на родителите си, я обхвана ужас.

— Изабел? Лейси се обажда.

— О, Господи, Лейси, става въпрос за майка ти. Чакай да повикам баща ти. Навреме се обаждаш. Тъкмо се кани да отскочи до болницата.

— Болницата ли? Какво е станало с мама? — но Изабел вече бе прехвърлила разговора. — Татко?

— Лейси? Ела си вкъщи, мила. Става въпрос за майка ти. Имаше произшествие. В болница е. Сериозно е, Лейси. Можеш ли да се откъснеш от работата си за малко?

— Какво произшествие? Какво е състоянието й?

— Излизах на заден от алеята. Тя изскочи от храстите в края на двора, при улицата. Ударих я. Наистина стана случайно. Кълна ти се, беше случайно. Един пешеходец видя всичко. Не е мъртва, Лейси, но далакът й е разкъсан и в момента я оперират. Чувствам се ужасно. Представа нямам какво ще стане. Според мен трябва да се прибереш веднага вкъщи.

Преди да успее да отговори каквото и да било, той затвори. Какво още щеше да се случи?

Щеше да пътува директно до Сан Франциско в девет часа сутринта. Дилън се качи с нея на автобуса до терминала — оттам щеше да хване полета на „Юнайтед“. Той използва значката си от ФБР, за да влезе в залата за заминаващи.

— Да ми се обадиш — помоли той, целуна я по косата и я притисна към себе си, като не спираше да я гали по гърба. — Всичко ще бъде наред. Ще се справим. Помниш ли безбройните изпитания, описани в Библията, които Господ изпраща на хората? Е, това сега са нашите изпитания. Обади ми се, чуваш ли?

Целуна я отново. През огромните прозорци се загледа как самолетът ѝ отлита.

Не му се искаше да я пусне сама, но в момента не можеше да тръгне с нея. Нещата вече се задвижваха и той добре го знаеше. И което бе по-важно: тя също го знаеше. Беше само въпрос на време. Всъщност той изпитваше облекчение, че тя ще се намира на почти пет хиляди километра разстояние, макар че никога нямаше да ѝ го каже. Не би се примирила той да я защитава; щеше да настоява, че е професионалист и е в състояние да се грижи за себе си.

Качи се в автобуса, който щеше да го откара до основната сграда на летището и паркинга. Загледан в някакъв бизнесмен с претъпкано дипломатическо куфарче, си даде сметка, че тя ще има всички основания да го халоса, ако ѝ признае подобно нещо. Не бива да забравя колко добре е подготвена. Професионалист е. Обаче всеки път, когато си я представяше как се впуска в акция, стомахът му се свиваше.

Поклати глава. Възможно ли бе баща ѝ умишлено да е блъснал майка ѝ?

За пръв път откакто се помнеше, Лейси видя всичките шестдесет и една години на майка си, изписани върху лицето ѝ. Кожата ѝ изглеждаше отпусната, страните — хлътнали. Компаньонката на майка ѝ от десет години, госпожа Арч, и баща ѝ стояха до леглото.

— Не се тревожи — посрещна я той. — Операцията мина добре. Извадили са далака ѝ и са спрели вътрешните кръвоизливи. Доста е

понатъртена. Известно време ще я болят ребрата, но ще се оправи, Лейси.

Погледна баща си.

— Знам, говорих със сестрата. Къде бяхте, госпожо Арч, когато това се случи?

— Майка ви ме подведе, Лейси. В един момент уж гледаше телевизионно състезание, а в следващия изчезна. Бях отскочила до кухнята за чаша чай.

Отново погледна баща си. Докато наблюдаваше жената, която му бе съпруга от тридесет години, той изглеждаше отчужден. За какво ли мислеше? Дали очакваше тя да каже нещо против него, когато се върне в съзнание?

— Татко, обясни ми какво точно стана.

— Излизах на заден от алеята, за да отида в съда. Чух шум от тъп удар. Бях блъснал майка ти. Въобще не я видях. Първата ми работа бе да я откарам до болницата, после се обадох в полицията. Някакъв сержант Долан откри свидетел на целия инцидент. Казва се Мърдок.

— Какво е разказал?

— Че тя ненадейно изскочила на алеята. И добавил, че не проумява защо е постъпила толкова глупаво.

Щеше да се наложи лично да поговори с този господин Мърдок.

— Нали не вярваш на налудничавата история на майка ти за опита да я сгазя?

— Не. Ти не си глупав.

До този момент беше напрегнат, но сега се поотпусна. Дори леко се усмихна.

— Не, не съм глупав. Но защо го е направила?

— Вероятно, за да привлече вниманието ти.

— Не звучи правдоподобно, Лейси.

— Може би щеше да се чувства по-добре, ако ѝ обръщаше по-голямо внимание.

Погледна към майка си. Беше абсолютно неподвижна. Лежеше в болничното легло с объркан мозък и без далак.

— Ще помисля върху думите ти. Къде отиваш?

— Да поговоря с господин Мърдок. Не, татко, не се съмнявам в теб. Но е редно да го чуя от неговата уста. Не е изключено да помогне и на двама ни да я разберем малко по-добре.

Лейси излезе от болничната стая на майка си и се отби при сестрата.

— Госпожа Шерлок ще се оправи напълно — увери я сестра Блэкбърн. — Наистина. Ще спи поне още три-четири часа. Елате да я видите по-късно, около времето за вечеря.

Лейси позвъни в полицейския участък. Десет минути по-късно шофираше към дома на господин Мърдок, който се намираше през три къщи от дома на родителите ѝ на Бродуей. Следобедът беше мъглив и доста хладен.

Още не бе съвсем тъмно, но прозорецът към улицата светеше. Съсухрен старец, приведен почти на две, ѝ отвори вратата точно когато щеше да се откаже да чука. До него стоеше огромен булдог. Господин Мърдок кимна към кучето.

— Разхождам го поне шест пъти на ден — бяха първите му думи. — Зле е с пикочния мехур — добави той и потупа кучето по главата. — Пикае по-често от мен.

Не я покани вътре, но тя и не прояви желание да влезе в тъмния коридор зад него, който миришеше прекалено силно на куче и на мръсни чорапи.

— Видели сте произшествие, господин Мърдок, нали? Мъж с кола ударил жена.

— А? О, това ли? Да, всичко видях. Стана вчера следобед. Тази красива дама стоеше някак приведена в гъстите олеандри. Тъкмо се канех да ѝ извикам, нали разбирате... Помислих си дали няма някакъв проблем и тя най-неочаквано изскочи направо на алеята. Чух как колата я блъсна. Беше доста особено. Така каза и племенникът ми, когато му се обадох. Какво има, Бътчи? Пак ли затруднения с пикочния мехур? Добре. Иди си донеси каишката. Извинете ме, млада госпожице, но това е всичко, което знам. Жената изтича на пътя на колата нарочно, или не, а това превръща случилото се в произшествие — просто и ясно.

Лейси бавно се върна при взетата под наем кола. Защо майка ѝ е постъпила така? Наистина ли жадуваше за повече внимание от баща ѝ? Беше прекалено елементарно, но все пак представляваше отпавна точка. Никога не бе разбирала майка си. Защо да започне да я разбира сега?

Баща ѝ дойде отново в болницата в седем вечерта.

— Няма промяна в състоянието ѝ — осведоми го Лейси.

Той мълчаливо отиде до леглото и се загледа в съпругата си. Найсетне промълви:

— Старецът каза ли ти, че не съм се опитал да убия майка ти?

— Да. Виж, татко, трябваше да поговоря с него, да чуя всичко от неговата уста.

— Ти си ми дъщеря. Разбирам постъпката ти. Обадих се на нов психиатър. Утре ще дойде да поговори с майка ти. Разказах ѝ какво се е случило, какво мислиш ти. Ще видим. Доволен съм, защото не ме смяташ за толкова глупав, че да се опитам да я убия.

— О, не.

— Самият аз се питах в състояние ли съм да го направя. Вероятно. Ако беше тъмно и се намирахме в Андите, където нито един очевидец не говори английски...

— Шегуваш се.

— Естествено — погледна часовника си. — Утре трябва да бъда рано в съда. Ще се видим по обяд, Лейси — на вратата се спря. — Знаеш ли, не е трудно човек да започне да мисли по определен начин, да следва определено поведение. А майка ти може да изкара от търпение и светец. Наясно си, нали? Ще видим.

Прекара нощта в болничната стая. Лежеше на походно легло и чуваше всяко вдишване на майка си. Пред очите ѝ ясно се очертаваше отчужденото, студено лице на баща ѝ, когато му съобщи намерението си да остане тук до сутринта. На тръгване той продължаваше да ѝ е ядосан. Не го винеше. И тя едва ли би била във възторг, ако той се съмняваше в нея.

Дилън ѝ се обади едва към единадесет — при него беше два след полунощ. Тя му звъня по-рано, но попадна на телефонния секретар.

— Не исках да те безпокоя, но не се стърпях. Как е майка ти?

— Ще се оправи. Лично разпитах един свидетел: мама сякаш се е криела сред храстите, после се втурнала и застанала на пътя на колата. Хубаво си поговорих с татко. Утре ще доведе нов психиатър да я види. Подхвърлих му, че вероятно се опитва да привлече вниманието му. Редно ли беше да му го казвам? Как смяташ?

— Продължавам да мисля, че майка ти сякаш наистина иска нещо от баща ти, но не го получава. Ти си им дъщеря. Разбира се, че трябва да им кажеш какво мислиш. Не е изключено наистина да се окаже психически нестабилна.

— Както каза баща ми: „Ще видим“.

— Ти добре ли си?

— Да. Не се притеснявай за мен. Някакви новини за Марлин Джоунс?

— Не. Всички са полудели. Все едно е потънал вдън земя. О, да. Хана ми позвъни преди около час. Искаше да дойде да поговорим. Отказах ѝ и в отговор ми разказа как днес следобед си я нападнала в женската тоалетна. Била си я обвинила, че ме е шантажирала, за да не я отстраня. И още — била си бясна, задето съм спал с нея.

Последното нещо, от което се нуждаеше в този момент, бяха измислиците на Хана.

— Не е така, Дилън. Но това е идея. Чакай да помисля. Не знам... Доста е силна. Вероятно ще ме повали.

Той изсумтя.

— Да, вероятно би могла. Обади ми се утре в службата, за да ме държиш в течение. Шерлок?

— Да?

— Страшно много ми липсваш. Отидох сам в гимнастическия салон. Някога беше чудесно... Дори предпочитах да ходя сам, а сега тъкмо започнах да правя лицеви опори, и започнах да се оглеждам за теб.

Леко се усмихваше, когато остави слушалката.

Лъч светлина от болничния коридор пробяга по лицето на Лейси и тя се събуди. Не помръдна, но се напрегна и зае позиция. Би могла да е медицинска сестра, но знаеше, че не е. Бе доловила натрапващия се одеколон на Дъглас — дълбок мускусов аромат, който бе и страхотно сексапилен. Помнеше това ухание от петнадесетгодишната си възраст, когато той се появи за пръв път в живота им.

Лежеше съвършено неподвижна. Наблюдаваше го как бавно се насочва към леглото на майка ѝ. Остана там дълго, взрян в болната.

Слабата светлина, нахлуваща през прозореца, го огряваше. Наведе се и целуна майка ѝ. Чу го да прошепва:

— Евелин, защо направи тази глупост? Знаеш какъв негодник е. Няма начин да не знаеш, че винаги е бил такъв. Какво очакваше да докажеш, като се хвърлиш под колата му?

Майка ѝ не издаде никакъв звук.

Дъглас нежно погали лицето ѝ. Изправи се и се обърна. И застина на място.

— Господи, Лейси, какво правиш тук? — възкликна той.

— Останах при мама — бавно се надигна на колене и опря гръб в стената. Носеше една от любимите си памучни нощници: закопчана до шията и дълга до петите. — Татко не ти ли каза, че ще остана при нея? Явно — не. Какво правиш тук, Дъглас?

Той сви рамене.

— Естествено е да се притеснявам за нея. Трябваше да се уверя, че всичко е наред. Исках да я видя, но предпочитах да съм сигурен, че баща ти не е тук.

— Часовете за посещение приключиха отдавна. Как влезе?

— Никакъв проблем. Познавам сестра Лорет. Тя ме пусна. Изненадан съм да те видя. Не знаех дали ще си дойдеш. Онзи откачен Марлин Джоунс продължава да е на свобода. Не допусках, че ще изоставиш преследването.

— Защо целуваше мама?

— Познавам я от много години, Лейси. Тя е добра жена и ми е почти като майка.

— Целувката никак не ми изглеждаше синовна.

Пропусна забележката ѝ покрай ушите си и продължи:

— Просто не искам нещо да ѝ се случи.

— Трудно ми е да повярвам, Дъглас. Целуваше я както се целува любовница.

— Не, Лейси, нищо подобно. Защо гледаш към вратата?

— Чакам Кандис да нахълта всеки момент. Появява се винаги когато си с мен.

— Беше заспала. Няма да дойде — засмя се. — Но страшно ще се ядоса, задето е пропуснала такава възможност. Ти — по нощница, в една и съща стая с мен. Да, направо ще полудее.

— Нямам сили да се разправам с нея сега. Сигурен ли си, че е вкъщи и спи?

— Господи, надявам се!

Лейси се изправи — нощницата я обгърна като палатка.

— Време е да си вървиш, Дъглас. Не желая да безпокоим мама. А и аз искам да поспя. А, и още нещо — татко никога не би я наранил. Тя е притичала на пътя на колата му нарочно.

— Звучи ми безсмислено.

При тези думи тя се усмихна. Напоследък това като че ли беше всеобщото мнение.

Дъглас си тръгна и тя затвори вратата. Пое си дълбоко дъх, потапяйки се отново в блажената тъмнина. Чуваше равномерното дишане на майка си. Уви се с трите болнични одеяла, но мина доста време, преди да се стопли.

Защо Дъглас бе говорил така, сякаш му е любовница. Или си бе въобразила?

Главата я заболя. В момента не искаше нищо друго, освен да се прибере вкъщи, при Дилън.

— Не съм изскочила неочаквано. Баща ти ме видя да подкастрирам олеандрите. Извика ме — искал да поговори с мен. Щом стъпих на алеята, той засили беемвето и нарочно ме блъсна.

Лейси тихо възрази:

— Мамо, има свидетел — възрастен мъж, живее през няколко къщи от нас. Твърди, че си се криела в храстите и си изскочила внезапно точно зад колата и така татко те е бутнал.

— Старият Мърдок — възкликна майка й гневно. После се сви сякаш от болка. — Дърт лъжец. Преди години, след като нещастната му съпруга почина от рак на гърдата, искаше да се впусна в любовна авантюра с него. Казах му къде да завре предложението си. Явно сега си отмъщава. Злобен стар глупак.

— Всичко е наред, мамо. Успокой се. Да, така е по-добре. Дишай дълбоко. Ако искаш болкоуспокояващо, натисни онова копче.

— Откъде знаеш как се постъпва?

— Обясниха ми, когато ме раниха. Моля те, мамо, помогни ми да разбера за какво всъщност става въпрос. Защо татко иска да те убие?

— За да ми вземе парите, разбира се, и да се ожени за онази млада адвокатка — неговата помощничка.

— Какви пари? Каква помощничка? Помощник му е Дани Елбрайт.

— Не й знам името. Нова е и работи при Дани. Но всъщност не ме интересува.

В стаята влезе съдия Шерлок.

— О, Евелин — подхвана той още от вратата, — вече си будна. Как се чувстваш?

Евелин Шерлок сприваво отвърна:

— Какво правиш тук? По това време винаги си в съда. Какво искаш, Корман?

— Днес не е точно ден, в който да следвам обичайната си практика. Тук съм да видя как си, естествено.

— Жива съм, но не го дължа на теб. Ще ти търся отговорност, бъди сигурен. О, главата ми е така олекнала! Какво дават по телевизията, Лейси? Винаги гледам Опра. Предаването започнало ли е?

— Опра е следобед — обади се съдия Шерлок. — Стегни се, Евелин.

— Значи сега тече „Това е цената“. Страхотно шоу. Отгатвам сумите пари много по-добре от онези глупаци, участващи в състезанието. Моля те включи телевизора, Лейси.

„Все едно се спуска в заешката дупка“, помисли си Лейси, включвайки апарата; после подаде дистанционното на майка си.

— Върви си вече, Лейси. Няма да умра. Баща ти не успя да ме блъсне достатъчно силно. Положително не е могъл да набере нужната скорост, та да го свърши веднъж завинаги.

— Добре — съгласи се младата жена, наведе се и целуна майка си по бледата буза. — Не се безпокой, чуваш ли?

— Какво? О, да, разбира се. Обзалагам се, че тази яхта с всичките й екстри струва точно тридесет и три хиляди и петстотин долара.

Докато Лейси излизаше от стаята, чу водещият Боб Баркър да огласява:

— Тридесет и четири хиляди долара!

Не си даде сметка, че баща ѝ я е последвал, докато не влезе заедно с нея в асансьора.

— Ще се погрижа да я пазят добре. Намирам, че госпожа Арч не контролира достатъчно нещата. Въобще не е трябвало да допусне да се измъкне така. А след като новият психиатър я види днес следобед, ще ти се обадя, за да ти съобщя впечатленията ѝ. Но едно твърдя: в момента определено не прилича на човек, който иска внимание от мен. По-скоро иска да ме види провесен за топките ми.

— Както каза — ще видим — погледна привлекателното лице на баща си. Забеляза несигурността в очите му, сурово стиснатите челюсти. Леко положи ръка на рамото му.

— Грижи се за себе си, татко. Нали не допусках, че наистина ще повдигне обвинение срещу теб?

— Сигурно не. До следобед ще забрави напълно какво е говорила. А ако не е, полицаите ще я изслушат внимателно и ще ме

посъветват да се грижа по-добре за нея.

— Татко, мама има ли свои пари?

— Да. Някъде около четиристотин хиляди. Вложени са успешно. Така е от години. Никога не ѝ се е налагало да ги пипа. Защо питаш? О, сетих се — майка ти отново е обявила, че съм се оженил за нея заради парите ѝ. Не го вярвай, Лейси.

От летището се обади в „Сан Куентин“. Конал Франсис — първият съпруг на майка ѝ и баща на Белинда — бил излязъл от затвора предишния понеделник. Опря чело в стъклото на телефонната кабина. Запита се къде ли е бащата на Белинда и дали е толкова луд, колкото твърди баща ѝ?

От самолета се обади на Дилън, но попадна на телефонния му секретар. Най-вероятно бе в гимнастическия салон. Ще го изненада. Представи си го как излиза потен и толкова красив, че тя ще се опита да го докосне едновременно навсякъде — нещо забавно, но невъзможно. В следващия миг си ги представи под душа заедно с Хана. Ревността, която изпита, я смая. Дишаше затруднено, искаше да се разкреци, но мъжът на съседната седалка едва ли би я разбрал. Всичко това бе минало. Всяка жена, с която някога е правил секс, е в миналото, точно както Боби Уелман и жълтият му ягуар са в нейното минало. Това я накара да се усмихне.

Във Вашингтон валеше и беше студено. Нямахше търпение да се прибере у дома. „У дома“ — повтори си тя наум. Не мислеше за своето градско жилище, а за чудесната къща на Дилън. Седна в първото такси от редицата и даде указания на чернокожия шофьор.

— Лошо време — отбеляза мъжът на средна възраст зад волана и ѝ се ухили широко с белите си зъби в огледалото за обратно виждане.

— Надявам се вечерта да е по-добра от изминалия ден — отбеляза тя.

— За хубаво момиче като теб сигурно. Надявам се срещата да си струва.

— О, несъмнено — тя също му се усмихна. — Всъщност ще се омъжа за него.

— Този тип трябва да е страхотен късметлия.

— Така е.

Облегна се назад и затвори очи. Когато колата спря пред тухлената къща на Дилън, тя спеше. Шофьорът отиде до входната

врата. Савидж отвори, а таксиметровият шофьор му се ухили:

— Нося ви хубав малък подарък, но е заспала на задната седалка на колата ми. Срещата ѝ е с вас, предполагам. Нали вие сте този, за когото ще се омъжи?

— Тя ли го каза? Определено добър знак.

— Жените винаги споделят с мен всичко — увери го шофьорът, крачейки към таксито.

Савидж нямаше търпение да я внесе в къщата.

— Дилън?

— Да, аз съм. Заспивай отново, Шерлок. Вече си у дома. Но няма да те оставя да спиш много дълго. Имаш ли нещо против?

Наведе се и я целуна по носа.

— Не — отвърна тя и го гризна за ухото.

Засмя се. Стори му се, че никога през живота си не е чувал по-сладък звук.

Телефонът иззвъня точно когато я полагаше в леглото.

— По дяволите! — изруга той.

Остана загледана в него. Слушаше го как отговаря. Когато затвори, тя попита:

— Хванали ли са го?

Савидж поклати глава.

— Не, но наистина има шанс да стане съвсем скоро. Беше Джими Мейтланд. От южната част на Охайо се обадила жена — твърдяла, че е видяла Марлин и Еразъм в ресторант на път с бариера. Май наистина са те. Ще проверят. После ще ни се обадят да ни кажат резултата. Не ни остава нищо друго, освен да чакаме.

— Това първо съобщение ли е, че някой е видял Марлин и Еразъм заедно?

Той кимна, измъквайки тъмносиния пуловер през главата си. Усмихна ѝ се, когато започна да разкопчава джинсите си.

По някое време по-късно тя прошепна:

— Моля те, попей ми.

Плътният му баритон изпълни въздуха.

*„Ти си моят път към Рая,
вързана си ми в ръка.*

*Бавно ще го следвам,
та докрай да ти се насладя.“*

Телефонът повторно иззвъня. Докато се пресягаше да вземе слушалката, той я притисна към себе си.

— Савидж е.

— Според нас наистина става въпрос за Еразъм и Марлин — обяви Джими Мейтланд. От три месеца Савидж не бе долавял толкова ентузиазъм в гласа му. — Стигнаха са, изглежда, до Охайо. Ще ти се обадя пак, щом науча нещо ново.

— Наистина вдъхва надежда — увери го Савидж и затвори. Обърна се към нея и забеляза, че отнесеното ѝ изражение е изчезнало и сега върху лицето ѝ бе изписан страх. — Не, не, Шерлок. Според Мейтланд са засекли Еразъм и Марлин някъде в Охайо, далеч от нас. Всичко е наред. Ще ги хванат.

Ала страхът не я напускаше. Не каза нищо повече, само я притисна към себе си. Усети, как тя се стяга в ръцете му.

Не я пусна, преди да се увери, че отново е заспала. Целуна я по слепоочието. Чудеше се какво ли е станало в Сан Франциско. После се запита дали вече са заловили Марлин и са го изпратили в ада.

В най-добро разположение на духа, облегната на хладилника, Лейси отпиваше от кафето. През кухненските прозорци нахлуваше утринната светлина.

Дилън взе чашата ѝ и я целуна страстно. После ѝ подаде чашата. Трябваше да отпие поне три глътки и да се отдалечи на два метра от него, за да започне да функционира нормално. Той се ухили насреща ѝ.

Най-сетне му разказа за родителите си и за Дъглас.

— Дъглас се държеше с мама като с любовница. Целуна я, погали я по лицето, обръщаше се към нея на малко име. Не греша в преценката си, макар той да го отрече, и то доста убедително.

Савидж едва не изпусна лъжичката.

— Будалкаш ме, нали? Е, всъщност защо ли се учудвам. Стане ли въпрос за твоето семейство, съм готов да повярвам почти на всичко.

Смяташ ли за възможно Дъглас да е спал не само със съпругата си, но и с майка ѝ?

— Представа нямам. Може да си е мечтал да се люби с всички жени от семейство Шерлок. В края на краищата опита да спи и с мен — въздъхна и си помисли, че трябва да се отпусне, ако не иска да получи язва. — Уж ги познавам, а в някои отношения са ми съвършено непознати. Открих, че бащата на Белинда, Конал Франсис — първият съпруг на майка ми — неотдавна е бил освободен от „Сан Куентин“.

— Интересно. Нали за него баща ти твърди, че се бил опитал да го убие? И бил луд.

— Да. Татко ми обясни, че по тази причина Белинда не бивало да има деца. Била заредена с прекалено много увредени гени. И подхвърли, че у Белинда вече се забелязвали прояви на лудост, подобни на тези у баща ѝ. Смятам да се обадя в „Сан Куентин“ и да изслушам психиатрите на затвора.

Той стана.

— Хайде, обади се. Идеята е добра.

Оли я посрещна със сърдечна прегръдка и моментално подхвана темата за серията отвличания и убийства в Мисури.

— Едни и същи го правят, почти е установено. Отвличат дете на богати родители, получават огромен откуп и го убиват. Всъщност се предполага, че веднага убиват детето, а после преговарят с родителите. Вече има три такива случая — последният е в Ханибал, родното място на Марк Твен. Това са изчадия, Шерлок. Давят жертвите във ваната, а след като получат откупа, съобщават на родителите по телефона къде да намерят рожбата си.

Почувства как я обзема силна ярост. Пое си дълбоко въздух. В края на краищата работата им бе да се занимават с чудовища. Разбираше го, приемаше го и искаше да ги натика в затвора или да ги види със смъртна присъда. Но в този случай ставаше въпрос за деца. Тези престъпници бяха направо чудовища. Само да заловят Марлин и Еразъм и ще се съсредоточи върху похитителите. Не, това всъщност са убийци; в техния случай отвличането бледнее като престъпление.

Седна пред бюрото и включи компютъра. Дилън бе поставил лъв на екрана и сега той изръмжа насреща ѝ от малките високоговорители

от двете страни на монитора. Дочу двама агенти да си викат един на друг. Чу смях на жена, видя кутия кока-кола да прелита край бюрото ѝ, някой благодари. Долавяше и жуженето на ксерокса, разнесе се ругатня по адрес на факса, агент говореше по телефона. В отдела цареше нормалният хаос. Само дето за нея — поне засега — нещата все още не бяха нормални.

Марлин Джоунс продължаваше да е на свобода. Убиецът на Белинда, който и да беше той, все още се разхождаше по белия свят. Молеше се Марлин и Еразъм да са в Охайо и щатската полиция да ги залови.

Вдигна очи и видя Оли да се протяга.

— Нещо ново в Мисури?

Той поклати глава.

— Нищо. Но знаеш ли — изпитвам странно усещане в стомаха. Просто съм сигурен, че ще заловим тези негодници. Макар МАКСИНА да изглежда пообъркана в този случай, просто предчувствам как съвсем скоро ще стигнем до развързката на случая.

Тя въздъхна.

— Надявам се.

Ала си мислеше за своя живот. Сякаш той беше изпълнен с дим и огледала. Всички уж я гледаха, но лицата им не бяха истински и тя се питаше дали виждат нея или тази, която мислят, че е. Никой не изглеждаше такъв, какъвто е в действителност. С изключение на Дилън.

— Не си се обаждала на Чико за урок по карате — отбеляза Дилън същата вечер в шест часа, докато изкарваше колата от гаража.

— Утре. Кълна се, че утре ще се свържа с този твой луд познат.

— Чико ще ти хареса. Кльоцав е, а е в състояние да повали типове два пъти по-едри от теб. Тренировките при него ще ти се отразят добре.

— А теб може ли да повали?

— Чуваш ли се какво говориш? Не, разбира се — дари я с широка усмивка. — Двамата с Чико се уважаваме.

— Смяташ ли да ме хвърляш до безкрай на дюшека тази вечер?

— Естествено. И то с огромно удоволствие. Хайде да се отбием първо до жилището ти и да вземем още от нещата ти.

Всъщност желяеше всичките ѝ вещи да са в неговия дом. Никога вече не искаше тя да се върне в своята къща, но нищо не каза. Беше прекалено рано.

Наложи се обаче Лейси сама да намине в жилището си, защото извикаха Дилън по клетъчния телефон. Остави я пред своята къща, за да си вземе тя колата, и пое обратно към управлението.

— Един час. Не повече. Някакъв сенатор си вре носа в историята с отвличанията в Мисури. Трябва да му съобщя последните данни.

— Защо не го направи Оли?

— Мейтланд не успял да се свърже с него. Не се безпокой. Ще се видим в гимнастическия салон най-късно след час и половина. Пази се.

Целуна я, погали я по бузата и се загледа как се отправя към колата си. Продължи да я гледа: тя заключи отвътре вратите и му махна.

Ноцта беше изключително тъмна, не се виждаха никакви звезди, просветваше само тънкият сребърен сърп на луната. Беше и студено. Лейси включи парното и настрои радиото на станция, по която изпълняваха кънтри и уестърн музика. Хвана се, че си припява „Майко, не позволявай момчетата ти да станат каубои.“

Ще помоли Дилън да ѝ я изпее. Жилището ѝ бе тъмно. Съвси вежди. Добре помнеше, че е оставила включено осветлението около входната врата. Е, може и да не го е сторила. Струваше ѝ се, че е отсъствала много повече от седмица. Запита се защо не даде къщата под наем. Ще се обади в няколко агенции да провери какъв наем е редно да иска. Защо Дъглас се наведе над майка ѝ, целуна я и ѝ говори сякаш му е любовница?

Съзнаваше, че никога няма да зададе този въпрос на майка си. А и Дъглас отрече поведението му да е такова. Запита се дали всички семейства са така странни като нейното. Не, просто не е възможно. Не във всички семейства има убито дете.

Докато отключваше, си мислеше, че предпочиташе се намира в гимнастическия салон. Отвори входната врата, бутна я и посегна към ключа за осветлението. Все така цареше мрак.

Явно крушката бе изгоряла. А беше от онези, за които уж даваха гаранция седем години. Държеше резервни крушки в кухнята. Мина под портала на всекидневната и натисна ключа за осветлението.

И тук ли крушката бе изгоряла?

Дъхът ѝ секна. Не, това са глупости. Вероятно нещо не е наред с бушоните, а те се намираха в килера до кухнята. Тръгна бавно към кухнята, мина край трапезарията, блъсна се в един стол и накрая почувства под краката си хладината на теракота в кухнята.

През големия кухненски прозорец проникваше оскъдна светлина.

— Технологии — промърмори тя, тръгвайки да прекосява кухнята. — Нещастни технологии! Как да разчита човек на тях?

— Наистина, не е ли отвратително!

За миг се вцепени от ужас, но тренираното ѝ съзнание мигом проработи: не бива да остава на място, защото има опасност да я убият. Рязко се извъртя, насочвайки първия си удар право към врата на човека. Оказа се обаче не толкова висок, колкото очакваше. Юмрукът ѝ попадна в гръдния му кош. Той простена, после я зашлеви и я запрати към кухненския плот. Посегна за своя пистолет още докато се свличаше.

— И през ум да не ти минава подобна глупост — посъветва я мъжът. — Тук е тъмно като в рог за теб, но не и за мен. От доста време съм свикнал с тъмнината. Просто се свлечи на пода и не мърдай, иначе ще те прострелям в главата и цялата ти хубава червена коса ще се изцапа с мозък.

Ритна пистолета от ръката ѝ. Рязко, добре премерено, тренирано изритване. Дамският ѝ колт продължаваше да е пристегнат към глезена ѝ. Започна бавно да отпуска надолу ръка. Крадец, обирджия или дори изнасилвач. Е, поне още не я е убил.

— Момче, запали осветлението.

В следващия миг светлината заля къщата. Погледна към възрастен мъж, застанал на около метър и половина от нея с дълъг остър нож в дясната ръка. Беше добре облечен, избръснат, чист. Беше нисък и слаб, като ножа, който държеше.

Пред нея стоеше Еразъм Джоунс.

Забеляза и втори, по-млад мъж. Беше Марлин.

Не бяха в Охайо. И двамата бяха тук, в кухнята ѝ.

— Здравей, Марти. Готова ли си с номерата?

Дилън ще установи липсата ѝ след четиридесет минути. Ще се разтревожи. Може да изчака още пет минути, но ще дойде тук. Погледна първо бащата, после — сина. Усмихна се въпреки ужаса, който изпитваше.

— Е, и твоят номер си го бива, Марлин. От колко време сте в къщата ми?

Отговори ѝ Еразъм Джоунс. Приклезна, та очите му да са на едно ниво с нейните.

— Стават вече три дни. Толкова ни отне да стигнем от Бостън дотук. Налагаше се да сме изключително предпазливи, нали разбираш?

— Представям си. Имате късмет, че не съм си била у дома.

— О, напротив — обади се Марлин. — Искях да си тук. Страшно много исках, но теб те нямаше. При онова ченге ли беше? Савидж се казва, нали? Спиш ли с него? — обърна се към баща си: — Той е едър тип, с мускули и доста злобно се бие.

— Бас държа, че не бие чак толкова злобно, както майка ти — отвърна Еразъм и забодде върха на ножа в подметката на Лейси.

Беше толкова остър, че проникна през гъона и убоде стъпалото ѝ. Тя трепна, но нищо не каза.

— Мама беше кучка, тате. Помня я. Държеше се като кучка: ругаеше те, псуваше те и непрекъснато отпиваше от бутилката, дори когато ме удряше по лицето.

— Да, Люсил бе доста злобна. Вече е мъртва, казах ли ти?

„Максимум четиридесет минути, помисли си Лейси. Дилън ще се появи тук след не повече от четиридесет минути.“ А после какво? Той сигурно не предполага, че нещо се е случило. Мислеше, че Еразъм и Марлин са в Охайо. Затова ще си помисли, че тя се нуждае от помощ да размести някои мебели. Ще бъде доста уязвим. Няма да допусне да го наранят. Няма. Разполага с дамския си колт. Ще предприеме нещо. Няма да позволи нещо да се случи на Дилън.

— Мама е мъртва, така ли? — попита Марлин и седна на един кухненски стол.

— Да.

Чак сега ли Еразъм му съобщаваше новината?

Марлин продължи:

— Не, не си ми казал, тате. Какво стана?

— Нищо особено. Просто я нарязвах на парчета като онази пуйка за Деня на благодарността, която тя така никога и не ми приготви.

— О, тогава всичко е наред. Тя си го заслужаваше. Не беше нито добра съпруга, нито добра майка.

— Да, тя бе точно като всички онези жени, които тръгваха на разходката заради теб, Марлин. В онзи твой лабиринт, дето наистина много го харесвам. От играта, която някога играехме в пустинята ли го измисли?

— Да, тате.

— Е, сега разполагаш с това момиче тук. Хайде да приключваме с нея и да се омитаме, а и без това не остана храна.

— Не — срязва го Марлин и изведнъж гласът му се промени: стана силен и решителен, а почитителният тон към баща му изчезна. — Марти ще направи разходката. Трябва да бъде наказана. Простреля ме в корема. Страшно ме боля. А и още ме боли. Остана ми грозен белег. Сега е неин ред.

Еразъм възрази:

— Искам да я убием тук и сега. Не е разумно да висим повече на това място.

— Знам. Приготвил съм лабиринта. Ще ѝ хареса. Тя вече е наясно с играта. Само че този път, като стигне до центъра, я чака голяма изненада.

Тридесет минути, не повече.

— Нов склад ли си подготвил, Мартин?

— Да, Марти, страшно хубав го направих. Ще ти хареса. Разполагах с доста време, та се получи страхотно.

— А защо да предприемам разходката, когато ме закараш там, Марлин? Знам, че ще бъдеш в центъра и ще чакаш да ме убиеш. Ще съм глупачка да вляза в лабиринта.

— Ами, разбираш ли, Марти, ти ще направиш всичко, което ти кажа. Намислил съм средство да го постигна.

Дилън. Не, не е Дилън. Но кой?

— Ще отида да доведа нашата сладурана — заяви Еразъм и бавно се надигна. Краката му бяха леко криви. Носеше каубойски ботуши. Без тях едва ли би бил по-висок от метър и шестдесет. — Дръж я под око, момче. Виж ѝ само очите — готова е на всичко. Бас държа, че във ФБР са я научили да прави всякакви неща на един мъж.

Марлин спокойно извади магнум 44 от колана си.

— Този ми харесва повече от пистолета, дето ФБР ти е дал, макар че ще го взема като сувенир. Този бонбон ще пробие огромна дупка в гърба ти, ако те прострелям в гърдите. Мисля, че няма да оцелееш, нали, Марти? — разтърка брадичката си с ръка. — Доста си жилава, но това няма да го преживееш, а?

— Не — отвърна тя, изучавайки лицето и очите му, като трескаво обмисляше какво да предприеме. — Никой не би могъл.

Дали да се опита да го обезоръжи в този момент?

В следващия миг Еразъм застана ухилен на прага.

— Създаде ми малки проблеми, та се наложи да я ударя по главата.

Влачеше за косата Хана Пейсли, облечена в тъмносив анцуг. Беше в безсъзнание.

— Познаваш я, нали, момиче? Не се опитвай да ме лъжеш. Виждам го изписано по лицето ти.

— Да, тя е специален агент. Как я заловихте?

— Съвсем лесно. Беше излязла да потича. Откраднах сакчето ѝ, видях, че е от ФБР, и я повалих. Не гъкна. Много съм доволен, че я познаваш. Това прави нещата по-различни. Нали не желаеш тя да умре?

— Откъде знаете, че я познавам?

Как така от десетте хиляди агенти на ФБР са заловили точно Хана Пейсли? Не, едва ли бе съвпадение.

— О, наблюдавах те как излизаш от онази огромна грозна сграда „Хувър“. Тази тук стоеше и ти махаше, но ти не я забеляза, а продължи да вървиш. Тогава разбрах, че съм попаднал на нужния ми човек. Да, тя определено те познаваше.

Хана простена. Лейси забеляза, че ръцете ѝ са завързани зад гърба; глезените ѝ също бяха завързани.

— Не я наранявайте. Не ви е направила нищо.

Марлин се засмя.

— Така е, но знаех, че няма да ни сътрудничиш, ако не хванем някого. Тате я проследи. Предположи, че е от ФБР, и се оказа прав. Е, Марти, готова ли си сега да дойдеш до склада с мен и да направиш разходката?

Двадесет минути. Не повече от двадесет проклети минути. Как ще я намери Дилън, ако тръгнат. Огледа се. Бяха разхвърляли кухнята и всекидневната. Ще дойде и ще разбере, че е отвлечена, но няма да знае къде. Едва сега долови миризмата на развалена храна, видя мръсните чинии по плотовете и масата. Имаше поне двадесетина празни кутии от бира, някои от тях се търкаляха по пода.

— Къде е складът, Марлин?

— Какво те интересува, Марти? За теб няма никакво значение къде ще пукнеш.

— Има, разбира се. Каж ми. А, между другото — името ми е Лейси, не Марти. Белинда Мадиган беше моя сестра. — Паметта ли ти изневерява, Марлин?

Дишането му се промени, ръката му трепна. Тя не откъсваше очи от лицето му.

— Не ме дразни, Марти. Искаш да знаеш къде ще ходиш ли? В един от най-гадните квартали на Вашингтон — между Калверт и Уилям Стрийт. Докато влизах и излизах оттам, никой дори не ме погледна. Все търговци на дрога, наркомани и пияници. На никого не му пукаше какво правя. И знаеш ли какво? Когато те открият, никой няма да го е грижа и за теб. Всяка вечер, когато ходех там, се налагаше да разритвам наркоманите. Ще ми се наложи да го направя още само веднъж. Чудя се дали ще съобщят за теб, или просто ще изчакат да те открие някое ченге. Да, ще разкарам всички наркомани. Те са жалка измет.

— Момчето ми никога не е взимало наркотици — обади се Еразъм. На Лейси ѝ се повдигна, когато видя как похотливо прокарва ръка по гърдата на Хана. С другата все още стискаше косите ѝ. — Марлин не е глупав. Харесва само момичета, пък и знае как да ги използва добре. Аз го научих. Всеки път, щом намереше пътя до центъра на лабиринта, който бях изградил, го водех в Юма и му купувах проститутка.

Петнадесет минути.

— Трябва да отида до тоалетната, Марлин.

— Наистина ли искаш да пикаеш, момиче? Да не лъжеш Марлин?

— Наистина. Разрешавате ли да стана? Ще го направя бавно.

Марлин кимна. Изпъчи се и насочи пистолета право в гърдите ѝ.

— Ще дойда с теб, Марти. Не, няма да те гледам как пикаеш, но ще стоя пред вратата. Само да предприемеш нещо и ще оставя тате да накълца хубавото ти лице.

— Не, Марлин, ще накълцам лицето на тази красавица тук. Първо ще ѝ отрежа косата, после ще прекарам ножа по скалпа ѝ, та главата ѝ да заприлича на билиардна топка. И тогава ще нарисувам нещо с острието по лицето. Чуваш ли, момиче?

— Чувам.

Десет минути. Калверт и Уилям Стрийт. Не ги знае, но Дилън сигурно е наясно къде са.

Банята ѝ на долния етаж изглеждаше отвратително: смърдеше на урина, търкаляха се мръсни кърпи и бельо, по огледалото имаше петна.

— Някой казвал ли ти е, че си свиня, Марлин?

Май щеше да е по-добре да си държи устата затворена. Здравата я удари. От болка се свлече на колене.

— Аз може и да съм свиня, Марти, но ти ще умреш. Не след дълго вече ще гниеш, а ние с тате ще пътуваме за Вирджиния. Там има красиви планини и много местенца за криене. Хайде, свърши си работата сега, Марти. Трябва да се махаме оттук. Ей, на теб ти се е допикало, защото си страшно изплашена, нали?

— Точно така, Марлин.

Затвори вратата в ухиленото му лице. Чу го как се обляга на касата — знаеше, че слуша какво прави. Съзнаваше, че не разполага с много време.

Той затропа по вратата точно когато тя пусна водата.

— Достатъчно дълго стоя, Марти.

Когато се появи на прага, той я натика обратно вътре. Огледа се.

— Не аз съм свинята. Тате е. Така и не знае как да прави разни работи, защото майка му никога не го е научила. Когато бил малък, го оставяла с напикани и наакани пелени. Като станал по-голям, пак го оставяла мръсен, за да го накаже. Баба не беше добра жена.

— Да, така изглежда — обади се Лейси. — Защо дойде тук, Марлин? Защо искаш да ме убиеш? Наистина поемаш огромен риск. Защо?

Той се замисли за миг, но не отмести пистолета от гърба ѝ.

— Просто знам, че трябва да те изведе — отвърна накрая. — На никого не е позволено да ме надхитри и да му се размине. Не преставах да мисля как да се измъкна от клетката в Бостън, а после онзи съдия направо ми поднесе ключа на златен поднос. Онези психиатри бяха адски сговорчиви. Правех се на страшно изплашен, дори поплаках малко. Да, всичко се оказа толкова лесно. А и тате ми изпрати съобщение в затвора, та знаех къде ме чака. От мен се искаше само да стигна до Брайнерд, мотел „Глоувър“ в западните покрайнини на града. Там ме чакаше с дрехи и кола, пълна с бензин. Тогава ми хрумна да те спипам, да те изведе и след това ще бъда свободен. В Бостън всъщност тате удари онзи тип от ФБР. За малко да го прати в ада, където му е мястото.

— Знам. Баща ти е използвал твоята шофьорска книжка. Записахме номера на колата.

Марлин не бе очаквал тази информация.

— Е, предупредих тате да внимава. Беше сигурен, че е довършил онзи от ФБР, но ето — не е така. Наистина ли записахте номера? Няма значение. Сега всичко пак е под контрол. Само ми се ще онзи от ФБР да си бе получил заслуженото.

От кухнята се чу стенанието на Хана.

— Дай сега да видим дали не си опитала да оставиш някакво съобщение за онзи мускулест тип, с когото спиш.

Тя не помръдна, почти спря да диша. Чакаше. Той се поогледа и се обърна към нея:

— Умна си, Марти. Не си предприела нищо. Това е добре.

Хана отново простена. Чуха Еразъм да ѝ казва нещо. Последва рязък вик. Негодник. Отново я бе ударил.

— Ще дойдеш, нали, Марти? Ще дойдеш при мен в центъра на лабиринта. Ако откажеш, тате ще я убие бавно и мъчително. Май вече започва. Картичката ти е ясна, нали?

Да умре заради Хана Пейсли — в това се съдържаше известна ирония. Не, тя така и така щеше да умре. Но Лейси се съмняваше дали Хана ще оцелее. Е, Лейси нямаше друг избор. Абсолютно никакъв.

— Ще дойда.

Десет минути.

— Остави ме да видя дали Хана е добре.

— Голяма приятелка ти е, така ли? Чудесно. Никакви шибани номера, Марти, иначе тате ще я накара горчиво да съжالياва. А после ще бъде мой ред да те накарам да съжالياваш още повече.

— Никакви шибани номера, обещавам, Марлин.

— Дамите не бива да използват тази дума, Марти.

Идеше ѝ да се изхили. Влезе в кухнята. Хана седеше на пода, опряла гръб към стената.

— Съжالياвам, Хана. Добре ли си?

Очите на Хана не бяха напълно фокусирани, но тя полагаше усилие да го постигне. Вероятно имаше мозъчно сътресение.

— Шерлок, ти ли си?

— Да.

— Къде сме? Кой са тези животни?

Еразъм я срита.

Хана не издаде звук, но се сви от болка.

— Намираме се в моята къща. Тези мъже са Марлин Джоунс и баща му Еразъм.

Видя, че Хана мигом схвана положението. Осъзна също, че ще умре. И двете ще умрат, Лейси забеляза как се опитва да развърже китките си.

— Господа — рече Хана и погледна бащата и сина, — мога ли да получа чаша вода?

— А после сигурно ще поискаш да отидеш да се изпикаеш, като Марти — подхвърли Марлин.

— Марти ли? Тя се казва Шерлок.

Марлин срита Хана точно както бе сторил баща му.

— Млък! Ненавиждам жени, дето не им стига акълът да си държат устата като защита. Ще го направя някой ден, ще си набавя малък шивашки несесер. За всяка жена ще използвам различен цвят конец. Никаква вода. Хайде да се махаме оттук. Кой знае кой ще се появи?

Пет минути, но вече нямаше значение. Завързаха устата и ръцете на Лейси и я напъхаха върху задната седалка на собствената ѝ кола, отгоре ѝ метнаха одеяло. Хана се намираше в багажника зад нея.

Единият от тях шофираше кола, която тя зърна бегло: сива хонда. После чу как се пали нейната мазда, но не знаеше кой е зад волана. Предполагаше, че ще зарежат колата ѝ пред склада.

Лейси затвори очи и започна да се моли: никога през живота си не се бе молила по-усърдно. Ако Марлин я остави със завързани на гърба ръце, нямаше начин да измъкне колта, прикрепен към глезена ѝ.

Савидж загреваше. Чу женски глас в предната част на гимнастическия салон и понечи да извика. Не беше Шерлок.

Бяха минали час и двадесет минути. В този миг осъзна, че нещо не е наред. Позвъни в дома ѝ. Никакъв отговор. Савидж и Куинлан имаха шесто чувство. Никой от двамата никога не го пренебрегваше. Моментално се обади на Джими Мейтланд по клетъчния телефон.

— Вечерям, Савидж. Дано имаш сериозно основание да ме безпокоиш по това време.

— Нищо ново за Марлин Джоунс, нали?

— Не. Още не. Защо?

— Не съм виждал Шерлок повече от час. Трябваше да се срещнем в гимнастическия салон. Не се появи. Позвъних ѝ. Никакъв отговор. Знам, че Марлин и баща му са тук. Знам, че са заловили Шерлок.

— Откъде знаеш? Какво става, Савидж?

— Шестото ми чувство, сър. Никога досега не съм се усъмнявал в него. Отивам в къщата ѝ. Тя тръгна натам, за да събере някои неща. Имахме уговорена среща, но не дойде. Шерлок никога не закъснява. Нещо е станало. Просто знам, че Марлин и Еразъм са замесени. Нареди да проследят колата ѝ. Мазда с регистрационен номер SHER 123. Ще уредиш ли по-широко издирване?

— Няма проблем.

След десет минути Савидж беше в къщата ѝ. Беше тъмно. На алеята нямаше никаква кола. Господи, молеше се предчувствието му да е погрешно. Може да е в дома му — да е решила да разопакова багажа си, преди да отиде в салона. Не, не би направила подобно нещо. Стигна до входната врата и хвана дръжката.

Вратата се оказа отключена.

Извади пистолета си, докато отваряше вратата докрай.

Запали лампата. Видя разхвърляната всекидневна: преобърнати мебели, лампа, разбита в стената, рамките на прекрасните ѝ картини бяха изпотрошени, празни бирени кутии, картонени кутии от китайска храна и пици. Парче пица с разтопено сирене лежеше върху красивия ѝ килим.

Кухнята се намираше в още по-окаяно състояние. Странно, но дори през вонята на развалена храна улови аромата на Шерлок. Била е тук. Скоро. После зърна малък сак на пода под масата. Отвори го, но се оказа, че не е неин, а на Хана Пейсли. Заловили са и двете. Как, по дяволите, са се добрали до Хана? Откъде знаят за нея?

А и защо въобще са я заловили?

Разбира се, знаеше отговора на последния въпрос. Марлин е бил наясно, че ще му е нужен някакъв лост, нещо, което да накара Шерлок да прави каквото ѝ заповяда. А какво ще иска? Да влезе в лабиринта, да стигне до центъра, където ще я убие, за да си отмъсти, загдето го залови, простреля и победи в собствената му игра.

Следователно двамата с баща му са отвели жените в някой склад наблизо. Но къде? Във Вашингтон имаше много такива места. Не се съмняваше, че Шерлок вярва на способността му той да съобрази какво е станало. Вероятно е оставила някакво съобщение, стига да е имала възможност. Огледа кухнята, но не забеляза нищо.

Говореше по клетъчния телефон с полицаите, докато крачеше по коридора към малката баня долу. Повдигна му се от вонята. Отвори шкафчето за пешкири под мивката. Нищо. Дръпна настрана завесата на душа. На пода лежеше чантата на Шерлок — отворена.

— Свържете ме с лейтенант Джейкъбс, моля. Прибрал се е вкъщи, предполагам. Кой е номерът му? Слушайте, обажда се Дилън Савидж от ФБР. Имаме много сериозен проблем и незабавно ми е нужна помощ.

Савидж набра телефона на Джейкъбс, докато се навеждаше да вдигне чантата на Шерлок — голяма черна кожена чанта с каишка за през рамо. Присмиваше ѝ се, че вътре може да носи дрехи за преобличане за цяла седмица заедно с маратонките си.

— Лейтенант Джейкъбс, моля.

Внимателно започна да измъква предметите един по един. Стигна до малката ѝ чантичка с гримове и стана още по-предпазлив. Бавно дръпна ципа.

— Ти ли си, Луис? Савидж се обажда. Имам сериозен проблем. Нали знаеш за Марлин и Еразъм Джоунс? Е, в момента са във Вашингтон и са отвлекли две от моите агентки — агент Шерлок и агент Пейсли. Чакай секунда.

Савидж внимателно обърна несесера наопаки. На него с молив за вежди бе написано: „Калверт и Уилямс“, склад.

Господи, страшно я биваше.

— Луис, успяла е да остави съобщение. На Калверт и Уилям Стрийт има някакъв склад. Марлин и баща му са заловили агент Шерлок и агент Пейсли. Ще накара Шерлок да влезе в лабиринта, Луис, а Марлин ще я чака в центъра. Ще я убие. Приближете се тихо, чуваш ли? Ще се видим там след десет минути.

Не можеше да повярва. Поршето му отказваше да запали. Опита отново, после отвори капака. За съжаление не го биваше много по колите. Изруга и ритна дясната предна гума. Хукна към улицата. Някакъв шофьор едва не го сгази, но натисна рязко спирачки и го заобиколи. Савидж отново изруга. Остана по средата на улицата, трескаво размахвайки ръце.

Появи се такси. Насреща му се ухили чернокожо лице.

— Ха, това не е ли щастливецът, дето ще се жени за хубавото момиче?

Нямаше време. Абсолютно никакво време.

Не искаше да умре от ръката на побъркан негодник, който ѝ се хилеше насреща като луд, какъвто и беше. Всъщност не беше луд — напълно съзнаваше какво прави и че не е редно да го прави. Наслаждаваше се. Не изпитваше угризения. Хуманността му бе непозната.

Погледна Хана — свела глава, стоеше опряна на една от подпорите на Марлин. В първия момент Лейси помисли, че е скована от страх, но после осъзна, че не е вцепенена от ужас, както Марлин и Еразъм вероятно смятаха. Не. Преструваше се. Хана започваше да се окопитва, да мисли, да търси изход.

Добре. Нека я вземат за съсипана. Лейси се провикна — бе сигурна, че Хана ще прозре през изпълнения ѝ с фалшива загриженост тон:

— Хана, добре ли си?

— Да, но докога — тя не я погледна, само продължи да диша дълбоко, взряна в мръсния дървен под. — Предполагам, че няма начин Савидж да се появи тук.

— Не знам.

— Млъкнете и двете мръсници!

— Добре се изразява баща ти, Марлин.

— Негова воля, да си говори каквото иска, Марти. Знаеш, че е така. Той е мъж.

— Той? Мъж? — гласът на Хана прозвуча дрезгаво, защото Еразъм я бе стиснал за врата, когато се опита да се откопчи от него. — Той е червей. Страхлив червей! А с възпитанието си те е превърнал в убиец.

Хана не успя дори да се подготви за удара, който Еразъм ѝ нанесе с дръжката на пистолета.

— С удоволствие ще ѝ прережа гърлото — заяви Еразъм, застанал над загубилата съзнание Хана.

Беше се свила на кълбо. От носа ѝ течеше кръв.

— Значи ще я убиете! — възкликна Лейси и се усмихна на Марлин. — Няма да вляза в лабиринта. Няма причина. Всъщност тя не е лост, за да ме принудите да действам. Имате намерение да я убиете и нея. Чух какво каза сладкото ти татенце.

Еразъм вдигна ръка да я удари, но Марлин го хвана за китката.

— Марти е моя. Аз ще се занимавам с нея. А за теб, тате, ето една малка наркоманка. Искаш ли да се справиш с нея?

Младо чернокожо момиче, облечено с изпокъсани мръсни джинси и старо яке с дупки на ръкавите, седеше свито до входа на склада. В широко отворените му очи се четеше страх, защото не само бе попаднало на неподходящо място в неподходящ момент, но и разбираше, че нищо не може да предприеме. Еразъм отиде до момичето, хвана го за врата и го разклати като пиле. Лейси чу как вратът на момичето се счупи. Беше непоносимо. Затвори очи, но преди това видя как Еразъм мята нещастницата настрани като боклук.

— Ще погледна дали вътре няма и други отрепки — каза Еразъм и се шмугна през тесния процепа на огромната полуразрушена сграда.

Из пустия, мрачен район витаеше някаква безнадеждност. Някогашните обитатели просто се бяха предали и изоставили околните сгради. Имаше захвърлени автомобилни гуми, виждаха се внимателно подредени кашони, осигуряващи убежище на някой бездомник. И всичко това в столицата на страната. По-скоро приличаше на руините на босненските градове, каквито Лейси бе видяла по телевизията.

Марлин я хвана за брадичката и повдигна лицето ѝ.

— Познай какво стана, Марти.

— Казвам се Лейси.

— Не, за мен си Марти. Така ми се представи в Бостън. Така ще си отидеш от този свят. Познай какво намерих.

Изглежда го мълчаливо.

Той измъкна дамския ѝ колт от джоба си.

— Сетих се за този ти трик. С такъв пистолет ме простреля в Бостън. Надяваше се, че ще забравя, нали? Искаше отново да стреляш по мен, а? Е, този път няма да постигнеш нищо. Аз печеля, Марти. Печеля всичко.

— Нищо няма да спечелиш. Няма да вляза в лабиринта ти.

— Ами... ако ти обещава, че ще я пусна?

Тя се засмя.

— Баща ти се кани да я убие, Марлин, не ти.

— Добре, тогава имам друга идея — зашлеви я. — Хайде, Марти, време е представлението да започне.

Еразъм излезе от склада, влачейки окъсан старец за яката на мръсното му сако.

— Само един, Марлин... Този нещастник. Получи си наградата. Щеше да ми благодари, обзалагам се, задето го освободих от земните му грижи, стига да му бе останал дъх.

Еразъм пушна тялото на стареца върху изгнилите дървени дъски пред склада, после го срита към купчина гуми.

— Взимай си момиченцето, Марлин, и да тръгва на разходката си. Искам да се махаме от този проклет град. Много е недружелюбен, не намираш ли? Само погледни наоколо. Хората тук нямат никаква гордост. Всичко е развалини. Защо правителството ни не се погрижи за столицата?

Марлин се усмихна на Лейси, вдигна магнума си и го стовари върху главата ѝ. Преди да се свлече на пода, потъна в тъмнина.

— Да, сега трябва да продължавам — заяви Марлин на баща си, който се бе навел над Хана. — Нямам търпение да видя лицето ѝ, когато най-после стигне до центъра на лабиринта, когато най-после стигне до мен.

Четири квартални полицейски коли без сирени паркираха на една пряка от склада. От тях тихо се измъкнаха мъже и жени. Луис Джейкъбс ги събра при Савидж, който току-що бе пристигнал с такси. До него стоеше чернокож мъж на средна възраст.

— Джими Мейтланд идва с още петнадесет специални агенти — съобщи Савидж тихо. — Ето какъв е планът.

Лейси бавно дойде в съзнание. Повдигаше ѝ се, главата силно я болеше. Понечи да я вдигне, но ѝ се зави свят. Затвори очи. Марлин я бе ударил с пистолета над лявото ухо. Този път по-силно, отколкото в Бостън. Вероятно се е засмял, когато се е свлякла в краката му. Лежеше мълчаливо. Изчакваше, преглъщаше конвулсивно и се молеше Дилън

да е открил съобщението ѝ, но същевременно съзнаваше, че трябва да разчита на себе си, а не да чака някой друг да я спаси. Къде беше Хана?

В огромния мрачен склад цареше мъртвешка тишина. Само от време на време прошумоляваше някой плъх. Миришеше на гнило — изглежда тук бяха умирали разни животни и така си бяха оставали. Преглътна и се насили да не повърне. Благодарение на Марлин пред нея имаше малко светло петно.

Имаше и кълбо канап.

„Мисли, да те вземат дяволите, мисли.“ Той разполагаше с пистолета ѝ, с двата ѝ пистолета. Внимателно се огледа. Питаше се дали Марлин и Еразъм я виждат. Наоколо не забеляза нищо, което да ѝ послужи като оръжие.

С изключение на канапа. Бавно се надигна на колене. Все още усещаше главата си замаяна, но така бе по-добре. Само още няколко секунди и ще премине. Поне бе махнал въжето от ръцете и краката ѝ. Поне бе свободна.

Дочу от тъмнината да долита призрачният глас на Марлин:

— Ей, будна си. Добре. Доста време ти отне, но според татко просто съм прекалено възбуден, за да проявявам търпение. А сега чуй, Марти.

Писькът на Хана раздра тишината.

— Държа я тук, Марти, в центъра на лабиринта. Това е само начална демонстрация. Не се паникьосвай. Нараних я съвсем леко. Тя май никак не издържа на болка, щом писна така само защото леко извих ръката ѝ. Е, ако не пристигнеш бързо тук, скоро тя няма да е напълно цяла. Тръгвай веднага, иначе ще започна да ѝ режа пръстите, после — носа, а после и пръстите на краката. И ще продължа, Марти, а ти ще чуваш всеки неин вик, докато я обработвам с ножа. Ще отрежа езика ѝ най-накрая. Ще чуваш всичко, което ѝ правя. Иначе няма да е никак забавно.

Тя се изправи с въженцето в ръка.

— Тръгвам, Марлин. Не я наранявай. Обещавах ли?

Последва тишина. Тя знаеше, че той говори с Еразъм. Това е добре. Значи са заедно. Няма защо да се притеснява, че Еразъм я наблюдава, скрит на друго място.

— Нищо няма да ѝ се случи, докато знам, че вървиш насам. Движи се, Марти. Точно така. Сега вече те виждам.

Не отговаряше обаче на истината — не я виждаше през цялото време, а само там, където бе поставил огледала.

Тя започна да навива тънкото въженце около ръката си. Не, нищо нямаше да се получи така. Налагаше се да го намотае двойно и да прави възелче през няколко сантиметра. Стигна почти до входа на лабиринта. Всеки момент въженцето щеше да свърши. Молеше се да ѝ стигне.

— Идвам, Марлин. Не докосвай Хана.

— В момента не я наранявам, Марти. Но ти продължавай да се движиш към гласа ми. Точно така. Използваш ли въженцето, Марти? Това е част от играта. Трябва да го използваш.

— Използвам го.

— Добре. Умна кучка си ти.

Тя си пое дълбоко въздух, после извика:

— О, да, Марлин, шибано копеле такова. Толкова съм умна, че ще те убия. Разчитай на това. Няма да липсваш на никого. Всички ще са доволни, че си в ада, където ти е мястото.

Тя влезе в лабиринта.

— Не говори по този начин на сина ми, момиче, или и аз ще се разправам с теб, когато той приключи.

Чу ги да разговарят. Марлин се обади:

— Току-що казах на тате, че съм прав. Бил съм прав през цялото време. Имаш мръсна уста. Той чу каква лоша дума употреби. Заслужаваш да ти наложа наказание.

Изсмя се дълбоко и гърлено, но се долови и още нещо — още нещо, което можеше да оприличи на страх. Наистина ли в тона му долавяше страх? Веднъж успя да го нарани, но нямаше представа защо би се страхувал в момента. Беше сама, не разполагаше с оръжие. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да го притисне.

— Помниш ли как се чувстваше с куршум в корема, Марлин? Забрави ли всички онези тръбички и игли, който забиха по теб в болницата? Имаше една дори в пениса ти. Помниш ли? Лежеше там и хленчеше с посивяло лице. Изглеждаше направо жалък. Приличаше на смазано от бой малко момче. Погледнах те и останах доволна, че те

прострелях. Надявах се да умреш, но не стана. Този път обаче ще умреш, Марлин. Ти си луд скапаняк, знаеш ли?

— Ще ти го върна, Марти!

— Ти ли, дребно копеле? За нищо не ставаш. Страхливец си, Марлин, и се боиш от мен. Нали? Долавям го в гласа ти. Трепериш. Отрепка си, Марлин. Винаги и във всичко губиш.

— Не! — започваше да губи контрол. — Ще те убия, Марти, и ще се наслаждавам на всеки миг. Много повече от всички останали заслужаваш да умреш.

— Дай да й видя сметката, момче.

— Не! Тя е за мен. А и тази. Искам и двете. И тази, другата, къльне през цялото време, знаеш ли? Точно така — искам и двете. Чакай да видиш колко хубавичко ще ги накълцам. Ще се гордееш с мен, тате — викаше и същевременно умоляваше баща си. Всеки момент щеше да загуби напълно самообладание. — На този свят аз съм най-добър с ножа, не ти. Аз съм най-добрият!

Лейси се придвижваше изключително тихо. Въженцето с навързани възли бе намотано около дланта ѝ. Лабиринтът бе хитро построен. Два пъти попадна в задънени проходи и ѝ се наложи да се връща.

Провикна се:

— Марлин, май най-после си се научил да строиш хубави лабиринти. Току-що попаднах на второ задънено място. Жалко, че си толкова шибано глупав, та баща ти не е успял да те научи да ги правиш такива хубави още когато си бил малък. Доста време ти е трябвало да се научиш, жалък скапаняко!

— По дяволите, кучко, млъкни! Не говори така! Правиш го нарочно, знам — за да ме ядосаш и да ме накараш да загубя контрол, но няма да се получи. Не говориш по този начин през цялото време, нали? По дяволите, кучко, отговори ми!

— Точно така, отрепко. Всичко е заради теб, Марлин, скапан глупако.

— Дяволите да те вземат — млъкни!

Гласът му трепереше. Добре. Нейният глас отекна студен и овладян:

— Защо, мама му стара?

— Ей сега ще те убия, Марти. Магнумът ми е готов и те чака. Върви по-бързо или Хана ще загуби едно от розовите си пръстчета.

— Идвам, Марлин. Казах ти, че ще дойда. За разлика от теб спазвам дадената дума. Само страхливец би се нахвърлил да я нарани, а нали се кълнеше, че не си такъв?

Дишането му бе станало доста учестено. Тя се намираше достатъчно близо, за да усети яростта му, почти да я вкуси. Миришеше сладникаво, с аромат на човешка кръв.

— Няма да я нараня. Поне не засега. Но ти си първа, Марти. Само ти. Искам теб. Може след това да се почувствам удовлетворен.

Тя пристъпи в тясна ивица светлина. Внимателно притискаше въженцето отстрани на тялото си.

— Къде е татенцето ти, Марлин? Да не се крие в някой от ъглите на лабиринта? И той е страхливец. Наследил си тази черта от скъпия си татко, нали?

— Никъде не се крия, момиче — провикна се Еразъм. — Оставям момчето си да постъпи както намери за добре. Искам да е щастливо. Ти само изпълнявай желанията му и няма да те скалпирам.

— Скалпира ли жена си, Еразъм? След като ѝ преряза гърлото или преди това?

— Не е твоя работа, момиче. Хайде, идвай насам, чуваш ли? Искам да се махам отгук, защото не се чувствам уютно. Кожата ми направо настръхва.

— Да, добре те чувам.

Намираше се вляво от нея, на около десетина метра. Марлин стоеше на около три-четири метра от другата страна.

Беше намотала въженцето около дланта си. То беше единственото ѝ оръжие срещу двамата убийци с три пистолета. Отпусна въжето и направи от него примка, която да нахлузи през главата на Марлин. Не, трябваше да е по-голяма. А това щеше да ѝ отнеме време.

От ужас в устата ѝ се появи неприятен вкус. Преглътна. Няма право, не бива да се предава, докато той не я убие. Помисли за Дилън — ще полудее, ако Марлин я убие.

Една жена, която бе обичал, вече го бе изоставила.

Нямаше никакво намерение да допусне Марлин да я убие.

Светлината стана по-устойчива, а след всяка поредна крачка — и по-ярка. Идваше от тесен лъч на някакъв източник, който той бе закрепил три метра над главите им. Почти достигна центъра на лабиринта. Чуваше как Хана стене, чуваше как Марлин диша. Хана простена по-високо. Не стенеше от болка. Подказваше ѝ посоката. Да. И тя, и Марлин се намираха вдясно от Лейси. Представяше си го застанал над Хана с магнума в ръка и с широка усмивка на лицето. Чакаше я. Нямахше търпение. Къде беше Еразъм? Дали се беше преместил?

— Хана? Чуваш ли ме? Добре ли си?

— Добре съм, Шерлок — после отново простена. — Негодникът току-що ме ритна.

— Дръж се, моля ти се. Само се дръж.

Разбра, че Хана трескаво мисли. Осъзна, че каквото и да предприеме, Хана ще ѝ помогне, стига да има възможност.

Сега вече се чуваше единствено дълбокото, затруднено дишане на Марлин.

Дали Дилър беше намерил съобщението ѝ? Беше ли отишъл въобще до дома ѝ? Разбира се, че го бе направил. Преглътна. Вече е съвсем близо. Съвсем близо до Марлин.

Стъпи напред сред ярката светлина, където два прожектора светеха право в очите ѝ. Засенчи очи с дясната си ръка. В лявата стискаше въженцето — дано само той да не я видеше, дано само да имаше време и възможност.

— Здравей, Марти — обади се той, задъхан от удоволствие. — Пристигна.

Стоеше до Хана с изпъчени гърди. Изглеждаше изключително горд от себе си. И щастлив. Очите му блестяха, но бяха безизразни. Хилеше се насреща ѝ.

В отговор тя също му се ухили.

— Здравей, малък копелдак. Как са номерата? Убил ли си други жени, откакто избяга от лудницата в Бостън?

Той залитна сякаш го удариха.

— Не беше лудница!

— Беше, разбира се. Щатската лудница.

— Бях там колкото да поговоря с няколко психиатри, нищо повече. Бях там съвсем за кратко.

— Ако онзи съдия не се окажа абсолютен идиот, вече да си в килията. И знаеш ли какво? Ще ти оковат краката и ще те изведат от килията, за да отидеш до електрическият стол. А там ще те изпържат. Така ще стане, Марлин. Представяш ли си болката, Марлин?

— По дяволите, млъкни! Затвори си устата. Покажи малко уважение към мен. Спечелих, дяволите да те вземат. Аз! Не ти. Сега стоиш тук и този път нищо не е в твоя полза. Големият победител съм аз. Ти си нищо, Марти. Абсолютно нищо.

— Точно, така, Марлин, спечели. Макар никоя жена да не е идвала в центъра на лабиринта ти, откакто избяга, успя да убиеш много опасните и тежковъоръжени бездомници и тийнейджъри. Те са голяма заплаха за теб, Марлин. Толкова си мъжествен. Плюя на теб.

— Не, това беше тате.

— Няма никаква разлика. И ти си като него.

Сега той дишаше учестено — опитваше се да се контролира, а тя не преставаше да го провокира.

— Знаеш ли какво, Марлин? Някога те мислех за доста привлекателен. А на какво приличаш сега? На човек, на когото всеки момент ще потекат лиги от устата. Наистина ли е така? Готов ли си да се разпениш, Марлин? През живота си не съм виждала по-жалък мъж от теб.

Нещо в него се пречупи. Затича се към нея с високо вдигнат нож. Хана се извъртя, протегна крака и го препъна. Той се плъзна по корем почти до краката на Лейси. Тя мигом се спусна и нахлузи въженцето около врата му. Притисна гърба му с коляно и изтегли назад примката, така че лицето му се вдигна от дъсчения под. Знаеше, че въженцето се впива болезнено в шията му.

— Хана, къде е пистолетът му?

— Хана не може да го вземе, Марти — извърна се бавно и видя Еразъм: държеше главата на Хана, изкривена под невъзможен ъгъл.

Косата ѝ бе намотана около лявата му ръка; дясната притискаше двадесетсантиметров ловджийски нож в гърлото ѝ. — Пусни момчето ми, Марти.

— Щом пуснеш Хана. Сега, Еразъм.

Той бавно поклати глава. Върхът на ножа се заби в кожата на Хана. Появи се капка кръв. Лейси не забеляза никакъв страх по лицето ѝ, долови само някакво мълчаливо съобщение в очите ѝ. Какво ли искаше да ѝ каже?

— Пусни го съвсем бавно, Марти, или ножът ще се забие докрай.

— А стигне ли ножът докрай, Еразъм, и сладкото ти момченце е мъртво.

Тя затегна примката. Марлин се задави. Цветът на лицето му ставаше по-тъмен. Отметна главата му, та баща му да го види. Той размахваше ръце и крака, но не успяваше да се освободи от нея.

Еразъм изкрещя:

— Кучко! Разхлаби примката! Той се задушава. Посинял е!

Изведнъж Хана заби с всички сили лакът в корема на Еразъм.

Той извика и поразхлаби хватката си. Оказа се обаче достатъчно: Хана успя да се претърколи настрани и се отдалечи от него и ловджийския нож.

В натежалата тишина в помещението се чу изтрещяването от един-единствен изстрел. Куршумът улучи Еразъм право в челото. Той зяпна към Лейси с очи, разширени от изненада. Бавно се стовари напред. Хана се претърколи, за да не падне отгоре ѝ. Просна се по лице. Чуха как носът му се счупи. В тишината звукът отекна зловещо и шумно.

— Тате! По дяволите, уби тате!

Марлин се изви назад, сграбчи Лейси за китките и я метна през главата си. Тя падна по гръб, останала без дъх. Марлин седна върху гърдите ѝ, наведе се към лицето ѝ, а ножът му бе под носа ѝ.

— Сега вече те спипах, кучко! Убихте тате — ще очистя първо теб, а после другата кучка.

— Не, няма да стане, Марлин. Вече е късно. Ченгетата са тук. Един от тях застреля баща ти.

Марлин се поизправи, после стовари ножа надолу.

— Шерлок, залегни.

Тя се притисна с всички сили към пода и в същия миг остро изтрещяване от изстрела изкънтя в ушите ѝ. Било е много трудно да се стреля в този момент, без да я засегнат. Марлин се намираше така близо, че е трябвало да изчакат да се открие възможност да стрелят от по-безопасен ъгъл. Усети как Марлин се стоварва отгоре ѝ. Изтласка го и той падна по гръб. Куршумът го бе уцелил в тила.

Претърколи се и се подпря на лакти до него. Гледаше я в очите.

— Как го направи?

— Оставих му съобщение. В чантата, на пода в банята. Написах го с молива за вежди от вътрешната страна на козметичния несесер — вдигна поглед. — Дилън, дръж всички настрана. Трябва да поговоря с него. Само за миг.

Наведе се към Марлин.

— Ти ли уби Белинда?

Ухили ѝ се. От носа и устата му шуртеше кръв. Нямахше вид на човек, който изпитва болка.

— Ти ли, Марлин? Ти ли уби Белинда?

— Защо да ти казвам каквото и да било?

— За да преценя кой е по мъж от двама ви, Марлин: ти или баща ти. А не мога да го направя, докато не ми признаеш истината за Белинда. Ти ли я уби?

Той извърна очи и погледна нагоре. Какво гледаше?

— Искаш ли да знаеш какво направи тя, Марти?

— Какво?

— Уби детето ми. О, да, опита се да ми го представи като спонтанен аборт, но знам, че е убила детето, защото се е изплашила да не се роди ненормално. Разказа ми за откачения си баща. И каза, че самата тя трябва да е луда да роди дете, на което аз съм баща. Затова уби детето ми. Първо го искаше, не я интересуваше дали е ненормално, или не, но после отиде и го уби.

Тя се наведе по-близо.

— Чуй, Марлин. Белинда не е абортирала твоето дете. Съпругът ѝ я ударил и тя направила спонтанен аборт. Не по нейна вина, а по вина на Дъглас. Вероятно е разбрал, че детето не е негово, и я е ударил.

— О, Господи, защо наистина не убих този негодник. Той не можеше да е баща на дете или поне не можеше с нея. Белинда ми каза за малкия брой на сперматозоидите му.

— Знаеше, че съм сестрата на Белинда, нали, Марлин?

— Отначало не. Разпознах те едва когато дойде в болницата. Тогава разбрах коя си.

— Но как?

— Тогава ти беше тийнейджърка и ние се забавлявахме доста с теб. Заведох Белинда да види лабиринта ми, накарах я да обещае, че ще пици, ще стене и ще играе ролята заради теб — за да те накажем, защото се криеше в багажника на колата и ни шпионираше. Наистина много ядосваше Белинда с този номер — затвори очи и мъчително си пое въздух. Докато шепнеше от устата му течеше кръв. — Отидохме с колата до склада и Белинда те измъкна от багажника. Каза ти, че си заловена и ще трябва да влезеш в лабиринта с нея. Каза ти, че тя ще умре, щяла да умре заради теб, но се молела ти да оцелееш. Ти плачеше и ме умоляваше, но Белинда се вмъкна в склада с теб и те задържа при себе си. Пищеше така истински заради теб и дори ми позволи да я бодна с ножа, когато стигнахте до средата на лабиринта и ти видя всичко. В този момент припадна. Никой не те бе докоснал. Ти се стовари сама. Белинда се изплаши, но аз я успокоих, че си само една любопитна тийнейджърка и ще ти мине. Върнахме се в дома на Белинда, а ти продължаваше да си в безсъзнание. По-късно от Белинда научих, че не си спомняш нищо. Тя изпитваше вина, задето постъпи така с теб. Макар ти да си вреше носа, където не ти е работа, тя те обичаше. Даваше си сметка, че се възхищаваш от Дъглас и се страхуваш да не го изостави заради мен. Но после посегна на детето ми. Затова трябваше да я убия. Нямах друг избор. Тя трябваше да умре. Беше ме предала.

— Било е спонтанен аборт. Ти си я убил, а тя не го е заслужавала. Направил си огромна грешка, Марлин.

— Бях убеден, че ме е предала. Трябваше да я убия, макар да не го желяех.

— Никога не те е предавала.

Той отново отвори уста и оттам избликна кървав фонтан. И от носа му потече по-силно кръв.

Лейси положи главата му назад и се наведе съвсем близо до лицето му.

— Всичко вече свърши, Марлин. Ти унищожил достатъчно неща. Да, Марлин, сега вече умри.

Той се опита да вдигне ръката си, но не успя. Прошепна, давейки се от кръвта в устата...

— Наистина си хубава, Марти. Не чак колкото Белинда, но си хубава.

Главата му клюмна на една страна. Очите му продължаваха да са отворени, а на устните му имаше усмивка.

Тя вдигна глава и видя Дилън — стоеше на по-малко от метър. Поне още двадесет полицаи и специални агенти се намираха в центъра на лабиринта. Никой не помръдваше. Никой не казваше нищо.

Усмихна му се.

— Нямам повече въпроси. Край на мистериите. Той е убил Белинда. Призна и ми обясни защо.

През всичките тези седем дълги години се бе самоизтезавала, обзета от чувство за вина. И през цялото време нямаше никакъв спомен как Белинда насила я е вкарала в лабиринта на Марлин.

Не бе в състояние да възстанови нищо от онази нощ дори след като ѝ казаха какво се е случило. Питаше се дали някога ще се сети, дори ако се подложи на хипноза. Е, нямаше значение. Марлин може би излъга. Не, знаеше, че не е излъгал. Но сега това вече беше без значение. От седем години Белинда я нямаше. Убиецът ѝ беше мъртъв. Животът на Лейси отново ѝ принадлежеше. И имаше Дилън. Имаше бъдеще.

— Да — обади се Дилън. — И ние чухме самопризнанията му. Всичко свърши, Шерлок.

— Кой застреля Марлин?

Прошарен възрастен полицай вдигна ръка.

— Съжалявам, че изчаках толкова дълго, но трябваше да издебна подходящ момент.

— Справихте се отлично — погледна към Хана. — Добре ли си?

— Сега вече да.

Стоеше облегната на Дилън.

— Благодаря ти, че препъна Марлин. Добре го измисли, наистина. Не бях съвсем сигурна как да го накарам да се наведе достатъчно, та да му нахлузя примката. Но знаех, че ще бъдеш готова. А сега най-добре се изправи, Хана. Не искам никога повече да се облягаш на Дилън. Ясна ли съм?

Хана се засмя: дрезгав, измъчен звук, който прозвуча доста красиво.

— Чух те, Шерлок. Наистина добре те чух. Мисля, че понякога ставаш зла. Браво.

Лейси бавно се надигна. Цялата бе изцапана с кръвта на Марлин. Огледа лицата около себе си. Беше жива.

Усмихна се широко на всички.

— Благодаря ви, че ни спасихте живота. Господин Мейтланд, сър, най-последно го хванахме.

— Без глупости, Шерлок — смъмри я Джими Мейтланд, закачливо удари Луис Джейкъбс и се засмя.

Скоро всички се смееха, макар да продължаваха да стискат в ръка оръжията си. Джими Мейтланд се обади:

— Искам да ти кажа, че откакто за пръв път те видях сред новопостъпилите, името ти страшно ми допадна.

Доктор Лорен Бауърс говореше съвсем тихо:

— Лейси, помниш ли как влизаш в багажника на колата на Марлин?

Лейси простена и завъртя глава отляво надясно.

— Всичко е наред. Аз съм тук. Дилън е тук. В безопасност си. Всичко това е било много отдавна. Марлин е мъртъв. Не може да те нарани. Нещата, които си спомняш сега, са за теб, Лейси. Хайде, разтвори съзнанието си. Отпусни се. Влезе ли в багажника?

— Да. Исках да се уверя, че Белинда предава Дъглас. Бях я чула да говори с него само преди час. Чух ги да си уговарят среща. Проследих нея и този тип. Представа нямах, че знае къде съм се скрила. Чувах я да разговаря с Марлин, но не различавах думите. Стигнахме до склада и те ме измъкнаха от багажника. Никога през живота си не съм била по-ужасена. Марлин ме накара да отида до центъра на лабиринта заедно с Белинда. Смятах, че е не по-малко ужасена от мен, но не беше... Поне онази вечер не беше. Аз обаче мислех, че е ужасена. Вървах на крачка от нея. Веднъж тя дори ми подаде връвта. На всеки няколко метра Марлин ни подвикваше и обясняваше на Белинда как ще я накаже, ако не стигне до центъра на лабиринта. Господи, помня, че бях ужасно изплашена, чувствах се съвършено безпомощна.

— Всичко е наред, Лейси. Била си само деветнадесетгодишна. Какво стана после?

— Най-сетне стигнахме до средата на лабиринта. Марлин стоеше там усмихнат. Усмиваше се дори когато ми се стори, че е пронизал Белинда с ножа. Очаквах след това да убие и мен. Помня, че пицях. Изтичах до мястото, където лежеше Белинда. От целия ужас някак се затворих в себе си. Това е всичко, което си спомням.

— И просто си отказала да си го спомниш по-късно — доктор Лорен Бауърс се обърна към Савидж: — Нещо друго?

— Марлин каза ли на Белинда, че трябва да я накаже, защото кълне прекалено много? Защото ругае съпруга си?

— Да, струва ми се. Почакай. Да, каза го.

— Според мен знаем всичко, което ще ѝ помогне да се раздели с миналото си — Дилън помълча малко и добави тихо: — Преди да я върнеш в действителността, попитай я какво е искала да направи с живота си преди убийството на Белинда. Но го направи така, че после да не си спомня този въпрос.

Когато Лейси се събуди, погледна Дилън и отбеляза:

— Отговорът през цялото време е бил заключен в мозъка ми. Вероятно след смъртта на Белинда месеци наред имах онези кошмари, защото се плашех, че някой ще ме залови и ще ме убие. Затова имах кошмар и в твоята къща, Дилън. Сънят ме пазеше да държа нещата под контрол.

— Така е, Лейси. Но всичко вече свърши.

По-късно, на път към колата, Савидж я попита:

— Ще кажеш ли на Дъглас, че Белинда наистина е имала връзка с Марлин и е носила именно неговото дете?

— Ако ме питаш, за него няма да бъде изненада. Е, не е бил сигурен дали е точно на Марлин, но определено е бил наясно, че детето не е негово. Белинда никога нямаше да направи аборт. Тя искаше това дете. Да, Дъглас е знаел за малкия брой на сперматозоидите си. Още тогава трябва да е бил запознат с изследванията си. Именно затова я е ударил. Бил е бесен. Но въпреки това се ожени за Кандис, защото била бременна — така му каза. Според мен се е надявал, че независимо от малкия брой сперматозоиди все пак е успял. Кой знае? Ако той не може да има деца, а тя не иска — тогава всички проблеми май се разрешават. Сега, когато се замисля, виждам, че животът на Белинда е бил извън контрол. Не допускам да е била труден случай като майка ни — по думите на татко — но наистина беше близо до ръба. А аз бях противна тийнейджърка, постоянно я тормозех, шпионирах я.

— Да, вероятно си права. И сега става ясно защо при физическите съпоставки Дивия Ралф Йорк откри разлики в извършените убийства. Марлин е убил Белинда поради по-различни причини и това се проявява в различния начин, по който е построил лабиринта. Знаеш ли още какво, Шерлок? — тя наклони глава. Погали

я по бузата. — Но сега всичко свърши. Нещата си дойдоха на мястото. Е, предстои среща с медиите, но ти ще се справиш. Джими Мейтланд ще се опита да те предпази от лешоядите, доколкото е възможно. Има и още една подробност — направи пауза, свъси вежди и се загледа в обувките си. — Хана наела човек — един от информаторите си — да те нападне с колата. Същият тип нахълтал и в дома ти. Тя твърди, че той не изпълнил указанията ѝ. Никога не му била казвала да те изнасили, а само да те изплаши до смърт. Искрено съжалява, Шерлок. Никога не била възнамерявала да те нарани. Предупредили са я да напусне Бюрото. От теб зависи дали ще повдигнеш обвинения срещу нея.

— Обясни ли ти защо го е направила?

— Била загубила самообладание. Била луда от ревност. Надявала се да те изплаши и така да те принуди да си събереш багажа и да се върнеш в Калифорния.

— Ако заловим наетия от нея тип, тя ще се окаже съучастничка, нали?

Той кимна и добави:

— Да. Ако го хванат, срещу нея ще бъдат повдигнати обвинения.

— Дай ми време да си помисля.

Помогна ѝ да се настани в поршето му и отиде до шофьорското място. Ритна предната лява гума.

— Проклетата кола. Не искам да повярвам, че не запали онази нощ. Ако Люк не се бе появил, здравата щяхме да закъсаме.

— Люк ще дойде ли на сватбата?

— О, да — наведе се и я целуна. — Затегни колана. Тази вечер съм див и необуздан.

— И аз съм малко дива и необуздана. Знаеш ли какво? Защо не се приберем вкъщи да гледаме архивни филми и да ядем пуканки?

— Защо не се приберем вкъщи и сами да си направим филм? А за пуканките ще помислим.

— Да, но нямаш кинокамера.

— Ще го наречем генерална репетиция.

Тя му се усмихна сладко.

— Обещавах ли да ме направиш филмова звезда?

ЕПИЛОГ

— Не вярвам на очите си — каза Лейси, докато поемаше чашата шардоне от бармана Фъз.

— Никога ли не ти го е казвал? — попита Сали Куинлан, вдигнала чаша шардоне за тост.

— Нито думичка. Да, пееше ми песни в стил кънтри и уестърн. Но това? Нямах представа. Не е ли красив, застанал там с ботушите и колана със сребърна тока?

Двете жени се облегнаха назад, а мадам Лили, облечена в бяла копринена рокля, обяви от малката квадратна сцена:

— Чуйте ме, братя и сестри, а и всички гости тук тази вечер. Имам специална изненада за вас. Най-после Савидж се върна при нас. Двамата с Куинлан се съгласиха да попеят за вас. Хайде, момчета.

— Ще бъде страхотно — отбеляза портиерът Марвин, застанал до рамото на Лейси. — Ти само се облегни назад и се наслаждавай, пиленце.

Красивият баритон на Дилън изпълни задимения бар, а звуците на китарата му служеха за фон, докато саксофонът на Куинлан следваше хармонията на мелодията. Дълбокият му, богат и сексапилен глас се разнасяше из всички тъмни кътчета на клуба.

*„Какво е мъжът без любов?
Какво е нощта без страст?
Какво е утрото му без нейната усмивка?
Какво е денят му, ако тя не е в мислите му?
Донеси нейната любов в нощите ми.
Донеси нейната усмивка в дните ми.
Нека изпълва цялото ми съзнание.
Върни я отново при мен.
Какво е мъжът без своята любима?
Какво е животът му без нейния смях?*

*Какво е душата му без нейната радост?
Какво е мъжът без своята любима?
Донеси нейната любов в нощите ми.
Донеси нейната усмивка в дните ми.
Нека изпълва цялото ми съзнание.
Върни я отново при мен.“*

Шерлок плачеше. Дори не си даваше сметка, че го прави. Сълзите ѝ се стичаха по лицето. Когато саксофонът и китарата замлъкнаха, в клуб „Бохемия“ се възцари пълна тишина. Някаква жена въздъхна. Мъж промърмори: „По дяволите!“

Едва след няколко мига се разнесоха аплодисменти — отначало тихи и плахи, а после станаха по-силни. Жените ръкопляскаха пошумно от мъжете.

— Заради сладкия му задник е, Сали — заяви мадам Лили, наведе се напред и потупа Лейси по ръката. — Всъщност заради сладките задници и на двамата. Е, момиче, кога ще се жените с моя Савидж? Не позволявам на никоя да се въргаля с него в кревата. Той е толкова невинен. Не искам да се възползват от него, разбираш ли ме?

— Ще получиш поканата следващата седмица, мадам Лили.

— Това е добре. Има вероятност Фъз да извади още една бутилка шардоне с истинска коркова тапа, както направи за Сали и Куинлан. Твоят Дилън е страшно талантлив, скъпа. Нека да ти пее, но имай грижата да го водиш тук поне веднъж седмично. Душата ми се пълни, когато го слушам. Освен това никакви мошеници не смеят да припарят в клуба, когато двете суперченгета са тук. Сега те гледа, а на лицето му има жестока усмивка. Не си представях, че агент на ФБР може да се усмихва така на жена. Показателно е, не намираш ли? Е, отивам да си спечеля малко пари с игра на покер. Не казвайте на момчетата ми, ако обичате. Гените им на ченгета може да се пообъркат, а не искаме да ги поставяме пред морална дилема, нали?

От сцената Куинлан обяви:

— Нашият Савидж се готви да се жени. Точно като мен: време му беше. Е, ето ви една песен, която ознаменува краткия брой на оставащите му ергенски дни. Нарича се „Отдаване на любовта“.

*„Отидох да живея до ясното синьо море.
Знаех как добре ще ми се отрази.
При страхотна надпревара натрупах пари,
но продължа ли, сърцето ми сигурно ще спре.
Лежа на топлия мек пясък сега
и задявам момичета.
Толкова много момичета.
Искам ги, искам ги — всичките:
готов съм да им се отдам.
Ще им се отдам
и всичките ще любя.
Ще им се отдам
дори главата си да загубя.
Ще им се отдам —
ненаситен съм аз.
Ще им се отдам
и никога няма да ми стига.“*

Лейси се смееше така неудържимо, че когато метна чантата си по Савидж, по погрешка удари Куинлан.

Мадам Лили стоеше пред отворената врата на канцеларията си. Оттам се провикна:

— Животът ти е в твои ръце, Савидж. Особено след като пиленцето ти е агент от ФБР.

Савидж гледаше Лейси с усмивка. Обяви в микрофона:

— Сестра ми я написа. Моя е само музиката.

— Ще си поговоря аз със сестра ти — провикна се Лейси.

— Чух, че си получила предложение за градската си къща.

— Да. Изключително изгодно предложение. А и вече го приех. Оставам тук завинаги, Дилън.

— Чудесно. Хайде да се оженим в петък.

— Хубаво би било, но се опасявам, че не разполагаме с достатъчно време да се подготвим. Какво ще кажеш за следващия месец? Казах на мадам Лили, че ще получи покана. Всъщност ѝ казах,

че ще я получи другата седмица. А и приятелят ми Макдугъл от Академията току-що се върна от пустинята. Ще ми се и той да присъства.

— Искаш да кажеш да вдигаме голяма сватба ли? С всички от моето семейство? А и твоето? Дори Дъглас и Кандис? Цял куп народ, така ли? И всички да ръсят конфети.

— Редно е, струва ми се. Веднъж ми спомена колко сплотено е семейството ти и нищо не можеш да направиш срещу това: преглъщаш и се справяш някак си. Надявам се мама и татко да положат усилия да се държат нормално поне един ден, а Дъглас да не започне да вика на Кандис, нито после да отиде да се лигави около мама. О, да не забравим и Конал Франсис, бащата на Белинда и първи съпруг на мама. Обадил се на майка ми. Татко е сиво-синкав от бяс.

— Семействата са голяма работа. Някакви идеи какво ще се случи по-нататък помежду им?

— Нямам никаква представа, но би било интересно да се наблюдава. Не мисля обаче да го каня. Това ще е моят принос да се опитам да запазя мира. Знаеш ли, Сали Куинлан намира, че големите сватби са страшно забавни. Не искаш ли голяма сватба?

— Дадено, такава ще бъде.

Целуна я по носа, после по брадичката.

— Няма защо да се притесняваме за беемвето. Татко току-що си е купил порше. Не допуска мама да си помисли дори, че ще иска да я сгази с новата си красавица. После се засмя. Новата психиатърка постигала успехи. Самият той имал сеанси при нея. А и мама е на нови лекарства.

— Семействата са голяма работа — тя го целуна по рамото. Той продължи: — Имам още една добра новина за теб. Хванали са типовете, които избивали отвлечените деца в Мисури. Шестото чувство на Оли не го подведе. Станало е доста бързо. Били трима млади мъже — на по двадесет и една. На местен агент от ФБР ги издало едно момиче — ядосало се, защото гаджето му го изритало заради друго маце — засмя се. — Току-що узнах, че са догонили въпросната приятелка. Пусната била под гаранция и запрашила към Мексико Сити с всичките пари.

Тя се засмя заедно с него.

— Оли е доволен, обзалагам се.

— Да, но настояваше лично да ги арестува. О, да — добави той, като доближи лице до нейното, — сватбеният ти подарък от мен ще пристигне утре. Имаш свободен ден, за да отидеш на лекар, така че уговорих доставянето.

Тя го сграбчи за ръцете, прегърна го, после го разтърси.

— Какъв е? Каж ми, Дилън, какво си ми купил.

— Няма да издам, скъпа. Засега ще изчакаш, но определено желая да чуя мнението ти, когато се прибера утре вечер.

— Дори няма да загатнеш какъв е подаръкът, така ли?

— Точно така. Искам да се изпълниш с трепетно очакване, Шерлок.

Тя въздъхна, после го удари по рамото.

— Добре, но вероятно ще бъда прекалено възбудена от толкова очакване и няма да успея да заспя. Ще ми изпееш ли поне един куплет?

Той примигна, после вдигна глава и запя.

*„Не знам нищо по-добро от ботуш,
който си има шпора.“*

— Добре, но не е достатъчно. Още.
Целуна я по ухото, после по шията.

*„Не знам нищо по-добро от бобина,
която си има намотка.“*

Тя се засмя и се сгуши в него.
— Още.

*„Не знам нищо по-добро от чаша,
пълна със скок.“*

— Още.

*„Не знам нищо по-добро от остена,
който си има крава.“*

— И последния стих?

*„О, не знам нищо по-добро, от мъж,
който си има любима.“*

— О, Дилън, тази е най-хубавата.

— Господи, колко си лесна — целуна я по устата. — Не, тази не е написана от сестра ми. Моя е. Харесва ли ти наистина? Не ме лъжеш, нали? Улавяш тънките нюанси?

— О, да, да — увери го тя.

— За теб я написах.

Усмихна му се лъчезарно.

— Току-що ми хрумна още един стих.

Той повдигна вежди.

Тя запя с леко провлачен западняшки акцент:

*„Не знам нищо по-добро от букаи
и неговия кон.“*

— Нещо като екип — отбеляза той. — Ние с теб сме страхотен екип. Между другото — какво е букаи?

Тя му се ухили. Той прокара пръсти по нежната ѝ кожа. Започна да я целува и дълго не спря. Малко преди да заспи, се запита какво ли щеше да му изсвири тя на новото голямо пиано „Стейнуей“, което щяха да доставят на другия ден.

Издание:

Катрин Каултър. Лабиринтът

ИК „Бард“, ООД, 2001

Редактор: Лилия Анастасова

ISBN: 954-585-197-X

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.